

ZEYNEP SEY

KIŞ GÜNEŞİ

ON KİŞİ, BİR SUÇ... AŞK VE ARKADAŞLIK...

Nilperi Özsoy arkadaşlarıyla işlediği suçun bedelini sonsuz bir yaz uykusuyla ödemektedir. Ta ki Yağız Güçlü, dağılan arkadaş grubunu yeniden bir araya getirmek isteyene dek...

Birbirlerini bulmak için çıktıkları yolculukta biri vurulur, diğeri kaçarılır, bir başkası ölüm uykusuna yatarken düşledikleri son, yalnızca özgürlüktür. Onlar artık içlerinden birini kurtarmak isteyen sekiz arkadaş değil, birbirleri için yaşayan on kişidir.

İşledikleri suç kötü bir sürpriz sonucu karşlarına çıktığında hayatta kalmak için Altınsoylar'ın teklifini kabul etmek zorunda kalırlar.

Fakat Arden Koral'ın bir kez daha suç işleyip hapse girmeye hiç niyeti yoktur.

**“Bazı hikâyeler kendini yazdırır,
bazı hikâyeleri sizin yazmanız gerekir. Bu bir yolculuk
hikâyesiydi, sonunu hep birlikte yazdığımız.”**

DESTEK
DUKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
[athicabooks](#) [athicabooks](#) [athicabooks](#)
[athicabooks](#) info@destekyayinlari.com

KDV'den muaf.

O hiç sevmediğin kış güneşine
bakıyorsun şimdi ve ben, hiçbir
şeyin eskisi gibi olmayacağını
bilerek seni izliyorum.

Bizi ayıran, onun için işlediğimiz
bir suçtu. Bizi o şehre götüren
hayatta kalmak için işleyeceğimiz
o suç olacak. O sabahı hiç
yaşanmamış sayıp yola devam
etmek istesek de öyle olmayacak.

O sabah yaşanacak ve ben
öleceğim.

O gün gelene dek o kadar çok
güleceğiz, birlikte öyle çok
eğleneceğiz ki geçmişte yaralanan
kalplerimize rağmen bu bir dramın
hikâyesi olmayacak. Çünkü bu bir
yolculuk hikâyesi ama sonunu hep
birlikte yazacağız.

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

**ATHICA: 257
ROMAN: 33**

**KIŞ GÜNEŞİ
Zeynep Sey**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak Çizimi: Meva Eyüboğlu
İç Görseller: zebartdesign
Portre Çizimleri: Doğukan Er

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayıma Hazırlayan: Ebru Aydın
Yayın Koordinatörü: Mina Sönmez
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Kardelen Uysal
Son Okuma: Saliha Ulusoy
Sayfa Düzeni: Derya Balcı
Sosyal Medya-Grafik: Lamia Pekzeren

ATHICA: 1.Baskı: Mart 2025
Yayıncı Sertifika No: 43196

ISBN: 978-625-6187-84-9

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com **www.destekdukkkan.com**
athicabooks **athicabooks** **athicabooks**
athicabooks **info@destekyayinlari.com**

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 77699 **Tel:** (0212) 613 30 06

KIŞ GÜNEŞİ

ZEYNEP SEY

*Düzenleme
Ny.ozlem*

hiç ışık yokken bile yola devam edebilenlere...

KIŞ GÜNEŞİ

ZEYNEP SEY

0:56

3:13

Ninova

KIŞ GÜNEŞİ ÇALMA LİSTESİ

- “Kaybolan Yıllar” – Ozan Doğulu, Sezen Aksu
“Deli Kızım Uyan” – Şebnem Ferah
“Olmayacak Bir Hayal” – Cem Özkan
“Cesaretin Var mı Aşka” – Gülay Sezer
“Romeonun Kırık Kalbi” – Gökşin Derin
“Bir Varmış Bir Yokmuş” – Fatma Turgut
“Gözyaşında Sakla Beni” – Beyza Başak
“Ne Kavgam Bitti Ne Sevdam” – Sezen Aksu
“Kal ya da Git” – Hande Mehan
“Oyunbozan” – mor ve ötesi
“İz Bırakanlar Unutulmaz” – Vega
“Düşersenem Tut Beni” – İkiye On Kala
“Beni Kendinden Kurtar” – Perdenin Ardındakiler
“Altüst Olmuşum” – Mavi Gri
“Dağılmak İstiyorum” – Ozan Doğulu, Model
“Burası İstanbul” – Nil Karaibrahimgil
“Renkli Rüyalar Otel” – Teoman
“Yine Seni Severim” – Tolga Ayaz
“Sustukların Büyür İçinde” – Gripin
“Mutlu Sonsuz” – Çağatay Ulusoy
“Ankara’da Âşık Olmak” – Zuhal Olcay
“Kaybettim Yirmilerimde” – Paptircem

“seni o gökyüzüne ben koydum” – Cem Yenel
“Nefes Bile Almadan” – Redd
“Acı/Baba-Oğul” – Toygar Işıklı
“Unutmak İstiyorum” – Tolgahan Tarioğlu
“Bir Derdim Var” – mor ve ötesi
“Anıları Sakla” – Batuhan Kordel
“Dünyadan Uzak” – Pinhani
“Yokmuş Sevenim Senden Önce” – Çağan Şengül
“Ruhum Bela” – Can Bonomo
“Zaten Kırılmış Bir Kızın” – Bağzıları
“Sevdim Seni Bir Kere” – Teoman
“Gülüşünde Bi’ Şeyler Saklı” – Mavi Gri, Ahmet Hatipoğlu
“Yaralar/Eve Dönüş” – Toygar Işıklı
“Derinlerde” – Cem Adrian
“Beni Hatırladın mı” – Cem Adrian, Birsen Tezer
“Üç Kalp” – HEPSİ
“Havada Bir Hinlik Var” – Nilipek.
“Benimle Yan” – Güntaş Özdemir
“Cehennemin Dibi” – Mert Demir
“Zamanın Dışında, Boşluğun İçinde” – Birileri
“Hiç Işık Yok” – No.1, Melek Mosso
“Bir Varmışım Bir Yokmuşum” – Sertap Erener
“Güneşimi Geri Ver” – Eskitilmiş Yaz

Düzenleme
Ny.ozlem

EVLER:

KIŞ GÜNEŞİ

O sabah her şeyin sonu olmalıydı, bir tek benim değil. İşlediğimiz suç, sizi kurtarıırken beni öldürmemeliydi.

Çocukken ne zaman düşüp yaralansam, gelir yarama üflerdin, acım dinerdi; sırf sen yarama üfle diye bile isteye düşerdim ben. Bir gün gelmedin, o gün yaram çok kanadı, bugün oldu acım hâlâ dinmedi.

Bu yolculuk bize iyi gelir, yaralarımızı sarar demiştik; en büyük yarayı yolun sonunda benim alacağımı bilmeden...

O hiç sevmediğin kış güneşine bakıyorsun şimdi ve ben, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilerek seni izliyorum.

Bizi ayıran, onun için işlediğimiz bir suçtu. Bizi o şehre götüren, hayatta kalmak için işleyeceğimiz suç olacak. O sabahı hiç yaşanmamış sayıp yola devam etmek istesek de öyle olmayacak.

O sabah yaşanacak ve ben öleceğim.

O gün gelene dek öyle çok güleceğiz, birlikte öyle çok eğleneceğiz ki geçmişte yaralanan kalplerimize rağmen bu bir dramın hikâyesi olmayacak. Çünkü bu bir yolculuk hikâyesi ama sonunu hep birlikte yazacağız.

1. EV: "KAYBOLAN YILLAR"

Unutmak için kaçmam gerektiğini öğrendiğimde altı yaşındaydım. Ama kaçarak unuttuklarımı günün birinde hatırlayacağımı bilmiyordum.

Bir eve giriyorum, evin duvarları renkli boyalarla çizilmiş. Nereden geldiğimi bilmiyorum ama soluk soluğa kaldığımı hissedebiliyorum. İncecik tişörtüm çamura bulanmış. Düşmüş olmalıyım. Kapıdan içeriye girmemin sebebi o tişörtü değiştirmek, bunu biliyorum. Sonra geri döneceğim. Nereye, bilmiyorum. Ama kime, görebiliyorum.

İki küçük çocuk. Yüzleri gölgede, isimleri saklı. Tek bildiğim beni bekledikleri.

İki küçük kalbin beni beklediğini biliyorum. Alelacele eve girmemin sebebi de onlar. Belki de değil, bilmiyorum çünkü kapı zaten açık. Zile basmama gerek yok. Biri evin kapısını açık bırakmış. Annemin her zaman kilitli tuttuğu kapı şimdi açık. Seviniyorum çünkü anneme görünmeden tişörtümü değiştirip evden çıkabileceğim. Annem tişörtüme çamur lekesi bulaştırdığımı görürse bana kızar ve bir daha o çocuklarla oynamama izin vermez, biliyorum. Zaten o çocukları babam kadar annem de sevmiyor.

Sessiz adımlarla içeri giriyorum. Kendi odama gitmek için koridorda yürürken gözlerim ister istemez ona takılıyor. Ba-

bama. Onu görüyorum, duvara sırtını vererek yere oturmuş. Babamı ilk kez böyle görüyorum; ağlamış, çok ağlamış ve çaresiz. Güçsüz.

Sonra yaklaşıyorum, kapı eşiğini geçince babamın neye yenildiğini görüyorum. Anneme bakıyorum. Babamı kaybetmeme sebep olan anneme bakıyorum. Ve kaçıyorum. Unutacağımı bilmeden kaçmaya başlıyorum.

•

Bir yolculukla kesişen yolları hastane koridorunda durakladı. Ağlayan gözler ve darmadağın olmuş suratlar birbirlerine bakamıyordu şimdi. Kim daha üzgün, kim daha pişmandı bilinmez ama her birinin eşit miktarda kendini suçladığı aşikârdı.

“Benim yüzümden,” dedi Arden. Değildi. Ama o, bunu hep yapıyordu zaten. Başka kimse acı çekmesin diye bütün acılar onu bulsun istiyordu. Bütün yükü yalnızca kendi omuzlarında taşımak istiyordu. Kendine bunu yapmamalıydı, o da biliyordu bunu ama başka türlüünü hak etmediğine inanıyordu.

“Asıl benim yüzümden,” dedi Yağız. Ön planda olmayı se-verdi ama bu şekilde değil. Birileri onun yüzünden zarar görecekseler geri planda kalmayı hatta yok olmayı bile tercih ederdi. Bu yolculuk onun fikriydi. *Eğer, diyordu. Bu yolculuğa hiç çıkmamış olsaydık, tüm bunlar hiç başımıza gelmezdi.*

“Bir suçlu arayacaksanız beş yıl öncesine gitmeliyiz,” dedi Berk. Olanların bu noktaya gelmesinin Burak Altınsoy’un ölümüyle bir ilişkisi olduğuna inanıyordu. *O gün yakalanmadan evden çıkabilmenin sevincine kapılmamış olsaydım, belki de Burak hâlâ yaşıyor olurdu,* diye düşünmeden edemiyordu.

“Ya da sadece birkaç hafta öncesine. Belki de bu yolculuk hiç başlamamalıydı,” dedi Demir. *Belki de Yağız’ın teklifini reddetmeli ve yeniden bir araya gelme fikrinin tam bir saçmalık olduğunu söylemeliydim.*

“Kendinizi suçlamayı bırakın artık,” dedi Rüzgâr. Neyse ki içlerinden biri henüz pusulasını kaybetmemişti. Diğerlerine de ışık tutabiliyordu.

“Beni kurtarmak için...” derken duraksadı kız. Olanlara bir türlü inanamıyordu. Silah ona doğrultulmuştu, biliyordu, görmüştü ama nasıl olduysa vurulan başkasıydı.

“Biri artık bize bilgi verebilir mi?” diye bağırdı Naz.

Arden ameliyathanenin önünde içler acısı bir şekilde yere yığılıp kalmıştı. Demir bir fırtına gibi koridor boyu volta atmaya devam ederken, Yağız kendini koltuklardan birine atmış, kafasını yanı başında oturan Berk’in omzuna yaslamıştı. Rüzgâr onlara bakarken hüznülenmeden edemiyordu. Tek bir kurşunun, dört adamı birden nasıl yaraladığını kederle seyrediyordu.

Kızların durumu daha kötüydü. Naz’ın kanıyla hayata tutunmaya çalışan arkadaşlarının son anı, hiçbirinin gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendi canları yanmış kadar acı çekiyorlardı. Naz bir kez daha bağırarak üzülmeye başladı ki ameliyathanenin kapısı açıldı. Arden hızlıca ayağa kalktı. Sesler kesildi, kalpler umutla çarparken doktorun ağzından çıkacak o bir çift sözü beklediler.

•

Yedinci yaş günümde olduğumu biliyorum. Ama babamın buna neden sevinmediğini anlamıyorum. Öğretmenimin okulda benim için kestiği pastadan ve hiç sevmediğim arkadaşlarımın beni alkışlamasından sonra, babamın da bana iyi ki doğduğumu söyleyeceğini sanıyordum.

Ama yapmıyor. Babam bana hayatının en büyük hayal kırıklığıymışım gibi bakıyor.

“Bugün benim doğum günümü,” diyorum sevinçle.

Her zamanki koltuğunda oturmuş, duvardaki tabloya bakıyor. Neşeli sesim onu rahatsız etmiş gibi suratını ekşitip bana dönüyor. “O kara gün, ha?”

Ne demek istediğini anlamıyorum. Bana neden iyi ki doğduğumu söylemediğini bilmiyorum ama hissediyorum, varlığımın ona kötü hissettirdiğini iliklerime kadar hissediyorum.

“Senden nefret ediyorum,” demesine gerek bile kalmadan babamın benden nefret ettiğini anlıyorum. Öğretmenimin yedinci yaş günümde benim için kestiği pasta dilimini yemeyip babam için saklamama rağmen, onu bu kadar çok sevmeme rağmen, bunu bilmesine rağmen bana tokat attığında benden nefret ettiğini anlıyorum.

Ama bu nefretin sebebinin annemden kaynaklandığını bilmiyorum. Nefretinin sebebinin, çamura bulandığım o sabah olduğunu bir daha hiç anımsamayacakmışım gibi unutuyorum.

•

İKİ SAAT ÖNCE, Arden'den

Kafesin ardındaki Yağız'ı gördüğümde derin bir nefes aldım. Suratındaki aptal gülümsemeye bakılacak olursa canı yanmamıştı. Ya da canını o kadar çok yakmışlardı ki her zamanki gibi yüzü maskelenmişti. O böyle biriydi, acılarını kahkahalarıyla örterdi.

“Çocuklar!” diye seslendi bize doğru gelirken. “Ben geldim, Yağız'ınız geldi!”

Mutlulukla kısılan gözlerim bir an için başka yere kaydı ve oyunun henüz bitmediğini gördü. Depoyu terk etmekte olan adamlardan biri, silahını bize doğrultmuştu.

Hayır, bize değil.

Ekin'e.

“Ekin!” diye uyarmama kalmadan adam tetiği çekti.

Zaman durdu.

Ben durdum.

Her ne yaşarsam yaşayayım, soğukkanlılığından ödün vermemiş olan ben, donup kaldım. Diğerleri de put kesildi, silahtan çıkan kurşun tüm sesleri delip geçti.

Zaman kendini ağır çekime almış gibi akmaya başladığında adamın suratında pis bir sırıtışın belirdiğini gördüm. Henüz kafamı çevirip kurşunla zehirlediği kız kardeşime bakamamıştım. Kulaklarım uğulduyor, nabzım boğazıma tırmanıyordu. Yine de adamın, “Bahri Altınsoy’un selamı var... “ dediğini duyabildim.

Kulaklarım uğuldamaya devam etti. Artık sadece kalp atışlarımı değil, midemi de ağzımda hissediyordum. Kusmak istiyordum.

“Arden!” diye seslendiğini duydum Nilperi’nin.

Kendime gelmemi sağlayan da bu oldu. *Onun* sesi. *Onun acı* dolu haykırışı.

Kafes yükselerek bizi özgür bırakırken Nil’in boğuk çıkan sesiyle kendime geldim. Uğultu geçti, çığlıklar ve haykırışlar arasında dönüp ona baktım. Acıyla buruşturduğu suratını görünce anladım. Kurşun Ekin’e değil, Nilperi’ye isabet etmişti.

“Nil!”

Zaman bir anda hızlandı.

Eliyle karnını tutarak yere düşüyordu ki Berk tarafından son anda yakalandı. Demir, büyük bir adım atarak Nilperi’yi kucaklarken Ekin de tıpkı benim gibi donup kalmıştı. Hareket edemiyordum, gözlerimi bile kırpmadan öylece bakıyordum. Kalbimin sızısı tüm bedenime yayılıp uyuşturmuştu şimdi beni.

“Nil, iyi misin?”

“Cevap ver, Nil!”

“Ambulansı arayın!”

“Yarasına bastırın!”

“Ambulansı bekleyemeyiz, arabaya, hadi!”

“Arden!” Naz’ın kolumdan sertçe tutmasıyla irkildim, gözlerimi şahit olmak yerine ölmeyi tercih edeceğim andan ayırdım. “Kendine gel!”

Gerçekten de bir filmin içindeymişiz gibi hissettiren bu ana seyirci kalmayı sürdürdüm. Yağız duyduğu silah sesinden sonra koşmayı bırakarak yere düşmüş, dizlerinin üzerine kapaklanmıştı. Rüzgâr, korumak istercesine Özge’yi kendine çekmişken Berk, Ekin’in tepki vermesini sağlamaya çalışıyordu. Esin ise Demir’le birlikte Nil’in başındaydı.

“Yanına git,” deyince Naz, bir adım atmak istedim ama yapamadım, ayaklarımı hissetmiyordum. Sanki kurşun Nilperi’nin karnına değil de benim bacaklarıma isabet etmişti.

“Arden, yardım çağır!” Demir’in bağırışından sonra gözlerim Nilperi’nin kanlı ellerini buldu. Elleri kendi karnına bulanmıştı, suratında öyle canhıraş bir ifade vardı ki. Ben ona baktıkça sanki biri etimi kemiğinden kör bir bıçakla sıyırmaya çalışıyordu.

“Benim yüzümden...” Bu farkındalık, nihayet harekete geçmeme neden oldu.

Zaman şimdi normal akışıındaydı, ben de en başından beri olmam gerektiği gibi Nilperi’nin yanında.

Yüzünü ellerimin arasına alarak Demir’in göğsüne yaslı olan kafasını kaldırdım. “Nilperi,” diye seslendim. Bana bakması için onu zorladım.

“Arden?” diye karşılık verdi, cılız sesiyle.

“Buradayım, güzelim. Buradayım.”

Elini kaldırıp bileğime tutundu. “Ölecek miyim?”

Düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetmişken güçbela başımı hareket ettirerek iki yana salladım. “Hayır, iyi olacaksın. Hem...” Duraksayarak Esin’in bastırdığı yaraya bak-

tım. “Ufak bir sıyrık sadece,” diye yalan söyledim. “İyisin, geçecek.”

“Ama çok acıyor.”

“Kan kaybediyor,” dedi Demir ıstırap dolu bir sesle. En az benim kadar acı çekiyor ama benden çok daha iyi idare ediyordu. Demir bir kez daha benden güçlü olduğunu kanıtladı. “Hastaneye gitmemiz gerek,” dediğinde soğukkanlılığını koruyordu.

“Arden,” dedi Rüzgâr sıkıntıyla. “Hastaneye gidersek ifade vermemiz gerekecek.”

Naz’a baktım, göz göze gelmemiz beni anlaması için yeterli oldu. Başını hızlıca sallayarak telefonunu çıkardı. Alışık olduğu bir sahneydi bu, silahlarla büyürken kendi dahil birçok farklı insanın kanını solumak zorunda kalmış olmasına rağmen telefonu tutan elleri titriyordu. Tekrar Nilperi’ye döndüğümde gözlerini açık tutmakta zorlandığını anladım. “Hayır,” diye karşı çıktım. “Uyuyamazsın, Nilperi, duydun mu beni? Kapatma gözlerini.” Demir’e baktım, şimdi o da en az benim kadar ne yapacağını bilemez haldeydi fakat neyse ki soğukkanlılığını korumaya devam edebiliyordu. Varlığıyla bana güç veriyor, beni biraz da olsa sakinleştiriyordu.

“Çok mu kötü?” diye sorunca Nil, bir elimi yanağından çekip saçlarını okşamaya başladı. Çok kötüydü. Bu şimdiye dek gördüğüm ve yaşadığım en kötü şeydi. Başıma daha kötü ne gelebilir demiştim ve işte, gelmişti. “Hayır,” dedim kendimi gülümsemeye zorlarken. “İyi olacaksın.”

“Hiç iyi bir yalancı değilsin,” dedi bu halde bile burun kıvırmaya çalışırken.

“Konuşarak yorma kendini,” dedi Özge, arkamda belirirken. Gözlerimi Nil’den ayıramıyordum, diğerleri nerede ve ne durumdaydı bilmiyordum. Nil gerçekten iyi olacak

mıydı, bilmiyordum. Bu yolun sonunda ışık var mıydı, bilmiyordum. Naz yola çıkmaya hazır olduğumuzu söylediğinde Nilperi'yi kucakladığım gibi deponun çıkışına doğru yürümeye başladım. Kapıdaki arabalardan rasgele birine geçip Nilperi'yi arka koltuğa yatırdım. Ben de yanma oturdum, başı şimdi benim kucağımdaydı. Demir şoför koltuğuna, Esin de onun yanma oturduktan sonra hastaneye doğru yola çıktık. Bir elim, arabaya bindikten sonra çıkardığım tişörtümü Nilperi'nin kanayan yarasına bastırmakla meşgulken diğeriyle saçlarını okşuyordum.

“Naz’a bizi takip etmelerini söyle,” dedim Esin’e. Bir yandan da hâlâ şoktan çıkmadığından emin olduğum Yağız ve Ekin’in ne halde olduklarını merak ediyordum.

“Arden,” diye seslenince Nilperi, endişeli gözlerini yoldan alarak ona çevirdim. “Seni göremiyorum.” Ellerim soğuk soğuk terleyen alnını buldu. İçindeki kurşun onu zehirliyordu ve benim yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. “Ya şimdi ölüyorsam?” diye kendi kendine sordu. Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. “Ölürken görmek isteyeceğim son yüz seninki olurdu.” Gülümsemesi bir anda silindi. “Ama şimdi seni göremiyorum.”

Demir arabanın hızını biraz daha artırdı.

“Konuşarak yorma kendini,” dedim saçlarını okşamaya devam ederek. “Az kaldı, birazdan hastanede olacağız.”

Kuruyan dudaklarında dilini gezdirdi. Bilseydim ki hissettiği acı öpersem onu terk edecek, dudaklarım sonsuza dek dudaklarında kalırdı.

“On dakika sonra hastanedeyiz,” dedi Esin, navigasyona bakarak.

“Çok,” dedi Nil. “O kadar dayanamam.”

“Dayanabilirsin,” dedim buna gerçekten inanarak. “Ne kadar güçlü olduğunu unuttun mu?”

“Ben mi güçlüyüm?” diye sorarken böyle düşünmeme gerçekten çok şaşırmış gibiydi.

Hızlıca başımı salladım, elimin altındaki tişörtün tamamen kanla kaplandığını hissederken, “Bisikletten düşüp dizlerini yaraladığın günü hatırlamıyor musun?” diye sordum. Demir’in bakışları bir fırtına gibi dikiz aynasından bana baktı. Ne söylediğimi fark etsem de ilk kez geri adım atmadım. “Yarışa koşarak devam etmiştin.” Sadece altı yaşındaydı, küçük bir oyundu ama o yine de pes etmemişti. Kırılan bisikletini de kanayan dizlerini de umursamadan koşmaya devam etmişti.

“Kazandım mı peki sonra?” diye sorunca gülümsemeden edemedim.

Geçmiş, zihnime süzülerek girerken yaşlarla dolan gözlerimi yumdum. “Kazandın,” dedim uzak geçmişi özlemle hatırlarken. Ona tekrar baktığımda gözlerinin çoktan kapandığını gördüm. Alnında boncuk boncuk ter damlaları, dudakları hafif aralık, uykunun kollarına teslim olmuş.

Adımı sayıklarken onu hafifçe sarstım. “Demir...” dedim yardım dilenircesine. Bu kez sesi boğuk çıkan bendim. “Yalvarırım daha hızlı sür. O, ölüyor.”

Düzenleme
Ny.özlem

2. EV: "DELİ KIZIM UYAN"

Güneşin altında saatlerce beklediğimi hatırlıyorum. Kaldırımda oturup yolun karşısındaki sürgülü kapıya bakıyorum, her gün yaptığım bir şey bu, hatırlıyorum. Ama neyi beklediğimi hatırlamıyorum. Ya da kimi.

Birinin burnu yırtık ayakkabısıyla bana vurduğunu görüyorum. Kaşlarımı çatarak yukarı baktığımda kuzguni saçlarının kısacık kesildiğini görüp kıkırdamaya başlıyorum. "Ne olmuş sana böyle?"

"Ne varmış?"

Dudağındaki ve kaşındaki yarayı bu kez umursamıyorum. Onu her gördüğümde suratında bir morluk olduğunu zaten biliyorum. "Kel olmuşsun."

"Buna kel değil dazlak denir bir kere!" diye kızıyor. Telafuz etmekte zorlandığı kelime beni daha da güldürüyor.

Oflayarak yanıma oturuyor. Kahve gözlerini kısarak karşımadaki büyükçe binaya öfkeyle bakıyor. Onun zaten hep öfkeli göründüğünü hatırlıyorum.

"Hepinizin mi saçlarını kestiler?"

Başını sallıyor. "En çok bana yakışmış ama değil mi?"

"Diğerlerini görmedim ki." Meraklı gözlerle kapıya bakıyorum. "Sahi o nerede?"

"Hasta olmuş. Müdire Anne aşağı inmesine izin vermedi."

“Ama bugün oyun günümüzdü,” diyerek dudak büküyorum. “Çok mu hasta?” Başını sallıyor. “Müdire Anne onu görmeme izin vermez mi?”

Kaşlarını çatıyor, “Vermez!” diye bağırtıyor. “Hem sen artık gitsene, ne diye sürekli buraya geliyorsun?”

Şaşkınlıkla bakakalıyorum. “Oyun oynuyoruz çünkü.”

“Biz büyüdük,” derken ayakkabısının tabanıyla yeri eşeliyor. “Artık oyun oynamak istemiyoruz.”

“Benimle mi?”

Mırıltılı bir ses çıkarıyor. “Hem sen kızsın. Sonsuza kadar arkadaşımız olarak kalamazsın.”

Arkadaşlıklarının sonsuza kadar süreceğine olan inancı beni gülümsetiyor. Ama beni aralarında istemediği için üzülerek, “Ne varmış kızsam?” diye soruyorum.

Bunu beklemiyormuş gibi duraksıyor. Düşünceli bir mırıldanıştan sonra, “Kızlar mızmız olur,” diyor. “Hem sen daha dövüşmeyi bile bilmiyorsun ki.”

“Öğretirsin, olmaz mı?”

Alayla gülüyor. “Al işte. Dövüşmek bisiklet binmeye benzemez kızım. Doğuştan bilirsin zaten.”

“Bu duyduğum en saçma şey.”

Omuz silkiyor. “Sen bizimle kavgaya gelemezsin, olsan olsan kavga sebebimiz olursun.”

Ne demek istediğini anlamıyorum. Bana gözucuyla bile bakamadığını fark ediyorum. Utanıyor galiba. Ama neden? Kötü bir şey mi yapmış?

“Mızmız değilim ben,” diyerek başa dönüyorum. “Ben de sizinle sonsuza kadar arkadaş kalabilirim.”

Cıkıyor. “Sen bizim kadar güçlü de değilsin.”

Bu, öfkelenmeme neden olan ilk sözü oluyor. “Güç sadece iyi yumruk atmak değildir,” diyorum annemle birlikte izlediğimiz dizideki karakteri taklit ederek. “Önemli olan kalp gücüdür.”

“Kalp gücüymüş!” diyerek kahkaha atıyor. Aniden durup ayağa kalkıyor. “Sen daha kalbinin yerini bile bilmiyorsundur.”

Gideceğini anlayarak aklıma gelen ilk fikri sunuyorum: “Yarışalım!”

“Ne?”

“Yarış yapalım. Eğer kazanırsam sizinle sonsuza kadar arkadaş kalmama izin vereceksin.”

“Kaybedersen?” diyerek tek kaşını kaldırıyor.

“O zaman giderim, unuturum sizi.”

Kararsızlıkla bana bakıyor. Başını kaldırıp uzaklarda bir yere baktıktan sonra beklememi söylüyor. Bisikletiyle döndüğünde kuralsız bir yarışa başlıyoruz. Hedefe ulaşan ilk kişinin kazanacağı bir yarış. Sadece bir hafta önce onların yardımıyla öğrendiğim bisikleti sürmeye başlıyorum. Birinin beni tutmasına gerek kalmadan ilerleyebildiğimi fark ederek gülüyorum. Aramızdaki mesafenin açıldığını görünce hızlanıyorum. Hızlı sürdüğümde sağa ve sola dönmenin zorlaşacağını bana öğretmediklerini fark ettiğimde gerilsem de devam ediyorum.

Sonra bir anda hile yapıyor. “Dur!” diye bağıriyorum ama o, arabaların arasından ilerlemeye devam ediyor. Tekrar önüme dönmemele kaldırımdaki taşa takılıp kontrolümü kaybetmem bir oluyor. Havada takla atarak yere düştüğümü görüyor, fren yaparak duruyor. Dizlerimin acısını hissetsem de pes etmiyorum, altında kaldığım bisikletten güçlükle kurtulup ayağa kalkıyorum. Bitiş noktasına ne kadar uzak olduğumu bilsem de ayaklarımın üzerine basıyorum.

İlerlemek yerine bisikletinden inip koşarak yanıma geliyor. “Nil, dizlerin kanıyor!”

Bir adım atıyorum, canım fena halde yanıyor. “Yarış bitmedi.”

“Ama bisikletin kırıldı.”

Babamın bana ne kadar çok kızacağını bilsem de başımı sallıyorum. Sonra dönüp onun kahve gözlerine bakıyorum. “Ben güçsüz değilim.” Aniden koşturaya başlıyorum. Yaşlar gözlerimden süzülürken acı içerisinde bitiş noktasına doğru koşuyorum.

Demir yumrukları olan çocuğun arkamda olup olmadığını bilmezken, beni bitiş noktasında bekleyen gözleri orman çocuğa sarılıyorum. “Kazandım! Ben kazandım! Artık sonsuza kadar sizinle kalabilirim, değil mi?”

•

O gün Nilperi yarışı kazandığı halde gitmiş, çocukların ikisini de unutmuştu.

O gün ilk kez çocuğun yaralarını görmezden gelmiş; şifalı olduğuna inandıkları nefesiyle yaralarına üflememişti. İyi ki de yapmamıştı çünkü çocuğun yaralarının sebebi zaten kızdı. Çocuklardan ikisi de kıza fena halde âşıkken yıllar sonra çıkabilecek ilk kavga gerçekleşmişti. Kız için, sonsuza dek süreceğini düşündükleri dostluk bağlarını zedelemişlerdi. Arden’in bahçeye inmemesi sebebi hastalığı değildi, kızın onu bu şekilde görmesini istemiyordu. Demir’in Nilperi’yi artık grupta istememesi sebebi onun bir kız olması değildi, böyle devam ederlerse kardeşini kaybedeceğini anlamıştı.

Arden, hiçbir zaman kendini güçsüz hissederken Nilperi’ye gitmemişti; oysa Demir güçsüz düştüğünde hep Nilperi’ye koşmuştu.

Arden, Nilperi’nin ikisine de iyi geldiğini sanıyordu. Demir ise daha ilk bakışta anlamıştı: Bu kız her şeyi mahvedecekti.

Onunla yıllar sonra yeniden tanıştıkları ve ona yeniden âşık olduklarında bunun kaderleri olduğunu kabullendiler.

Demir’e göre Nilperi’nin kalbi çocukken Arden’i seçmişti, büyüdüklerinde yine Arden’i seçti; Demir ne yaparsa yapsın

Nilperi her seferinde Arden'i seçecekti. Bunu Arden de biliyordu ve zaten bu yüzden Nilperi'den uzak durmaya çalışmıştı. Nasıl ki çocukluklarında Demir, kardeşini kaybetmemek için Nilperi'ye gitmesi gerektiğini söylediyse Arden de ikinci kez tanıştıklarında kardeşini kaybetmemek için Nilperi'ye gelmesini istediğini söylememişti. Ta ki onu da bir gün kaybedebileceğini fark edene kadar...

Ameliyathanenin kapısı saatler sonra açıldığında hep birlikte ayaklanıp doktorun etrafını çevrelediler. Birlikte unutulmaz bir yaz geçirmek için yolculuğa çıkan bir grup arkadaş, şimdi içlerinden biri için korku dolu gözlerle bekliyordu.

Arden yeniden tüm bedeninin uyuşmaya başladığını hissetti. Kalbindeki sızı onu yeniden esir almış ve uyuşan bedeninin donup kalmasına neden olmuştu. Demir uğultu sesleri arasında doktoru nasıl duyacağını düşünüyordu, kulağındaki çınlama gittikçe artarken nefes almayı bıraktı.

"Ameliyat başarılı geçti," deyince doktor, rahat bir nefes alıp sevinç nidaları eşliğinde birbirlerine sarılmaya başladılar. "Hayati tehlikesi yok, kurşun organlara isabet etmemiş." Nilperi'yi kısa zaman içinde taburcu edebileceklerini söylediğinde sevinç nidaları yerini mutluluk kahkahalarına bıraktı.

Arden ve Demir'in birbirlerine sıkıca sarıldığı sırada, "Ne zaman görebiliriz onu?" diye soran Ekin, saatler sonra ilk kez konuşmuştu. Kurşunun hedefinde olduğunu anladığından beri şoktaydı. Nilperi'nin nasıl onun önüne geçip de yaralandığını fark edememişti bile. Doktorlardan iyi olduğunu duymak bir nebze olsun rahatlamasını sağlamıştı.

"Birazdan odaya alacağız. Kendine geldiği zaman haber vereceğiz, çok kısa olmak şartıyla görebilirsiniz. Geçmiş olsun." Doktorun tekdüze bir sesle kurduğu cümlelerden sonra koridoru aşip geçip gitmesini kimse umursamadı. Yeniden dönüp birbirlerine sarılmaya, mutlulukla gülümsemeye devam ettiler. Dakikalar sonra kapı tekrar açıldı ve sedye üzerindeki Nilperi görüldü.

Arden ve Demir şimdi tekrar o yetimhanenin bahçesindeydiler sanki. Kilitli kapının ardında durmuş, bir güneş gibi parlayan küçük kıza bakıyorlardı. Onun sıcacık gülümsemesinin nedeni olmak dünyalara bedeldi. Fakat yanlarından bir sedyenin üzerinde geçip giden kızın solgun yüzü hiç hatıralarındaki gibi değildi.

“Nil!” diyerek ilk koşan Yağız oldu. Kızı görür görmez yaşlara boğulmuştu. Berk hızlı davranarak Yağız’ı kolundan tuttu, onu zorla kendine çekti. Nilperi sedye üzerinde koridor boyu taşınmaya devam ederken diğerleri öylece bakakaldılar. “Lan,” dedi Berk en sonunda. “Tuttun tuttun şimdi mi saldın gözyaşlarını?”

Yağız arkadaşlarını kafesin içinde gördüğü ilk anda ağlamak istemişti ama ağladığında işlerin daha da zorlaşacağını bildiğinden bunu yapmamıştı. Kurtulduğunda ise yanlarına varamadan silah sesiyle donup kalmıştı. Nilperi’nin kanlar içinde yerde yattığını gördüğü ilk an, büyük bir vaveyla koparmıştı ama kimse onu duymamıştı. Sonra tıpkı Ekin gibi düştüğü yerde öylece durmuş, tek damla gözyaşı dökememişti. Berk’in dediği gibi onu boğan gözyaşlarını tutmuş, tutmuş, kızın iyi olduğunu görünce bırakıvermişti.

“Bırak ağlasın,” dedikten sonra Yağız’ı Berk’in elinden çekip aldı Ekin. Yağız’ın başını kendi göğsüne yasladı, saçlarını okşarken, “Ağlayabilirsin,” dedi, bunu hem kendine hem de Yağız’a söylemişti.

“Oda numarası kırk üçmüş,” deyince Naz, hızlıca toparlanıp koridorun sonundaki asansöre doğru telaşlı adımlarla yürümeye başladılar. Yan yana duran üç asansörün de düğmesine basıp sabırsızlıkla beklediler.

Asansör kata ulaşmak üzereyken Rüzgâr, “Siz gidin,” diyerek yanından bir an olsun ayırmadığı Özge’nin elini tuttu. “Biz bi’ kafeteryaya uğrayıp gelelim.” Rüzgâr’ın bu hareketi Özge’nin hem şaşırmasına hem de mutlu olmasına neden olsa da suratında en ufak bir ifadeye yer veremeyecek kadar yorgun

hissediyordu kendini. Bu yüzden sadece diğerleri gibi başını sallamakla yetindi.

Birlikte iki kat merdiven indiler, kafeteryaya girmeden önce Rüzgâr adım atmayı kesti ve Özge'ye dönüp ona bir anda sıkıca sarıldı. Özge kirpiklerini kırıştıtırırken bu beklenmedik kucaklaşmanın altında yatan nedeni arıyordu. Narin bedeni güçlü kolların arasında her an kırılacakmış gibi dururken onunla en son ne zaman sarıldıklarını hatırlamıyordu bile.

Rüzgâr, Özge'nin her zaman yanındaydı fakat yalnızca en zor zamanlarında Özge'ye sarılırdı. Ona sarıldığı ilk an, onu babasının karanlık ellerinden kurtardığı güne aitti. Özge o günü dün gibi hatırlarken bugünün çok daha karanlık göründüğünü fark etti. Rüzgâr geri çekildikten sonra Özge'nin elini bırakarak yürümeye devam etti. Özge bir süre boştaki eline baktı, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarını birbirine bastırıp Rüzgâr'ı takip etmeye devam etti.

O sırada diğerleri, Nilperi'nin kaldığı odanın bulunduğu kata varmışlardı. Arden ve Demir kapının hemen önünde, ayakta bekliyorlardı. Naz da Arden'in hemen yanındaydı. Ekin çaprazdaki sandalyelerden birine oturmuş, Yağız'ın başını kucağına koymasına izin vermişti. Berk ise Ekin'in tam karşısındaki sandalyedeydi. Yağız'ın gözleri kapalıydı, yaşlar süzölmeye devam ediyordu. Berk ve Ekin birbirlerine bakıyorlardı, gözlerinde biriken yaşlar akıp gitmek için adeta yalvarıyordu. Esin ne yapacağını bilemez, kendini nereye koyacağını bulamaz bir halde koridor boyu volta atıyordu. Durup bir nefes aldı, koridorun sonundaki tuvaletlere doğru ilerlemeye başladı. Bunu gören Demir peşine düştü.

Esin tuvaletteki işini bitirip çıktığında Demir'i karşısında görünce şaşırmadan edemedi. Nilperi böyle bir durumdayken bırakın Demir'in yanına gelmesini, aklına bile düşmeyeceğini zannederdi. "Sigara içmeye mi?" diye sorması da bu yüzdendi.

“Yalnız kalma diye geldim.”

İçtenlikle verilmiş bu cevaba karşılık gülümsemekle yetindi. “İyi misin?”

Demir hafifçe omuz silkti. “Gördüğün gibi.”

“Tekrar toparlanamayacakmışız gibi geliyor,” diye itiraf etti Esin. “Bugün olanlar... Öğrendiklerimiz...”

“Ağırdı, evet,” diyerek kıza doğru bir adım attı. “Ama toparlanacağız. Artık birlikteyiz.” Uzanıp kızın elini tuttu, dokunuşuyla kızda yarattığı etkiyi bilse bunu kesinlikle yapmazdı. “Hep birlikte atlatacağız.”

Elindeki sıcaklığı hissettikten sonra sonunu düşünmeden kollarını Demir’in boynuna doladı. Neyse ki genç adam onu itmeden ya da bir an bile bekletmeden karşılık vermişti. Kollarını kızın incecik beline doladı ve şekerli kokuyu içine çekti.

Onları uzaktan izleyen Naz, suratındaki belli belirsiz gülümsemeden sonra dönüp Arden’in omzuna dokundu. “Daha iyi misin?”

Arden irkilerek Naz’a baktı. “Uyandığında iyi olacağım,” dedi kendini sıkmaya devam ederken. Duygularını bastırıyor, hissettiği acıyı içinde bir yerlere gömmeye çalışıyordu. Sırası değildi, düşüp kalmanın hiç sırası değildi.

Naz anlayışla başını sallayıp, “Birkaç saate kendine gelmiş olur,” derken tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Arden çok iyi biliyordu, Naz da daha önce vurulmuştu, üstelik bir kez de değil.

Rüzgâr ve Özge bir tepsi dolusu bardakla dönünce Özge’nin ısrarı üzerine Yağız doğrularak çay bardaklarından birini aldı. Ekin nöbet devreder gibi Yağız’ı Özge’ye emanet ettikten sonra hava alacağını söyleyerek kattan ayrıldı. Hastaneden çıkıp derin bir nefes aldı, kalabalık bahçede kendine sakin bir köşe aramaya başladı. Banklardan birine oturduğunda çok geçmeden Berk’in yanında bitmesi gözlerini devirmesi için yeterli bir sebepti. Yine de ona gitmesini söylemedi, önüne dönüp uzaklara daldı.

“Biliyorum, yalnız kalmak istiyorsun...” diye söze başlamıştı ki Berk, burnundan sertçe nefes veren Ekin’i duyduğunda korkarak geri çekildi, “Tamam, konuşmak yok,” diyerek sustu. Ekin’i izlediği sessiz dakikaların sonunda cebine uzanıp sigara paketini çıkardı. İçinden bir dal alacağı sırada, “Bana da verse-ne,” dediğini duydu Ekin’in.

Şaşkın bir ifadeyle, “İyi de sen sigara içmezsin ki,” demek-ten kendini alıkoyamadı. Lise yıllarında Berk’in sigaradan uzak durmasının nedeni bile buydu.

“Verecek misin, gidip başkasından mı alayım?”

Yalvarırcasına, “Başkasına gitme,” dedikten sonra paketten bir dal çıkarıp uzattı.

Ekin uzun parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götürdüğünde suratını buruşturmuştu. Berk, onun sigaradan gerçekten nefret ettiğini bir kez daha anlarken çakmağını ateşledi. Ekin zehri içine çekerek sigaranın yanmasını sağladıktan sonra nefesini dışarı verdi. Bu bir nevi kendine verdiği bir cezaydı.

“Orada yatan ben olmalıydım,” dediğinde sebep anlaşılmış oldu. Hedefte Ekin vardı ama Nilperi nasıl olduysa bunu fark etmiş ve Ekin’in önüne geçmişti. “Kurtarılmayı hak etmiyordum.”

“Böyle söyleme.”

“Mert belasını başınıza ben açtım,” dedikten sonra uzun bir nefes çekti sigaradan, neredeyse kusacaktı. O tanıdık, bilindik koku etrafını sarmışken nefesini verdi. “Sözümü tutmadım, bir yabancıya her şeyi anlattım.” Gözlerinin önündeki gri dumana baktı, ciğerlerinin boğulduğu o kara günleri hatırladı. Babasının onları nasıl da zehirlediğini anımsadı. “Eğer onu bu kadar yaklaştırmasaydım kendime, bizi kapana kısıtıramazdı.”

“Senin bir suçun yok.”

“Var,” dedikten sonra daha fazlasına dayanamayacağını düşünerek sigarayı yere atıp ezdi. “En az senin kadar ben de suçluyum.”

Gerçeklerin ortaya çıktığını hatırlayınca boğazında bir yumru hissetti Berk. Bu öyle bir şeydi ki ne yaparsa yapsın geçmeyecek şekilde onu boğuyordu şimdi. Elindeki bitmiş sigaraya baktı, kızın kendini zehirlemesine izin verdiğini hatırladı; sonra asıl zehrin kendisi olduğunu, kıza duyduğu bu aşk olduğunu bilerek sigarayı attı.

“Şimdi ne olacak?”

Berk’in sorusu Ekin’in uzun bir süre düşünmesine neden oldu, sonra sanki hiç bunun üzerinde durmamış gibi, “Neye?” diye sordu.

“*Bize,*” dedi Berk, yasaklı bir kelime kullanmış gibi çekinerek. “Diğerlerine. Hayatımıza. Onlar için iş yapmayı kabul ettik ama bizden ne isteyeceklerini bilmiyoruz bile.”

Ekin hafifçe başını salladı. “Ama her ne olursa olsun yapmak zorundayız.”

“Ya bizden, birini öldürmemizi isterlerse?”

Berk’in sorusu daha önce Ekin’in de aklına gelmişti. Katil olmak istemiyordu, masum ya da değil, kimseye zarar vermek istemiyordu. Yine de “Ne kadar boktan oynadıklarını gördük,” dedi. “Nil’i vurdular. Onu öldürebilirlerdi.”

“Seni öldürebilirlerdi,” diye düzeltti Berk. “O silah senin için ateş aldı.” Kelimeler ağzından çıkarken nasıl da zorlanmıştı. Kurşun doğru hedefi bulmuş olsaydı, ne halde olurdu kim bilir.

“Bana bir sigara daha ver.”

İkiletmeden paketten bir dal daha çıkardı, kızın güzel dudaklarının arasına bırakıp yanmasına izin verdi. Kendisi için de aldıktan sonra bir nefes çekti. Şimdi ikisi de o silahı gördükleri ilk andaydı. Ekin’in saatlerdir tuttuğu gözyaşları, içine çektiği dumanla birlikte onu terk ederken Berk bu yaşların farkında bile değildi. Öyle sessiz sedasız, usulca akan yaşlardı ki bunlar, ne kadar can yaktığı nasıl süzüldüğünden belliydi.

Berk sigarayı söndürmeden önce Ekin'in yanaklarındaki ıslaklığı görünce rahat bir nefes aldı. Çünkü biliyordu, Ekin bugün olanlardan sonra gözyaşı dökmeseydi, içine attıkları onu ilerleyen zamanlarda hasta düşürecek. Berk'in dudakları buruk bir tebessümle kıvrılırken önce kendi sigarasını, sonra Ekin'inkini alıp yere attı. Ne yaptığıнын sorgulanmasına izin vermeden harekete geçip onu kendine çekti. "Ağlamak güçsüzlük değildir," dedi, ona kaçınıcı defa bu cümleyi kurduğunu bilmezken.

"Ölebilirdi," derken başı Berk'in omzundaydı. "Ölebilirdim..."

Berk kollarını Ekin'in bedenine daha sıkı sarınca, Ekin yıllar sonra ilk kez kendini bu kadar güvende hissetmiş olmanın verdiği rahatlıkla boğazında beklettiği hıçkırıkları serbest bıraktı, "Korktum," diye itiraf etti. "Berk, ben çok korktum..."

Sessiz gözyaşları şimdi Berk'indi. "Ben de bal, ben de..."

•

Dakikalar saatleri buldu, Nilperi gözlerini açmadı. Aradan geçen üç saate rağmen en ufak gelişme olmayınca Naz koridorda bekleyen perişan haldeki arkadaşlarına şöyle bir bakıp Arden'in kulağına eğildi. "Herkes çok yorgun," dedi içlerinde en yorgun olanın Arden olduğunu bilirken. "Nil'in ne zaman uyanacağı belirsiz. Eve gitmelerini söylesek? En azından Yağız'ı gönderelim."

Arden başını kaldırıp çapraz koltukta yatan Yağız'a baktı, yan yana duran koltukların üzerinde sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu. Kaçırılmış ve belki de aç susuz bırakılıp dövülmüştü. Arden tüm bunları unuttuğunu fark edip, "Haklısın," diyerek başını salladıktan sonra diğerlerine döndü. "Hepimizin geceyi burada geçirmesine gerek yok. Eve gidip dinlenin, Nil kendine gelince size haber veririm."

“Olmaz,” dedi Ekin hemen. “Sizi bilmem ama ben bekleyeceğim.”

“Ben de,” dedi Esin. Diğerleri de onlara katıldılar.

“Arkadaşlar,” dedi Arden sabırla. “Şimdi siz kendi isteğinizle gitmeseniz bile birazdan güvenlik gelip dağılmamızı isteyecek. Zor bir gündü, gidip dinlenin.”

“Sen ne olacaksın peki?” diye sordu Özge.

“Ben bekleyeceğim.”

“Tek başına mı?”

“Ben de bekleyeceğim,” deyince Demir, “Aslında buna gerek...” diyordu ki Arden, itiraz kabul etmez bir sesle, “Bekleyeceğim,” diye tekrarladı Demir.

Diğerlerini gitmeye ikna etmek zor olsa da sonunda her biri pes etmiş bir şekilde ayaklandı. Arden ve Demir’le vedalaştıktan sonra koridor boyu yürüyüp gözden kayboldular. Biri hariç.

Demir, “Sen neden gitmedin?” diye sorduğunda, Naz sessiz kalmayı tercih etti. “Fikir senden çıktı ama buradasın.”

“Çünkü ben buradayım,” dedi Arden.

Demir sinirleri yıpranmış bir şekilde güldü.

“Arden’in yanından ayrılamam,” derken Naz doğruyu söylüyordu. Arden’i tanıdıktan sonra yanından sadece bir kez ayrılmıştı, bedeli iki kurşun olmuştu. “Bu arada başhekimle konuşmamız gerek.”

“Neden?”

“Babamın eski bir arkadaşı olduğu için bize yardım etti bugün ama gerçeği bilmek istiyor.”

“Nil’in nasıl vurulduğunu mu?”

Başını salladı Naz. “Peşimizde kimin olduğunu da.”

Arden tereddüt ederek, “Ona güvenebilir miyiz?” diye sorunca, Nilperi’nin vurulma anını hatırlayan Demir, “Kimseye güvenemeyiz artık,” dedi. “Başka bir şey anlatacağız ona.”

“Nasıl yani?”

Oturduğu yerden kalktı, çenesiyle koridorun sonunu işaret etti. “Gel sen, bende hikâye çok.”

Demir’in bu kendinden emin tavrı karşısında gülümsemeden edemeyen Naz, ayağa kalktı ve “İyi, uyut bakalım doktoru,” dedikten sonra Arden’e döndü. “Uzun sürmez.”

Naz ve Demir koridoru ağır adımlarla yürürken Arden etrafına bakınıp ona engel olabilecek bir hastabakıcı ya da hemşire aradı. Kimseyi bulamadığında Nilperi’nin yattığı odanın kapısını araladı, saatlerdir girmeyi beklediği odaya adım attı. Birkaç büyük adımdan sonra Nilperi’nin yanındaydı.

“Nilperi,” diye seslendikten sonra elini tuttu. *Düşersen tutarım*, diyordu ama bu kez tutamamıştı. “Uyan artık güzelim.”

Soluk tenine baktı, her zaman ışıltıyla bakan gözler şimdi kapalıydı. İyi olduğunu söylüyordu doktorlar ama uyanmıyordu işte. Belki de uyanmak istemiyordu. “Haklısın,” diye fısıldadı. “Yerinde olsam ben de uyanmak istemezdim.” Sonra durup düşündü. Nilperi, onu beklediğini bilse kesinlikle uyanmak isterdi. “Bekliyorum seni,” dedi Nilperi de beklediğini bilsin diye. Bilirse uyanır diye. “Buradayım bak, yanındayım, bekliyorum seni.”

Odanın içini dolduran melodinin ardından telefonuna uzandı, bir eli hâlâ kızın elini tutuyordu. “Evet?”

“Zannettiğimden daha akıllıymışsınız,” dediğini duydu Mert’in. “Polisi karıştırmamışsınız işe.”

“Ulan orospu çocuğu...” diyordu ki Mert’in dilini şaklattığını duydu, yine de “Ölümün benim elimden olacak, duydun mu beni, kuzenini kim öldürdü bilmiyorum ama seni ben öldürecekim,” diye devam etti.

“Aynen kanka,” dedi Mert alaycılıkla. “Bulursan öldürürsün.” Sonra, “Neyse,” diyerek ciddileşti. “Bugün olanlarla birlikte kim olduğumuzu daha iyi anlamışsınızdır diye düşünüyorum. Gerçi ben o Ekin orospusunun öldürülmesini emretmişim. Nil’in kahramanlık oyununu öngörememiştim ama olsun.”

“Mert,” dedi Arden küfreder gibi bir sesle.

“Nil’in ölmemesine gerçekten sevindim bu arada. Eh, sonuçta belleğin yerini bir tek o biliyor, değil mi?”

Arden dişlerini sıktı, gözlerini yumup kendine sakin olması gerektiğini söyledi. Kirpikleri birbirinden ayrıldığında, “Ne var bu bellekte o kadar önemli olan?” diye sordu, Nilperi’nin soluk yüzüne bakarak.

“Bunu ben de bilmiyorum,” dedi Mert. “Hem bilsem de söylemezdim.”

“Ya belleği size vermezsek? Ya bizden isteyeceğiniz işi yapmak istemezsek?”

“Belleği vereceksiniz,” dedi Mert, başka bir ihtimalin olmadığını söylercesine. “İşi de yapacaksınız.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

Mert’in güldüğünü duydu. “Unuttun mu, bir süreliğine de olsa sizden biriydim ben. Ulan sırf Yağız denen dangalak yurtdışında okuyabilsin, mutlu olabilsin diye hırsızlık yapmış insanlarsınız siz. İçinizden birine zarar geleceğini bilseniz sonunu düşünmeden her boka atlarsınız. Bu kadar hastalıklı bir sevgiyle bağlısınız birbirinize.” Sinir bozucu bir kahkaha daha duyuldu telefonun diğer ucundan. “İşte bu yüzden canım benim, o belleği bize vereceksiniz, o işi de yapacaksınız. Ya seve seve ya sike sike.”

Arden konuşmak üzereydi ki elindeki dokunuşu fark etti. Bir heyecanla bakışlarını kızın yüzüne çevirdiğinde gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü ama parmaklarını hareket ettirdiğinden emindi.

“Ha bu arada, o Rüzgâr denen polis bozuntusu kendi başına işe kalkışmasın, dikkat et ona. Bahri Altınsoy ne yaparsanız yapın sizi bulur, neredede olursanız olun cezanızı da keser.”

3. EV: "OLMAYACAK BİR HAYAL"

Demir'den,

İnsan çocukluk yaralarını kolay kolay unutamaz, çocukken edindiği alışkanlıklardan vazgeçemezdi. Ve bazı yaralar, bir zamanların alışkanlığıydı.

Nil benim alışkanlığım, en büyük yaramdı.

Onunla ikinci kez tanıştığımızda lisedeydik. Bizi unuttuğunu anladığımız o günden sonra bir daha hiç yanından ayrılmamıştım, sonraki iki bin dokuz yüz üç günün tamamında onu görmüştüm. Ama on altı gündür, tam on altı gündür, onu göremiyordum. Bu durum uzun yıllar sonra başıma ilk kez geliyordu. Adını "Nil yoksunluğu" koymuştum. Gündüzlerimi öfke nöbetleriyle, gecelerimi kâbuslarla geçirmeme sebep olan şeyin adı Nil yoksunluğuydu. Bir kez görseydim gözlerini açık bir şekilde, bir kez duysaydım sesini, iyi olduğunu bilseydim kesin geçerdi ama on altı gün olmuştu, Nil hâlâ uyumaya devam ediyordu. Çünkü uyanmak istemiyordu.

Nil'in bir tür komada olduğunu öğrendiğimiz gün Arden'in ağladığını gördüm. Ya da ağlayan bendim, bilmiyorum. O günden sonra tek damla gözyaşı dahi dökmedim. Kendi içimde Nil'e söz vermişim çünkü. O gün ağladım ve *bitti*. Ama diğerleri ağlamaya devam etti. En çok da Yağız. Her şeyin

kendi suçu olduğuna inanıyordu. *Bu yolculuk hiç başlamamalıydı*, demişti. *Hiç geri dönmemeliydim*. Sonra daha ileri gitti. *Sizinle hiç tanışmamalıydım*. *Ben aslında hiç doğmamalıydım*. Ona her zaman tam bir baş belası olduğunu söyledik. Ama bu, içten içe onu çok sevdiğimiz ve marazlıklarını hoş görebildiğimiz içindi. Oysaki o bu sözleri, başımıza gelen en kötü şey olduğunu düşünerek söylemişti.

“Sus artık,” diyerek Yağız’a sarılmıştı Ekin. Ama nafileydi, artık Ekin bile Yağız’a söz geçiremiyordu.

Özge, Berk ve Esin’in de bizden aşağı kalır yanı yoktu. Hepimiz çok üzgündük. Hepimiz için hayat durmuştu sanki. Kendi acımızla mı başa çıkalım, birbirimize iyi gelmeye mi çalışalım bilmiyorduk. İlk hafta hepimiz sırayla refakatçi olduk Nil’e, sonra hastane yönetimi iki kişiyle sınırlı tuttu. Kişiler belliydi; bir gün ben, bir gün Arden kalacaktı Nil’in yanında. Yağız bu işe bozulsa da bir yandan rahatlamışa benziyordu. Nil’e refakat ettiği gece, hayatı boyunca geçirdiği en kötü geceydi çünkü. Hepimiz için bu böyleydi tabii. Bugün ise sıra Arden’deydi ve aslında benim uyuyup dinlenmem, gece de kalkıp hastaneye gitmem gerekiyordu. Ama kızlar alışverişe çıktıkları ve Berk de onlara eşlik ettiği için Yağız’a bakmak bana kalmıştı. Onun bir çocuk olmadığını biliyordum. Ama işte, birini büyütünce o kişi kırk yaşına da gelse onu çocuğunuzmuş gibi görmekten kendinizi alıkoyamıyordunuz.

Yağız yurda ilk geldiğinde küçüktü, yaşından ziyade bedeni ufacıktı. Hiç iyi beslenemediğinden kısacık boyu ve zayıf bedeniyle akranlarından birkaç yaş daha küçük duruyordu. Onu yedirip içiren bendim, hepimizin bir tabak yeme hakkı olmasına rağmen yemekhanedeyken ona kendi tabağını veren de bendim, kantinden onun için ekmek arası çalan da bendim, güzelce beslensin, gelişip büyük adam olsun isteyen hep bendim. Öyle de oldu, liseye doğru boyu uzamaya başladı, kilo aldı ve sesi

daha gür çıkmaya başladı. Artık hayır diyebiliyordu, sırtını sadece bana ya da Arden'e yaslamıyor, kendi de yumruk atabiliyordu. Bu nedenle ikinci tabaklara tekrar gerek duymadık. Bir daha onun için yemek çalmadım.

"Acıktım ben," diye duyurduğunda Tom yine sopa yiyordu. Berk'in İstanbul'daki evindeydik, küçük salonda oturmuş Jerry'nin her zamanki gibi yaramazlık yaparak Tom'u çileden çıkardığı bir sahneyi izliyorduk. Yağız sonunda kazananın Jerry olacağını bilmesine rağmen nefesini tutmuş bekliyordu. "Bu kez yakalanma o koca popoluya," dedi Tom'un sahibini kastederek. "Göster o fareye gününü!" Ayaklarını orta sehpa uzatmış, Tom ve Jerry'li çoraplarını gözler önüne sermişti. Ne zaman bu çizgi diziyi izleyecek olsa bu çoraplarını giyerdi, çocukluğundan beri bu böyleydi.

"Kalk kendin yap."

"Ama sen daha güzel yapıyorsun," diyerek bana döndü. Altdudağını bükmüş masum masum bakıyordu.

"Bu kez kanmayacağım bu bakışlara. Kalk hadi."

Oflayarak yerinden kalktı, ayaklarını yere vura vura mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Kanalı değiştireceğim sırada kapı zili çaldı. Yağız'a kapıya da bakmasını söyledim ama aldırış etmedi. Söylenerek ayağa kalkıp salondan ayrıldım, dar koridor boyu ilerleyip kapıya geldiğimde dürbünden bakmama gerek kalmamıştı. Kızların sesini duyabiliyordum.

Kapıyı açtığımda Ekin, "Çok yoruldum, çok!" diyerek içeri girdi. Onu Esin ve Özge takip etti. Elllerinde paketlerle karşımda dikilen Berk ve Rüzgâr'a baktım. Ne kadar yoruldukları üflesem yere yığılacakmış gibi durmalarından belliydi. Naz aralarından sıyrılarak yanımdan geçip içeri girdi.

"Senin işin yok muydu?" diye sordum Rüzgâr'a.

"Erken bitince Özge'nin yanına gideyim dedim," dedikten sonra içeri girdi. "Gitmez olaydım."

“Al benden de o kadar.” Kaç torba vardı ellerinde sayamamıştım ama abarttıklarını görebiliyordum. Ve muhtemelen torbaların yarısı Ekin’e aitti. Ekin tam bir alışveriş manyağıydı.

Birlikte salona geçtiğimizde kızları oturmuş soluklanırken bulduk. “Hah, getirin paketleri de Demir’e aldıklarımızı gösterelim,” dedi Ekin.

“Emredersiniz hanımefendi,” dedi Berk iğneleyici bir ses tonuyla. Araları eskisi gibi olmasa da biraz daha iyiydi. En azından artık konuşuyorlardı.

“Sana da aldık birkaç parça şey,” deyince Esin, şaşırmadan edemedim.

“Ben, gelsin kendi deneyerek alsın, dedim ama Esin tutturdu, o gelip bakmaz biz alalım, diye.” Özge’nin sözleriyle, bakışlarımı Esin’e sabitledim. Yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak eder gibi bana bakıyordu. Hafifçe gülümseyerek teşekkür ettim. Anında yumuşadı bakışları.

Bu yaz yolculuğuna çıktığımızdan beri birkaç parça kıyafetle idare etmeye çalışıyorduk, iki haftalık eve kapanışın sonunda Naz kafaları dağılır belki diye kızları alışverişe çıkar-mıştı. İyi ki de yapmıştı. Şimdi kızlara bakınca düne göre daha iyi olduklarını görebiliyordum. Bu, ortam değişikliğinden mi yoksa alışveriş yaptıkları için mi bilmiyordum ama sonuç olarak her birinin gözlerinde parıltılar olduğu kesindi.

“Bana da aldınız mı?” diye heyecanla sorarak Ekin’in yanına oturdu Yağız.

“Almaz mıyız, en çok sana aldık en çok sana!” dedi Ekin, eliyle Yağız’ın kıvrıkcık saçlarını karıştırıp dağıtırken.

“Eh, tabii,” dedi Yağız göğsünü kabartarak. “En çok bana alacaktınız çünkü –”

“Çünkü sen başrolsün, anladık, tamam...” dedi Naz gülerek. Yağız yanındaki uyku oyuncağını Naz’a fırlattı.

Daha sonra Ekin aldıklarını sırayla göstermeye başladı. Rüzgâr balkona çıkınca Özge de peşinden gitti. Gerekli gerek-

siz demeden dikkatimi aldıkları onca şeye vermeye çalışsam da olmuyordu. Yetmezmiş gibi Ekin benden yorum yapmamı hatta her birini on üzerinden puanlamamı bekliyordu.

“Bak, bu etek yeni sezon.”

“Bu etek mi?” Elim kadar bir şeydi. Elimden bile daha küçüktü. Nasıl etek diye isimlendirilmişti o kumaş parçası, aklım almıyordu.

“Nesin sen, taş devrinden kalan son canlı falan mı?” dedi Yağız beni ayıplayarak. Ona öfkeli bir bakış atınca hemen dudaklarını mühürledi. O esnada kızlar gülüyordu.

“Evet, bu etek. Etek, bu da Demir...”

Ekin’in espri yeteneğiyle ilgili birkaç kelam etmek istesem de omuz silkmekle yetindim. “İyi, sonuçta ben giymeyeceğim. Beni ilgilendirmez.”

“Etek giyen Demir mi?” dedikten sonra kahkahalara boğuldu Berk. “N’olur giy, Allah’ın aşkına giy,” diye ısrar kıyamet başladı yalvarmaya. “Ölümü gör giy şunu.”

“Ölüm mü?” deyince Yağız, bir sessizlik oldu. Çünkü hepimizin farkına vardığı acı bir gerçek vardı. Kısa bir an için de olsa her şeyi unutmuştuk. Nil’in vurulduğunu ve on altı gündür bilinci kapalı bir şekilde uyuduğunu tamamen unutarak kahkahalara boğulmuştuk. Bu farkındalık bir anda peyda oldu ve kendimizi suçlayarak önceki günlerde olduğu gibi gözlerimizi birbirimizden kaçırmaya başladık.

Öksürük sesleri duyuldu önce, Ekin alelacele giysileri torbalara koydu. Berk balkona çıktı. Yağız televizyona döndü. Ben mutfağa koştum. “Gelebilir miyim?” diye soran Esin de peşimden geldi.

“Tabii.”

Eşikten geçerek birkaç adım attı, “İyi misin?” diye sordu.

Rengini kaybetmek üzere olan pembe saçlarına baktım. Ekin ona birlikte kuaföre gitmeyi teklif etmişti ama o reddet-

mişti. Elimi uzatıp Nil'siz boyatmak istemediği saçlarına dokundum, bir tutam saçını işaretparmağımın etrafına doladım.

“Ya saçlarını bir daha boyatamazsan?”

“Uyanacak,” dedi aslında ne sorduğumu bilerek.

“Ya pembelik hiç kalmaz ve sen bir daha boyatamazsan?”

“Nil uyanacak.”

“Devam edebilir misin o zaman da? Nasıl devam ederiz ki sen o haldeyken?”

“Demir,” dedi gözleri dolarken. Elimi saçlarından uzaklaştırıp avuçlarının arasına aldı. “Acı çektiğini biliyorum, görüyorum. İzin ver, acını alayım. Paylaş benimle.” Ellerimize baktım. Etek benim elimden küçüktü, Esin'in elleri etekten bile daha küçük. “Onu sevdiğini biliyorum,” dediğinde tekrar gözlerine baktım. “Nil'i bizi sevdiğinden daha *farklı* sevdiğini biliyorum. Ona âşıksın sen. Bu yüzden içimizde en çok acıyı da sen çekiyorsun. Olmayacak bir hayal seninki. Bu yüzden seni en iyi ben anlıyorum.”

“Sen...” dedim afallayarak. “Nasıl?”

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Belli olmuyor mu sanıyordun?”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Belli oluyorsa, Esin biliyorsa, bu, Ekin de biliyor mu demekti? O halde diğerleri de anlamış olabilir miydi? Arden peki? O da biliyor muydu? Kızgın mıydı bana? Kırılmış mıydı? Nefret ediyor muydu benden?

“Ne zamandan beri biliyorsun?” diye korkarak sordum.

“İlk günden beri.”

Ama yine de bildiğini bana söylememişi öyle mi? Ve yine de beni sevmiş, sevmeye devam edebilmişti, öyle mi?

Benim yaptığım gibi. Tıpkı benim gibi. Esin benim Nil'e âşık olduğumu bile bile bana âşık olmuştu. Ben, Nil'in Arden'e âşık olduğunu bilsem de Nil'den vazgeçememiştim.

Esin'e baktığımda kendimi görüyordum ve bundan nefret ediyordum. O bir aynaya benziyordu ama ben aynalara bak-

mayı sevmezdim. Kendimi sevmiyordum çünkü. Fakat onu severdim, ona öyle değer verirdim ki gözlerinde kendimi gördüğümde kaçar giderdim. Kaçardım, ki onu sevmeye devam edebileyim.

Ben, Nil'in istese de beni sevemeyeceğini biliyordum. Aca-ba Esin de istesem de onu sevemeyeceğini biliyor muydu, benden böyle bir beklentisi var mıydı hiç? Çünkü ben denemiş-tim, Nil'i unutmayı, ondan vazgeçmeyi, çocukluğumdan kop-mayı... Esin'e bakmayı denemiştim. Esin'i görmek istemiştim. Bunu gerçekten çok istemiştim ama ne zaman Esin'i görmek için açsam gözlerimi, karşımda Nil'i buluyordum.

"O biliyor mu?" diye sorarken ne hissettiğimden emin de-ğildim. Ona âşık olduğumu bilmesine rağmen beni görmezden gelmesi mi daha çok canımı acıttırdı yoksa yıllardır gözlerinin içine baktığım halde beni hâlâ fark etmemesi mi, bilmiyordum.

"Bilmiyor."

Her hâlükârda canım acıyordu. Bu aşk, benim canımı ger-çekten çok acıttıyordu.

"Vazgeçmeye çalıştım ben," dedim tüm şeffaflığımla. "Unut-mak istedim. Arden vardı zaten. O varken bunu hayal bile etme-meliydim."

"Ama olmadı," dedi aynı buruk gülümsemeyle. "Unutama-dın. Vazgeçemedin. Hayal etmeye devam ettin."

"Esin, ben..." diyerek sustum. Ne diyecektim, özür mü di-leyecektim? Duygularına karşılık veremediğim için çok üzgü-nüm mü, diyecektim?

Ne diyecektim...

"Sorun değil." *Hayır, sorun. Biliyorum, hissediyorum, bü-yük bir sorun. Ama sen de biliyorsun, bu böyle. Bunu değiştire-mem. Bunu sen de değiştiremezsin.*

4. EV: "CESARETİN VAR MI AŞKA"

Özge'den,

Ne zamandan beri ciğerlerimi sigara dumanının zehriyle doldurmak beni rahatlatıyordu, emin değilim. Babam bilseydi sigara içtiğimi, yaşıma başıma bakmadan beni dövmeye kalkardı. Artık ona karşı gelecek güçte ve farkındalıkta olduğumu bilmeden.

Rüzgâr'la tanışmak, hayatıma onunla devam etmek, bana pek çok konuda fayda sağlamıştı. Ben de ona iyi geldiğimi umuyordum. Aksi takdirde yanımda olmasının tek nedeni bana acıması olurdu ki bunu hiç istemezdim. Bu ihtimal aklıma her geldiğinde yatağıma girmek ve utançla yorganı başıma çekmek istiyordum.

"Çakmağı olan?" Balkona giren Berk'e dönüp çakmağı fırlattım, havada yakalayıp cebinden çıkardığı sigarayı yaktı. Rüzgâr gibi yanıma geçip oturmak yerine sırtını balkon duvarına verdi, karşı binanın çatısına konan kuşları seyretmeye başladı.

"N'oldu içeride?"

"Hiç," diye kaçmaya çalıştı. Hep böyle yapıyordu, sorunlarının üzerine gitmiyor, yüzleşemiyor ve kaçmayı tercih ediyordu. Ekin'le ayrılmaları bile bu yüzdendi.

“Bugün aranız nasıldı?”

Omuz silkti. “Önceki günlerden farklı değil. Sürekli laf sokuyor bana. Hiç affetmeyecek beni.”

“Laf atıyorsa güzel,” diyerek sohbete dahil oldu Rüzgâr.

Uzaklara dalan gözleri kısıldı, başını yavaşça çevirip Rüzgâr’a bakarak, “Nesi güzel bunun?” diye sordu Berk.

“İnsan sevdiğiyle uğraşır. Umut var demek bu.”

“Onu tanımıyorsun.”

“Bence sen de onu tanımıyorsun,” dedikten sonra kül tablasında sigarasını söndürdü. “Aradan geçmiş beş yıl. İnsanlar değişir. Ki siz, birbirinizi son gördüğünüzde ergendiniz. Artık bir yetişkinsiniz.”

“Ergenlikle ne ilgisi var bunun?”

“Lafımı geri alıyorum. Artık bir yetişkin değilsiniz. Artık Ekin bir yetişkin.”

Berk gözlerini bana çevirdi. “Kocana söyle benimle düzgün konuşsun,” diye Rüzgâr’ı şikâyet etti.

Gülerek Rüzgâr’ın koluna dokundum. “Üzerine gitme lütfen.” Rüzgâr dokunuşumdan sonra bakışlarını elime kaydırınca rahatsız olduğunu düşünerek geri çekildim. Ama o bir süre daha artık temas etmediğim koluna bakmayı sürdürdü. Çok geçmeden tekrar önüne döndü ve masanın üzerindeki sigara paketinden bir dal daha sigara çıkardı.

“Ben sadece ne düşündüğümü söyledim,” dedi sigarasını yakarken. “Ekin bence Berk’i affetmek istiyor. Ama bunu şimdi yaparsa bu defa kendini affedemeyeceğini düşünüyor. Bu yüzden biraz sürünsün istiyor.” Rüzgâr’ın kadın ruhundan ve romantik ilişkilerden bu kadar iyi anladığını bilmediğim hatta tahmin dahi etmediğim için şimdi ona şaşkın şaşkın bakıyordum. Dalıp gittiğim çimen yeşili gözlerini Berk’e çevirdiğinde Berk duyduklarını sindirmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

“Öyle mi dersin?” diye sordu Berk, en sonunda.

“Bence,” diyerek geniş omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Hım,” dedikten sonra aptal aptal sırtmaya başladı Berk. “Eh, o zaman gideyim de biraz daha laf soksun bana. Ne kadar çok laf sokarsa o kadar iyi, değil mi?”

“Garip biri,” dedi Rüzgâr, Berk cevap beklemeden hızlıca balkondan çıkıp kendi ardından kapıyı kapattıktan sonra.

“Söz konusu Ekin olduğunda böyle oluyor.”

“Aşk karşısında aptallaşıyor yani.”

“Yani.”

Parmaklarının arasındaki sigaradan bir nefes daha çekti, dumanı üflerken balkona çıktığımızdan beri izlediğimiz kuşlara bakıyordu. İzmir’deyken hayvan hakları için katıldığım yürüyüşten sonra bir kez daha karşılaştığımızda, bana çocukken bir kuşu olduğundan bahsetmişti. Fıstık adında, yemyeşil tüyleri olan bir muhabbetkuşu varmış ama onu kaybetmiş. Çok ağlamış onu kaybedince ve bir daha bu kadar üzülmemek için hiç hayvan sahiplenmemiş ama sokak hayvanları için elinden gelen ne varsa yapmış. Bana bunları anlattığında ona bir kez daha âşık olduğumu bilse beni fazla mı romantik bulurdu yoksa Berk’i gördüğü gibi aptal mı, merak ediyordum doğrusu.

“Sen de böyle oluyor musun, âşık olunca?” diye sorduğunda kalbim öyle bir hızlandı ki bir an kalp atışlarımın sesini onun da duyduğunu sandım. Çünkü bir an için, düşüncelerimi okuduğunu sanmıştım. Ve sonra, sorduğu sorunun beni zaten heyecanlandıracak bir şey olduğunu fark ettim.

Nasıl bir cevap verilirdi ki şimdi buna? *Hayır* diyemezdim. *Evet* de diyemezdim. *Bilmiyorum ki hiç âşık olmadım* da diyemezdim. *Of*. İleri matematik sınavındayken bile bu kadar zorlanmamıştım.

“Özge?”

“Hı?”

“Bir soru sordum.”

“Yani...” diye gevelemeye başladım. “Bilmiyorum, belki de.” Anladığını belirtircesine başını salladı. “Peki sen?” diye sordum bir anlık cesaretle. Bu fırsatı kaçıracak değildim.

“Ben, ne?” diye sordu bana dönerek.

“Sen aşk karşısında aptallaşıyor musun?”

Dilini şaklattı. “Aptallaşmak değil de fedakârlaşıyorum diyelim. Kendimi çok fazla geri plana atıyorum. Önceliğim tamamen o oluyor.”

Anladığını belirtircesine başını sallayan bu kez bendim ama takıldığım başka bir konu vardı ve küçük bir kısmı beni umutlandırmaya yetmişti. Fedakârlık demişti çünkü. Aşk karşısında fedakârlık yaptığını... Üniversite yıllarımda onunla tekrar karşılaştığımızda saçları uzundu, yumuşacık saçlarını siyah bir tokayla ensesinde toplamıştı. Bir gün o siyah tokayı bana hediye etti. Başka bir gün benim için o çok sevdiği saçlarını kısacık kesti. O günden beri saçlarını şimdi olduğu gibi kısa kullanıyordu.

“Koparma,” diye uyardı, yıllardır olduğu gibi.

Elimi anında saçlarımdan çektim. Kısacıklardı, artık istesem de tutup çekemeyeceğim, koparamayacağım kadar kısacıktı saçlarım, yine de bazen deniyordum. Boşuna hastalık demiyorlardı buna. Ne zaman üzülsem, strese girsem, saçlarımdan uçlarını koparmaya başlardım. Farkında bile olmadan yapardım bunu. Bazen de farkında olarak yapardım çünkü rahatlatırdı beni, sigaradan ya da başka her şeyden çok daha tatmin ediciydi. Adına *trikotillomani* diyorlardı. Ama bana göre kendini cezalandırmaktı bunun adı, kendine yaptığın en büyük kötülük. Yine de olsun diyordum, rahatlatıyordu ya, fark etmezdi. Ne de olsa sonunda fiziksel bir acı yoktu, haz vardı. Ruhum daha büyük bir acı çekiyordu.

Uçlarını kopara kopara küstürdüğüm saçlarım, bir süre sonra geç uzamaya başladı. Ben henüz bunun üzüntüsüyle baş

edemezken çok daha kötüsü oldu ve kafamdaki bazı bölgelerin kelleşmeye başladığını gördüm. Bir gece ansızın aklıma gelen ilk fikri uygulamaya geçtim, saçlarımı üç numaraya vurdum. Aynaya baktığım ilk anda ise içim çıkana kadar ağlamaya başladım. O gece sabaha kadar kendime engel olamadığımı için ağladım. Saçlarımı bu kadar severken neden kopardığımı, bu davranışın beni bir anlığına rahatlattığını ama sonra daha kötü hissettirdiğini bilmeme rağmen neden yine de kopardığımı, neden başka bir yerime değil de saçlarıma zarar verdiğimi, neden kendime zarar verdiğimi, bu öfkenin nedenini, bu suçluluk duygusunun nedenini, bu mutsuzluğun nedenini sorguladım. Cevapların bende olmadığını bilerek ağladım. O kadar çok ağladım ki sakinleştiğimde Rüzgâr sadece gözyaşlarımı dindirmiş değildi, gözyaşlarımı öperken beni bir kez daha kalbimden vurmuştu. Ansızın makineyi eline aldı ve yıllardır özenle baktığı saçlarını öldürdü.

“Teşekkür ederim uyardığın için,” dedim bunu kaçınıcı kez söylediğimi bilmeden.

“Keşke daha fazlasını yapabilsem,” dedi bunu kaçınıcı kez söylediğini bilmezken.

Belki yüz, belki bin. Vazgeçemiyordum ben. Uzun da olsa saçlarım kısa da olsa, şapka da takmış olsam, ellerimi de bağlasam, yine de koparıyordum saçlarımı. Evet, bir dönem ellerimi bağlamayı bile denemiş, sonunda kendimi hıçkırı hıçkırı saçlarımı kökünden koparıırken bulmuştum. Kopardığım saçlarımı yere atıp içimde biriken stresi boşalttıktan sonra yere baktığımda artık benim olmayan saç tellerini görüp daha çok ağlıyordum. Rüzgâr da beni uyarmaktan fazlasını yapamadığı için kendini suçluyordu. Oysaki kendini suçlaması gereken bendim. Ki zaten hastalığımın sebebi de hissettiğim suçluluk duygusuydu. Nedenini bilmiyordum, psikoloğum suçluluk duygusuyla saçlarımı kopardığımı söylemişti. Devam edebil-

seydim seanslara belki sebebini öğrenir hatta iyileşebilirdim de ama cesaret edememiştim. Çünkü biliyordum, bir yarayı iyileştirmek için önce ona bakman gerekirdi ve benim yarama bakacak cesaretim yoktu.

“Diğerlerine söylemeyi düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Sormadılar mı neden saçlarını kestirdiğini?”

“Sordular ama geçiştirdim.”

“Bence bilmeliler.”

“Neden bilmeleri gerektiğini düşünüyorsun?”

“Belki iyi gelirler sana. Onlar sayesinde birçok zorluğa göğüs gerdiğini söylemiştin. Belki yine öyle olur. Birlikte çözersiniz bu sorunu.”

“Bu bir sorun, değil mi?” dedim buruk bir gülümsemeyle.

“Öyle demek istemedim,” dedi hızlıca. Elindeki sigarayı söndürmeden kül tablasının içine atıp bedenini tamamen bana çevirdi. “Özür dilerim Özge,” diyerek bana yaklaştı, dizlerimiz birbirine değerken gözlerindeki mahcubiyete bakıyordum. “Özür dilerim, yemin ederim öyle demek istemedim. Benim için değil. Benim için asla sorun değil. Ama sen, ama sen saçlarını çok seviyorsun.”

“Sen sevmiyor musun?” diye sorarken düşünmeden konuşmuştum.

Duraksadı. “Seviyorum ama benim için saçlarının uzun olmasıyla kısa olması arasında bir fark yok ki.”

Kaşlarımı çattım. Bu söylediği iyi bir şey miydi yoksa kötü mü bilmiyordum. Keşke yanımda kızlardan biri olsaydı. Bu flört işlerinden gerçekten hiç anlamıyordum... Biz flört ediyor muyduk, bunu bile bilmiyordum. “Peki,” dedim bu yüzden sadece.

“Sorumu cevaplamadın. Ne zaman söyleyeceksin onlara?”

“Bilmiyorum,” diyerek cama doğru döndüm. Televizyon karşısındaki kanepeye kurulmuş olan Yağız’a baktım. “Yağız’a

söyleyebileceğimi sanmıyorum. Aramızda en hassas olan o. En çok üzülen de dolayısıyla o olur.”

“Haklı olabilirsin. Yağız hepinizden daha farklı biri.”

Yağız’ın yanında oturan Ekin’e çevirdim bakışlarımı. “Ekin öğrenirse bana çok kızar. Hatta muhtemelen aralarında en çok kızan Ekin olur.”

“Neden?”

“O da en az benim kadar saçlarını seviyor çünkü. Yapısı bozulmasın, yıpranmasın diye bir kez olsun boyatmadı saçlarını.”

Mırıltılı bir ses çıkardı. “Esin peki?”

Onu göremiyordum, salonda yoktu. Tekrar Rüzgâr’a döndüm. “O bir çözüm yolu bulmaya çalışır.” Duraksayıp düşündüm, aklıma gelen bir anıyla birlikte güldüm. “Muhtemelen kaynak taktırmamı önerir. İlla saç koparacaksan kaynaklarını kopar, falan der... Yapmayı düşünüp vazgeçtiğim bir fikir bu, biliyorsun...”

“Fiyatını duyunca vazgeçmiştin,” dedi gülerek.

Kıkırdayarak başımı salladım. “Üç ay için üç bin lira bayılıp bir de onları koparmaya gönlüm razı gelmemişti.”

“Ama kendi saçlarını koparıyorsun,” dediğinde donup kaldım, hiç böyle düşünmemiştim. Asılan suratımı fark edince, “Berk peki?” diye devam etti.

“Berk sanırım nasıl yaptığımı görmek isterdi, acımadığını söylediğimde bana inanmayarak kendi saç telini koparır ve acıdığını söyleyerek beni garipserdi.”

“Gerçekten hiç acı mıyor mu?” diye tekrar sordu. Berk için kurduğum senaryoyu Rüzgâr’da daha önce deneyimlemiştik. Kendi saçlarımı bile isteye kökünden kopardığımda acı hissetmediğime bir türlü inanamamış ve denemiş, hafif bir sızı hissettiğini söylemişti.

Dilimi şaklattım. “Haz duyuyorum.”

Bir çare bulmuş gibi suratı aydınlandı. “Belki de haz anlayışını değiştirmelidir.”

“Anlamadım.”

“Diyorum ki belki de hayattan keyif alabileceğin farklı yollar bulmalısındır. Farklı hazların peşine düşersen belki bu saç koparma davranışını unutursun.”

“Ne gibi mesela?”

“Gerçekten istiyorsan seve seve gösteririm,” derken gözlerindeki ifade değişmişti. Artık daha derin bakıyordu, sanki beni görüyor gibi. Ama cıvılcıplak.

Sıcakladığımı hissederek elimle kendime yelpaze yaptım. Bu onu güldürünce taşlar biraz daha yerine oturdu. Onu yanlış anlamamıştım. Haz derken bahsettiği şey kesinlikle masum bir şey değildi. İyi de biz daha öpüşmemiştik bile!

Çatıdaki kuşlara döndüm. “Demir belki aklım başıma gelir diye bana saçsız doğan ya da sonradan saçları dökülen insanlardan bahsederdi,” diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım. “Çok kez böyle düşündüğümü ama bunun da bir işe yaramadığını bilmeden.”

“Doğru bir yöntem olmazdı zaten. Acı çeken birine, başka acılardan bahsederek *haline şükret* konuşması yapmak kadar anlamsız bir şey yok.”

“Kesinlikle.”

“Arden peki? O ne yapar sence?”

“Arden...” dedikten sonra buruk bir şekilde gülümsedim. “O kendini suçlardı, diğerlerinin tepkilerinden çok emin değilim ama Arden’in bunu yapacağından eminim.”

“Nasıl?”

“Anlatmıştım sana,” diyerek tekrar gözlerine baktım. “Arden bana gerçekten çok benziyor. O da benim gibi kendi suçu olmayan şeyleri üstlenen biri.”

“Yine de saçlarını kopardığın için kendini suçlaması biraz tuhaf olur.”

Başımı sallayarak ona katıldım. “Tabii sadece bu konuda değil, yıllardır yanımda olmasına rağmen bunu göremediği için de kendini suçlayacaktır.”

“Bu konuda ona hak veririm. Çünkü görmemek için kör olmak gerekirdi.”

Bu söylediği bir yandan içimi ısıtırken diğer yandan kalbimi kırıyordu. İçimi ısıtmıştı çünkü beni gördüğünü söylüyordu. Kalbimi kırmıştı çünkü arkadaşlarımın beni görmediğini bir kez daha yüzüme vurmuştu.

“Anlayacağın biri üzülür, biri kızar, diğeri öğüt verir, bir diğeri kendini suçlardı ama içlerinden sadece biri beni anlamaya çalışırdı.”

“Nil?”

Üzüntüyle başımı salladım. “Nil olsaydı, beni dinler ve anlamaya çalışırdı sadece. Ne kızardı bana ne iyi niyetle de olsa öğütler vermeye kalkardı ne de kendini suçlayarak geri çekilirdi. Durup dinler, anlamaya çalışır ve bana sıkıca sarıldı. Ama...” Sustum, dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Gel buraya,” dedi ağlayacak gibi olduğumu fark ettiğinde.

“Ben Nil’i çok özledim,” dediğimde beni kollarının arasına almıştı, başımı göğsüne yasladı. Küçük bedenim kollarının arasında kaybolurken bundan memnundum. Bir süreliğine de olsa, çok kısa bir süreliğine de olsa, beni göğsünde saklasın istedim. Kalbinin tam üstünde.

5. EV: "ROMEONUN KIRIK KALBI"

Berk'ten,

Onu görür görmez anlamıştım: *Bu kız benim sonum olacak. Ona bakmaktan değil başkalarını, kendimi bile görmeyeceğim. Varsa yoksa o diyeceğim, onun için nefes alacak, onun için nefes verecek, gerekirse onun için değil kendimden ondan bile vazgeçeceğim.* Öyle de oldu.

Babama gittiğim geceyi unutamıyordum. Karşısına geçmiş, çok önemli bir şey anlatmam gerektiğini söylemiştim. Başta duymadı beni. Genelde beni duymazdı. Sonra önemsemedi. Hep yaptığı gibi. Israrcılığımдан bıkarak bana döndü, anlatmamı emretti. Öğrendiğinde öyle bir tokat attı ki bana, yere düştüm. Ağzımın içinde kan tadı oluştu ama suratımı buruşturmamın nedeni sırtıma yediğim tekme idi. Biraz tekmeledi beni, hakaretler ve küfürler eşliğinde hıncını çıkarana kadar vurdu da vurdu. Ama ben hiç ağlamadım. Yorulduğunda durdu ve dünyası başına yıkılmış gibi koltuğa oturdu. Düştüğüm yerden kalkmadan ona bakmaya devam ettim. Biraz zaman geçti, öfkeden deliye dönmüş gözlerini tekrar bana çevirdi. "Kimse bilmeyecek. O geceden kimseye bahsetmeyeceksin. O gece bir korkak gibi kaçıp gittiğinden, neye sebep olduğundan kimseye bahsetmeyeceksin."

“Ekin’e söylesem?” diye sordum çünkü ben ondan hiçbir şey saklayamazdım. Ona yalan söyleyemezdim, kötü bir şey olmuşsa ona olmamış gibi davranamazdım, bakamazdım yüzüne; baksam anlardı, anlasa ona söylemedim diye üzülürdü, üzülse ölürdüm, ölsem daha çok üzülürdü.

Ekin’e söylemek istedim, kimseyle olmasa da Ekin’le paylaşmak istedim ama babam izin vermedi. İzin vermedi değil, engel oldu. “Ne söyleyeceksin Ekin’e? Ben de baban gibi bir katilim mi diyeceksin?” diye bağırdı.

Gözlerim dehşetle büyüdü. “Ben katil değilim,” dedim ama bunu söylerken bile tereddüt etmişim. Öyle miydim yoksa? Bilmiyordum. Babam neden bir katil olduğumu söylüyordu? Burak’ı bıçaklayan ben değildim ki. Ama onu yaralı halde bırakıp giden bendim. O halde doğru muydu, artık bir katil miydim? Ekin’in babası gibi artık ben de mi bir katildim? Nefret ettiği babasına mı dönüşmüştüm? Benden de mi nefret edecekti?

“Burak senin yüzünden öldü,” dedi babam. “Senden yardım istedi ama sen arkanı dönüp gittin. Kaçtın. Kendi kışını kurtarmak isterken onu öldürdün.”

“Onu ben bıçaklamadım!”

“Bunun hiçbir önemi yok!”

“Baba,” dedim gözlerim dolarken. “Ben bir şey yapmadım. Katil değilim ben. Ölmesini istemedim.”

“Önce babası, şimdi sevgilisi. Ne yazık,” dedi babam, Ekin için üzülüyormuş gibi. Oysa Ekin’i oldu olası hiç sevmemiş, onaylamamıştı.

“Katil değilim,” dedim ağlarken. “Ben bir şey yapmadım,” diye devam ettim, sorunun da zaten bu olduğunu henüz anlamamışken.

Bir süre ağladım, babam ne halde olduğumu umursamadan üzerime gelmeye devam etti. Günün ilk ışıklarında artık ikna olmuşum. Burak’ı yaralayan ben olmasam da ölmesine neden

olan bendim, artık bir katildim ve Ekin bunu öğrenirse benden nefret ederdi.

“Odana gidip eşyalarını toparla. İstanbul’a gidiyorsun,” dedi babam, her şeyi kabullendiğimde. “Arkadaşlarınla iletişimini kes. Hiçbiriyle görüşmeyeceksin bundan sonra.”

“Vedalaşabilir miyim peki?” diye sordum. Kiminle, nasıl vedalaşabilirdim ki? Ekin’e veda edemeyeceğimi biliyordum, son olacağını bilerek sarılamazdım ona, son kez olacağını bilerek bakamazdım gözlerine, son kez olacağını bilerek öpemezdim dudaklarını. Ama diğerleriyle vedalaşabilirdim. Bunu yapabileceğime inanıyordum.

“Hayır,” dedi babam, benimle aynı düşüncede değildi. “Şimdi defol git odana. Gözüm görmesin seni.” Ertesi gün beni otobüse bindirip yolcu etmişti, iki yıl hiç görüşmeyeceğimizi bana söylemeden.

Otobüsteyken Ekin’e ayrılık mesajı yazmıştım, onu beş yıl sonra yeniden göreceğime dair en ufak bir umudum bile yokken. Ve şimdi yanımda oturuyordu, aramız iyi olmasa da beni henüz affetmemiş olsa da yanımdaydı işte, buradaydı.

“Daha ne kadar beni izleyeceksin?” diye sordu televizyondaki animasyon filmi seyretmeye devam ederken. Yağız’ın izlediği bir filmdi bu, salonda tek başına oturmuş pürdikkat filmi seyrederken ona eşlik etmek istemiştım. Yağız üçlü koltuğun bir kenarında otururken ben diğer kenarına geçmişim. Ve çok geçmeden Ekin salona girip diğer koltuklarda yer yokmuş gibi aramıza girip oturmayı tercih etmişti. Yani hem kendi gelmişti yanıma hem de şimdi dönüp ona bakıyorum diye beni azarlıyordu. Kadınlar mı anlaşılması güç varlıklardı yoksa bu karmaşa sadece Ekin’e mi özgüydü merak ediyordum doğrusu.

“Pardon, dalmışım,” diyerek önüme döndüm.

“Daldığın yere dikkat et. Öyle istediğin an bakabileceğin bir yüz değil benimki.”

“Yaa,” diyerek tekrar ona döndüm. Kusursuz çehresine dünyanın en güzel manzarasını izler gibi baktım.

“Bak, hâlâ!” Biçimli ince kaşlarını çatmış halde bana döndü. İki kaşının arasında oluşan derin çizgiye gülümsedim, bu çizgiden nefret ettiğini söylerdi hep. Oysaki ben çok severdim, Ekin’e dair her şeyi seviyordum çünkü.

“İnsan muhatap olduğu kişinin gözünün içine bakmalıdır. Diğer türlü ayıp olur.”

“Hayret, sen ayıp nedir biliyor muydun?” diye iğneleyici bir sesle sordu.

Laf sokması iyi bir şey. Laf sokması iyi bir şey. Laf sokuyorsa umut var demektir.

“Çok kez gösterdiğimi sanıyordum ama?” diye sırtarak beni daha fazla iğneleyebilmesi için onu kışkırtmaya çalıştım. *Ayıp yatakta olur* diyordum kısaca.

“Geri zekâlı!” diyerek önüne döndü, kollarını göğsünde çaprazladı. Böyle susup kalmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Bir.

İki.

Üç...

“Çok kez diyor bir de! Utanmaz!”

Kahkaha attığımı duyunca dirseğini karın boşluğuma geçirdi. Yine de “Utanmaz olduğum doğrudur,” diyerek onu kızdırmaya devam ettim.

“Bir de arsız.”

“Olabilir.”

“Yüzsüz.”

“Sadece sana karşı.” Hissettiğim başka bir dokunuşla irkil-dim, gözlerimi kolumdaki parmaklara çevirdim. Ekin’in diğer yanında oturmuş televizyon izleyen Yağız, gözleri ekrandayken elini bana doğru uzatmış kolumu okşuyordu. “N’apıyorsun lan?”

Ekin üzerine alınarak bana döndü. Kızmak üzereydi ki Yağız'ın, "Biraz şefkat gösterirsem ağlamayı kesersin diye düşündüm," dediğini duyunca kahkaha attı.

"Ne ağlamasından bahsediyorsun?"

"Ne yani, gözyaşlarını inkâr mı edeceksin gerçekten? Utanmaz adam. Arsız seni. Yüzsüz!"

"Ayağa kaldırma beni."

"Pardon? Az önce sen demedin mi ben utanmazım, arsızım, yüzsüzüm, karaktersiz herifin tekiyim diye!" Ben gözlerimi büyütünce Ekin sahte bir öksürükle Yağız'ı uyardı. "Ay, pardon. Karaktersiz demeyecektim. Ağzımdan kaçtı."

"Üçe kadar sayıyorum," dediğimde dayak yiyeceğini anlayarak ayağa kalktı, ben daha saymaya başlamadan salondan koşarak ayrıldı.

"Uğraşma çocukla."

"Ne çocuğu be, kocaman adam o." Gerçekten de öyleydi. Kocaman adamdı artık. Onunla gurur duyuyordum.

"Haklısın, senden daha adam olduğu kesin."

"Ekin," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. Başını bana çevirmeden yandan bir bakış attı. "Abartma istersen. Kalp kırmayalım."

Kaşlarını kaldırarak bana dik dik baktı. "Kalp kırmayalım mı?" diye sordu hayret edercesine. "Kırılacak yer mi bıraktın be!" diye bağırıyor birden.

"Bak," diyerek elini tuttum, tereddütlü bir dokunuştı bu. Neyse ki elini çekmedi. "Affetmek zor olacak, biliyorum. Uğraşıyorum daha kolay olması için. Üzerine gelmiyorum, zamana bırakıyorum. Ama geriye dönüp baktığımda bazen emin olamıyorum. Ne istiyorsun? Uzun zaman oldu sen gerçeği öğreneli. Ama biz bu konuda hiç konuşmadık. Konuşamadık. Benimle ilgili ne düşündüğünü bilmiyorum, ne hissettiğini anlamıyorum."

"Bilmeni ve anlamanı istemiyorum çünkü."

“Ne istiyorsun benden o zaman?” diye sordum. “Boşuna mı bu çabam, bunu bileyim en azından. Beni hiç mi affetmeyeceksin, bunu bileyim ki-”

Daha da öfkelenerek sözümü kesti. “Ona göre mi uğraşayım diyeceksin? Boşunaysa, seni hiç affetmeyeceksem, arkanı dönüp gidecek misin yeniden?” diye tek nefeste konuştuğundan sonra daha ılımlı bir sesle, “Yine de çabalaman gerekmez mi?” diye sordu.

“Bunu bileyim ki ona göre umutlanayım diyecektim. Benimle aynı ortamda bulunmak seni rahatsız ediyor, bana bu kadar uzaksın. Ama aynı ortamda bulunmamız gerektiğinde sen hep benim yanımda duruyorsun, bana bu kadar da yakınsın. Çok uzak, fazla yakın. Kafam karışıyor, anlıyor musun? Nefret mi ediyorsun benden, öğreniyor musun yoksa hâlâ çok mu âşıksın, hem de ilk günkü kadar? Merak ediyorum.” Ellerimin arasındaki elinin buz kestiğini hissettim. Onu tanıyordum, heyecanlandığında elleri soğurdu. Anlaşılan sözlerim onu heyecanlandırmış, kafasını karıştırıp gerilmesine neden olmuştu.

Zihnimi kurcalayan, bana uykusuz geceler yaşatan sorulardan hiç olmazsa birini yanıtlayacağını sanıyordum ki “Cevabını merak ettiğin şeyler olmasına sevindim,” dedi sadece.

“Yani,” dedim daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylencesine. “Bir cevap alabilecek miyim?”

Başını iki yana sallayarak elini kendine çekti, yine uzaklaştı benden ama kalkıp gitmedi, yanımda oturmaya devam etti. “Beş yıl bekledim ben, şimdi biraz da sen bekle,” derken biliyordu. Değil beş yıl, bir ömür bekleyebilirdim onu. Ama farkına varması gereken bir şey vardı.

“Ben beklerim ama hayat beklemiyor.”

“Anlamadım?”

“Nil de bekliyordu yıllardır. Arden gibi. Ama bak, n’oldu onlara, şimdi ikisi de bir hastane odasında. Biri hayatta kalmak

için ölüm kalım savaşı veriyor. Diğeri beklemeye devam ederken yaşıyor mu belli değil. Bir gün bunun bizim de başımıza gelmeyeceği ne malum? Ki senin de bildiğin üzere, Nil önüne geçmeseydi, o odada şimdi biz olacaktık.” O günü hatırlamak kanımın çekilmesine neden oluyordu. O geceden de o günden de nefret ediyordum. “Bu yüzden biraz düşünmeni istiyorum sadece,” diye devam ettim aklımı şimdide tutmaya çalışırken. “Ölüm diye bir gerçek varken bize bunu daha fazla yapmana gerçekten gerek var mı diye bir düşünmeni istiyorum.”

“Bence ben önce biz diye bir şey bundan sonra olur mu diye düşüneyim,” dedi yine tamamen geri çekilerek. “Ondan sonra senin söylediğini düşünüp düşünmeyeceğime bakarım.”

“Peki Ekin,” diyerek ayağa kalktım. “Nasıl istersen öyle olsun.”

Düzenleme

Ny.ozlem

6. EV:

"BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ"

DEFİLE GEÇESİNDEN KIRK İKİ GÜN ÖNCE,

"Ya hiç uyanmazsa?"

Nilperi'nin derin bir uykuda olduğu dokuzuncu gündü. Arden'in Nilperi'nin başında beklerken uykusuz geçirdiği dokuzuncu gün. "Uyanacak," dedi aksini kabul etmez bir sesle. Kabul edemezdi çünkü. Nilperi'nin artık olmadığı bir dünyayı kabul edemezdi. Nasıl da pişmandı onsuz geçirdiği zamanlar için. Onu korumak için bile olsa ondan uzak durduğu her an için kendinden nefret ediyordu.

"Diyelim ki uyanmadı..."

"Sakın," dedi Arden. "Sakın bir daha bunu söyleme."

"Peki," diyerek geri çekildi Rüzgâr.

"Mert seni tekrar aradı mı?" diye sordu Ekin. "Şu iş için."

"Ya da belleği istemek için," diye devam etti Özge.

Arden kaşlarını bir kez yukarı kaldırıp indirdi.

"Onlar da Nil'in uyanmasını bekliyorlar," dedi Demir. "Belleğin yerini bilmediğimiz farkındalar. Bir tek Nil biliyordu."

"Yani Nil uyandığında bizden belleği alacaklar ve bize bir iş verecekler," deyince Yağız, "Yanlı," dedi Berk, "Bize zorla suç işletecekler," diye düzeltti.

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye tereddüt ederek soran Naz’dı. “Altınsoylar için gerçekten suç işleyecek miyiz?”

“Biz, evet,” dedi Esin. “Ama sen buna mecbur değilsin.”

Naz cevap vermek üzereydi ki Arden huzurlu bir uykudaymış gibi görünen Nilperi’nin elini tutup, “Buna hiçbirimiz mecbur değiliz,” dedi. Bütün dikkatler yeniden Arden’in üzerinde toplandı. “Bu yüzden yapmayacağız.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Yeniden aynı çukura düşmeye niyetim yok. Sizi de o çukurda görmek istemiyorum. Kimse için suç işlemeyeceğiz.”

“O kafesten çıkabilmemizin tek nedeni Altınsoyların şartlarını kabul etmemizdi,” diye hatırlattı Ekin. “Şimdi anlaşmayı bozarsak bedeli çok ağır olur.”

“Kabul ettiğimiz halde Nil şimdi bu halde,” dedi Demir. “Reddedersen başımıza çok daha kötüler gelebilir.”

Arden kanlanmış gözlerini Demir’e çevirdi. “Daha kötü ne olabilir?” diye sordu. “Nil’i neredeyse kaybetmemizden daha kötü ne olabilir?”

Herkesin aklında olan ama söylemeye cesaret edemediğini dile getiren Rüzgâr’dı: “Onu gerçekten kaybetmek.”

İSTANBUL

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

7. EV: "GÖZYAŞINDA SAKLA BENİ"

Nilperi'den,

"Anne..."

Daha önce söyleneşydi bana, ölümle yaşam arasında gidip geldikten sonra tekrar yaşama tutunabileceğimi bilseydim, uyan-
dığımda söyleyeceğim ilk sözün bu olacağını düşünemezdim. Babamı bile sayıklayacağımı kabul eder ama hayatımı bir şe-
kilde mahveden annemi yanımda isteyeceğimi hiç sanmazdım.

"Nilperi?"

Arden'in endişeli ama aynı zamanda rahatlamış gibi çıkan sesini duyunca gözkapaklarımla verdiğim savaşta daha kararlı davrandım. Sonunda gözlerim açıldı ve Arden'in gözlerindeki yağmur ormanını gördüm. Onu ilk kez ağlarken görüyordum. Dudaklarında minnet dolu bir gülümseme varken gözlerinden yaşlar akıyordu. Neden ağlıyordu?

Ellerinden biri hareketsizce duran elimin üstüneyken diğeriyle başımı okşamaya başladı. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diyebildim. Ama gerçekten iyi miydim bilmiyordum. Arden'i ağlarken gördüğüme göre ya bana bir şey olmuştu ya da başkasına. Çünkü Arden kolay kolay ağlamazdı. Arden'in gözlerindeki ormana yağmur yağmazdı. Ne olmuştu da şimdi gözlerinden yaşlar dökölüyordu böyle?

“Doktoru çağırıp geliyorum. Sakın gözlerini kapatma, tamam mı?” dedikten sonra eğilip alnımdan öptü, koşar adımlarla yanımdan ayrıldı.

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım, gözlerimi neden bir hastane odasında açtığımı düşündüm. Arden’i ağlatanın ne olduğunu bulmaya çalıştım. En son ne hatırlıyordum? Bir kafesin içindeydik. Ekranda Mert’in suratı vardı. Sonra Yağız geldi bize doğru ve bir el silah sesi duyuldu.

Vuruldum.

İrkilerek gözlerimi kapattım, sonra Arden’in gitmeden önce ne söylediğini hatırlayarak tekrar açtım. Olanları tekrar ve tekrar zihnimde canlandırıdığım kısa bir sürenin sonunda aralık kapıdan Arden’le birlikte doktor ve hemşire olduğunu düşündüğüm dört kişi girdi. Takip etmekte zorlandığım rutin kontrollerden sonra doktorun, “Durumu gayet iyi,” demesi, Arden’i neredeyse yine ağlatacaktı. Doktor daha sonra tekrar uğrayacağını söyleyerek hemşirelerle odadan çıkar çıkmaz Arden yanımdaki sandalyeye oturup elimi tuttu.

“İyisin değil mi?” diye sordu bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi bana bakarken. Elimin üstünü öptü, “Buradasın,” dedikten sonra diğer elimin üstünü öptü. “Bırakmadın beni.” Bir öpücük daha. “İyisin.” İç gıdıklayıcı bir gülüşle bir öpücük daha.

“İyiyim,” dedim gülüşüne eşlik ederek. “Buradayım.”

“Geri döndün,” derken gözleri yeniden buğulanmıştı.

“Arden.” Elini bırakıp yanağına dokundum, parmaklarım usulca yanağını okşarken gözlerini sanki uzun zamandan sonra ilk kez huzurla kapatmıştı. “Buradayım,” diye tekrarladım.

“Buradasın,” dedi kapalı gözlerinden bir damla yaş akarken.

Akan gözyaşını sildim. Benim için ne kadar korktuysa şimdi iyi olduğuma bir türlü inanamıyordu. “Hadi eve gidelim,” dediğimde gerçekten iyi hissettiğime inanır sandım.

Kaşları çatıldı. “Doktor henüz eve gidebileceğimizi söylemedi.”

“Ama ben eve gitmek istiyorum,” diyerek dudak büktüğümde elini bana doğru uzattı, dudaklarımı iki parmağının arasına alıp sıkıttı.

“O işler öyle senin isteğine göre olmuyor güzelim.”

Dudaklarımı serbest bıraktığında, “Küstüm,” diyerek gözlerimi kapattım.

Bunu nazlandığım için yaptığımı anlar sanmıştım ama dönüp kaldı. Öyle ki bir süredir avucumun içinde usulca gezinen işaretparmağı bile hareket etmeyi bırakmıştı. “Yapma bunu bana,” dedi yalvarırcasına. “O güzel gözlerini tekrar kapatma.”

“Tekrar mı?” diye meraklanarak açtım gözlerimi. Sonra ne demek istediğini anlayarak kirpiklerimi kırptırdım. “Arden... Ne zamandan beri uyuyorum ben?”

“Bugün on altıncı gündü.”

Aradan geçen zamanda neleri kaybettiğimi düşünürken bir anda panikledim. “Başka kimseye bir şey olmadı değil mi? Kandırmıyorsun beni?” diye sorarken doktorun birtakım testler istediği esnada sorduğum ve Arden’in cevapladığı ama benim çok da tatmin olmadığım konuya geri dönmüştük. İçimin rahat etmesi için onları görmem gerekiyordu.

Başını iki yana sallayıp parmağını avucumda gezdirmeye devam etti. Bu dokunuşun beni sakinleştirdiğini biliyordu. Uyurken çattığım kaşlarımın arasındaki boşluğa dokunduğunda sakinleştirdiğini bildiği gibi...

“Neredeler peki, yani bizimkiler?”

“Evde. Birazdan arar haber veririm uyandığını.”

“Şimdi arasana,” dedim heyecanlanarak. “Görüntülü ara ki ben de göreyim.” Bir şeylerden şüphelendiğimi ve bu yüzden böyle bir talepte bulunduğumu zannederek başını salladı. Şüphelendiğim doğrudu ama görüntülü konuşma yapmak istememin nedeni onları çok özlemiş olmamdı.

Ayağa kalkıp yatağın başlığını rahat edebileceğim şekilde düzeltti. Bu sırada ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Hatta kilo bile verdiğini. Zaten kemikli bir yüzü varken şimdi yüz hatları daha da keskin görünüyordu, suratı kendine has rengini kaybetmiş ve çökmüştü. Dağınık saçlarına eşlik eden kirli sakalı, gözlerimi kapattığımdan beri hiç tıraş olmadığının kanıtıydı. Onu son gördüğümünden beri değişmeyen tek şey gözleriydi; gözlerindeki renkler canlılığını koruyordu. Arden bana aynı ışıltılı gözlerle bakıyordu. Bilmiyorum, belki de uyandığım için hissettiği mutlulukla böyle bakıyordu şimdi. Belki de ben uyurken orman gözlü çocuk renklerini kaybetmişti.

“Sen nasılsın?” diye sorduğumda yastığımı düzeltiyordu.

“İyiyim.”

“Arden,” dedim geri çekilmek üzereyken bileğinden yakaladığımda. *Bana yalan söyleme*, dercesine bakıyordum.

Yanıma oturup sol elinin avucunu yanağıma koydu. O bunu yapana kadar bana dokunmasına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Başımı sağ omzuma doğru yatırarak dokunuşunun hissiyatını artırdım. “Uyandın ya,” dedi kaygılı bir gülümsemeyle. “Artık iyiyim.”

“Zayıflamışsın,” dedim hüznle. “Göz altların çökmüş hep. Sakalların da uzamış.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yoksa artık beni beğenmeyecek misin?” diye takıldı.

Mırıltılı bir ses çıkararak düşünüyormuş gibi yaptım. “Daha önce seni beğendiğimi söylediğimi hatırlamıyorum ama...” diye esprili bir dille karşılık verdim.

“Dil öyle mucizevi bir organdır ki konuşmak dışında da işlevleri vardır, bilir misin?”

Yani diyordu ki konuşarak değil, *öperek* söyledin bunu.

“Hım,” dedim gülümseyerek. “Bilemedim ki şimdi. Ne gibi mesela?”

Yarım ağız gülümserken aramızdaki mesafeyi kapattı. Zaten yanağımda olan eliyle çenemi kavrayıp beni kendine çekmesi uzun sürmedi. Dudaklarıma kapandığında onu bekletmeden ama anın da tadını çıkararak yavaş bir şekilde dudaklarımı araladım. Dilini ağzımın içine götürdüğünde ikimiz de hem gü-lümsüyor hem de birbirimizin sadece dudaklarını değil, dilini, çenesini de öpüyorduk.

Sonra aniden geri çekildi. Çatık kaşlarımla, “Ne oldu?” diye sordum. Bu da neydi şimdi?

“Nerede olduğumuzu hatırladım birden,” derken gözleri üzerimdeki hastane önlüğüne kaymıştı. “Gidip doktora seni öpüp öpemeyeceğimi soracağım.”

“Ne?”

“Bazı ameliyatlardan sonra hastalara bir süreliğine seks yapmaları yasaklanıyormuş. Belki öpüşmek de şu an senin için uygun değildir. Öğrenip geliyorum hemen. Bekle beni.”

“Arden!” desem de çoktan koşarak odadan ayrılmıştı bile. Kızsam mı gülsem mi bilemeyip kahkahayı patlattım. Demek doktora benimle öpüşüp öpüşemeyeceğini soracaktı...

•

Kapının açıldığını duyduğumda Arden’in ağzı kulaklarında yanıma geleceğini sanıyordum. Ayak seslerine hitaben, “İzin kâğıdı da aldın mı?” diye dalga geçerek kıkırdadım.

Fakat kapıyı açıp, dar koridordan geçerek yatağımın tam karşısında duran başkasıydı. “Kimsiniz?” diyerek doğrulmaya çalıştım ama yapamadım.

Karşımdaki orta yaşlı, esmer adam, “Odaları karıştırmışım,” dedi beni görünce. “Kusura bakmayın.”

Bahri Altınsoy beni o kadar korkutmuştu ki bir anlığına da olsa karşımdaki adamın onun adamlardan biri olduğunu san-

dım. Suratındaki mahcubiyete bakınca öyle olmadığı belli oluyordu, yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi.

“Önemli değil,” dedim odadan çıkıp gitmesini bekleyerek. Ama o, öylece durmaya devam etti. “Bir şey mi söyleyeceksiniz?”

“Ha, yok,” dedi kafası karışmış gibi.

İyi değildi sanırım. Belki de ziyaret edeceği kişinin durumu kötüydü ve karşımdaki tanımadığım adamın da aklı bu sebeple bulanıktı. Arden’e bir şey olsaydı, onu görmeye gidene kadar ölüp ölüp dirilirdim herhalde. Ama şimdi bakınca... Adamın suratındaki ifade tanıdık geliyordu. Arden gibi bakıyordu biraz, daha doğrusu Arden’in ilk uyandığımda bana baktığı gibi. Şükre diyormuş gibi yani. Belki de ziyaret edeceği kişinin durumu iyiye gitmişti ve onu arıyordu, suratındaki ifadenin sebebi de buydu.

“O zaman iyi günler,” dedim onu kibarca kovarak.

Bir yandan da acil durum tuşunu arıyordum. Her hastane yatağının yanında böyle bir tuş olmaz mıydı, basınca hastabakıcılar, hemşireler odaya gelirdi falan... Filmler mi yanıltıcıydı yoksa bu hastane mi hastalarına gerekli özeni göstermiyordu? Ah, başlamıştım yine gerilmeye... Kafamda kurdukça kuruyor, kendi kendimi daha çok strese sokuyordum.

Başını sallayıp koridora yöneldi, birkaç adım attıktan sonra, “Kabalığımı maruz gör lütfen,” diyerek tekrar bana döndü. “Nasıl hissediyorsun kendini? Daha iyi misin?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Sizin de hastanız iyi olur umarım.”

Gülümseyip tekrar koridora yöneldi, odaya girdiğinden daha hızlı bir şekilde çıkıp gitti. Odaları karıştırdığını fark etmesine rağmen kalması, bana derin derin bakması, daha iyi misin, demesi... Nereden baksan tuhaf bir olaydı ve düşündükçe bunu ürkütücü buluyordum.

Arden içeri tahmin ettiğim gibi ağzı kulaklarında girdiğinde ve “İzin verdi!” diye duyurduğunda adamı daha önce de gördüğümü hatırlamıştım.

“Arden,” dedim korkuyla. “Az önce tanımadığım bir adam geldi buraya.”

Gülen suratı anında karardı. “Bir şey mi yaptı sana, iyi misin?” Yanıma oturup beni kendine doğru çekerek sarıldı.

“Ben iyiyim,” dediğimde hafifçe geri çekildi. “Bir şey yapmadı, yanlış odaya geldiğini söyledi. Tam çıkarken de dönüp nasıl olduğumu sordu. Sonra gitti.”

“Sorun ne peki? Seni korkutan şey ne?” Biraz daha uzaklaştı benden, sakinleşeceğimi umarak saçlarımı okşamaya başladı.

“Ben o adamı daha önce gördüm,” dediğimde eli havada asılı kaldı, şimdi onun da suratı kuşkuyla gerilmişti.

“Nerede?”

“Ankara’da. Beni takip etmişti.”

8. EV: "NE KAVGAM BİTTİ NE SEVDAM"

Arden bir hışımla odadan çıktı. Beni yalnız bırakması tedirgin hissetmeme neden olsa da çok uzaklaşmadığını varsayarak kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Çok geçmeden kapı tekrar açıldı, Arden'i görene dek kalbim ağzımdaydı. Nefes nefese kalmış bir haldeyken başını iki yana salladı. "Kimse yok."

Çatık kaşlarla, "Ama az önce buradaydı," dedim.

"Hemşirelere ve hastabakıcılara sordum. Odadan çıkan birini görmemişler."

"Az önce buradaydı," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak.

Birkaç büyük adımda yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. Elini uzatıp başparmağıyla iki kaşımın ortasındaki derin çizgiyi yok etmeye çalıştı. "Kızma bana," dedi rica eder gibi.

"Ama bana inanmıyorsun?"

"Hiç kolay şeyler yaşamadın. Kafa karışıklığı yaşıyor olman çok normal."

"Bana inanmıyorsun," dedim şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla. Duraksayıp bekledim ama beni reddetmedi. Bana inandığını söylemedi, sadece sustu. Hüsranla parçalanmış yüzümü yan çevirip ondan uzaklaştım.

"Nilperi," dedi fısıltıyla.

"Konuşmak istemiyorum," dedim camdan dışarıya bakarken. Acaba ben yokken neler olmuştu, bizimkiler neler yaşa-

mıştı, gidenler olmuş muydu, yoksa hâlâ bir aradalar mıydı... Arden ben üzölmeyeyim diye bana yalan söylemiş olabilir miydi mesela?

Belki de Ekin kardeşini de alıp hayatımızdan sonsuza kadar çıkmıştı. Ne de olsa bu kurşunun asıl hedefi oydu. Peki, Ekin gittiğinde Berk ne yapmıştı? Gitmesine izin mi vermişti yoksa yeniden denemek istediğini mi söylemişti? Ekin ister miydi ki bunu? Yağız'a ne olmuştu? Ondan sakladıklarımız yüzünden bize hâlâ çok kızgın mıydı? Öfkeyi bir şekilde indirebilirdik ama kırgınlık? Geçmiş miydi kırgınlığı? Geçmemişse ne yapmışlardı, nasıl alacaktık gönlünü? Rüzgâr nasıl bir bataklığa düştüğünü görüp Özge'yi de alarak İzmir'e dönmüş olabilir miydi?

Herkes gitmiş, geriye sadece Arden mi kalmıştı? Hayır, kalan biri daha vardı. Demir gitmezdi. Herkes gitse de Demir kalırdı.

"Yapma böyle," dediğinde çenemden tutmuş ona bakmam için beni zorluyordu.

Aklımı kurcalayan sorulardan arınıp çenemi tutan elini ittim. "Konuşmak istemiyorum seninle."

"Nil," dedi, her anlamda benden uzaklaştığında. "Tamam," diyerek nefesini verdi. "İnanıyorum sana."

Başımı ona çevirmeden yandan bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Doktor kafa karışıklığı yaşayabileceğini söylediği için bir an öyle sandım sadece. Özür dilerim."

"Gerçektir. Eminim."

"O halde Rüzgâr'la konuşalım, kamera kayıtlarına bakmamızın bir yolunu bulsun."

"Hâlâ inanmıyorsun bana ya!" diye sitem ettim. Kaşlarımın arasındaki çizginin bir çukura dönüşmesinden korkuyordum.

"Ne?"

“Bana inanmadığın için kamera kayıtlarına bakmak istiyorsun.”

“Yahu ne alakası var... Kayıtlara bakıp adamın kim olduğunu bulalım, hesap soralım diye dedim.”

Bir an durup düşününce bana inanmadığı için kayıtlara bakmak istemesindense adamın kim olduğunu bulmak için kayıtlara bakmak istemesi daha mantıklı gelince sakinledim. “Peki.”

“Ne pekisiydi bu?”

“Peki pekisi. Anladım pekisi yani.”

Bir kaşını kaldırıp asık suratımdaki ifadeyi ölçüp tarttı. Olumlu duyguların ağır bastığını görmüş olmalıydı ki hafifçe gülümsedi. “Çok güzelsin.” Hiç beklemediğim bir anda gelen bu iltifat, onun dudaklarından kolayca çıkmış olsa da benim kalbimin teklemesine neden oldu.

“Teşekkür ederim,” dedim karşılığında bir şey söylemem gerektiğini düşünerek. “Ama nereden çıktı ki şimdi?”

“İçimden geldi,” dedi yakışıklı yüzünde sıcacık bir gülümseme varken. “Artık seninle ilgili içimden ne geliyorsa onu yapmak istiyorum. Bir söz mü söylemek istedim sana, bir şey mi yapmak istiyorum seninle, arkasını ya da başkasını düşünmeden yaşayacağım bundan sonra.”

“Başkasını?” dediğimde buna takılmamı beklemediğini gösterircesine değişti ifadesi.

“Lafın gelişi öyle söyledim,” diyerek kaçmaya çalıştı.

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. Elimi tutan ellerine baktım, yaşadıklarımız zihnime düşünce içinde kaybolup gitme isteğiyle dolmama neden olan orman gözlerine döndüm. “Sanırım ben de artık öyle yapacağım.”

“Lütfen yap,” diye yalvardı. Kollarımı kaldırıp boynuna doladım, beni bekletmeden belime sarıldı. Bir süre hiç konuşmadan, kımıldamadan, sarılıp birbirimizin kokusunu soluduk.

“Çocuklar!” diyerek ondan ayrıldım. “Onlara haber vermedin.”

Bana *sarılmamızı bu yüzden mi böldün* dercesine bakıp “Mayışmıştım,” diye burun kıvırdı.

Gülerek omzuna vurdum. “Onları da görmek istiyorum.”

“Peki,” dedi başını sallayarak. “Peki, nasıl istersen.”

Cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Karşı taraf aramayı cevaplandığında, “Buraya gelmeniz lazım,” dedi önce. “Evet, hepiniz. Evet, hemen.” İyi olduğumu söylemesini beklerken, “Acele edin,” diyerek aramayı sonlandırdı.

“Neden söylemedin?” diye sordum şok içinde.

“Sürpriz olsun diye,” diyerek tek omzunu silkti.

“Kötü bir şey olduğunu zannedebilirler.”

“İyi ya, o zaman tam bir sürpriz olur.” Sırıttı, yaşanacaklar aklıma gelince ben de güldüm.

•

Kapı gürültüyle açılıp içeri Yağız girince tahmin ettiğimiz ne varsa sırasıyla gerçekleşti. Bir ağıt yakıldı, Yağız gözlerimi ardına kadar açık ve beni de oturur pozisyonda bulmasına rağmen üstüme kapandı. “Nil!” diye haykırmaya devam etti bana sarılırken. “N’olur sana bir şey olmasın!”

Yağız’ın tepkisi karşısında gülsem mi ağlasam mı bilemezken diğerleri tek tek içeriye girerek yatağın etrafına dizildiler.

İlk baktığım kişi Demir oldu. Neden, bilmiyorum, belki de içlerinde en uzun süre hayatımda kalan insan Demir olduğu için ilk ona bakmak, herkesten önce ona iyi olduğumu söylemek, ona sarılmak istemişim. Bunu ona *borç* bilmişim.

Göz göze geldiğimizde kendini zorlayarak gülümsedi. Muhtemelen şoktaydı ve içindeki duyguları nasıl dışa vuracağını bilmiyordu. Ki bunu şokta olmadığı zamanlarda da yapardı. Hislerini genellikle içinde yaşar, hiçbirimizle paylaşmazdı. Birine kızdı mı, kırıldı mı, bunu bilemezdik çoğu zaman. İşini kolaylaştırmak için hafifçe gülümsedim.

“İyi mi?” diye sordu. Bana değil, Arden’e sormuştu bunu ama gözleri hâlâ bendeydi.

“Çok iyi. Birkaç gün fizik tedavi görmesi gerekecek sadece, o kadar...”

Arden’in açıklamasına şaşırmıştım çünkü bundan haberim yoktu. Çatık kaşlarla sol yanımda duran ona döndüm. “Doktor böyle bir şeyden bahsetmedi?”

“Soru sormaya gitmişim ya...” Bir an durup düşünmem gerekti. Ne sormaya gitmişti ki? Saniyeler sonra hatırlayarak başımı salladım. Doktora beni öpüp öpemeyeceğini soracaktı. Ne tatlıydı... O sırada fizik tedavi göreceğim bilgisini de edinmişti demek. Başımı salladığımda gözleri Yağız’ın karnımın üstündeki kafasına kaydı. “Yağız,” diye seslendi. “O, iyi.”

“Ah, Nil’im...” dedi Yağız.

Elimi saçlarının arasına daldırdım, bir anne şefkatiyle okşamaya başladığımda “Yağız,” diye bu kez seslenen bendim. “İyiym ben.”

Başını kaldırıp suratıma baktı. “Nil?” diye sorguladı kaşlarını çatarak. Belli belirsiz bir gülümseme takındım. “Nil!” dedi kaşlarını kaldırarak ve boynuma atladı.

Kahkaha atarak sarılışına karşılık versem de o kadar sıkıyordu ki beni, bir süre sonra Arden’den gözlerimle yardım istemem gerekmişti. Arden, Yağız’ı kırmadan benden ayırdığında olan bitene şaşkınlıkla bakan Rüzgâr, yanındaki Özge’ye hitaben, “Bu neydi şimdi?” diye sordu.

“Ruh sağlığın için Yağız’ı sorgulamayı bir an önce bırakmalısın...” diyerek cevap verince Özge, odanın içinde kahkaha sesleri yükseldi.

“Kırıcısınız,” dedi Yağız. İfadesi bizi daha da güldürürken kendimi bir anda Ekin’in kollarının arasında buldum.

Geri çekildiğinde uzaklaşmak yerine yatağın yanına kıvrılarak oturdu, ellerimi tuttu. “Sana kızmalı mıyım, teşekkür

mü etmeliyim, yoksa her ikisi de mi, emin değilim. Benim için kendi hayatını tehlikeye attın. Ölebilirdin. Bunu yapmasaydın belki de ben ölmüş olacaktım. Kendimi hem çok suçlu hem de şanslı hissediyorum.”

“Suçlu hissetme,” diyerek sözünü kestim. “Yerimde olsaydın bunu sen de yapardın, diğerleri daha önce fark etmiş olsaydı onlar da yapardı. Birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız.”

“Teşekkür ederim,” dedi minnetle gülümserken ama içinde bir yerlerde kendini hâlâ suçladığını görebiliyordum. Onu tanıyordum.

“Sen iyi misin peki?” diye sordum merakla.

Psikolojik olarak yıprandığını düşünüyordum. Aslında hepsi yıpranmış görünüyordu ama Ekin’in onlardan biraz daha fazla etkilenmesi olağandı. Mert onun yakın zamana kadar sevgilisiydi ama o gün aslında en başından beri düşmanımız olduğunu öğrenmiştik. Kalbini açtığı adamın onu bir oyuna sürüklemesi ve sonunda öldürmeye kalkışması dehşet vericiydi. Mert’e karşı romantik anlamda gerçek bir şeyler hissetmiyor bile olsa, bu yaşananlar kalbini kırmış olmalıydı.

“İyiyim,” dedi, ama Ekin zaten hep böyleydi, pek kabullenemezdi. “Kâbuslar artık daha az.”

Yarım itirafı beni şaşırtırken “Kâbus mu görüyordun?” diye sordum.

“Hem de her gece. Vurulan kişi değişiyordu ama günün sonunda kendimi bu hastane odasında beklerken buluyordum.”

“Neyse ki atlattık, değil mi?” diye sordu Berk. “Artık iyiyiz. Nil uyandı, durumu iyi.”

“Hiçbir şeyi atlatmış değiliz,” dedi Ekin tıslayarak. “Her şey daha yeni başlıyor. Adamların ne kadar ciddi olduklarını anlamadın galiba.”

“Gayet anladım. Fakat şu an iyiyiz ve Nil’in uyanmasının sevincini yaşamalıyız. Karamsarlığa düşmenin yeri ve zamanı değil.”

Berk ve Ekin arasındaki bu gerilimi olağan karşıladım. Birbirlerine yeniden şans vereceklerse bile bu yakın zamanda olacaktı gibi görünmüyordu. Atışacaklardı, tartışacak, kavga edecek, yıkıp dökecek, belki sonunda kavuşacak ya da tamamen kopacaklardı. Ama her hâlükârda hiçbir şey bir anda olmayacaktı, bir süre daha şimdi olan her neyse devam edecekti.

“Ay susun, sen de çekil hadi, ben sarılacağım!” diyen Esin, kardeşini kolundan tuttuğu gibi oturduğu yerden kaldırarak bir köşeye itip bana sarıldı. “O kadar çok özledik ki seni!” Kıkırdayarak sarılışına karşılık verdim. Geri çekildiğinde, “Sensiz geçen on altı gün, tam tamına on altı! O kadar kötüydü ki,” dedi.

“Her gün her saat seni düşündük,” dedi Özge, Esin’in ardından bana sarılırken. “Ne zaman uyanacaksın diye bekledik.”

“Uyanacağımı düşünüyor muydunuz gerçekten?” diye sorup her birine teker teker baktım.

“İyileşeceğine dair inancımız hep tamdı,” deyince Berk, bakışlarımı ona çevirdim. Suratındaki aydınlık gülümsemeyle gelip bana sarıldı. Bu gülümsemenin altında iki anlam yatıyordu. Biri iyiyim diye mutluluğunu, diğeri Ekin sayemde iyi diye minnettarlığını gösteriyordu.

“Umudumuzu hiç kaybetmedik,” dedi Naz. Kollarım boşa düştüğünde ona baktım. Onun da en az diğerleri kadar benim için endişelenmesi, benim için beklemiş olması hoşuma gitmişti.

Kısa bir sessizlik oldu. Hepimiz içinde bulunduğumuz durum dolayısıyla buruk bir sevinç hissediyor, yaşlı gözlerle birbirimize bakıyorduk. Bu sessizliği bozsun diye Demir’e bakacaktım ki Özge gönüllü oldu. “Lisedeyken tüm filmlerini izlediğimiz şu korku serisi var ya, o seriye yeni film gelmiş. Birlikte gider sinemada izleriz diye seni bekledik.”

“Ya,” diye heyecanlandım, gözlerime anında bir ışıltı geldiğini bilirken Arden’e döndüm. “Gider miyiz?”

“Bi’ çıkalım da buradan, ne zaman istersen o zaman gideriz.”

“Yine kostüm giyerek gider miyiz peki?” Önceki filmlerden sonuncusuna filmdeki katilin kostümünü giyerek gitmiştik. Suratımızı gizleyen maskeler nedeniyle kimin kim olduğunu karıştırdığımız anlar da olmuştu. Ekin ve Berk yan yana oturmak isterken Berk ve Yağız’ın yan yana oturduğu ve Berk’in Ekin’in omzuna kolunu attığını sanırken aslında film boyunca Yağız’ın omzuna kolunu attığı gerçeğini öğrendiğimiz anlar bile olmuştu...

“Deli misin, kostümler hazır bile!”

Hissettiğim heyecanla yattığım yerde biraz daha doğruldum. Bir an önce bu hastaneden çıkmak ve eve dönmekten bile önce onlarla sinemaya gitmek için sabırsızlanıyordum.

“Esin de yeni bir kokteyl tarifi öğrenmiş, Nil gelmeden yapmam diye tutturdu,” dedi Berk.

“Yapmam tabii,” diyerek tek omzunu silkti Esin. “İlk değerlendirmeyi Nil’im yapacak.”

“Bir tanesin,” diyerek öpücük gönderdim ona. Havada yakalayıp karşılığını verdiğinde gülüştük.

“Bugün alışveriş yaptık, senin için çok güzel ciciler aldım,” dedi Ekin. “Biraz senin tarzının dışında şeyler almış olabilirim ama seveceğine eminim.”

“Biraz mı?” dedi Özge gözlerini devirerek. Özge böyle bir tepki verdiğine göre Ekin bir tık abartmış olmalıydı.

“Ne var canım, azıcık tarzını değiştirse fena mı olur...”

“Kötü mü giyiniyorum ben?” diye alınmış gibi yapıp başımı eğerek üstüme başıma bakacaktım ki hastane önlüğüyle karşılaşınca, “Yani evet, şu an rüküş sayılabilirim,” dedim.

Esprime en çok gülen Yağız oldu. Bu beni gülümsetirken Yağız’ın uzun bir süredir sessizliğini koruduğunu fark ederek şaşırdım. Ne de olsa aramızdaki en konuşkan tip Yağız’dı. “Sen ne yaptın ben yokken?” diye sordum ilgimi tamamen ona vererek.

“Tom ve Jerry izledim her gün.”

“Başka?”

“Biraz da ağladım. Ama çok az.”

“Çok az mı gerçekten?” dedim gülümseyerek.

“İnanmıyorsan Ekin’e sor.” Dönüp Ekin’e bakmama gerek bile yoktu. Ne kadar ağladığını tahmin edebiliyordum.

“Cem Adrian yeni şarkı çıkardı. Birlikte dinleriz diye bekledim,” dedi Demir.

“Ya...” dedim buruk bir gülümsemeyle. Bana aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Çünkü yanımızda kimsenin kalmadığı yıllarda bir tek Cem Adrian vardı. Yağız’ın yurtdışına çıktığı, Arden’in hapse girdiği ve diğerlerinin farklı şehirlere dağıldığı yıllarda Demir’in de benim de birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı. Bir tek Adrian’ın şarkıları vardı, Demir ve ben sözlerinde farklı anlamlar bulsak da birlikteyken hep onun şarkılarını dinlerdik. Yeni şarkısını da ilk kez benimle dinlemek için beklemiş olması bu yüzdendi.

Kapı açılıp içeri hemşire girdiğinde ziyaret saatinin sona erdiğini anlamış olduk. “Refakatçi kim?” diye sorunca hemşire, Arden konuşmak üzereydi ki “Dün de sen kaldın, bugün eve dönüp dinlenmelisin,” diyerek onu susturdu Özge.

Kararsız gözlerini bana çevirdi Arden. Onu zorlayamazdım. Kimliği belirsiz misafirime karşı duyduğum korkuya rağmen onu yanımda kalması için zorlayamazdım. Bu bencillik olurdu. Hem ne kadar yorgun görünüyordu... Özge haklıydı. Arden eve gitmeli ve dinlenmeliydi.

“Benim,” deyince Demir, rahat bir nefes aldım. Sonra anladım ki bazı şeyler hiç değişmiyordu. Herkes gitse bile Demir hep kalıyordu. Bazen Arden bile gidebiliyor ama Demir hiç gitmiyordu.

9. EV: "KAL YA DA GİT"

Herkes gitti, Arden ve Demir kaldı. Biri sol yanımda, diğeri sağ kolumun altındayken Arden yanıma kıvrılarak oturunca Demir başını pencereye doğru çevirdi. "İstersen bu gece de yanında kalabilirim," diye fısıldadı Arden.

Demir'in çenesinin seğirdiğini gördüm. Onu duymuştu. Gözlerimi tekrar Arden'e çevirdim, bitap düşmüş haline bakarak başımı iki yana salladım. "Gerek yok."

"Emin misin?"

"Demir'in yanındayken de güvende hissediyorum."

"Derken?" diyerek konuşmaya dahil oldu Demir. "Bir şey mi oldu?"

"Anlatacağım."

"Bir şey mi oldu?" diye tekrar sordu Demir. Alnındaki damar belirginleşmeye başlamıştı bile.

"Odama biri girdi," diyerek anlatmaya başladım. "Bir yanlışlık olduğunu söyledi ama değildi. Onu daha önce de görmüştüm. Ankara'da."

Demir'in kaşları şaşkınlıkla yukarı hareket etti. Gözleri Arden'e kayarken öfkeyi çağırıyordu. "Neredeydin?"

"Ne?" diye şaşırdı Arden.

"O burada, kim olduğu belirsiz biriyleyken sen neredeydin? Onu neden yalnız bıraktın?"

“Doktorun yanına gitmiştim. Bir şey sormam—” duraksayıp ayağa kalktı. “Dur bir dakika, ne oluyor şimdi? Neyin öfkesi, nasıl bir bakış bu?”

Demir pencere kenarından uzaklaşıp yattığım yatağın ayakucuna doğru adım attı. “Onu bir an olsun yalnız bırakmayacaksan seninle kalmasına izin veririm, demiştim.”

Arden de yanımdan ayrılarak aynı şekilde yatağın ayakucuna doğru ilerledi. “Ben de sana, onunla ilgili hiçbir konuda hiç kimseden izin almam, demiştim.”

Onları yıllardır hep sırt sırta görmüştüm, birbirlerine arka çıkarak başkalarına karşı durabilmişlerdi. Ama şimdi ne sırt sırtaydılar ne de yan yana. İlk kez birbirlerine karşı duruyorlardı, öfkeyle parlayan gözleri birbirine dönüktü. Afallamış bir suratla onları izlemeye devam ederken “Çocuklar,” diyerek araya girme ihtiyacı duydum. “İyi misiniz? Neler oluyor?”

O kadar kızgınlardı ki birbirlerine, öyle nefretle bakıyorlardı ki şimdi, bunun ilk olduğundan emin oldum. İkisini de dokuz yıldır tanıyordum ama bu bakışlar bana çok yabancıydı. Birbirlerine nefretle bakan bu iki genç adam bana çok yabancıydı. Ne olmuştu da bu hale gelmişlerdi bilmiyordum. Aralarında bir anlaşmazlık mı çıkmıştı da sonunda bir anlaşma yapmaya karar vermişlerdi bilmiyordum. Bu on altı günlük süreçte neler olmuştu da bir elmanın iki yarısı olan bu iki genç adam birbirinden uzaklaşmıştı bilmiyordum.

“İyiyiz,” dedi Arden, hınçla. “Sadece Demir’in sinirleri biraz bozuk.”

“Her neyse,” dedikten sonra başını yan çevirip bana baktı Demir. “Ne diyordun, Ankara’da gördüm... Eee?”

İkisinin de biraz önce yaşanan o tuhaf durumu yok sayması can sıkıcı olsa da ben de onlara ayak uydurdum. “Beni takip eden biri olduğunu söylemiştim ya. İşte oydu.”

Dimdik bir şekilde karşısında durmaya devam eden Arden’e bakıp tekrar bana döndü. “Doğru hatırladığından emin misin?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek bu?”

“Yani belki yüzünü benzetmişsindir sadece...”

“Bu ne ya böyle!” diye bağırdım. Kollarımı göğsümde çaprazlayarak suratımı olabildiğince astım. “Biri uydurduğumu düşünür, diğeri yanlış gördüğümü söyler. Ne güzel güveniyor-muşsunuz bana, sağ olun gerçekten.”

“Bunun sana olan güvenimizle ne ilgisi var Nil?” diyerek yanıma geldi Demir. “Ben sana güveniyorum, *hafızana* güven-miyorum.”

“Özrü kabahatinden büyük!”

“Ama yalan mı? Sen değil misin altı yaşım ve öncesini hiç hatırlamıyorum diyen? Zaman zaman da unuttuğun şeyler ol-muyor mu? Sen o geceyi bile her detayıyla hatırlamıyorsun ki.”

İyi de bu çok saçmaydı. Bahsettiği gece beş yıl öncesine ait-ti. Altı yaşımdan öncesini hiç hatırlamıyor olmam belki normal değildi ama beş yıl öncesindeki bir geceyi her ayrıntısıyla nasıl hatırlayabilirdim ki? İnsan heyecanlandığı, korktuğu anları unu-tabilirdi. Ben o gece hem heyecanlanmış hem de korkmuştum. “Üzerinden beş yıl geçti. Nasıl her detayını hatırlayabilirim?” diye sorarken bu yüzden bana hak vereceğini düşünmüştüm.

Ama Demir, “Ben hatırlıyorum,” dedi. “Ben seninle tanıştı-ğım ilk günü bile hatırlıyorum.”

“Dokuz yıl öncesini?” diye şaşkınlıkla sordum. Yani evet, ben de hatırlıyordum ama işte... Hayal meyal.

Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Aynı şaşkınlıkla Arden’e döndüm. O da sol yanıma gelmiş-ti. Ona, *peki ya sen* dercesine baktığımı görünce başını salladı, “Dokuz yıl öncesini,” diyerek hem kendi hem de Demir adına cevaplamış oldu.

“Vay canına,” diye şaşırmaya devam ettim. “Demek ki ger-çekten hafızam kötüymüş. Ben de hatırlıyorum ufak tefek bir şeyler tabii ama her detayıyla değil maalesef...”

“İşte bu yüzden sana emin misin diye sormak zorundayım.”

“Eh, en azından bazıları gibi uydurduğumu düşünmedin.”
İğneleyici bir ses tonuyla söylediğim bu söz Demir’in gülmesine neden oldu. Arden’e laf atmış olmam hoşuna gitmişti.

“Endişelenmelerini istemediğim için diğerlerinin yanında konuşmak istemedim. Eve döndüğümde Rüzgâr’a soracağım. Kamera kayıtlarına ulaşarak adamın kimliğini bulmamıza yardım eder mi diye.”

“Eder, niye etmesin,” dedi Demir, aksine izin vermeyecekmiş gibi bir tavırla.

“İstemiyorsa etmez ve bizim de laf söyleme hakkımız olmaz. Nil’in vurulduğu gün bize yeterince yardım etti zaten. Önce olaya karıştı sonra olayı örtbas etti, mesleği elinden gidecekti.”

“O konuda haklısın ama alt tarafı kamera kayıtlarına erişecek. Yapar bence,” dedi Demir.

“Yapmazsa da bir çaresini buluruz.” Eğilip saçlarıma küçük bir buse bıraktı. “Ben gideyim, aşağıda bekliyorlardır şimdi. İstedığın bir şey olursa ara beni.”

“Tamam. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Arden gittiğinde Demir’le baş başa kalmış olduk. Bir süre ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilemez tavırda odanın içinde gezindi durdu. Sonunda pencere kenarındaki koltuğu, yattığım yatağın hemen yanına çekip oturdu. Bacaklarını iki yana açtıktan sonra dizlerini sallamaya başladı. Üzerinde garip bir tedirginlik hissi olduğunu görebiliyordum. Ama Arden buradayken konuştuklarımız dolayısıyla mı gerilmişti, şimdi bu yüzden mi böyle bakıyordu bana yoksa aklını yoran başka bir şey mi vardı emin olamıyordum. Nihayetinde “Neyin var senin?” diye sormak zorunda kaldım.

“Anlamadım?”

“Bir şey mi oldu? Bi’ garipsin bugün.”

“Değilim.”

Kahkaha attım. “Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun gerçekten? Ben seni herkesten iyi tanırım, var sende bir şeyler.”

Ona gülümseyerek bakarken bana kendini açmasını bekliyordum. Ama o, beni cevaplamak yerine şaşkına çevirmeyi seçti. “Bir daha gülsene.”

Suratımdaki geniş gülümseme yavaşça silinirken “Ne?” diye sordum.

“Çok özledim. Bi’ kez daha duymak istiyorum.” Anlaşılan tekrar uyanmayacağımdan o kadar korkmuştu ki şimdi beni karşısında böyle canlı, hem de kahkaha atarken bulunca şaşkınlıktan ve saçmalamadan edemiyordu. Hal ve tavırlarındaki garipliğin nedeni de buydu.

“İyiyim ben,” diyerek içini rahatlatmaya çalıştım. Elimi uzatıp dizinin üzerindeki elini tuttum. “Gerçekten iyiyim.” Çatık kaşları aniden düzeldi, alnındaki çizgiler görülmez oldu. Dizlerini sallamayla kesti, aynı şekilde omuzları da düştü. Bu bir çeşit teslimiyetti. Sanki yokluğumda hissettiklerini o kadar bastırmış, kendini o kadar sıkımsı ki dokunuşum çözülmesine neden olmuştu. Ama artık gizleyemedikleri şimdi jest ve mimiklerine yansımışsa da sözlerine ulaşamamıştı. Benim yüzümden hissettiği endişe, korku ve üzüntü yüzüne ya da bedene taşınsa da diline bir türlü ulaşamamıştı.

“Öleceğini sandım,” derken kullandığı ses tonu, artık konuşmaya karar verdiğini gösteriyordu.

“Demir...”

“Çok kan vardı. Ben daha önce çok kavgaya karıştım, biliyorsun, dövüldüğüm oldu dövdiğüm de yaralandığım da oldu yaraladığım da... Ama ben hayatım boyunca hiç o kadar çok kan görmedim. Bir insandan o kadar çok kan akabileceğini bile bilmiyordum. Çok kan vardı Nil.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, bunu neden yaptığını biliyordum. Kaçıyordu; ağlamaktan, anlatmaktan, yaşamaktan. Diline

ulaşan bütün gerçekleri yutuyordu. Gizliyordu; kendini, hislerini, düşüncelerini. Yıllardır yaptığı ne varsa yine yapıyordu.

“Zamanında hastaneye yetiştirdik seni ama sen ameliyat başarılı geçmesine rağmen uyanmadın. Ölüm uykusuna yatmış gibi uyudun günlerce. Uyanmak istemediğin için gözlerini açmadığını sanmıştım.”

“Uyandım işte, buradayım,” desem de beni duymuyordu.

“Hatırlıyor musun, birkaç yıl önce bir histeri krizi geçirmiştin. Baban yine eve başka bir kadınla gelmişti, onunla kavga etmiştiniz. Arden’in hapiste olduğu bir zamandı, görüş kabul etmiyor diye seni artık sevmediğini düşünüyordun. Babam yok, Arden yok, diye ağlıyordun.” Gözlerini kaçırarak sustu. “Ben vardım yanında,” dedi cılız bir sesle. “Sarılıyordum sana ama sen onlar için ağlıyordun.” Tekrar baktı bana, şimdi hem kırgın hem kızgın görünüyordu.

“Çok yorulduğum, dedin. Kaldıramıyorum artık, dedin. Ben yanındaydım senin ama sen gözlerimin içine bakarak ‘ölmek istiyorum’ dedin. Doktor belki günler, belki haftalar, belki yıllar sonra uyanacağını ve belki de hiç uyanmayacağını söyleyince yanma geldim. Arden burada, dedim sana. Arden burada ve seni seviyor, n’olur uyan dedim ama sen yine de uyanmadın.”

“Neden şimdi böyle şeyler söylediğini anlamıyorum.”

“Duymadığın birini anlayamazsın çünkü. Görmediğin birini anlayamazsın. Hissetmediğin birini anlayamazsın.” İç çeker gibi nefes aldı. “Sen beni istesen de anlayamazsın.”

“Anlayabilirim.”

Dudakları alaycılıkla kıvrıldı. “Anlayabilirim,” diyerek tekrarladı beni. “Anlayabilirim öyle mi?” Gülerek başını iki yana salladı.

“Demir, lütfen.”

“Neyi anladığın gibi mesela? Lisedeyken sırf sen seviyorsun diye dinlediğim şarkılardan aslında nefret ettiğimi mi?”

“Yapma.”

“Ya da bazı derslere sırf daha sonra senden dinlemek istediğim için girmediğimi mi?”

“Lütfen, sus.”

“Ya da hayalim İstanbul’da okumak iken sırf senden kopmamak için istediğim bölümün bile olmadığı bir üniversitede okumak zorunda kaldığımı mı? Neyi anladığın gibi Nil?” Kahve gözler bana ilk kez öfkeyle bakıyordu. Son yıllarımın neredeyse her gününde gördüğüm bu kahve gözler bana ilk kez hayal kırıklığıyla bakıyordu. Işıltısını kaybetmiş, bütün bu zaman boyunca ne kadar yorulduğunu ve artık durmak istediğini söyler gibi bakıyordu.

Benden onu anlamamı istiyordu. Onu zaten anladığımı bilmezken. Belki kıracaktım onu, belki daha çok kızdıracaktım ama yapmam gerektiğini düşündüm. Onu duymuştum, görmüştüm, hissetmiştim. Ben sadece onu kaybetmek istememiştim, o kadar... Fakat o, bu gecenin bir kayıpla sonuçlanmayacağını düşünmüş olmalıydı ki yıllarca sakladığı sırrım açığa vurmuştu. Bu yüzden ben de daha fazla o sırrın ortağı olmak istemedim ve “Bana âşık olduğunu anladığım gibi,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı, dudakları şaşkınlıkla aralanırken hisleri artık öfkeden ibaret değildi. Afallayan suratında bin bir çeşit duygu gezindi. Korkan bendim. Her şeyi mahvetmiş miydik merak ediyordum. Onu kaybetmiş miydim? Bu geceden sonra yüzüme nasıl bakacaktı? Bu geceden sonra ben onun yüzüne nasıl bakacaktım?

“Biliyor muydun?” diye sorabildi, konuşabilecek gücü bulunduğu anda.

“Hissedi-yordum,” diye yanıtladım. Onu dokuz yıldır tanıyordum, aptal olmayan her insan, bu kadar uzun süre yanında olan birinin ona karşı olan duygu ve düşüncelerini hissedirdi. Belki konduramaz, belki inkâr eder, belki yok sayar, belki kar-

şılık verir ama illaki hissederdi. Ben Demir'i herkesten daha iyi tanıyordum, şimdi bana karşı olan duygularını hissettiğime şaşırması garip olardı.

“Ne zamandan beri?”

“Emin değilim, lisedeydik.”

“Ve bilmiyormuş gibi davrandın, öyle mi?” Konuşmamı beklemeden elimi itti. “Bildiğin halin miydi bu? Bildiğin halde mi bana böyle davrandın?”

Gözlerim dehşete kapılmış gibi açıldı. “Ne yaptım ki sana?” diye sordum çünkü sesinde öyle bir ton vardı ki sanki ona yıllarca işkence etmişim.

“Ne mi yaptın?” diye sesini yükselterek sorduktan sonra ayağa kalktı. Odanın içinde ayaklarını yere sertçe vurarak volta atmaya başladı. Bir o yana bir bu yana hızlı hızlı yürürken ensesindeki saçları çekiştirdi. Gittikçe artan öfkesi banaydı ve beni korkutmaya başlamıştı, farkında değildi. Bir anda durup bana yakıcı bir hisle baktı. “Madem sana âşık olduğumu biliyordun, neden gitmeme izin vermedin?”

“Sana kal demedim.”

“Ama git de demedin.”

Doğru söylüyordu. Herkes gittiğinde ve ben o şehirde kaldığımda Demir bana sormuştu. İstanbul'daki üniversiteye puanının yettiğini ve orada okuyabileceğini ama bir yandan da beni yalnız bırakmak istemediğini söylemişti. Eğer istersem tercihini şehirde kalacak şekilde yapacaktı. Eğer istemezsem tercihini şehirden gidecek şekilde yapacaktı. Ben o gün ona kalmasını istediğimi söylemedim. Ama gitmesini istediğimi de söyleyemedim.

Ona yaptığım en büyük haksızlığın bu olduğunu sanıyordum ki “Madem sana âşık olduğumu biliyordun, neden omzunda Arden diye ağladığın hep bendim?” diye devam edince kahroldum.

“Ben...” diyebilirdim sadece. Ama zaten bu kelime her şeyi açıklıyordu. Bendim işte. Bencildim. Babamla ve Arden’le kafayı o kadar bozmuştum ki Demir’in duygularına alışmıştım. İnsan bir şeye karşı alışkanlık geliştirince artık o şeyi göremez, duymaz, hissedemez olurdu. Belki de yanılan bendim, Demir’i göremediğim, duymadığım, hissedemediğim çok zaman vardı.

Burnumun ucunun sızladığını hissedince gözlerimi kaçırdım, yukarı diktim. Ağlayamazdım. Ağlamamdan nefret ederdi, böyle bir anda karşısında ağlayıp onu daha fazla sınırlandırmek ve üzme istemiyordum.

“Neden onu seçtin?” Sorusu gözlerimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. Ama o yine cevap vermemi beklemeden, “Neden hep onu seçiyorsun?” diye devam etti.

“Onu seçmedim.”

“Kalbin onu seçti,” dedi hüzünle.

“Kalbim onu sevdi,” diye düzelttim onu.

Birini sevmek için seçemezdik ki. Sadece severdik, nedenini nasıldığını bilmeden severdik işte.

“Benim hiç şansım yoktu,” derken benimle değil de kendiyi konuşuyormuş gibiydi. “Benim hiçbir seferinde şansım olmadı. Sen hep onu gördün. Düştüğünde önce onun elini tutmak istedin. Ağladığında gözyaşlarını silen o olsun istedin. Kaçıp gittiğin hep oydu. Ben bir yara bandı bile olamadım senin için.”

“Onu sevdiğim için beni suçlayamazsın!” diye parladım birden.

“Onu sevdiğin için seni suçlamıyorum. Onu sevdiğini bildiğim halde senden vazgeçemediğim için kendime kızıyorum. En başından beri birbirinizi sevdiğinizi biliyordum. Ama yapamadım, vazgeçemedim senden.”

Tekrar geçip oturdu, hayır, yığıldı; bu kez bacaklarını iki yana açarak sırtını koltuğa dayamış ve başını geriye doğru yaslayarak gözlerini bana dikmişti. Elleri iki yanında hareketsizce

duruyordu. Asıl yorulanın, bitap düşenin Arden değil de Demir olduğu şimdi açıkça belliydi. Uzun bir süre beni izledi. Ben de kendimi sıkmaya devam ettim. Ağlamayacaktım. Daha fazla konuşmayacaktım. Ona umut verecek bir söz hiç söylememiştim, yine söylemeyecektim. Onu üzecek bir davranışta hiç bile isteye bulunmamıştım, yine bulunmayacaktım. Ona varlığımla yeterince acı çektirdiğimi bilirken daha fazlası olmasın diye orada yokmuşum gibi oturmaya devam ettim.

En sonunda duruşunu bozmadan, “Arden olmasaydı,” dedi, “onunla hiç tanışmamış olsaydın, beni seçer miydin?”

Ofladım. “Yapma şunu.”

“Bilmek istiyorum. Arden hiç hayatına girmeseydi, kalbin bir anlığına bile olsa beni seçer miydi?”

Bu soruya cevap vermeyecektim. Bana merakla bakan gözler bu sorunun yanıtını hiçbir zaman alamayacaktı.

Çünkü cevap *evetti*.

Arden olmasaydı, Demir’i sevebilirdim. Ve Demir şimdi bu gerçeği öğrenirse Arden’den nefret edecekti. Onlar birbirlerini kardeş olarak görüyorlardı, çocukluklarından beri tanışan iki yakın arkadaşlardı. Benim yüzümden bu bağın zedelenmesini istemiyordum.

“Uykum geldi benim,” diye kaçmaya çalıştım. Yatağın içinde aşağı kayarak uzanmaya çalıştım. “İlaçlar yüzünden galiba.”

“Cevaplamayacak mısın?”

“Uyumak istiyorum.”

“Demek o zaman bile şansım olmazdı.”

Onu bu yanlış anlaşılmayla baş başa bırakmak zorundaydım. Diğer türlüşünün ona daha fazla zarar vereceğini biliyordum. “Bu gece konuştuklarımız burada kalsın. Arden bilmesin,” dedim sorusunu yanıtsız bırakarak. “Diğerleri de bilmesin.”

Sessiz kaldı. Bir onay cümlesi ya da ret bekledim ama gelmedi. Çok sonra başını kaldırıp oturduğu yerde bana doğru yaklaştı. “Peki şimdi bana ne yapmamı söyleyeceksin?”

“Anlamadım.”

“Bu yolculuğa Arden’i dahil ettiğimiz ilk günlerde neler olduğunu hatırlıyor musun? Bizi yeni hayatında istememişti, senden uzak duruyordu. Sonra ne olduysa bizimle yola çıkma kararı aldı ve şimdi, başımıza gelen bunca şeyden sonra, Arden’i biraz olsun tanıyorsam yanından bir an bile ayrılmayacaktır.”

“Yani?”

“Yani artık bana ihtiyacın kalmadı. Artık Arden var. Kalmamı istemeyebilirsin. Bana git diyebilirsin.”

“Haklısın,” dediğimde suratındaki ifade değişti. Bunu beklemiyordu, sanki yine de ona kalmasını istediğimi söylememi bekliyordu. Ama ben ona kal diyemezdim, git diyemeyeceğim gibi... “Yıllar önce sana kal demedim, şimdi de kal diyemem. Yıllar önce sana git diyemedim, şimdi de git demem. İster gidersin ister kalırsın.”

Bakakaldı, saniyeler içinde gözleri dolmaya başladı. Bu beni üzmekten öte şaşkına çevirdi çünkü bugün, kolay kolay ağlamayan biri daha benim yüzümden ağlıyordu. Arden’in gözyaşları mutluluktandı. Demir’inki acıdan.

“Bana bunu neden yapıyorsun?” dedi ıstırap dolu bir sesle. Yutkunmam zaman aldı, gözyaşları bir anda gözlerime hücum etti. “Beni neden kendinden kurtarmıyorsun? Anlamıyor musun, ben yapamıyorum Nil. Ben senden vazgeçemiyorum. Ben senden kopamıyorum. Ben bu aşktan kurtulamıyorum.”

Tek nefeste sıraladığı bu sözler kalbime bir bıçak gibi saplandı, hissettiğim acıyla gözyaşlarına boğuldum. Demir’in gözlerinden akan yaşları gördüğümde, “Özür dilerim,” diyebildim sadece. Hıçkırıklarımın arasından özür dilemeye devam ettim. Var olduğum için, hayatına girdiğim için, onu sevmediğim için, benden vazgeçemediği için, benden kopmadığı için, bana olan aşkımdan kurtulamadığı için binlerce kez özür diledim.

“Tamam,” dedi kendi gözyaşlarını silerek. “Ağlama tamam.”

“Sana kalmanı söylemeye hakkım yok, biliyorum,” dedim kendimi durduramaz halde ağlamaya devam ederken. “Ama gitmeni istemiyorum. Hayatımın neredeyse yarısını seninle geçirdim. Bu bencillik, biliyorum ama sana git diyemem. Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi suratı acıyla buruşmuşken. “Sorun değil, tamam ağlama.”

“Seni çok üzüyorum.”

“Beni mahvediyorsun,” diye kabul etti. “Ama n’olursun ağlama. Kıyamam sana, ağlama.”

Onu daha fazla üzme istemiyordum, en azından bu an için elimden bir şey gelsin istedim ama yapamadım; kaçtığım ne varsa beni bulmuş gibi korkarak ağlamaya devam ettim. Sonunda dayanamadı ve beni kendine çekerek sarıp sarmaladı. Başım yine omzundaydı ama bu kez onun için ağlıyordum. İlk ve son kez, Demir’in omzunda Demir için ağlıyordum.

10. EV: "OYUNBOZAN"

Kurşunun delip geçtiği bendim ama yaralanan bir tek ben değildim. Tek kurşun on kişinin hayatından on dokuz gün çalmıştı. Bugün taburcu olacağım gündü, yirmiyi görmeyecektik.

Arden tüm bu süreç boyunca hep yanımdaydı, bir an olsun beni yalnız bırakmamıştı. Yolculuğun en başında beni görmek istemediğini söyleyen adam, şimdi beni göremediği bir dakikaya bile tahammül edemiyordu. Benim için endişelenmesi, benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor ama bir yandan da beni korkutuyordu. Ne zamana kadar beni bir dakika bile görmediğinde panik atak geçirecek kadar benim için endişelenmeye devam edecekti bilmiyordum. Zamanla geçeceğini biliyordum ama geçen zaman Arden'i nasıl etkilerdi işte orasını düşünmek bile istemiyordum.

Yol arkadaşlarım bu üç günlük süreçte beni ziyaretlerine devam etmişlerdi, hazırlanmam için yardımına gelen Özge'ydi. Ne için hazırlanacağımı bilmeden bana gösterdiği toz pembe elbiseye baktım.

"Ekin bu elbiseyi seçti senin için." Pek benim rengim olmadığını düşünsem de başka seçeneğim yoktu. Omuz silkerek ip askılı elbiseyi elinden aldım.

Arden yatağın yanındaki koltukta oturmuş telefonundan birine mesaj yazıyordu. Kime olduğunu merak etsem de sor-

madım. Suratındaki gergin ifadeyi de görmezden gelmeye çalıştım. İsteddiği zaman bana zaten anlatırdı.

“O zaman hadi bakalım, giyinmeye,” diyerek beni banyoya yönlendirdi Özge.

İçeri girip üzerimdeki hastane önlüğünden kurtulduğumda aynadaki yansıma şöyle bir baktım, gözlerim karnımdaki yara izine takılıp kaldı. Kurşun yarasının iziydi baktığım; hayatımın sonuna kadar bedenimde taşıyacağımı biliyor, hatırasını bir an önce unutmayı diliyordum. O güne geri dönmek için silkelenerek gözlerimi yukarı kaldırdım, çökmüş yüzüme baktım. Özge’nin yanında getirdiği makyaj malzemelerini kullanıp soluk tenimi olabildiğince renklendirmeye çalıştım. Alılgı abartıp saçlarımın da buklelerini belirginleştirdikten sonra elbiseyi giydim. Kendime son kez aynada baktığımda daha iyi göründüğümü düşündüm, iyi değil de sağlıklı görünmek istiyorsam birkaç kilo almam gerektiğini bilirken.

Odaya geri döndüğümde tüm eşyalarımın toparlanmış olduğunu gördüm. Arden’in hâlâ aynı yerde ve aynı pozisyonda olduğuna bakılacak olursa eşyaları toplayan, şimdi camdan dışarıyı izleyen Özge’ydi.

“Hazırım ben,” diye duyurduğumda Arden başını telefonundan kaldırdı. Bana bakar bakmaz gözlerinde beğeni dolu bir ifade oluştu.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken yanıma geldi. “Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim.”

Eğilip saçlarımdan öptü. “Çıkış işlemlerini halledince arayacağım sizi.”

“Çok bekletme!” diye bağırdı Özge arkasından. Arden’in gidişinden sonra Özge’yle baş başa kalmış olduk. Bana bir kaşını kaldırarak baktığında beni zorlayacak bir soru soracağını anlamış oldum.

“Demir’le aranızda ne oldu?”

“Hiç,” diye yalan söyledim hemen. “Hiçbir şey.”

Oysaki bir şey olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Demir’i tam üç gündür görmüyordum. Bana yıllardır âşık olduğunu itiraf ettiği o geceden sonra yanıma hiç gelmemişti. Ölüm uykusuna yattığım on altı günün neredeyse yarısında başucumda beklemişken son üç gündür telefonun diğer ucunda bile yoktu. Ona o gece konuştuklarımızı orada bırakalım demiştim ama o, beni de o gecede bırakmış gibi davranıyordu. Bu gerçek canımı hem çok sıkıyor hem de çok acıtıyordu. O şimdi ne haldeydi, nasıldı, neredeydi bilmiyordum. Çünkü ben ona git dememiştim ama o gitmişti. *Demir gitmişti.*

Arden ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişse de hiç sormamış, konuyla ilgili bana en ufak bir imada bile bulunmamıştı. Esin benimle kaldığı gece soracak gibi olmuştu ama ben sormasına kalmadan konuyu değiştirmiştım. Özge’den kaçamayacağımı biliyordum. Yine de Demir’le bir anlaşmamız vardı, o gece konuşulanlar orada kalacak ve başka kimseye anlatılmayacaktı.

“Eve pek uğramıyor,” deyince Özge, dudaklarımı büktüm.

“Bilmiyorum.”

“Senin yanına da gelmiyor. Hiç mi garipsemiyorsun bu durumu?”

“Yorulmuştur belki.”

Bu doğruydu, yorulduğunu biliyordum. Ama yolculuk değildi onu yoran, bendim.

“İkinizi de çok sevdiğimi biliyorsun,” dediğinde hızlıca başımı salladım. “Her ne yaşandıysa aranızda, Demir şimdi çok üzgün. Onu üzgün görmek istemiyorum.”

“Ama Arden’i de üzgün görmek istemezsin değil mi?” diye sorduğumda kaşları çatıldı.

Anlamaya başlamıştı. “Hayır,” dedi kısık sesle. “Hayır ya...”

Söylenecek çok şey vardı, yıllardır kendimle bile konuşmadığım bu konuyu sonunda biriyle paylaşmalıydım ama sustum, yapamadım. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona çaresizce bakmaya devam ettim. Afallamış suratına rağmen beni sorgulamadı, anlayışla karşılayarak bana kucak açtı, kollarını iki yanıma sardı. “Bir yolunu buluruz,” dese de bunun zor olduğunu biliyordu. Belki de imkânsızdı.

Telefonunun melodisini duyduğumuzda benden ayrılıp arka cebinden çıkardığı telefonuna baktı. Arden arıyordu. “Gidelim,” dedim sessizce.

Birlikte odadan çıkıp koridor boyu yürüyerek asansöre ulaştık. Arden’in karşısına çıkana kadar tek kelime bile etmedik. Arden bizi hastanenin ön kapısında karşıladığında kolunu belime attı, Özge’nin sarsılmış halini fark etmişse de sormadı. Neşelenerek bana döndü. “Heyecanlı mısınız?”

“Çok,” diyerek dürüst davrandım ama sesimde hiç heyecan yoktu.

“Yağız da çok heyecanlı. Hepimiz öyleyiz tabii de Yağız’ınki bir başka.”

“Neden ki?”

“Gidince görürsün.” Ön yolcu koltuğunun kapısını açıp binmemi bekledi. Ardımdan kapıyı kapattığında şoför koltuğuna geçene kadar başımı çevirip arka koltukta oturan Özge’ye baktım. Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle camdan dışarıya bakıyordu. Bu halleri bana kendimi daha kötü hissettirmekten başka işe yaramıyordu ama onun da yapabileceği bir şey yoktu.

Kapı açılınca hızlıca önüme döndüm. Arden koltuğa binip motoru çalıştırdı, emniyet kemerini taktıktan sonra arabayı hareket ettirerek hastane bahçesinden çıkardı. Anayola girdiğimizde arabanın içinde ağır bir sessizlik hâkimdi. Bunu ya müzik açarak bozacaktım ya da konuşarak. Önce konuşmayı denemek istedim, “Eve mi gidiyoruz?” diye sordum.

“Evet,” dedi Arden.

“Güzel.” Sessizlik biraz daha sürdü. “Rüzgâr, İzmir’e döndü mü?” diye sordum Özge’ye hitaben. Biraz kafasını dağıtmam gerekiyordu yoksa işin sonunda Arden’in de öğrenmesi kaçınılmazdı.

“Henüz değil. Birkaç işi daha varmış.”

“O dönünce sen de dönecek misin?”

“Bilmiyorum. Yanından ayırmak istemiyor beni.”

“Neden?” diye sordu Arden.

“Değer veriyor bana, endişeleniyor benim için.”

“Yoksa bu evcilik oyunu artık onun için pek de oyun gibi değil mi?”

Arden’in imalı bir sesle sorduğu sorudan sonra Özge öksürmeye başladı. “Yok canım!” dedi hemen. “Arkadaş olarak değer veriyor sadece.”

“Nasıl bir arkadaşlıksa adam senin için mesleğini yakmak üzere.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Altınsoyların vereceği işe katılmak istiyormuş.”

“Ne?” diye çığlık attı Özge. Arabanın sağ arka koltuğundan orta koltuğuna hızla geçiş yapıp kafasını öne doğru uzattı. “Ciddi misin sen?”

“Polisle işbirliği yapmayı teklif etti. Ben de bunun hepimizi tehlikeye atmak olduğunu söyledim.”

“Ve o da polis kimliğini bir kenara bırakarak suça dahil olmayı mı seçti?” diye sorduğumda en az Özge kadar şaşkındım.

“Aynen öyle.”

“Bence Arden haklı. Rüzgâr seni o kadar da arkadaş olarak görmüyor.”

Tekrar arabanın sağ tarafına geçtiğini duydum. Böylelikle yeni bir sessizliğe giriş yapmış olduk. Ama hiç olmazsa bu kez Özge’nin kafasındaki Rüzgâr’dı. Çok geçmeden Berk’in yaşı-

dığı apartmanın önünde durduğumuzda heyecanımın arttığını hissettim. Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim. Peşimden Özge ve Arden de indi. Kafamı kaldırıp Berk'in penceresine baktığımda Yağız'ı bize el sallarken buldum. "Nil!" diye bağı-
rıyordu. "Nil geldi!" Bu söylediğini ev halkına mı yoksa bütün mahalleye mi duyurmaya çalışıyordu emin değildim ama kom-
şularımız artık döndüğümü biliyordu.

Gülerek apartman girişine doğru ilerledim. Asansöre bin-
diğimizde kendimi daha iyi hissediyordum. Oldum olası has-
taneleri hiç sevmezdim, günlerimin çoğunu uyuyarak geçirmiş
olsam da yaklaşık üç hafta bir hastanede kaldığımı bilmek can
sıkıcıydı. Öte yandan kafamı karıştıran bir diğer konu bu son üç
haftayı babama söyleyip söylemeyeceğimdi. Eğer bilseydi ge-
lip beni alır ve götürmek isterdi, bir daha da değil bu yolculuğa
katılmamı bu insanların hiçbirisiyle görüşmeme izin vermezdi.
Arden de babamı çok iyi tanıdığı için bu süreçten onu haberdar
etmemiştii. Ben uyandıktan sonra da kararı bana bırakmıştı. Ve
ben de bir süre daha saklamak istemiştim. Ama şimdi düşünün-
ce... Hastaneden çıkmıştım, sağlık durumum da gayet iyiydi.
Babamın artık bilip bilmemesi neyi değiştirirdi ki?

Asansörün kapısı açılınca babamı sonra düşünmeye karar
vererek kabinden indim. Birlikte uzun koridoru yürüyerek
Berk'in evine vardık. Kapıdaki Berk ve Esin'di. Esin beni gö-
rür görmez olduğu yerde zıplamaya başlayıp kollarını bana
uzattı. Daha içeriye girmeden bana sıkıca sarılarak beni ken-
dine doğru çekmişti bile.

"Esin!" dedim gülerek. "Düşeceğim dur..."

"Kusura bakma bir anlık..." deyince yanaklarına sulu öpü-
cükler bıraktım.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde Berk kolunu omzu-
ma attı. "Hoş geldin yoldaş!"

"Yoldaş?" diyerek kakhaha attım. Sırtarak başını salladı.

“Gözlerini kapatsın!” diye bağırdığını duyduk Yağız’ın. Onu görememiş ama bir işler karıştırdığını anlamıştım.

Salondan çıkan Naz gülümseyerek bana doğru ilerledi. “Hoş geldin.”

“Nasılsın?” diye sordum, Berk’in kolunun altında durmaya devam ederken.

“Seni sormalı. Nasıl hissediyorsun?”

“Burada neler döndüğünü merak etmek dışında gayet iyiyim.”

“Yağız işte...” dedi Esin gülerek. “Yaptı yine yapacağını.”

“Geçelim mi artık?” diye sordu Özge.

Berk bana yandan bir bakış atınca başımı salladım, birlikte yürümeye başladık. Önce Naz girdi salona, ardından Esin girdi. Bana gözlerimi kapatmam gerektiği söyleyen Yağız’ı kırmak istemediğim için dediğini yaptım. Berk omzumdaki kolunu indirip elimden tuttu, beni dikkatle eşikten geçirip salonda yürütmeye başladı. İçerisi buz gibiydi, ben ortamda yabancı bir koku ya da ses olur sanmıştım ama beni karşılayan soğuk bir odaydı. Bir yaz günü için fazla soğuk.

“Açsın mı gözlerini?” diye sordu Ekin.

“Bir dakika.” Berk’in elini çektiğini hissettim. Muhtemelen Yağız ona bunu yaptırmış ve yanımdaki yerini almıştı. “Açabilirsin,” deyince gözlerimi açıp ona baktığımda tahminimin doğru olduğunu gördüm. Eliyle bir yeri işaret etti. “Tatata-dam!”

İşaret ettiği yere dönüp baktım. Gururla ve sevinçle bana gösterdiği yer her zaman yemek yediğimiz masaydı. Başta sürprizin ne olduğunu anlayamadım, masanın etrafındaki hava soğutucularından gözlerimi alabildiğimde masanın üzerindeki çikolatayı fark ettim. Berk’in yemek masasının üzerinde sekiz kişilik masayı boydan boya kaplayan bir çikolata vardı. Hem de en sevdiğim, sütlü ve fıstıklı!

“Beğendin mi? Senin için yaptım,” dedi Yağız.

“Yaptık diyecektin herhalde...” diye söylenmeye başladı Ekin. “O kadar uğraştırdı ki bizi. Sen gelene kadar erimesin, kırılmasın, üzerine toz konmasın diye neler neler yaptık bir bilsen...”

“Hediyeler ya da parti gibi şeylerle daha mutlu olabileceğini düşünüyorduk aslında ama Yağız çok ısrar etti. Seni en çok mutlu edecek şeyin dev bir çikolata olacağından emindi.” Naz’ın sözlerinden sonra yanımdaki Yağız’a döndüm. Bulutlu gözlerle baktığım yüzünde güller açıyordu. Kendiyle gurur duyuyor, yine bu filmin başrolü olduğuna dair bir şeyler söylemeye hazırlanıyor olmalıydı.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum...” dedim şaşkınlığımı biraz olsun atabildiğimde. Çikolataya doğru yaklaşıp hafifçe eğildim. “Bu şimdi benim için mi? Hem de siz mi yaptınız?”

“Tabii ki,” dedi Esin.

“Çok teşekkür ederim,” diyerek onlara döndüm. “Bu çok güzel bir sürpriz. O kadar sevdim ki şeker komasına girecek olsam da bu dev çikolatayı tek başıma yemek istiyorum.”

Benim gülerek söylediğim bu söze hiçbiri gülmedi. Yağız’ın bile gülen suratı soldu, işte o zaman ne söylediğimin farkına vardım. Şeker koması diyerek onlara on altı günlük sürecimizi hatırlatmıştım... Bensiz ne yaşadıklarını bilmiyordum. Son üç günde anlatmışlardı birkaç şey tabii ama her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmadıklarının farkındaydım. Onlar üzülmişti, benim de üzülmemi istemiyorlardı. Yaşadıklarımız sadece benim suçum değildi. Bu olanlarda sadece benim günahım yoktu. Ama onlar, her şeyi kendime yıkacağımı düşünerek beni kendimden korumaya çalışıyorlardı. En başta da Demir.

“Sahi, Demir nerede?” diye sordum birden. Aralarında yoktu. Nedeni belliydi ama şimdi bile mi yoktu? Eve dönmüştüm, herkes ne kadar heyecanlı ne kadar mutluydu. O, şimdi bile mi beni o gecede bırakıyordu?

“Dışarı çıkmıştı, gelir birazdan,” dedi Naz.

“Rüzgâr peki?” diye sordum, sadece Demir’in yokluğuyla ilgilenmiş gibi gözükme istemediğimden.

Kapı zilinin sesi, son iki sorumdan birinin cevabıydı. Berk ev sahibi olduğunu bir kez daha göstererek herkesten önce salondan ayrıldı. Kapının açıldığını ve Berk’in, “Hoş geldin,” dediğini duyduk ama karşılığında bir yanıt alamadığımız için kimin geldiğini öğrenemedik.

“Mutlu oldun mu çikolata için?” diye sordu Yağız. Kuş-kulu gözlerle bana baktığına göre beklediği tepkiyi vermemiş olmalıydım.

“Deli misin, bayıldım!” dedikten sonra ona sıkıca sarıldım.

Kıkır kıkır gülmeye başladı. “Size demiştim!” dedi benden uzaklaşıp bizimkilere döndüğünde. Muhtemelen onları ikna edebilmek için epey bir dil dökmesi gerekmişti. “Nil tam bir çikolata canavarı. Tabii çikolatayı görünce mutlu olacaktı.”

“Peri,” diye düzeltti Arden onu. Çikolata perisi. Arden’in küçük çikolata perisi...

Arden’in kulağıma fısıldayarak söylediği sözden hemen sonra içeriye Rüzgâr Tuğrul girdi. “Pek hoş gelmedim,” diyerek Berk’in sözüne geç de olsa karşılık vermiş oldu.

“Neden, ne oldu?” diye sordu Özge.

“Kamera kayıtlarıyla mı ilgili?” diye sorunca Arden, anlamış oldum.

Odama giren ve bunun bir yanlışlık olduğunu söyleyerek çıkıp giden ama benim Ankara’da beni takip edenle aynı kişi olduğunu düşündüğüm o adamdan Rüzgâr’a bahsetmiştik. Fakat hayatım boyunca beynimin hafıza depolayan kısmı da çok iyi çalışmadığı için olayı büyütme yerine Rüzgâr’dan sadece adamı araştırmasını istemiştik. O da hastanenin kamera kayıtlarına bakacağını ve kim olduğunu bulup bizi haberdar edeceğini söylemişti. Kendi başımıza iş yapmamak için Rüzgâr’a güvenerek bugüne kadar beklemiştik. Ve nihayet bir sonuçla karşı karşıyaydık.

Rüzgâr sıkıntılı bir yüz ifadesiyle başını salladı. “Haberler pek iyi değil.”

“Dinliyoruz.”

“Adamın yüzü kayıtlarda görünmüyor. Ve işin kötüsü, hastaneye girdikten sonra sadece Nil’in odasına giriyor.”

“Bir yanlışlık yoktu,” dedim tüylerim ürperirken.

“Danışmaya senin odanı sorduğuna göre...”

Buz kestiğimi hissettim. Fakat bunun odadaki klimayla ya da vantilatörlerle ilgisi yoktu. Rüzgâr’ın ağzından çıkan gerçekler kan dondurucu bir etki yaratırken Arden’e dönüp baktım. O da en az benim kadar şaşırmış ve tedirgin olmuşa benziyordu.

“Danışmadaki görevliyle konuştun mu?” diye sordu Özge. “Adamın nasıl bir yüzü olduğunu tarif edemez mi bize?”

“Bu çok mantıklı!” dedi Berk. “Filmlerde görüyoruz ya hep, robot resimlerini çıkarıyorlar şüphelilerin. Belki öyle bir şey yapar buluruz adamı.”

“Kendini kamufle ederek girmiş hastaneye. Yüzünde maske, şapka ve gözlük takılıymış.”

“Bu hiç iyi olmadı.”

“Ama bir ipucu var, tabii ona da ipucu denilirse...”

“Nedir?” diye sordu Arden, alnındaki damarlar belirginleşmiş ve kendini sıkıştığını anlamama yetecek kadar yüzü morarmıştı.

“Elinde bir iz varmış, ipucu olarak görebileceğimiz tek şey bu.”

“Nasıl bir iz?”

“Doğum lekesi gibi...” Duraksadı, hatırlamaya çalışırken gözleri benim boynuma kaydı. “Hah!” İşaretparmağıyla boynumdaki doğum lekesini gösterdi. “Nil’in boynundaki gibiymiş. Damla şeklinde.”

11. EV: “İZ BIRAKANLAR UNUTULMAZ”

İkinci şansların iyi kullanılması gerektiğini biliyordum. Ama ikinci şansla birlikte gelen kayıp hatıraları nereye koymam gerektiğini bilmiyordum.

Zihnim paramparçaydı. Anılar bölük pörçük şekilde kafamın içinde dolanıp duruyordu; seslere yetişemiyordum, yüzleri tanımiyordum. Birbirinden kopuk hatıralar bir araya geldiğinde anlamlı bir tabloya dönüşmüyorlardı. Kabullenmek istemiyordum çünkü. Yüzleşmek istemiyordum. Acıyı reddediyordum, o acıyı yeniden göğüslemek istemiyordum. Bir çift orman göze rağmen. Küçük demir yumruklara rağmen. Ben unutmak istiyordum.

“Nilperi?”

Arden’in dokunuşunu alnımda hissettiğimde gözlerimi açtım. Çatık kaşlarımı düzeltmek istemişti sadece ama bu kez dokunuşuyla beni sakinleştirmekle kalmamış, dipsiz bir kuyudan da çekip kurtarmıştı sanki. Minnet dolu bir tebessümle baktım ona. “Arden.”

“Kâbus mu görüyordun?”

“Hı hı,” diyerek yalan söyledim. Kâbus görmemiştim, zihnim kâbus yerine dönmüştü.

“Geçti,” diyerek beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladı. “Buradasın. İyisin.” Şefkatli bir öpücük bıraktı saçla-

rıma ama sanki tüm bu sözleri bana değil de kendine söylüyordu. İyi olduğuma dair beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyordu. Gece boyunca hiç uyumadan başımda beklemesi de bu yüzdendi.

“İyiyim,” dedim bir kez daha. Hastane odasında gözlerimi açtığım günden bu yana bu kelimeyi kaçınıcı kez telaffuz ettiğimi bilmiyordum. “Yanımdayım.”

Bir öpücük daha. “Yanımdasın.”

Ve yine o bakışlar.... Kaybolup gitmemden korkan o hüzünlü gözler...

“Yapma böyle,” dedim yalvarırcasına. Ona her baktığımda ben uyurken çektiği acıyı görüyordum. Çünkü muhtemelen o da bana her baktığında kanlar içinde yerde yatarken çektiğim acıyı görüyordu.

“Elimde değil.”

“Ama geçti değil mi?” dedim sadece bir dakika önce söylediğini hatırlatarak. “Artık atlatmamız gerek. Kötü günler geride kaldı.”

“Kötü günler hiçbir zaman geride kalmıyor. Benim her yeni günüm bir öncekinden daha kötü oluyor. Bu her zaman böyleydi.”

“Bu ne demek?” diye sordum başımı kaldırıp ondan uzaklaşırken. “Her zaman böyleydi derken?”

“Saçmalıyorum sadece,” diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi. “Biraz daha uyuyalım mı?” Beni yeniden kendine doğru çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim.

Yatakta doğrulup otururken “Neden bana hiçbir şeyini anlatmıyorsun?” diye sordum. “Yıllardır bir gün gelir ve anlatırsın diye bekliyorum ama yok, dokuz yıl oldu, sen bir kez bile bana gelmedin. Oysaki ben her düştüğümde tekrar ayağa kalkmak için senin elini tutmuştum.” Uzanıp bir elini tuttum, parmağım avuç içinde bir yol çizerken daha kısık bir sesle devam ettim. “Kolay bir hayat yaşamadığımı biliyorum. Ama başına

neler geldiğini bilmiyorum. Neden? Neden benimle acılarını paylaşmak istemiyorsun?”

“Beni güçsüzken görmeni istemiyorum.”

“Ama bu hayatta hepimizin güçsüz düştüğü anlar var. Bu çok normal bir şey.”

“Haklısın,” dedi başını sallayarak. “Kimsenin hayatı kolay değil. Hepimiz adı yaşamak olan bir savaşın içindeyiz ama benim savaştıklarım hiçbir zaman düşmanlarım olmadı,” dedi gözlerindeki orman karanlığı gömülürken.

“Beni küllük olarak gören annemdi. Zehirlendiğimde başımda durup ölmemi bekleyen babamdı. Arden güçlüdür, Arden halleder, Arden sorun etmez diyen arkadaşlarımdı, geride bırakılan hep bendim. Beni unutan sendin. Ama hiçbirini, seni kanlar içinde gördüğüm an kadar acı vermedi. Ne çektiğim işkenceler ne de hayal kırıklıklarım... Senin nefes almadığın bir dünyada tek başıma kaldığım düşüncesi kadar canımı acıtan hiçbir şey olmadı.” Sol gözünden bir damla yaş usulca aktı. Uzanıp göz yaşını silmek istedim, elimden tuttu gideceğimden korkarak. Bunca yıl başına gelen onca şeyle tek başına mücadele etmesine göz yumduğum için kendime kızgın, hiçbirinde yanında olmamı istemediği için ona kırgındım. O anlattıkça ben ağladım, ben ağladıkça o anlatmaya devam etti.

“Doktor *uyanmak istemediği için uyumaya devam ediyor* dediği andan beri kalbim paramparça. Kendi kendime sorup durdum. Yıllar sonra bir aradayız; arkadaşları yanında, ben yanımdayım ama uyanmak istemiyor. O halde bizimle mutlu değil mi? Biz ona iyi gelmiyor muyuz? Ben onu mutsuz mu ediyorum? Biz varız diye mi geri dönmek istemiyor? Ben varım diye mi gözlerini açmak istemiyor? Neden kendi dünyasından kaçıyor? Eğer ben gidersem...”

Onu öperek susturdum. Çünkü neden geri dönmek istemediğimi ona söyleyemezdim. Kendi mevcut dünyamdan değil,

kayıp hatıralarımdan kaçtığımı ona anlatamazdım. O yaşamak adında bir savaşın içinde olduğumuzu düşünüyordu. Ben içinde bulunduğum zihin savaşında can çekişiyordum.

“Şimdi nasıl?” diyerek geri çekildim. Hafifçe gülümsedim. “Şimdi anladın mı artık yanında olduğumu, senden ya da bizden kaçmadığımı?”

Altdudağını yaladı. Mırıltılı bir ses çıkararak, “Emin değilim,” dedi. “Bir daha öpsene. Ama bu kez daha uzun sürsün. O zaman kesin anlarım.”

Elbette onu geri çevirmeyecektim. Dudaklarına kapandığımda bunu yaptığım için önce şaşırsa da fazla bekletmeden tutkuyla bana karşılık verdi. Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni biraz daha kendine doğru çektiğindeyse ona yine istediğini verdim. Onun gece boyu hiç uyumadığı, benim kâbuslarla uykumun bölündüğü yatakta doğrulup kucağına oturdum. Haz dolu bir gülümsemeyle bana bakan yüzüne doğru eğildim. Öpücükleri yalnızca dudaklarımda değil, çenemdeki gamzede ve yüzümün her zerresinde hayat bulurken kıkırdıyordum. Bir an için dudaklarımızı birbirinden ayırdım. Nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekilirken avuçlarımı karnına bastırarak ondan destek almıştım. Karın kasları ellerimin altındayken omurgamı düzelttim ama kucağından inmedim.

“Sizinle mutluyum,” dedim içtenlikle. “Seninle *çok* mutluyum.”

Aşk sarhoşluğuyla gülümsedi. “Ben de mutluyum.”

“Ama...” diyerek duraksadığımda neyi sorun ettiğimi merak ederek kaşlarını çattı. “Arden güçlüdür. Arden halleder. Arden sorun etmez,” dedim duygusuz bir sesle. Başımı yan yatırarak buruk bir tebessümle ona baktım. “Ama Arden de bir *insan*,” diye usulca devam ettim. “Zaafları olabilir. Zayıflık gösterebilir. Yetemeyebilir. İstemeyebilir. Reddedebilir. Acı çekebilir. Arden de bir çocuktur. Şefkate ihtiyacı olabilir.”

Bulutlanmadı gözleri. Buruk bir şekilde de olsa gülümsemedi dudakları. Donakaldı. Çünkü Arden bana içini açmıştı ve ben onu görmüştüm. Tüm şeffaflığıyla bana kendini göstermişti ve ben biraz önce onu anladığımı sözlerle ifade etmiştim. İnsan sevilmek değil anlaşılmaq isteyince bir yanı hep eksik kalırdı çünkü birini anlamak sevmekten daha zordu. Arden belki de ilk kez sevilmenin de ötesinde anlaşıldığını hissetmişti. Anlaşılmanın tadına varmaya çalışıyordu şimdi.

“Nilperi,” diye fısıldadı. “Bu şey...” Yutkundu. “Aramızdaki bu şey, artık her neyse, ona karşı koyamıyorum.”

“Arden’in de zaafı olabilir,” diye tekrarladım yumuşak bir sesle.

“Ben artık senden uzak durmak istemiyorum.”

“Arden’in de istemediği şeyler olabilir.”

“Onu kaybedeceğimi bilsem de seninle olmak istiyorum.”

Bir şey söylememi bekledi ama susup kaldım. Çünkü kimden bahsettiğini anlamıştım. Demir’i kaybedeceğini bilse de benimle bu aşkı yaşamak istediğini söylüyordu. Son üç gündür hiç görmediğim Demir’i...

İçimi kaplayan huzursuzluk yüzüme yansımış olmalıydı ki Arden’in de suratı asıldı. Dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrularak bana yaklaştı. “Sen?” diye sordu, devamını getirmedi ama ben anladım. Aramızdaki bu şeye ben de mi artık karşı koyamıyordum? Ben de mi ondan uzak duramıyordum? Demir’i kaybedeceğimizi bile bile ben de mi bu aşkı yaşamak istiyordum? Arden şimdi benden alacağı cevaplardan korkuyor, yine de duymak istiyordu.

12. EV:

“DÜŞERSEM TUT BENİ”

Onu tüm şeffaflığımla cevaplayacaktım. Tabii kapı alacaklı gibi çalınmasaydı...

“Gerçekten mi ya?” diye söylenmeye başladı Arden. “Bu anı mı buldu?”

Kıkırdadım. “Elbette bu anı bulacaktı.”

“Arden!” diye bağırdı Yağız, kapının öteki tarafından. “Nil! Uyanın artık koca danalar! Kahvaltı saati!”

Kucağından inmek için hareketlenmişim ki belimin iki yanından tutarak beni durdurdu. “Boş verelim. Duymazdan gelelim onu.”

“Bir cevap alana kadar pes etmeyeceğini sen de biliyorsun.”

“Çalar çalar gider belki.”

“Kapıyı kırar.”

Dişlerinin arasından öfkeyle mırıldandı. “Ben de kafasını kırarım.”

Kısık sesle güldüm ama Yağız kapıyı dinliyor olmalıydı ki “A-ha!” diye heyecanlandı. “Duydum sesi. Nil uyanmış. Nil! Bizimkiler siz gelmeden kahvaltıya başlamama izin vermedi. Açlıktan karnım gurulduyor.” Bir yandan konuşuyor, diğer yandan kapıya vurmaya devam ediyordu. “Nil dedim!”

“Tamam!” diye bağırdım en sonunda. “Arden’i uyandırıp geliyorum!”

“Bir dakikan var!”

“Tamam dedim!”

Yağız’ın gittiğini adım seslerinden anlayarak Arden’e döndüm. “Hadi gidelim. Yazık, çok acıkmış.”

Belimdeki ellerinden birini, büktüğüm altdudağıma götürdü, iki parmağının arasına aldığı dudağımı kendine doğru çekti. “Ben de çok acıkmıştım. Ama sana...”

Eline vurarak parmaklarının mahkûmiyetinden kurtuldum. “Çok edepsizsin.”

“Ve hâlâ bir cevap bekliyorum.” Yarım kalan o konuya dönmüştü, tamamlanmayı bekleyen bambaşka konular olduğunu bilmeden.

Belimi kavrayan elini tutup göğsüme koydum. “Cevap burada.” Kalbim, avucunun içindeki yerini bulmuş gibi çarpmaya devam etti. O daha ne olduğunu anlamadan hızlıca kucağından inerek kapıya koştum. “Varsa cesaretin, gel de al.”

“Hile yaptın!”

Kahkahalar eşliğinde kapı kilidini açmamla koridora fırlamam bir oldu. Arden henüz yataktan kalkmamışken ben banyoya girmiştim bile. Yüzüme soğuk bir su çarptım, saçlarımı siyah lastik tokayla gelişigüzel bir topuz yaptım. Kapıyı açtığımda Yağız kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde sırtını karşı duvara yaslamış bekliyordu. “Günaydın,” dedim neşeyle.

“Üç dakika oldu.”

“Yoksa iki dakika için bana kızacak mısın?”

Dilini şaklatıp beni kolunun altına aldı. “Kıyamam sana.” Birlikte uzun koridor boyu yürümeye başladık. “Ama Arden için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bunun bedelini ödeyecek.”

“Hım,” dedim çocuksu tavrına eşlik ederek. “Nasıl?”

“Omletine tuz boca ettim.”

“Hih! Çok kötüsün.”

Haylazca gülümsedi. “Biliyorum.”

Kıkır kıkır salona girdiğimizde bizimkilerin masadaki yerlerini almış olduğunu gördük. İçlerinde sadece iki kişi yoktu. Biri Rüzgâr'dı, iş için dışarıda olduğunu tahmin ediyordum. Beni takip ettiğini düşündüğümüz adamı araştırmaya bugün de devam edecekti. Adamın kim olduğunu da benden ne istediğini de merak ediyorduk. Ama başımızda Altınsoylar gibi bir bela olduğu için bu gizemli adamın bizi o kadar da endişelendirdiğini söyleyemezdim. Masadaki eksik diğer kişi Demir'di. Yokluğunun nedeni olmak suratımın asılmasına neden olsa da hemen kendimi toparladım. "Günaydın!" Boş sandalyelerden birine geçerken aklımı dağıtmaya çalışıyordum.

"Günaydın, rahat uyuyabildin mi?" diye sordu Berk. Kendi yatak odasını bana vermişti. Sırf geceyi daha rahat geçirebileyim diye... Arden de kâbus göreceğimi bildiğinden beni yalnız bırakmamış, bütün gece saçlarımı okşamıştı.

"Çok... Teşekkür ederim."

"Gel hadi, omletini soğutma." Özge'nin uyarısıyla dikkatimi tabağımdaki şahesere verdim. Kızarmış ekmek üzerine sürülmüş avokado sos ve sosun üstündeki çırpılmış yumurta ile roka yaprakları....

Ağzım kulaklarımda Ekin'e döndüm. "Ya, Ekin..."

Ekin incecik kaşlarını kaldırıp indirdi. "Ben yapmadım."

Tabağımyı fark etmemi sağladığı için ihtimallerde ilk sıraya koyarak Özge'ye döndüm, başını iki yana salladı. Berk'e döndüm, yapmacık bir öksürükle bana kaş göz işareti yaptı. Esin'in kokteyl yapmak dışında mutfağa girmeyi sevmediğini de bildiğimden... Demir'in benim için bu tabağını hazırladığını anlamış oldum. Kahvaltıda en sevdiğim şeylerin avokado ve yumurta olduğunu ve bu ikiliyi ancak bu şekilde yiyebildiğimi bilen tek kişi Demir'di.

Buruk bir gülümsemeyle başımı salladım. "Tabii ya, Demir yaptı."

“Yahu ne Demir’i!” diye bağıınca Yağız, yerimden sıçradım. “Ben yaptım ben!”

Bana hüsrana uğramış bir şekilde baktığını gördüğümde içimi tarifi imkânsız bir suçluluk duygusu kapladı. Öte yandan hissettiğim bir diğer duygu hayal kırıklığıydı. Çünkü bu tabağı hazırlayanın Demir olduğunu düşündüğümde mutlu olmuştum. Geri döndüğünü ve aramızın eskisi gibi olmasa da iyi olduğunu zannetmiştim.

“Yazıklar olsun sana! Ben sabahın köründe kalkayım, uzun araştırmalar ve uğraşlar sonucu sana bu tabağı hazırlayayım, sen benim adımı söyleme... Yumurta soğumadan gelip ye diye Arden’e rağmen kapıya dikileyim, bas bas bağırayım, sen benim adımı aklından bile geçirme...”

“Ulan senin bu yaşına kadar bir çay demlediğin bile görülmemiş. Nasıl bilsin kız bunları?” Berk’in Yağız’ı bastırarak sakinleştirme çabası işe yaramadı.

“Aramızda bile olmayan Demir’i düşünüyor ama!”

“Sahi,” dedi Naz merakla. “Demir nerede?”

“Bir saat önce çıktı,” dedi Özge.

“Gece gelmiş miydi?” diye şaşırdım.

Özge yavaşça başını salladı. “Sen uyuyordun.” Arden’le, diye devam ettiğini bir tek ben anladım. Saat daha dokuzdu ve Demir benimle karşılaşmamak için geç saatte girdiği evden erkenden çıkıp gitmişti.

“Birkaç gündür pek eve uğramıyor sanki. Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

“Neden ilgileniyorsun bu kadar?” diye soran bendim. Naz’ın ilgisini çeken Demir’in yokluğu muydu yoksa Demir’in kendisi mi, bilmiyordum. Merak ettiğim şeyse bunun beni neden rahatsız ettiğiydi.

“Şimdiye kadar hep bir aradaydık ya... Bir anda böyle uzaklaşınca merak ettim.”

“Demir bu,” diyerek omuz silkti Berk. “Arada kafası atar ve gider. Sonra gelir.”

Hayır, Demir kafası atsa ve herkesten gitse de benden gitmezdi. Ama şimdi ona gitmesini söylemediğim halde benden de gitmişti.

Yağız’ın sahte bir öksürükle dikkatleri yeniden üzerine çekmesiyle Demir konusu kapanmış oldu. En azından bir kısmımız için...

“Küstüm ben.”

“Yine kime neden küstü bu?” diyerek içeri girdi Arden.

Kollarını göğsünde birleştirmiş ve çenesi dik bir halde pencereden dışarıya bakan Yağız’ı işaret ettim. “Bana küstü. Bu tabağı onun hazırladığını anlamadım diye...”

“Yağız mı yapmış?” Arden şaşkın şaşkın yanımdaki boş sandalyeye oturdu. “Eh, bi’ bakalım tadına, nasıl olmuş.”

Arden tabağımdaki avokado soslu omletten bir çatal almak üzereydi ki beklenen oldu. Yağız kıyameti kopardı. Bir hışım ayağa kalkıp Arden’in elindeki çatalı kaptı. “Ben onu Nil’e yaptım, sana değil!” Düşmanca bir tavırla Arden’i iterek yerinden edip yanıma oturdu. “Hadi tadına bak.”

“Az önce küsmemiş miydi?” diye soran Naz, bütün bu olanlara karşı yaşadığı şaşkınlığını gizleyemiyordu. Yağız’a alışması tabii ki uzun zamanını alacaktı.

“Çok heyecanlıyım.” Tabağımın yanındaki çatal ve bıçağı alarak ekmekten bir parça kestim. Ağzıma attığım lokmanın tadı büyüleyiciydi.

Mırıltılı hoşnut bir ses çıkardığımda Yağız bileğime sarıldı. “Beğendin mi gerçekten?”

“Bayıldım.”

“Gerçekten mi?” diye inanamayarak tekrar sordu. “Gönlümü almak için yalan söylemiyorsun değil mi?”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Gerçekten çok sevdim.” İştahla tabağımdakileri yemeye devam ettim. Yağız sessizliğe bürününce diğerleri de afiyetle önündekilerden yiyebildi.

Çayımın son yudumunu aldığım sırada sükûnetini bozan ilk kişi Yağız oldu. “Demek ki başrollerin her konuda yetenekli olduğu doğruymuş,” dedi kendi kendine. Bir süredir neden sessiz kaldığı şimdi anlaşıyordu. Kendi içinde kendiyile övünmekle meşguldü. “Adana’ya dönüp bir kebabçı mı açsam acaba?”

Berk katıla katıla güldü. “Yahu alt tarafı yumurtayı sütle çııptın. Ne kebabı ne Adana’ya dönmesi?”

“Öyle deme. Süt ve yumurtayı homojen bir kıvama getirmek ne kadar zor haberin var mı senin? Ayrıca içine tuz ve karabiber de atman gerekiyor ve baharat dengesini bulmak ilk kez yapan biri için bu dünyadaki en zor işlerden biri.”

“Yağız haklı,” dedi Ekin. “Tuz ayarı gerçekten zor.”

“Bir kez de şunu değil de beni savunsan dişimi kıracağım ya,” diye serzenişte bulundu Berk, yanında oturan Ekin’e bakıp.

“Ben her zaman haklının yanındayım.”

“Ve ben de her zaman haklı olanım,” dedi Yağız.

“Kebabçı açar mısın bilmem de Adana’ya dönmemiz gerektiği konusunda haklısın,” diyen Esin’di. Masaya oturduğumdan beri ilk kez konuşmuştu. Asılan suratının nedenini biliyordum.

“Şimdi değil,” dedi Arden. “Bu konuyu sonra konuşacağız.”

“Ne zaman mesela?”

“Sonra.”

“Son üç haftadır hep bunu söylüyorsun.” Öfkelenmişe benziyordu. “Artık Nil de aramızda. Adana’ya dönmeli ve o belleği alıp Altınsoylara vermeliyiz.”

“Nilperi daha yeni kendine geldi. İyileşsin. Sonra oturup konuşur ve ne yapacağımıza karar veririz.”

“Nil iyileşti Arden,” dedi Esin dişlerinin arasından. “O iyi. Aş artık bunu.”

Ekin elini tutarak kardeşini sakinleştirmeyi denedi. Ama nafileydi. Her ne olduyse Esin gerçekten çok kızgın görünüyordu.

“İyi değil. Geceleri hâlâ kâbuslarla uyanıyor.”

“O kâbus görüyor da biz mışıl mışıl uyuyoruz mu sanıyordun?”
 “Ne?”

Esin bana dönerek özür dilercesine baktı. “Seninle ilgili değil.” Tekrar Arden’e döndü. “Anlıyorum, Nil için çok endişelendin. Nil için hepimiz çok endişelendik. Ama artık Nil iyi durumda. Ve bizim, üzerimize kafes kapatılan o güne dair artık konuşmamız gerekiyor.”

“Hiç konuşmadınız mı?” diye şaşkınca sordum.

“Hiç,” dedi Esin öfkeyle. “Arden konuşulmasına izin vermedi.”

“Zamanı değildi.”

Esin hak verircesine başını salladı. “Ama artık zamanı,” diyerek ısrarcılığını sürdürdü. “Nil’e bakmayı kes ve dönüp ne halde olduğumuzun farkına var.”

Arden bir an için durdu. Sanki bu sözler gerçekten de ben uyurken başımda beklediği geceler boyu gözlerine inen perdeyi aralamıştı. Ama Esin yine de devam etti.

“Yağız kaçırıldı. Biz o kafesin içindeyken Yağız’ın ağzını bantlı, elleri ve ayaklarını bağlı şekilde gördük.” Çok değil, sadece üç dakika önce benim için hazırlamış olduğu kahvaltı tabağıyla övünen Yağız’ın omuzları bir anda çöktü. Onu kaçıranların ona ne yaptığını bilmiyordum. Anlaşılan sonrasında hiç aralarında konuşmadıkları için onlar da Yağız’ın ne yaşadığını bilmiyordu.

“Biz o kafesin içindeyken Berk’in neden çekip gittiğini de öğrendik,” diye devam etti Esin. “Tek bir mesaj atmıştı. Bize de değil, sadece Ekin’e. Sonra gitti. Aslında Burak’ın ölümünden kendini sorumlu tuttuğu için gitmiş. Beş yıl sonra, bir kafesin içindeyken öğrendik biz bunu.” Yağız gibi Berk’in de omuzları düştü. Yıllarca çektiği vicdan azabı şimdi yeniden onunlaydı.

“Ama Burak’ın ölümünün sorumlusu Berk değilmiş, benmişim. Biz o kafesin içindeyken Burak’ın benim yüzümden bıçaklandığını öğrendik.”

“Kendini suçlama,” dedi Özge.

Ama Esin durmadı, suçlamalarına ve yüzleşmemiz gereken gerçekleri sayıp dökmeye devam etti. “Biz o kafesin içindeyken Arden’in neden hapse girdiğini öğrendik. Meğer Arden çaldığımız paralar yüzünden girmemiş hapse; varlığından bile haberdar olmadığımız bir bellek yüzünden tam dört yıl boyunca işkence görmüş. Nil’deki bellek yüzünden.”

“Bilmiyordum,” diye yineledim. O belleği sadece bir kez görmüş ve bir kenara atmıştım. Sonra da unutmuştum. Unuttuğum birçok şey gibi o belleğin varlığını da unutmuştum.

“Hiçbirimiz bilmiyorduk ki. O gün öğrendik her şeyi. Biz o kafesin içindeyken Ekin’in sevgilisinin Bahri Altınsoy’un yeğeni olduğunu da öğrendik.”

“Eski,” dedi Berk. “Eski sevgilisinin.”

Ekin dirseğini sol yanındaki Berk’in karın boşluğuna geçirdi. Berk acıyla inledi. Esin sabır dilenerek devam etti. “Bunca zaman aramızdaydı. Ekin’in yanındaydı hep. Bize hiç zararı dokunmamıştı. Ta ki biz bir kafesin içinde hapsolana kadar. Mert biz o kafesin içindeyken Ekin’in ölüm emrini verdi.”

“Ve Nil beni kurtardı,” dedi Ekin. Minnettarlığı bir kez daha gözlerine kadar ulaştı. Ona içtenlikle gülümsedim. Yerimde olsa, o da bunu yapardı.

“Ama başka bir zaman başka biri bunu yapamayabilir. O başka zaman gelmeden bizim bir şey yapmamız gerek.”

Esin’in son sözü masaya çığ gibi düştü. Kimseden çıt çıkmadı. Yapılması gereken belliydi. Başımızdaki beladan bir an önce kurtulmamız gerektiğinin herkes çok iyi farkındaydı. Sadece bekliyorduk. Birinin bize yol göstermesini bekliyorduk. Belki de Arden’in... Belki de o günden beri kendi aralarında bile hiç konuşmamış olmalarının nedeni buydu. Tek başlarına yüzleşmekten korkuyorlardı. Çünkü Arden güçlüdür, Arden halleder, Arden sorun etmez...

“Yapılacak olan belli,” diyerek sessizliği böldüm. *Çünkü hayır, Arden’in de zayıf düştüğü anlar olabilir, Arden de yetemeyebilir, Arden de istemeyebilir. İşte o zaman ben ona dönüşürüm. En azından denerim.* “Adana’ya gidip bu işi bitiriyoruz.”

“Sonra,” dedi Arden sertçe. Öyle kararlı ve net görünüyordu ki üzerine tek bir kelime dahi söyleyemedim. Diğerleri kadar ben de olduğum yere sinmiştim.

Arden ona ürkerek baktığımı fark edince, “Bizden istedikleri bir iş var,” diye hatırlattı. “Mert beni arayıp işin ne olduğunu söyleyince harekete geçeriz.”

“Bir de o vardı değil mi?” diyerek ofladı Berk. “Nasıl bir iş isteyecekler kim bilir...”

Özge çayından bir yudum alıp bardağını masaya bıraktı. “Her ne olursa olsun kabul ediyoruz dedik.”

“Kabul ediyor muyuz gerçekten?” diye soran Naz’dı.

“Biz mecburuz,” dedim omuz silkerek. “Ama eğer sen istersen...”

Naz başını iki yana salladı. “Arden varsa ben de varım.”

“Sizin göbek bir kesilmişti, değil mi...” Yağız yaptığı kötü şakaya kıs kıs gülerken ben derin düşüncelere dalmıştım. Naz, kendi hayatını tehlikeye atacak kadar çok mu değer veriyordu Arden’e yoksa aralarında bilmediğimiz başka bir şey daha mı vardı? Onu artık tehdit olarak görmüyordum. Yani en azından aralarında romantik bir şey olmadığıнын bilincindeydim. Merak ediyordum sadece. Bu kadar kısa zamanda ne olmuştu da Arden Naz için bu kadar önemli biri haline gelmişti?

“Ya bizden cinayet işlememizi isterlerse?” diye soran Esin’in ağzından çıkan her yeni kelimedenden sonra sesi biraz daha kısılmıştı.

Arden kendinden emin bir şekilde dilini şaklattı. “Yapabileceğimizi bildikleri bir şey isteyeceklerdir.”

“Ya öyle olmazsa?” diye sordu Ekin. “Ya bizden asla yapamayacağımız bir şey isterlerse?”

“Bunu da o zaman konuşuruz, ne dersiniz?” Tek tek herkesin gözünün içine baktı. “Şimdilik özgürüz. Neden bunun tadını çıkarmıyoruz?”

“Arden haklı,” diyerek tekrar yanındaki yerimi aldım. “Mert’in bize ne zaman ulaşacağı belli değil. İşin ne olduğunu ya da bizim bu işi yapıp yapmayacağımızı tartışmanın da bir anlamı yok. Zamanı geldiğinde bunları zaten konuşacağız.”

“Adana’ya ne zaman gidiyoruz peki?” diye sordu Esin. “Belleğin güvende olduğundan emin olmalıyız.”

“Birkaç güne Ankara’ya geçeriz,” dedi Arden. Yine ona biçilmiş rolü üstlenmişti. *Arden halleder.* “Otelde birkaç işim var, planı orada yaparız sonra Adana’ya geçeriz.”

“Belleğin güvende olduğundan emin olmalıyız,” diye tekrarladı Esin.

“Beş yıldır güvendeyse, birkaç gün daha bekleyebilir.”

Yağız da yine kendi rolünü üstlendi. Tek bir farkla. Ona bu rolü biçen kendisiydi. Ortamdaki elektrik yüklü gerginliği hisseder hissetmez lafa girdi. “O zaman bugün ne yapıyoruz? İstedığımızı yapmakta özgürsek ben Berk’i dövüyorum.”

Berk, Yağız’ın ensesine bir şaplak attı. “Sen kim beni dövmek kim...”

Yağız elini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Tadına bakmak ister misin?”

“Gel lan.”

Berk’in ayağa kalkarak meydan okumayı kabul etmesi Yağız’ı şaşırtsa da geri adım atmayacağını hepimiz biliyorduk. “Geliyorum bak,” dedi temkinli bir sesle. Oturduğu sandalyeden ağır ağır kalktı.

“Gel gel.” Berk salonun yemek bölümünden ayrılmış, oturma grubundaki kanepelerden birinin önüne geçmişti.

Yağız da koltuklar arasındaki geniş alana geçince pozisyon aldılar. Daha doğrusu üçlü kanepenin önündeki Yağız, her iki elini de yumruk yaparak savunma pozisyonunu aldı. Berk ise rakibine üstten bir bakış yolluyordu. Yağız olduğu yerde hareket etmeye başladı. Zıplıyor gibiydi ama ayakları yerden kesilmediği için doğru tabirin bu olduğundan emin değildim. Havadaki elleri yumruk şeklindeyken bacaklarını hafifçe kırarak olduğu yerde kımıldanıp durdu. Ne Berk bir atak yapıyordu ne de Yağız. Bizler de kahvaltı masasında oturmaya devam ederken onları seyrediyorduk.

“İlk taşı günahsızlar atarmış. At hadi,” dedi Berk, işaret-parmağıyla gel gel işareti yaparak rakibini kışkırtmaya kalktı.

“Ne biliyorsun günahsız olduğumu,” diyerek zaman kazanmaya çalıştı Yağız. Belki de sadece Berk’in dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Ama işte, kaçırdığı nokta, Berk dikkatini ona vermemiştir bile.

“Benden daha masum olduğun belli.”

“Nereden biliyorsun?” diye tekrarladı Yağız.

“Başrolsün ya sen,” deyince Berk, dikkati dağılan Yağız oldu. Elleri bir anda gevşedi. “Başroller her zaman masum olur.” Çocuk gibi mutlu oldu ve dişlerini göstererek gülümserken gevşettiği ellerini indirdi. Artık hareket de etmiyordu.

“Kabul ediyor musun yani?” diye şaşkın şaşkın sorduğunda sevinçten deliye dönmek üzere olduğu parlayan gözlerinden belliydi.

“Neyi?” diye sordu Berk. Ne yaptığının henüz farkında değildi. Bu an için daha sonra çok kızacaktı kendine.

“Bu filmin başrolü olduğumu... Kabul ediyorsun yani.”

“Öyle bir şey demedim.”

“Ama *başrolsün* dedin.” Yağız’ın gülümsemesi bir sırıtışa döndü. “Başrol olduğumu söyledin.”

Ne yaptığının an itibariyle farkına varan Berk, avuç içiyle kendi alnına vurdu. “Hay kafamı sikeyim!” Suratı pişmanlıkla buruştu.

Yağız gevşek gevşek gülmeye başladı. “Demek sonunda kabul ettin he.”

“Dilim kopsaydı da...”

“Dilini bilmem ama...” diyen Ekin bir anda yanında belir-diği Berk’i kulağından tuttuğu gibi çekmeye başlayınca gözle-rimi büyüttüm. İşte bu hiç beklenmedikti. “Biraz daha bu saç-malığa devam edecek olursanız kulağın kopabilir.”

Berk acıyla bağırdı. “Ah, ne yapıyorsun be!”

“Masayı toplayacağınıza dair söz vermişsiniz! Kaytarmaya çalıştığınızı anlamadım mı sanıyorsunuz!”

“Nereden anladın ya?” diye sordu Yağız saf saf. Hemen pot kırmıştı.

“Kaytarmak için mi dövüşmeyi teklif ettin?” diye soran Berk, belki de ondan daha saftı.

“Tabii oğlum. Yoksa ben seni hiç dövebilir miyim? Çiğ çiğ yersin sen beni.”

“Yerim değil mi?” diyerek sırtı Berk. “Yerim valla.”

Ekin kulağını çekerek yürüttüğü Berk’ten sonra Yağız’ı da bir kulağından yakaladı. Yağız da hissettiği acıyla suratını bu-ruşturdu ama nafileydi. Ekin’in her ikisi üzerinde yadsınamaz bir gücü vardı ve bu fiziksel bir güç değildi. Onları yemek bö-lümüne kadar getirdikten sonra serbest bıraktı. “Sofrayı topla-yıp bulaşıkları halledin. Sonra kim kimi yiyorsa yesin.”

Arden gülerek başını iki yana sallarken yerinden kalktı. “O zaman size kolay gelsin.”

“Yardım etmek istersen hayır demeyiz.” Ekin’in çatılan kaşlarını görünce Berk suskunluk yemini ederek masadaki boş tabakları toplamaya başladı.

Yağız eline iki bardak alarak mutfığa doğru yol alırken Arden de salondan ayrıldı. Özge ve Esin muhtemelen sigara içmek için balkona çıktığında ben de Arden’in peşine takıldım. Onu Berk’in yatak odasında dışarı çıkmak için hazırlanır halde buldum. “Nereye?”

“İşim var,” dedi sadece. Bir yandan da yıkanıp katlanan ama dolaba yerleştirilmemiş çamaşırlar arasından seçim yapmaya çalışıyordu. Çok düşünmeden siyah bir tişört ve pantolonda karar kıldı.

“Ne işin var?”

“Demir’le görüşeceğim.”

Sertçe yutkundum. Hafifçe başımı sallayarak geri adım attım. Üzerini değiştireceğini bildiğimden odadan çıkarken ardımdan kapıyı da kapattım. Ama gidemedim. Koridora sırtımı yaslayıp bekledim. İçimi kaplayan o huzursuzluk hissi, beni olduğum yere çivilemişti sanki. Arden kapıyı açtığı anda hiç şaşırmadı, beni görmeyi bekliyor olmalıydı ki “Beş dakikadan fazla beklemem,” dedi.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Anlamadım.”

“Sen de gelmek istemiyor musun? Hazırlan ve aşağı in.”

Bu isteğimi henüz kendime bile söylememiştim ama o anlamış ve kabul etmişti. Bana bakmadan beni görüyordu. Beni çok iyi tanıdığını ve anladığını hissettiğim her anda olduğu gibi yalnızca kirpiklerimi kırıştırarak suratına bakakaldım. Soluk kesen çarpıcı bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı. O evden çıkmadan önce ben odaya girip elime geçen ilk kıyafetleri denemeye başlamıştım bile. Ne kadar hızlı olsam da aşağı indiğimde kapıda dikilen, beni beş dakikadan fazla bekleyen bir Arden’di.

“Geldim!”

Elini uzattığında bekletmeden tuttum, ağzım kulaklarımda yürümeye başladım. Berk’in evi bir yokuşun tepesindeydi. Demir’in nerede olduğunu bilmiyordum ama fazla uzakta olmamalıydı ki Arden arabaya ihtiyaç duymamıştı. Birlikte yokuşu inmeye başladık. İndiğimiz yokuş büyüklü küçüklü taşlardan oluşuyordu. Attığım her adımı dikkatle atmaya çalışıyordum. Arden bu yokuşu birçok defa inip çıkmış gibi rahat

görünüyordu. Elimi tuttuğu için şanslıydım. Eğer düşersem beni tutardı. En başından beri söz verdiği gibi.

“Çok hızlılar,” diyorum arabaları göstererek. “Bize çarpabilirler.”

“O zaman biz de koşarız.”

“Ama ya ayağım takılır ve düşersem?”

“İzin vermem, seni tutarım,” diyor elimi tutmaya devam ederken.

“Ama ya düşersem?” diye tekrarlıyorum.

“Ben de seninle birlikte düşerim,” diye söz veriyor.

Zihnime düşen bir anı, donup kalmama neden oldu. Anımsadığım bu anıdaki görüntüler ve sesler bir bütünü oluşturamayacak kadar kopuk; birleştğinde anlam ifade edemeyecek kadar karmaşıktı ama anlamıştım. Elini tuttuğum bu adamın geçmişte bir yerlerde daha benimle olduğunu artık anlamıştım. Beş yıl önce değil, dokuz yıl önce değil, çok daha uzun yıllardan önce benimle olduğunu artık biliyordum.

13. EV:

"BENİ KENDİNDEN KURTAR"

"İyi misin?" Kaygıyla bakan gözlerine döndüğümde tüyle-
rimin ürperdiğini hissettim. Hayır, iyi değildim. Başım ağrıyor
ve dönüyordu. Parçaları birleştirmek çok zordu ve bunu ona
nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Nilperi?"

Hafifçe başımı salladım. Derin bir nefes alarak gülümse-
meyi denedim. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece biraz
yoruldum."

"Devam edebilecek durumda mısınız? Geldik sayılır, ama is-
tersen..."

"Yok yok, iyiyim," diyerek tekrar adım atmaya başladım.
Bu kez elimi daha sıkı tuttu. Az önce başıma geleni düşün-
memeye çalışarak ilerlemeyi sürdürdüm. Genişçe bir kapının
önünde durduğumuzda mekânın tabelası dikkatimi tamamen
dağıtmış oldu. "Sinema mı? Demir burada mıymış?"

"Hem de günlerdir. Manyak işte," dedi gülerek. Ama ben
gülmedim. Çünkü Demir'in bütün bir gününü sinema salonun-
da film izleyerek geçirmesinin altında yatan nedeni biliyordum.

Birlikte içeri girdik. Arden lobideki görevliyle konuşup
Demir'in bulunduğu salonu öğrendi. Demir tahmin ettiğim gibi
salonlardan birini tüm günlüğüne kiralamıştı. Ve içeride sade-
ce bir film oynatılıyordu. Vizyonda olmayan bir film.

Arden salona girmek üzereyken onu kolundan tutup durdurdum. Bir kaşını kaldırarak bana döndü.

“Bırak yüzleşelim,” dedim sadece.

Neden bahsettiğimi anladı. Bunun gerekli olduğunu bilerek geri çekildi. “Burada bekliyorum.”

“Eve dönsen daha iyi olur. Belki uzun sürer.”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Peşindeki adam...”

“Yalnız değilim. Demir yanımda olacak.”

İçi hiç rahat etmese de pes ederek başını salladı. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Merak etme. Her şey yoluna girecek.” Görevlinin açtığı kapıdan içeri girdim. Arden hemen gitti mi ya da ne zaman gitti bilmeden karanlık boyunca ilerlemeye devam ettim. Salona girdiğimde Demir’i üçüncü sıradaki koltuklardan birinde otururken buldum. Pür dikkat bir şekilde dev ekranda oynayan filme odaklanmıştı. Belki de daha önce onlarca kez birlikte izlediğimiz o filme...

Küçük adımlarla ona doğru ilerlemeye devam ettim. Birinin ona yaklaştığını fark etmişse bile dönüp bakmadı. Yanına oturduğumda bile filmi seyretmeye devam etti. Ancak sonra, çok kısa bir süre sonra, sertçe yutkundu; kim olduğumu anlamıştı. Kirpikleri titreşiyor, yine de kahve gözlerini bana çevirmiyordu. Gergin olduğu her anda yaptığı gibi sol bacağına sallamaya başladı. Ellerini yumruk yaptığını fark ettiğimde çekinerek de olsa uzanıp ellerini tuttum. Avuçlarımın arasındaki sert yumruk anında gevşedi. Bu dokunuş, kahve gözleri nihayet benimle buluştu.

Hıçkırır hıçkırır ağladığım bir sabah olduğunu hatırlıyorum. Karşıma geçip bana öfkeyle bakıyor. O zaten hep öfkeli. “Yine kızartmışsın gözlerini,” diyor bıkkın bıkkın iç çekerek.

“Ama ne yapayım, ağlamam geliyor,” diyerek daha sesli ağlıyorum.

“Bu kez niye?”

Elimi kaldırıp bana bakarak gülen çocukları işaret ediyorum. O çocukların bana ne yaptığını söylememe gerek bile kalmadan koşmaya başlıyor, yumruk yaptığı elleriyle onlara vuruyor. Benim yüzümden ceza almasın diye yanına gidiyorum. Adını sesleniyorum, durmuyor. Araya girmeye çalışıyorum, olmuyor. Yumruk yaptığı ellerinden birini tuttuğumda parmakları yavaşça açılıyor, şaşkın bakışları bana dönüyor.

Sesler ve görüntüler bir toz bulutu olup benden uzaklaşırken baktığım kahve gözler büyüdü. Baktığım bu gözlerin kime ait olduğunu artık daha iyi anlıyordum. Tuttuğum bu ellerin en ufak bir dokunuşumda neden anında gevşediğini şimdi anlıyordum. Demir'in neden benden gidemediğini şimdi anlıyordum.

"Neden geldin?" diye sorduğunda, anın içine dönerek dikkatimi toplamaya çalıştım. Bir baş dönmesi daha. Bu kez hissettiğim ağrı daha şiddetli. Yine de halledebileceğimi umuyorum.

"Yarım kalan bir konumuz vardı."

"Seninle benim aramda yarım kalan çok şey var Nil."

"Sondan başlayalım. Sırayla tamamlayalım hepsini."

"İstemiyorum." Elimini nazikçe iterek benden uzaklaştı. "Alıştım zaten."

"Neye alıştın?"

"Yanımdayken bile yanımda olmamana. Bana bakarken bile beni görmemene."

"Yanımdayım," diye fısıldadım. "Sadece senin istediğin gibi değil." Beklemiyor olmalıydı ki kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı. "Sana bakarken seni görüyorum," diye devam ettim. "Sadece senin istediğin gibi değil."

Kırıcı olmamaya çalışsam da bunu yapmanın başka yolu yoktu. Biri illaki üzülecekti. Sonunda hepimizin perişan olmasındansa şimdi birimizin üzülmesi gerekiyordu. Ve ne yazık ki bu kişi Demir'di. Çünkü onun deyimiyle kalbim onu seçmemişti.

“Biliyorum,” dedi sadece. O kadar kısık çıkmıştı ki sesi, filmin sessiz bir anına denk gelmemiş olsaydı onu duyamazdım.

“Ama beni anlamıyorsun.”

Başını hızlıca iki yana salladı. “Hayır hayır,” diyerek sözleriyle destekledi hareketini. “Anlıyorum seni.”

“Ama?”

“Ama kalbime söz geçiremiyorum. Nil, ben seni sevmeyi bırakamıyorum. Aşk mı bu, bir tür bağımlılık mı yoksa başka bir şey mi, bilmiyorum. Ama çok yoğun, çok güçlü. Olmuyor. Atamıyorum seni içimden. Yapamıyorum.” Buğulanan gözlerini benden kaçırdı. Dudakları belli belirsiz şekilde yukarı doğru kıvrıldı. “Hoş, bunu gerçekten istiyor muyum, onu da bilmiyorum ya...”

Çatık kaşlarla, “Anlamadım?” diye sordum.

Tekrar bana döndü. “Olduğum kişiyi sana karşı hissettiğim duygulara borçluyum. Çünkü ben seni tanıdıktan sonra hayatımı hep sana göre yaşadım. Senin gözlerinden baktım dünyaya ve daha iyi bir insan olmayı düşledim. Zamanla doğruların benim doğrularım, yanlışların benim yanlışlarım oldu. Ben sana dönüştüm.”

“Beni bıraktığında kötü biri olacağını mı düşünüyorsun?”

“Kötü değil, eksik.” Sıkıntıyla nefes verdi. “Ben gerçek ailemi hiç tanımadım, biliyorsun... Ama onların eksikliğini de pek hissetmedim.”

“Çünkü ben vardım,” dediğimde taşlar ikimiz için de yerine oturmaya başlamıştı.

Ağır ağır başını salladı. “Çünkü sen vardın. Şimdi seni söküp atarsam içimden, o kadar eksilirim ki geriye benden bir şey kalmaz diye korkuyorum.”

“Beni söküp atmana gerek yok ki... Doğru yere koyman yeterli.”

“Yani sen,” dedi kafası karışmış bir şekilde. “Kalmamı mı istiyorsun?”

Bencil miydim, yoksa ben de mi onu doğru yere koyamamıştım bilmiyorum ama, “Kalmanı istiyorum,” dedim.

Gözleri parıldadı.

“Ama,” diye devam ettim canını acıtacağımı bile bile. “Biz Arden’le...”

Gözlerindeki parıltı anında söndü.

“Eğer mutlu olacaksan...”

“Mutlu olacağım,” diye söz verdim ona ve bu, ona yetti. Çünkü doğrudu, Demir bunca zaman boyunca hayatını hep bana göre yaşamıştı. Benim mutlu olacağımı bildiği her şey onun kabulüydü.

“Kolay olmayacak,” dedi kendi kendine. Bitmek üzere olan filme döndü, giden kadının arkasından gözyaşları içerisinde bakakalan adamı seyretti. “Yaşarken ölmek gibi bir şey bu. Ama belki ben de bir gün...”

“Mutlu olacaksın,” diye tamamladım sözünü. “Şayet kendi gözlerinden bakabilirsen dünyaya.”

Yorgun bir gülümsemeyle bana baktı. Bu belki de benim gözlerimden dünyaya baktığı son andı.

Film bittiğinde jenerik müziği salonu doldurmaya devam ederken sertçe yutkundum. “Demir,” dedim nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımdan habersiz. “Benim sana söylemek istediğim başka bir şey var.”

“Hım?” diyerek bana döndü.

“Komadan sonra bana bir şeyler oldu.”

“Ne gibi şeyler?” diye endişelendi hemen.

“Kötü bir şey değil,” desem de bundan emin değildim. “Yani sanırım... Bazen bazı şeyler geliyor gözümün önüne. Ne olduklarından pek emin değilim ama yabancı hissettirmiyor. Bir anı gibiler. Çok uzak bir geçmişe ait ufak tefek anılar.”

Donup kaldı. Neden bahsettiğimi anlamış ama neyi nasıl soracağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Ben galiba hatırlamaya başladım,” diyerek işini kolaylaştırdım. “Ama elle tutulur şeyler değil hatırladıklarım. Bir kez annemi gördüm. Sonra iki erkek çocuğuyla oyunlar oynadım. Bazı sesler ve görüntüler var ama hiçbir şey net değil. Kopuk kopuk her şey. Parça parça.”

Kaşlarını kaldırdı, muhtemelen şaşkınlıktan küçükdilini yutmuştu. Tek kelime etmeden bana bakmaya devam etmesinin başka bir açıklamasını bulamıyordum. Demir sessizliğini o kadar uzattı ki dayanamayıp sordum. “O küçük çocuklardan biri sendin değil mi?” diye sorarken çok parçalı bir yapbozu tamamlamak üzere olduğuma inanıyordum.

“Bendim,” dediğinde burnumun ucu sızlamaya başladı. Demir’in de gözleri bulutlanmıştı. “Diğeri de Arden’di. Biz seninle çocukluk arkadaşydın ama sen bizi unuttun.”

“Nasıl?” diye sordum kendime. Ne olmuştu, nasıl unutmuştum onları?

“Bilmiyorum,” dedi kırık bir sesle. “Bir gün gittin, bir daha bulamadık seni. Tekrar karşımıza çıktığında bizi hatırlamıyordun.”

“Neden hatırlatmadınız kendinizi? Niye sormadınız neden gittiğimi?” Sessiz kaldı. Başını eğip elleriyle oynamaya başladı, bu kez ellerini yumruk yapmamıştı. Kızgın değil, kırgın hissediyordu çünkü. Ama neden? Bilerek yapmamıştım ki. Yoksa bilerek miydi? “Demir,” diye ısrar ettim.

Kendini zorlayarak tebessüm etti. “Her şeyi hatırladığında bu soruların cevaplarını da almış olacaksın.”

“Ama ya her şeyi hatırlayamazsam? Bana yardım edemez misin anılarımı geri kazanmam için?”

Üzüntüyle başını iki yana salladı. “Hatırladıklarını doğru yere koymana yardım edebilirim. Ama hiç hatırlamadıkların için bir şey yapamam.”

“Peki,” diyerek pes ettim. En azından artık o çocukların kim olduğunu biliyordum. “Mutlu olursun sanmıştım,” dedim onu hatırladığım için hiç de mutlu olmuş gibi görünmezken.

“Mutlu oldum tabii ki,” dedi hızlıca. “Bu hayatım boyunca beklediğim tek andı.”

“O halde ne bu halin? Neden bu kadar düşünceli görünüyorsun?”

“Sadece... Kafam karıştı.”

“Parçalanmış anılarla gezen benim. Senin neden kafan karışıyor?” diye takıldım ona. Ben gülüyordum ama onun suratında hâlâ dalgın bir ifade vardı.

“Neden şimdi?” diye sordu kendi kendine. “Neden daha önce değil de şimdi hatırlamaya başladın?” Bu söylediğini daha önce hiç düşünmediğimi fark edince tüylerim ürperdi. Gerçekten, neden şimdi hatırlamaya başlamıştım?

“Arden ne düşünüyor bu konuda?” diye devam edince gözlerimi kaçırdım. “Ne?” dedi şaşırarak. “Söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bilmiyorum,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. “Sanırım önce seninle konuşmak istedim.”

“Arden’den önce bana mı geldin,” diye şaşırmaya devam etti. “Ama sen her zaman önce ona gidersin. Onu seçersin.”

Doğru söylüyordu. Ben sadece düştüğümde değil, her koşulda herkesten önce ilk Arden’e giderdim. Acımı da mutluluğumu da önce Arden’le paylaşmak isterdim. Beni sakinleştiren o olsun, kafamdaki soru işaretlerini o cevaplasın, beni güvende hissettiren onun kolları olsun isterdim. Ama bu kez... Bu kez Demir’e gitmek istemiştım. Ve şimdi Demir’in suratındaki çocuksu gülümsemeye bakılacak olursa iyi ki de bunu istemiştım.

“Teşekkür ederim,” dedi mutluluğunu gizlemeye çalışırken. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Bir kez olsun onu seçmemi istemişti ve ben de seçmişim. Bu kadardı. Fazlası ya da eksigi yoktu.

Birlikte eve döneriz sanıyordum ama bir süre daha yalnız kalmak istediğini söyleyerek beni reddetti. Onu anlayışla kar-

şilayarak dışarı çıktım. Evin konumunu telefonda açarak yürümeye başladığımda attığım her yeni adımda biraz daha halsiz hissettiğimi fark ettim. Ama bunun yokuş çıkmamla ilgisi yoktu. Demir'le yüzleşmek bana ağır gelmişti. Ben böyle hissediyorsam kim bilir şimdi o nasıl hissediyordu...

Yokuşun sonundaki büfeye girip su aldığımda Demir'in birkaç saat içinde eve döneceğini biliyordum. Ama bundan sonra bize ne olacağını öngöremiyordum. Aldığım sudan birkaç yudum içip yoluma devam ederken kafam karmakarışık. Yine de o his gelip yeniden beni bulduğunda ne olduğunu anlamıştım.

Takip ediliyordum.

Berk'in evine sadece beş sıra apartman kaldığını göz önüne alarak adımlarımı hızlandırdım. Elimdeki telefonun ön kamerasını açıp arkamdakinin kim olduğuna gizlice bakabilirdim. Ama hissettiğim korku, elimdeki su şişesini sıkı sıkı tutmama izin veriyordu yalnızca. Üç apartman kala omzumun üstünden arkama dönüp bakmak istedim, bundan hemen vazgeçtim. Biraz daha hızlandırdım adımlarımı. Nefesimi tutmuş, sadece adım atmaya devam ediyordum. Bir apartman kala bana çok yaklaştığını anladım. Peşimdeki her kimse üzerinde bir anahtarlık taşıyordu ve attığı her yeni adımda anahtarların birbirine çarparak çıkardığı ses kulaklarımı tırmalıyordu.

Kapı girişinde durduğumda zile uzun uzun bastım. Patlayacak gibi atan kalbim, teslim olmam gerektiğini söylüyordu. Çaresizce gözlerimi yummak üzereydim ki biri otomata bastı. İçeri girmemle kapıyı aralımdan kapatmam bir oldu. Ve işte, karşımdaydı. Beni Ankara'dayken takip eden, hastanedeyken ziyaret eden o adam, şimdi tam karşımdaydı. Aramızda sadece üst kısmı cam olan kapalı bir kapı vardı ve içimden bir ses taşıdığı anahtarlardan birinin bu kapıya ait olduğunu söylüyordu.

14. EV:

"ALTÜST OLMUŞUM"

Yabancıya arkamı nasıl dönebildim, o beni yakalamadan ben nasıl merdivenleri çıkıp tanıdık birine kavuşabildim, bunu nasıl başardım, bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, beni kapıda bekleyen Naz'ı gördüğümde kalbimin güvende olma hissiyle ferahladığıydı.

Naz'ı ilk tanıdığımında ona bir sır perdesinin ardından bakmıştım çünkü kim olduğunu bilmiyordum. Arden'in hayatında nasıl bir yer edindiğini bilmiyordum. Arden için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ve tüm bu belirsizlikler beni kötü etkiliyordu. Onu yanımızda istememiştim. Onu Arden'in yanında istememiştim. Kıskançlıksa kıskançlıktı bu. Öyle hissediyordum işte. Naz'ı gördüğüm her anda tetikte olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Güvende değilmiş gibi. Kaybediyormuş gibi. Kim olduğunu sorgulamayı bırakabildiğiminde bizimleyken nasıl biri olduğunu gördüm. Arden için gerçekten önemli olduğunu fakat aralarında romantik bir ilişki olmadığını anlayınca ise onun için ördüğüm duvarlar yavaş yavaş yıkılmaya başladı. Artık ona karşı olumsuz duygu ve düşünceler içerisinde değildim. Kıskançlık yoktu. Onu her gördüğümde tetikte olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Artık güvende değilmiş gibi hissetmiyordum. Kaybediyormuş gibi hissetmiyordum hiç. Ama şimdi onu gördüğümde güvende değilmiş gibi

hissetmiyorum değil de güvende olduğumu hissediyorum diye düşünmüştüm. Naz'ı o kapı eşiğinde görmek, bana kendimi güvende hissettirdi. Birkaç hafta önce söyleselerdi bana bunu, inanmazdım. Güler geçerdim, ama işte, gerçek buydu.

Aralık bıraktığı kapıdan içeri girmemle kapıyı kendi ardından kapatmam bir oldu. Sırtımı kapıya yasladım ve sık nefeslerimin düzene girmesini bekledim. Naz ne olduğunu soruyor, endişeyle tuttuğu omzumdan beni sarsıyordu. Ona iyi olduğunu söyleyebilir ya da başıma gelenlerden bahsedebilirdim ama yeterince vakit kaybetmiştim zaten. "Arden!" diye bağırdım bu yüzden. Naz'ın gözleri bu kez korkuyla titredi.

"Nilperi?"

Koridorun bir ucunda ben vardım, diğer ucundaysa şimdi Arden duruyordu. Beni görür görmez ters giden bir şeyler olduğunu anladı, aramızdaki mesafeyi aşması sadece saniyelerini aldı. Yanıma geldiğinde Naz ona izin vererek kenara çekildi. "Ne oldu sana?" Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Kaygılı ela gözler bir cevap bekliyordu.

"Peşimdeydi," diyebilirdim. "Beni takip etti. Apartmanın kapısına kadar beni takip etti."

"Kim peşindeydi?" diye sordu Naz.

Arden çoktan anlamıştı. Dişlerini sıktığında çenesi kasıldı. Çok düşünmedi, beni nazikçe Naz'a doğru itti. "İçeri geçin. Ve her ne olursa olsun kimseye kapıyı açmayın."

"Sen ne yapacaksın?" diye sorduğumda kapıyı açmıştı.

Eşikten geçmeden önce omzunun üstünden bana baktı. "Derdi neymiş, onu öğreneceğim." Kapıyı ardından kapattı.

Naz'la salona girdiğimizde tıpkı Arden gibi bizimkiler de beni görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamış oldu. "Bu halin ne?" diye soran Ekin'di. Naz beni yavaşça koltuğa oturttu. Yağız hemen masadaki su şişesinden bana su doldurup verdi. Üç koca yudum içtim.

“Demir’e bir şey mi oldu?” diye sordu Esin.

“Ne, ne oldu Demir’e?”

“Altınsoylar mı yoksa?”

Sesimi olabildiğince yükselterek “Arkadaşlar,” dedim. Araya girmeseydim, kim bilir daha neler getireceklerdi akıllarına... “Demir iyi. Birazdan da eve gelecek.”

“Sana ne oldu o zaman?” diye sordu Berk. “Yüzün kireç gibi olmuş.”

“Çünkü takip edildim.”

“Ne?”

“Beni takip ettiğini düşündüğümüz kişi, biraz önce evin önündeydi. Beni kapıya kadar takip etti.”

“Emin misin? Belki o değildir, benziyordur sadece.” Berk’e çevirdiğim bakışlarım delice bir öfke taşıyordu. Ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

“Doğru söylüyor,” dedi Ekin öfkeme rağmen. “İnsan insana benzer.”

“Oydu, eminim.”

“Arden peşine mi düştü?” diye sordu Özge. Hafifçe başımı salladım. “Ben bi’ Rüzgâr’ı arayayım.”

Yağız yanıma oturdu. “Nasıl bakıyordu?”

“Ne?” dedim şaşkın şaşkın.

“Adam sana nasıl bakıyordu? Fareyle oynamak isteyen bir kedi gibi mi mesela?”

“Ulan yine ne saçmalıyorsun, kız ne halde görmüyor musun...” Berk’in söylenmelerini kulak arkası ederek düşündüm. Kapının üst bölümü camdı, içeriye girdikten sonra yabancıyla göz göze gelmiştim. Bana nasıl bakıyordu?

“Öyle değil,” dedim düşünmeye devam ederek. “Anlamlıydı bakışları. Beni tanıyordu sanki.”

“Altınsoyların adamlarından biri değil o zaman,” deyince Yağız, kedi fare benzetmesinin nedeni anlaşılmış oldu.

“Sen gerçekten zekisin galiba,” dedi Naz gülümseyerek. Yağız bu kez göğsünü kabartıp kendiyle övünmek yerine sadece omuz silkmekle yetindi. İstediginde hepimizden daha vakur olabiliyordu.

“Belki dediğin doğrudur, seni tanıyan biridir ve amacı sana zarar vermek değildir, olamaz mı?” diye sordu Esin.

“Bilmiyorum.”

“Hastanede sen yalnızken girdi yanına değil mi? Kötü biri olsaydı daha önce eline fırsat geçmişti, o gün zarar verebilirdi sana ama yapmadı.”

Zil çalınca yerimden sıçradım. Yağız koruma içgüdüleriyle bir anda beni kollarının arasına aldı.

“Arden kimseye kapıyı açmayın demişti,” dedi Naz.

“Ya gelen Arden’se?” diye sordu Özge.

“Telefonla arardı herhalde,” dedikten hemen sonra masanın üzerindeki Arden’e ait telefonu fark etti Ekin. “İstese de arayamazmış.”

Berk yerinden kalktı. “Ben bi’ bakıp geleyim.”

Ekin, “Ben de geliyorum,” diyerek ayağa kalkıyordu ki Berk itiraz istemez bir sesle, “Sen kal,” dedi. Ekin ilk kez onunla inatlaşmadı ve tekrar yerine oturdu. Yağız bana daha sıkı sarıldı.

Çok geçmeden Berk Arden’le salona döndü. Kapıdaki Arden olması içimizi rahatlatsa da Arden’in yüzündeki ifade başka bir gerilime neden oldu. “Sonuç?” dedi Esin.

“Yok,” diyerek kendini koltuğa bıraktı. Bir yenilgi oturuydu bu.

“Bulamadın mı?” diye sordu Yağız. Kollarını gevşetmiş ama bana sarılmayı bırakmamıştı.

“İz yok. Gören yok, duyan yok. Hiçbir şey yok.”

Herkes dönüp bana baktı. Ne düşündüklerini az çok tahmin edebiliyordum. Belki ben olsam ben de onlar gibi düşünebilirdim. Ama hayır, hayal değildi, yanılmıyordum, oydu.

“Bu iş gittikçe tuhaflaşıyor,” dedi Yağız benden uzaklaşırken.

“Plan değişti. Yarın yola çıkıyoruz.”

“Ama işlerin—” diyordu ki Naz, ela gözler öyle bir baktı ki ona, susmak zorunda kaldı.

“Demir gelmeden olmaz,” dedi Esin.

Arden bana baktı, onu ikna edip etmediğimi henüz bilmiyordu. Aslında bunu ben de bilmiyordum. Sadece umut ediyordum. Diğerlerini de umutlandıracağımı bilmeme rağmen, “Gelecek,” dedim.

“O zaman bu gece, İstanbul’daki son gecemiz.”

“Aynen öyle.”

“Eh, çıkıp bi’ dağıtmayalım mı?” diye sordu Yağız. Omzuyla omzumu iterek onu desteklememi bekledi.

“Nil’in peşindeki adama rağmen mi?” diye sordu Esin.

“Ama yanında biz varız,” dedi Yağız. “Biz yanındayken ona bir şey olmaz ki.”

“Nilperi vurulduğunda biz yanındaydık,” dedi Arden. “Biz yanındayken ona bir şey oldu.”

Arden’in sözleri, Yağız’ın parlak gülümsemesinin solmasına neden oldu. Diğerlerinin de suratı karardı, herkes mahcubiyetle başını eğdi. Naz, eliyle Arden’in omzunu sıvazlayınca Arden düşmek üzere olduğu kuyuyu fark etti. *Geçmişin kuyusu*. Bir kez düştün mü geçmişinin peşine, oradan tekrar çıkamazdın. Bulanık zihnimin geçmiş ve şimdi arasında gidip gelmesinin nedeni belki de buydu; kendimi bildim bileli o kuyunun içindeydim.

“Böyle devam edemeyiz,” dedi Ekin. “Nil’in peşinde biri var, evet. Ama Nil’i saklayarak koruyamazsın. Ne o adamdan ne de Altınsoylardan. Ankara yolculuğumuzda da bulabilirler bizi. Ankara’daki o otelde de.”

“Otel güvenli,” dedi Naz.

“Kusura bakma ama peşimizde Altınsoylar gibi bir bela varken hiçbir yer ve hiç kimse güvende değil.”

“Otel güvenli,” diye tekrarlardı Naz. Bunu öyle bir sesle söylemişti ki dünyadaki başka hiçbir yer o otel kadar güvenli değil sandım.

Ekin onunla tartışmak yerine gözlerini devirdi, tekrar Arden’e döndü. “Bırak kız yaşasın. Başına bu evde otururken de kötü bir şey gelebilir, dışarıda eğlenirken de... Yanından ayrılmayız, daha dikkatli davranınız.”

Arden’in gözlerindeki kararlılık değişmedi. Onu ikna edebilecek tek kişi bendim, hepimiz bunu biliyorduk. Yağız’a döndüm ve umutla Arden’e baktığını gördüm. İstanbul’daki son gecemizde doyasıya eğlenmeyi en çok Yağız hak ediyordu. Bir aydan daha uzun süredir bu şehirdeydik ama neredeyse hiç iyi anımız yoktu. İstanbul’u terk etmeden önce geride iyi anılar da bırakmalıydık. Yağız için. İstanbul’u sırf adı güzel diye bile seven Yağız için...

Buruk bir tebessümle dudaklarım kıvrılırken kararımı verdim. “Biraz yalnız konuşabilir miyiz?” diye sorarak Arden’i başka bir odaya çektim. Dün geceyi birlikte geçirdiğimiz odaya. Benim uyuduğum, onun tüm gece uyumayıp başımda beklediği o odaya...

“Nefesini boşuna tüketme,” diyerek yatağın ayakucuna oturdu. “İstanbul şu an senin için tehlikeli.”

“Peşimi bırakmadığı sürece tüm şehirler benim için tehlikeli. Aynı adam beni Ankara’da da takip etmişti. Ne yapacaksın, Ankara’ya döndüğümüzde otel çok güvenli diye otelden dışarı çıkmama izin vermeyecek misin?”

“Evet,” dedi hiç düşünmeden. Ona şok olmuş gözlerle baktım. “Seni korumanın tek yolu seni saklamaksa, evet.”

“Bu saklamak değil, hapsetmek.”

Ela gözler dehşetle büyüdü. “Yok artık!”

Kollarımı göğsümde birleştirerek omuzlarımı kaldırıp indirdim, son kozumu oynuyordum. Adımı seslendi, onu cevapsız bırakarak başımı farklı yöne çevirdim. İşte buna dayanamazdı.

Oflayarak yanıma geldi. “Yapma şunu.”

Kollarımı çözüp, “Sen yapma,” diyerek ona döndüm. “Biz bu yolculuğa birbirimizi bulmak için çıkmadık mı? Birlikte eğlenmek, doyasıya gülmekti hayalimiz. Birilerinden kaçıp saklanmak için değil.”

“Ama gerçek bu.”

“Ama ben bu gerçekle yaşamak istemiyorum!” Sesimi yükselttiğimi fark ederek duraksadım. “Her gün değil, bir gün sadece,” dedikten sonra işaretparmağımı ona uzattım. “Bir gün-
cük izin ver çıkıp eğlenelim.”

Eğilip parmağımı öptü. “Yanımdan ayrılmak yok.”

“Git desen de gitmem ki,” dedim gülerek.

“Doğru,” diyerek o da güldü. “Yaşandı bu.” Kaşlarımı çatarak omzuna vurdum. Tabii ki elim acıdı. Eğilip bu kez avucumdan öptü. “İyi ki yaşandı. İyi ki beni bırakıp gitmedin.”

“Sen olsan sen de gitmezdin,” dedim ama bundan emin değildim. Bakışlarımdaki tereddüdün sebebi de buydu. Demir gitmezdi mesela. Onu biliyordum, onu çok iyi tanıyordum. Ama Arden’i bilmiyordum. Yıllar insanı değiştirirdi ve Arden benden uzakta tam beş yıl geçirmişti. Değiştiğini hissedebiliyordum, içinde bir yerlerde hâlâ benim sevdiğim Arden’i yaşattığını bilsem de artık aynı kişi olmadığını biliyordum. Onu suçlayamazdım çünkü ben de ondan uzakta geçirdiğim beş yılda değişmiştim, ben de aynı kişi değildim. Yine de ondan emin olmak isterdim. Ne kadar değişirse değişsin, benden uzakta ne kadar yıl geçirmiş olursa olsun bir gün beni bırakıp gitmeyeceğinden emin olmak isterdim.

Belimden tutup kendine doğru çekti. “Ben olsaydım, gitmemi istemezdin.”

“Ya...” Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Nedenmiş?”

Sırtarak başını salladı. “Öyle bir öperdim ki seni, bana git demek aklının ucundan dahi geçmezdi.”

“Aklımı alırım bir öpücükle diyorsun.”

Göz kırptı. “Kalbini çaldığım gibi.”

“Merak ettim bak şimdi. Nasıl bir öpücük ki bu?” diye sordum flörtöz bir sesle.

Çarpık bir gülümsemeye bana doğru yaklaştı. “Hemen göstereyim,” diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyordu ki kapının öteki tarafında bizi dinleyen Yağız, söylenmeye başladı.

“Bunların libido yine uçtu. Yeter ya. Bir işi tatlıya bağlamaları için illa öpüşüp koklaşmaları mı lazım?”

“Sus geri zekâlı, sus! Duyacaklar. Gel buraya.”

“Siz de Ekin’le bu kadar sık öpüşüyor musunuz? Doğruyu söyle.”

“Ah ah, keşke,” dedi Berk iç çekerek. Sonra muhtemelen Ekin tarafından bir darbe yedi ve “Ahh!” diye acıyla bağırdı.

Arden sinirle yumduğu gözlerini açtı ve “Yok, dayak istiyor bu, belli,” dedi Yağız’ı kastederek.

“Sakin ol,” dedim gülerek. “Sadece bu gece için çok heyecanlandı, o kadar... Hadi gel, gidelim artık.”

Kapıyı açtığımda Berk’i, Yağız’ı zapt etmeye çalışırken buldum. Bizi gördüklerinde Yağız çırpınmayı bıraktı, Berk de dağılan saçlarını düzeltti. Arden oldukça asık bir suratla tek kelime etmeden koridor boyu yürüyüp gidince Yağız soran gözlerle bana baktı. “Biraz sinirlendi,” dedim sadece.

Berk, “Kime?” diye sorduğunda çenemle Yağız’ı işaret ettim.

Yağız’ın inci gibi dişleri gün yüzüne çıktı. “İkna edebildin mi yani?” diye sordu sevinçle. “Dağıtıyor muyuz bu gece?”

“Gamsız herif.” Berk dilini üç kez şaklatıp Arden’in peşinden gidince Yağız’ın sevincine ortak olmayı seçtim.

Elimi yumruk yaparak ona uzattım, o da aynı şekilde yapınca havada yumruklarımızı tokuşturmuş olduk. “Plan ne?” diye sordum, yavaş adımlarla koridorun sonuna ulaşmışken.

“Planlar sende,” diyerek topu yine bana attı. Bu yolculuk onun fikriydi ama rotayı bana bırakmıştı. Şimdi de heyecanla beklediği geceyi benim kurmamı bekliyordu.

“Hım,” diye mırıldandım. İstanbul’da İstanbul’a özgü yapılabilecek onca şey varken aklıma tek bir şey geldi. Yağız’ın benden daha çok sevineceğini bilerek sııttım. “Hadi dağıtalım bu gece.”

15. EV: "DAĞILMAK İSTİYORUM"

Kostümlü sinema partisi. Lise yıllarımıza ait rutinlerimizden yalnızca biriydi.

Bir korku klasiği olan "Çılgılık"ın yeni filmi şimdi vizyondaydı ve bizimkiler hastaneden çıktığımda filme gideceğimize dair bana söz vermişti. Yağız söz vermekle kalmayıp, kostümleri satın almıştı bile. Onlara İstanbul'da yapmak istediğim ilk şeyin kostümlü sinema partisi olduğunu söylediğimde Yağız koşup kaldığı odaya gitti, kostümler ve maskelerle geri döndü.

Demir'i sinemadan çıkmadan yakalamak için acele etmemiz gerektiğini bildiğimizden hazırlanırken olabildiğince hızlı hareket ettik. Kostümleri salona girmeden önce giymek üzere yanımıza alıp evden ayrıldık. Arden apartmandan çıkmadan önce elimi tuttu, salona girene kadar da hiç bırakmadı. Hatta salona girdiğimizde bile bırakmadı ama kostümü giymek için iki elime de ihtiyacım olduğunu söyleyince uzaklaşmak zorunda kaldı. Salon görevlisiyle konuşup Demir'in kiraladığı salondaki filmin değişmesini sağladık. Bu tabii ki biraz zor oldu, Arden'e de pahalıya patladı.

Filmdeki katilin kostümünü giyerek maskesini de yüzümüze taktık. İçimizden sadece birinin bıçağı vardı. Elbette Yağız'ın... "Demir'in suratını o kadar merak ediyorum ki..." derken yerinde duramıyordu. Heyecandan ölüyordu resmen.

Bu oyunu üçüncü kez oynuyorduk ama Yağız ilkinde olduğu kadar kıpır kıpırdı.

Görevli, “İki dakika sonra film başlıyor,” dediğinde vakit kaybetmeden salona girdik. Yağız önde, biz arkada karanlığın içinde ilerliyorduk. Basamakları çıktıkça büyük ekran görüş açımı dolduruyordu. Hâlâ aynı filmi seyrettiğini fark ettiğimde konuşmamızın hiçbir şeyi değiştirmedığını sandım bir an. Aca-ba yanlış mı anlamıştım, geri dönmeyecek mi, gidecek mi gibi sorularla doldu zihnim. Bu bir anlığına da olsa duraksamama neden oldu. İçinde bulunduğumuz anı hatırlayınca yürümeye devam ettim.

Yağız koltuklar arasında ilerleyerek Demir’in oturduğu koltuğun hemen arkasına kuruldu. Bizler de farklı yerlere konumlandık. İki dakika doldu, film değişti. Demir çatık kaşlarla dev ekrana baktı, giriş kapısına döndü, tekrar ekrana döndü ve “Hey!” diye seslendi görevliye. “Tüm gün tek film!” Baktı ki ses gelmiyor, sinirlenerek ayağa kalktı. Koltuklar arasından ilerleyerek kapıya gitmeyi düşünüyordu ki arkasındaki Yağız bir anda çığlık atarak üzerine atladı. Demir, duyduğu çığlık sesi ve gördüğü bıçaktan sonra öyle tiz bir sesle bağırdı ki kulaklarıma inanmadım. Demir’den böyle bir ses çıkabileceği-me ölsem inanmazdım.

Yağız çığlık atmaya devam ederken elindeki sahte bıçağı Demir’e doğru savurmaya başlayınca bizler de saklandığımız yerlerden çıktık. Hepimiz tek bir ağızdan çığlık atarak Demir’e doğru koşmaya başladık. İşte yeniden oluyordu, kalbim yeniden bir aile sıcaklığıyla dolup taşıyordu. Biz yeniden lise yıllarını Kaykaycılar ve Patenciler olarak geçiren o arkadaş grubu gibi hissediyorduk. Ta ki Demir, ona elindeki bıçakla saldırma-ya çalışan Çığlık’a yumruk atana kadar...

Aramızda iki adım kalmıştı ki Yağız yediği darbeyele koltuklardan birine düştü, Demir yumruk yaptığı elleriyle savun-

ma pozisyonuna geçip bize baktı. “Gelin lan, götünüz yiyorsa gelin! Ben tek siz hepiniz!”

Oyunu bozan ilk kişi Arden oldu. “N’aptın lan?” diye bağıırıp maskesini çıkararak Yağız’a koştu. Yağız hareketsiz bir şekilde koltukta oturmaya devam ediyordu. Muhtemelen bayılmıştı ve muhtemelen onu kendine getirmemiz hiç kolay olmayacaktı.

Arden’i gören Demir, gözlerini kocaman açtı. Bizler de tek tek maskelerimizi indirdik. Geriye bir tek Yağız’ın kaldığını fark edince yüzündeki dehşet ifadesi daha da arttı. “Yağız!” diye bağıırarak demir yumruklarından birinin tadına bakan göz-bebeğine koştu.

Maskesini çıkardıklarında Yağız’ın bilincinin kapalı olduğunu gördük. Numara yapmıyordu, gerçekten de tek bir yumrukla bayılmıştı. Arden onu sarsıyor, adını sesleniyordu ama nafiyleydi.

“Ambulans,” dedi Demir. “Ambulans çağırılım.”

Büyüttüğü gözlerle Demir’e *yok artık* dercesine bakan Naz bunun abartılı bir tepki olduğunu düşünmüş olabilirdi ama değildi. Özge kostümün altındaki pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ekin de aynı şekilde kostümün altındaki çantasını karıştırmaya başladı. Yağız sanki çok huzurlu bir uykunun tam ortasındaymış gibi öylece yatmaya devam ederken Ekin çantasından çıkardığı kolonyayı Arden’e uzatıyordu.

“Ambulans geliyor.”

“Elinin ayarını sikeyim Demir,” dedi Arden dişlerinin arasından. Yağız hâlâ baygındı.

“Ben de sizin yapacağınız işi sikeyim o zaman. Böyle şaka mı olur lan?”

“Mis gibi şakaydı,” dedi Özge. “Senin Çığlık maskeli biri tarafından saldırıya uğrayacağını düşünmen garip olan.”

“Bir anda arkamda belirdi. Bıçağı da görünce...”

“Bıçak sahteydi,” diye araya girdi Esin. “Bariz belli sahte olduğu.”

“O an fark edememişim demek ki.”

“O kadar korktun mu gerçekten?” diye şaşkın şaşkın sordu Naz.

“Korktum tabii deli misiniz?”

Salonun içinde yükselen kahkaha sesleri... Tabii ki Yağız’a aitti.

“Yağız!” diye bağırdım öfkeyle. Kandırmıştı bizi.

“Nasıl oynadım ama,” diyerek doğruldu. “Ben oyun kurarsam böyle kurarım işte.” Demir’e bakıp sırtıttı. “Seni de korkuttum ya, artık ölsem de gam yemem.”

Arden ilk şoku atlattıktan sonra dayanamadı, Yağız’ın ensesine bir şaplak attı. “Dangalak herif. Böyle şaka yapılır mı?”

“Öyle şakanın üstüne tam olarak böyle şaka yapılır.” Sırtıtmaya devam ederken tekrar Demir’e baktı. “O tiz çığlık gerçekten senden mi çıktı?” Demir’in attığı çığlığı taklit etti. Bunun üzerine Demir yakasına yapışmak için Yağız’ın üzerine atladı. Berk hemen araya girerek onu durdurdu. Demir’i güç bela çekti ve sonra hepimizi şaşırtan bir şey yaptı. Yağız’a okkalı bir tokat yaptırdı.

Yağız kocaman açtığı gözlerle Berk’e bakakaldı. Elini, ikinci kez darbe yiyen yanağına götürdü. Arden ve Demir de şimdi put kesilmişti. Hiçbirimiz Berk’ten böyle bir hamle beklemiyorduk. Hele ki Yağız’a karşı...

“Neden yaptın bunu?” diye sordu Yağız, ağlamaklı bir sesle.

“Bizi kendinle sınıdığın için,” dedi Berk. “Hepimiz sana bir şey oldu diye çok korktuk. Farkında değil misin, tanıştığımız günden beri her şey senin için. Yıllar önce de şimdi de biz en çok sana kıyamıyoruz. Sen bizim için her şeysin. Biz sana bu kadar değer verirken sen bize böyle eşek şakaları yapamazsın. Bu çok bencilce.” Berk’in tek nefeste söylediklerinden sonra Yağız’ın

gözleri sulandı ama nedeni yediği tokat değildi, Berk'ten ilk kez duyduğu bu samimi itiraflardı. Berk'in kalbinde nasıl bir tahattı olduğunu biliyor ama ilk kez bizzat onun ağzından, hem de böyle açık açık duyuyordu.

Yağız hızla oturduğu yerden kalktı ve Berk'e sıkıca sarıldı. "Sen beni gerçekten seviyorsun," dedi şapşala dönmüş halde.

"Tabii seviyorum geri zekâlı. Tabii ki seviyorum."

Yağız mutlu mutlu gülüyor, ayrılmaya hiç niyeti yokmuş gibi kollarını bir koala misali Berk'in bedenine sarmaya devam ediyordu. "Biz de seni seviyoruz," deyince Demir, şaşkın bakışlarını bu kez ona çevirdi. Berk'in kollarından ayrıldı ve Demir'e döndü. "Bu filmin başrolü olduğun için değil, bizim Yağız'ımız olduğun için seviyoruz."

"En çok beni mi peki?" diye sorarak her zaman olduğu gibi sınırları zorladı.

Demir gülerek başını salladı. "En çok seni. Her zaman seni."

Yağız dudaklarını bükerek teker teker hepimize baktı. "Sizi çok seviyorum çocuklar."

"Tamam, hadi yeter bu kadar sevgi gösterisi," dedi Ekin. "Hepimiz seni seviyoruz, herkes de herkesi seviyor. Oturup filmi izleyelim artık."

"Kraliçem olmasan böyle bir anı bozduğun için sana neler neler söyledim ama neyse."

"Çok acıyor mu?" diye sordu Demir.

Yağız yeni hatırlamış gibi sağ yanağına dokundu. Elmacık-kemiği kızarmaya başlamıştı bile. Berk'in parmaklarının izi de yanağında çıkmıştı. "Biraz," dediğinde yalan söylediğini bu yüzden biliyorduk.

"Buz koyarız, şişmez."

"Ambulans çağırdı lan bu kız," diyen Berk sinirleri bozulmuş gibi gülerken Özge telefonunu havaya kaldırarak araya girdi.

“Şey, aslında çağırmamıştım.”

Yağız’ın ruh hali bir anda değişti. Bakışlarını hızla Özge’ye çevirdi. “Çağırmamış mıydın? Ya gerçekten bayılmış olsaydım ya ölseydim?”

Özge gözlerini devirdi. “Bayılmadığımı biliyordum.”

“Nasıl?”

“Sandığın kadar iyi bir oyuncu değilsin. Gözlerin kapalıydı ama içeride dönüp duruyordu.”

“Ben mi iyi oyuncu değilim?” diye sordu hayrete düşmüş gibi. “Kim olduğumu unuttun galiba.”

Özge gözlerini devirdi. Cevabı bildiği halde, “Kimsin?” diye sordu.

“Başrolüm ben. Bu filmin başrolü benim.” Burnundan solumayı bırakıp sevinçle gülümsedi. “Hem Demir de az önce öyle söyledi.”

“Evet marul kafa. Başrol sensin. En başrol sensin hatta. Şimdi sus, filmi izleyeceksek izleyelim yoksa gidelim buradan.”

“Film izleyelim, çok merak ediyorum ben,” derken dev ekrandaydı dikkatim. İlk sahneyi kaçırmıştık, yine de film epey heyecanlı görünüyordu.

“Eh, izleyelim madem,” dedi Arden.

Maskeler takıldı. Özge koltuklardan birine oturdu, yanma Ekin geçti. Ben de Ekin’in arkasındaki koltuğa oturunca salondaki üçüncü ve dördüncü sıralara dizilmiş olduk.

Ayakta bekleyenlerden biri olan Demir, “Ama benim kostümüm yok,” deyince Yağız buraya gelirken yanında getirdiği bez torbayı uzattı. Demir kostümünü başından geçirirken Yağız koltuğun üstünden atlayarak ön sıraya geçti. Berk’ten önce davranıp Ekin’in yanına oturdu. Berk öfkeden deliye dönmüş olmalıydı, suratında maske olduğu için şimdi onu göremiyordum. Yağız ise hiç oralı değildi, sırtarak filmi seyrediyordu. Bir an maskesiz olduğunu fark etti ve dönüp Arden’den mas-

kesini istedi. Berk onunla baş edemeyeceğini bildiğinden olsa gerek, sessizliğini koruyarak yanına oturdu.

Benim yanıma oturan Arden'di. Arden'in yanına ise Naz oturmuştu. Demir de maskesini taktıktan sonra diğer yanına geçip oturdu. Esin ayakta kaldı. Ön sıraya mı arka sıraya mı oturması gerektiğini düşünüyordu. Ön sırada dört kişi arka sırada dört kişi vardı şimdi! Bizden olmayan Naz'dı ama nasıl olduysa dışarıda kalan Esin olmuştu. Ve bunu kardeşi bile fark etmemiş, filmi heyecanla seyretmeye başlamıştı. Esin bir ön sıraya bir arka sıraya bakarken, "Gel yanıma," dedi Demir. Ama Esin tereddüt etmeye devam etti, yüzünde maske olduğu için şimdi kime nasıl bakıyor bilmiyordum ama bize dönük duruyordu. Demir tekrar onu yanına çağırdı ama Esin başını iki yana salladı ve Özge'nin yanına oturmayı seçti.

Film ara verene kadar kimse maskesini çıkarmadı. Ara verildiğinde yıllar önce olduğu gibi Yağız, Ekin ve Berk üçlüsü ayağa kalkarak patlamış mısır ile kola almaya gitti. Naz lava-boya gitmek için ayaklanınca ona eşlik etmek isteyerek ben de ayağa kalktım. Demir uzun bacaklarını toparlayınca önünden geçip salonun çıkışına doğru ilerledik. Yürümeye devam ederken maskelerimizi çıkarmıştık ama elimizde tutmaya devam ediyorduk. "Teşekkür ederim eşlik ettiğin için," dedi Naz, biz kadınlar tuvaletine girmek üzereyken.

"Rica ederim, birinin maskeni tutması gerekiyordu."

Yüksek sesle kahkaha attığında çatık kaşlarla ona bakakaldım. "Kusura bakma," dedi gülmeye devam ederken. "Aklıma şey geldi... Bu sözü tanıştığımız ilk günlerde söylemiş olsaydın, laf soktuğunu düşünebilirdim."

Ne söylediğimi içimden tekrarlayınca ben de güldüm. "Ve muhtemelen öyle yapmış olurdum."

"Hiç sevmiyordun beni."

"Sevmemek değil de... Pek hoşlanmıyordum diyelim."

“Buzların erimesine sevindim,” dedi samimiyetle gülümserken. “Seni kazandığım için gerçekten mutluyum.”

“Neden?” diye sordum bunu gerçekten merak ederek. Benimle buzları eritmesi onu neden bu kadar mutlu etmiş olabilirdi ki?

“Çünkü Arden seni seviyor,” dedi basitçe cevaplayarak. “Asla yanından ayırmayacak seni. Ama beni de yanından ayıramaz. Eh, bu durumda aramızın kötü olması sadece gerilime neden olurdu.”

“Bu yüzden mi sadece?” diye sorarken şaşırmıştım.

“İlk zamanlar sadece bu yüzdendi. Sonra seni tanıdıkça Arden’in neden seni bu kadar sevdiğini anlamaya başladım. Her şeyden önce çok iyi bir dostsun sen. Düşündüm ki... Belki beni seversen biz de arkadaş olabiliriz.”

“Dost değil, arkadaş mı olmak istiyorsun?”

“O bile yeter.”

“Hiç mi arkadaşın olmadı?” diye sorduğumda bunun canını acıtabileceğimi düşünmemiştim. Suratında gözle görülür biçimde ifade değişikliği oldu.

“Sizinki gibi olmadı,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Bir-birinizden sakladığınız çok sır olmuş sizin. Yalanlarla, hayal kırıklıklarıyla dolu geçmişiniz. Yine de günün sonunda çaldığınız kapıyı yine sizden biri açıyor.”

“Böyle anlatınca çok da iyi bir arkadaş grubuymuşuz gibi gelmiyor kulağa.”

“Bence aksine, her şeye rağmen bir arada kalabildiğiniz ve bu bağ hiç kopmadığı için çok iyi bir arkadaş grubusunuz. Hakkınızda hâlâ çok şey bilmiyorum evet, ama şimdiye dek öğrendiklerim yetti bana. Başkalarının başına gelse arkadaşlıklarının bitmesine sebep olan birçok şey yaşamışsınız ama baksana, şimdi nerede ne durumdasınız.”

“Bir sinema salonunda kostüm partisi veriyoruz,” dedim gülerek.

“Tıpkı lisedeki gibi. Sanki aradan geçen onca yılda size hiçbir şey olmamış gibi.”

Hiç suç işlememişiz gibi... Arden hapse girmemiş, biz dağılmamışız, Berk Ekin'i terk etmemiş, Arden'in hapiste gördüğü işkencelerin nedeni ben değilmişim; yıllar sonra bir araya geldiğimizde yıllar önce söylediğimiz yalanlar ve sırlar ortaya çıkmamış, işlediğimiz suç peşimize yeniden düşmemiş, o suç içimizden birinin travmalarını tetiklemiş, diğerini ölüm uykusuna yatırmamış gibi... Sanki daha bir saat önce gizemli biri tarafından takip edilmemişim gibi... Hiçbir şey olmamış, sıradan hayatlarımız varmış gibi kostümleri giyip sinema salonuna gelmiştik. “Hepimiz delirmiş olabilir miyiz?” diye sordum öyle olduğuna inanırken.

Naz düşünceli bir ifadeyle dudak büktü. “Eğer delirmek böyle bir şeyse,” dedi psikolog kimliğini bir kenara bıraktığını belirterek, “ben de delirmek istiyorum.”

“Bence sen çoktan delirdin,” diyerek gülümsedim. “Aramıza katıldığın ilk gün.”

Gözleri ışıldadı. Onu kabul ettiğimi söylemiştim ve bunu duymaya ihtiyacını olduğunu belki de kendisi bile bilmiyordu. Sevinçle gülümseyip bir anda sarıldı bana. Onu karşılıksız bırakmadım, içtenlikle kucakladım.

16. EV:

"BURASI İSTANBUL"

Salona geri döndüğümüzde film henüz başlamadığı için şanslıydık. Maskesini çıkarmış olan Arden beni görünce rahatlayarak arkasına yaslandı. "Dur tahmin edeyim," dedim koltuğuma yerleşirken. "Yirmi saniye daha gecikseydim bakmaya gelecektin."

"On dokuz," diye düzeltti beni. Ne dediğinin farkına varınca kaşları biraz daha çatıldı. "Geç dalganı, geç. Olayın vahametini anlamın için illa başına bir şey mi gelmesi gerekiyor?"

"Of, Arden..."

"Şşt," diye uyardı Ekin. "Film başlıyor."

Filmin devamını hepimiz maskesiz izledik. Yağız film boyunca konuşup durdu, maskeli katilin görüldüğü her sahne- de katilin kim olabileceğine dair teorilerde bulundu. Yağız'la film izlemek tam bir işkenceydi. Film yüz dakikaysa Yağız'ın çenesini kapattığı süre doksan dakika falandı. Tamam, biraz abartmış olabilirdim ama hissettirdiği buydu. Daha da can sıkıcı olan, teorilerinin tamamı doğru çıkıyordu. Katili yine bir tek o bulmuştu.

Jenerik akarken maskeleri havaya attık. Kahkahalar eşliğinde salonu terk etmeden önce yere attığımız maskeleri toplayıp çöpe atmıştık. Dışarı çıktığımızda hava henüz kararmamıştı. Arabalara atlayıp Vialand'ın yolunu tuttuk. Yağız gibi çocuk ruhlu biri ancak lunaparka götürülerek mutlu edilebilirdi.

Biletleri aldıktan sonra içeri girdik. Devasa büyüklükteki eğlence üniteleri Yağız'ın gözlerini ıslıl ıslıl parlattı. İtiraf etmek gerekirse ben de en az onun kadar mutlu olmuştum çünkü lisedeyken gittiğimiz lunapark çok küçüktü. Burada daha önce hiç deneyimlemediğim eğlence üniteleri vardı.

“Önce bir şeyler mi yesek?” diye sordu Demir. Sabah evden çıktığından beri hiçbir şey yememiş olmalıydı.

“Olur,” dedi Arden. “Hamburger?”

“Bana uyar.”

“Çok iyi olur.”

“Ben de acıkmışım ya.”

Karnımızı doyurmak için hamburger, patates ve kola üçlüsünden oluşan menüyü almak yeterliydi. Fakat Demir doymadı, biz daha ilkini bitirememişken ikincisine geçti. Yağız da doymadığı için mi muzırlık yapmak için mi bilinmez, Demir'in patateslerinden biraz tırtıklamıştı.

Yemekten sonra ilk olarak çarpışan arabalara bindik ama hep birlikte değil. “Ha, yok, ben binmem,” dedi Rüzgâr. Biz Vialand'a doğru yola çıkarken Özge onu aramış ve bize katılmak isteyip istemediğini sormuştu. Rüzgâr önden gitmemizi, bize daha sonra yetişeceğini söylemişti. Ve yemeklerimiz bittiğinde yanımızdaydı.

“Ya, oyunbozanlık yapmasana!” dedi Yağız.

Ama Rüzgâr kararlı görünüyordu. Başını ciddiyetle iki yana sallayarak cevabını verdi. Çok samimi olmadıkları için Yağız uzatmadı, omuz silkerek alana girmek üzere uzaklaştı.

“Ben de binmeyeceğim,” deyince Özge, birtakım nidalar duyuldu.

“Ya, sen de mi...”

“Bari sen yapma!”

“Benim yüzümden mi?” diye sordu Rüzgâr.

“Sadece canım istemedi,” dese de yalan söylediğini biliyorduk. Özge çarpışan arabalara bayılırdı.

“O zaman biz dönme dolaba binelim, ne dersin?”

Dönme dolap Berk ve Ekin’in lunaparkta binmeyi sevdiği tek şeydi, âşıkların buluşma noktasına dönüşen bu klişeye düştükleri için Özge onlarla her seferinde dalga geçerdi. *Biraz orijinal olun* derdi, nefret ederdi dönme dolap romantikliğinden... “Olur!” dedi ama Rüzgâr’a. Elbette...

Rüzgâr ve Özge yanımızdan ayrılırken Arden’in kısık gözlerle arkalarından baktığını fark ettiğimde yanına gittim. “Ne düşünüyorsun?”

“Sence Özge, Rüzgâr’a karşı bir şeyler hissediyor olabilir mi?”

“Günaydın,” dedim ve der demez kırdığım potu fark ettim.

“Ne?” diye yükseldi Arden. Diğerleri hemen dikkatini bize verdi. Özge’nin sırrını ortaya dökmek için kaçmayı seçtim. Kaçış yolunu, “Evet ben süreceğim arabayı, neden sen sürecekmisin?” diye saçmalamakta buldum.

Arden başta anlamasa da herkesin bize baktığını fark edince konuyu kapatmaya çalıştığımı fark etti. “İyi tamam, sen sür,” diyerek bana uyum sağladı.

“O zaman bizim arabayı da ben sürüyorum,” deyince Berk, bir kaşını kaldırarak ona döndü Ekin. “Pardon?” Berk son şansını denedi. “Tamam sen sürersin.”

“Aynı arabaya bineceğimizi nereden çıkardın?”

“Gelirken de aynı arabaya bindik.”

“Onunla bu bir mi?”

“Direksiyonları var ve hareket ediyorlar.”

Berk’in bu gülünç çabası Ekin’i neredeyse güldürmek üzereydi ama kendini tuttu. “Of, peki,” dedi sanki kendisi de istemiyormuş gibi. “Binelim madem, gel. Ama ben sürerim.”

“İstersen hayatımı bile si—”

“Hop!” diyerek araya girdi Demir.

Berk ağzına kalın bir fermuar çekti ve Ekin’le birlikte alana girdiler. “Mal bu ya,” dedi Demir onlar gittikten sonra.

“Sadece âşık,” dedi Naz.

“Bu yine de tam bir aptal gibi davrandığı gerçeğini değiştirmiyor.” Üç kez dilini şaklattı. “Neyse. Kim benimle geliyor? Esin?”

Sinema salonundaki gibi reddetmedi. “Olur ama ben seninle gelirim Naz Yağız’ın arabasına binmek zorunda kalır.”

“Sorun değil benim için,” dedi Naz, alandaki kendi arabasına çoktan kurulmuş olan Yağız’a gülümseyerek bakarken.

“Emin ol, bu çok büyük bir sorun.”

Naz’ın gülümsemesi genişledi. “O zaman kesinlikle Yağız’ın arabasına binmeliyim!” Beklemeden alana koştu. O an Naz’la ilgili bir şeyin daha farkına varmış oldum. Naz’ın hiç gerçek arkadaşı olmamıştı. Ama daha önemlisi, Naz hiç gerçek bir eğlencenin içinde de olmamıştı. Belli ki hayatı hep planlı programlı ve çoğunlukla eğlenceden yoksundu. Kim çarpışan arabalara binecek diye bu kadar heyecanlanırdı ki... Tamam, hepimizin heyecanlandığı ve mutlu olduğu aşikârdı ama Naz resmen yerinde duramıyordu.

“Hadi biz de geçelim,” deyince Arden, herkesin arabasını seçtiğini fark etmiş oldum. Bize kırmızı bir araba kalmıştı. Yerlerimizi aldığımızda direksiyonu kavrayan ellerim terlemeğe başladı. Alt tarafı bir oyundu ama Yağız’ın bunu alt tarafı bir oyun olarak görmeyeceğini hepimiz biliyorduk.

Arabalar hareket etmeye başladığında önce Yağız ve Ekin çarpıştı. Yağız arabayı sürerken ağzından motor sesi çıkarıyordu, lisede yaptığı gibi... Ve bu sadece Naz’ı güldürüyordu.

Demir’in arabasına çarptığımda Esin’in bizleri video kaydına aldığını gördüm. Direksiyondan elimi çekip kameraya el sallıyordum ki biri aniden bize arkadan çarptı. Öne doğru savrulduğumda beni tutan Arden’di. Bize kimin çarptığını anlamam için arkama dönüp bakmama gerek yoktu. Yağız peşimdeydi ve beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. “Yağız!” diye bağırdım.

“Kapana kısılmak üzeresin!” Yani demek istiyordu ki yenilmek üzeresin. Alanın dört köşesi vardı, bizim kuralımıza göre bu köşelerden birinde sıkışıp kalan yenilir ve oyun dışı edilirdi. Başlayalı henüz iki dakika bile olmadığı için pes edemezdim. Direksiyonu kırabildiğim kadar sağa kırdım. Neyse ki Ekin de Yağız’ın arkasındaydı. Ekin ona çarptığında Yağız’ın arabası sola doğru kaydı.

“İyi bir kurtarıştı,” dedi Arden, ben alanda ilerlerken.

“Ekin sağ olsun,” dedim gülümseyerek.

“Peşinde.”

“Kim?”

“Ekin.”

Ağzım bir karış açıldı. “Hain!” Beni Yağız’dan kurtarmıştı çünkü beni yenmek isteyen kendisiydi. Dönmeye devam ettim, yabancı birinin arabasına çarparak Demir’e doğru ilerlemeye devam ettim. Hiç olmazsa onları köşeye sıkıştırmak beni bir seviye yükseltirdi. Ama işte, Demir bu oyunda çok iyiydi. Onun normali arabalarla oynamaktı.

Demir ben onlara yetişemedi Yağız’ı yakaladı ve köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Demir’i yakalamaya çalışmak yerine ben de Yağız’ı sıkıştırmak istedim. Demir bir taraftan beni diğer taraftan Yağız’ı kovalarken Ekin çıktı ve Yağız’la arabaları burun buruna geldi. Dört araba aynı anda çarpıştı. Naz olduğu yerde sarsıldı. Korkmak yerine kahkaha attı.

“Bu da deli mi ne?” dedi Yağız ona şaşkın şaşkın bakarken.

“Sıkıştın, teslim ol,” dedi Esin.

“Ama kapana kısılmadım,” dedi Yağız ve direksiyonu hafif kırarak ilerlemeye devam etti. Geç kaldığım için onu yeniden üç taraftan da sıkıştıramadık.

Esin bizleri video kaydına almaya devam ederken Demir yeniden Yağız’ın peşine düştü. Ekin de Berk’in tezahüratları eşliğinde sürmeye devam ediyordu. Dönüp baktığımda

Arden'in onları değil de beni seyrettiğini gördüm, bu bir an için dikkatimi dağıttı ve yabancı bir arabanın çarpmasıyla dengemi kaybettim. Arden yine beni düşmekten kurtardı. Hep yaptığı ve yapacağı gibi...

Tekrar bizimkilere döndüğümde Yağız'a çok yaklaşmış olan Demir'in, direksiyondan çektiği elini Esin'in önünde beklettiğini gördüm. Bir anda tek elle tutmaya devam ettiği direksiyonu sola kırdı ve Yağız'ın peşindeki diğer arabaya çarptı. Beklenmedik bu çarpmanın etkisiyle Esin öne doğru savruldu, Demir'in havada tutmaya devam ettiği kolu bir kalkan görevi görerek onu korudu. Demir'in çarptığı araba Ekin'e aitti, onu köşeye sıkıştırmıştı. Hayır, onu kapana kısıtırmıştı.

"Oha!"

"Pislik!" diye bağırdı Ekin.

Demir sırtarak ilerlemeye devam etti. Ekin ve Berk arabalarında oturmaya devam ederlerken bu kez peşine düştüğüm araba Demir'inkiydi. Yabancı biri Demir'e çarpınca köşeye doğru savruldu, bu fırsatı değerlendirdiğimde onu yakalamam kaçınılmazdı. Arabaya bir kez arkadan vurdum, Esin omzunun üstünden dönerek bana baktı. Bir kez daha vurduğumda kapana kısılmak üzereydi. Demir boşa kürek çektiğini bilerek kaçmaya çalışırken Esin sırtarak telefon kamerasını yüzüme tuttu. Kapana kısılmaları yenilmeleri anlamına geliyordu ama Esin hiç de kaybedeceği için üzgün görünmüyordu. Bu bir anlık afallamama neden olsa da birinin arabama hızla çarpmasıyla nedenini anladım. Şimdi kapana kısılan sadece Demir değildi. Beni köşeye sıkıştıran Yağız katıla katıla gülerken arabasından indi ve oyun alanının içinde dans etmeye başladı. Oyunu kazandığı için aslında hepimiz memnun olmuştuk çünkü kaybetseydi oyunu tekrarlamamız gerekirdi.

Alandan çıktığımızda Yağız bu işte ne kadar iyi olduğuna dair yorumlarda bulunuyordu. Dönme dolapta olduğunu bildi-

ğimiz Özge ve Rüzgâr'ın yanına gittik, çok beklememiz gerekmeden inip yanımıza geldiler. “Evet,” dedi Berk. “Sırada ne var?”

“Salıncak?” diye sordu Esin.

“Ben çok sıkılıyorum onda ya,” dedi Ekin.

Diğerlerinden ses çıkmayınca Esin başını sallamakla yetindi. Bunu gören Demir, “Ben severim. Gel birlikte binelim,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Esin.

“Tabii gerçekten *pamuk şeker*,” diyerek Esin'in omzuna kolunu attı ve onu kendine doğru çekti. Onlar salıncağa doğru ilerlerken Berk'in gözü, dönmekte olan dolaptaydı. Bir an için dönüp Ekin'e baktı. Göz göze geldiler, Ekin durumun farkındaydı ama işte, yelkenleri indirmeye henüz niyeti yoktu. Ekin başını çevirince Berk üzüntüyle önüne dönmek zorunda kaldı. Belli ki daha çok çekecekti. Ama bana kalırsa Berk'in bu bile hoşuna gidiyordu.

“Nefeskesen'e binmeye ne dersiniz?” diye sorunca Naz, bazarlarını gözlerini tereddüt ederek kaçırdı.

Yağız ise sevinçle yerinde zıplamaya başladı. “Bayılıyorum!”

“Bana uyar,” dedi Arden.

“Ben de severim,” dedi Ekin.

Berk ve Özge çekimser kalmaya devam etti. Yine de uyum sağladılar ve hep birlikte Nefeskesen'e bindik. Arden yanıma oturana kadar korktuğumun farkında değildim. O elimi tutunca ne kadar gergin olduğumu anladım. “Yanımdayım,” dedi. Bir dakika sürecekti ama o bir dakikayı nasıl bitireceğimizi aklım almıyordu. İnmek istediğimi söyleyecektim ki rayların üzerinde hareket etmeye başladık. Önce yavaştı, sonra bir anda hızlandı ve küçük bir tünelin içinden geçtik. Baş aşağı bakmak istemediğim için kalan yolu gözlerim kapalı devam ettim. Arden'in elini öyle güçlü sıktım ki tırnaklarımın onda bir iz bıraktığından emindim. Durduğumuzda ve emniyet kilitleri

açıldığında koşarak inen ilk kişi Berk'ti. Kendine bir köşe buldu ve kusmaya başladı. Özge de peşinden...

"Sen iyi misin?" diye sordu Arden, inmem için yardım ederken.

"İyiym." Özge ve Berk'e kıyasla çok iyiydim. Yanlarına gittiğimizde Rüzgâr'ı daha önce hiç telaşlı görmemiş olduğumu fark ettim. Şimdi Özge'ye endişeyle bakıyor, sürekli iyi olup olmadığını soruyordu.

Az da olsa kendilerine geldiklerinde Rüzgâr kaygıyı bir kenara bırakıp öfkeyi sırtlandı. "Madem böyle bir durum var, neden istemiyorum demedin?" diye sorarken azarlar gibi konuşmuştu. Özge için ne kadar korktuğu her halinden belliydi. Oysaki alt tarafı kusmuştu...

Ekin ise kıkır kıkır gülerken, "Oh olsun sana," diyordu Berk'e hitaben. Berk bir an için dönüp ona baktı ve Ekin'i gülerken yakalayınca ruh hali tamamen değişti. Artık yüzünü hissettiği mide bulantısıyla buruşturmuyor, şapşal şapşal gülümsüyordu. Ekin'i güldürebildiği için...

"N'oldu?" diyerek yanımıza gelen Demir, yerde çömelerek oturan Özge ve Berk'e baktı.

"Bildiğin gibi," dedi Arden.

Demir anlayarak başını salladı. Yanındaki Esin'e döndüğümde elinde pembe bir pamuk şeker olduğunu gördüm. "Ya, pamuk şeker mi aldınız?" dedim sevinçle.

"Evet," dedi mutlu mutlu.

İçtenlikle gülümseyen Demir, "Lunaparka gelmişken *pamukşekerime* pamuk şeker almazsam olmazdı," deyince Esin'in yanakları pembeleşti.

"Şimdi ne yapıyoruz peki?" diye sordu Naz.

"Bence bizimkiler de hazır mideyi bozdu, artık gidelim," dedi Arden.

"Eve mi?" diye soran Yağız'ın suratı asılmıştı. Dönüp bana baktı yardım dilenircesine... Ama buna gerek yoktu.

“Cık,” dedi Arden dilini şaklatarak. “Çok seveceğiniz başka bir yere.”

Yağız’ın gözleri yeniden ışıldadı. Esin’in pamuk şekerinden bir parça koparıp, “Eh, gidelim madem!” diyerek ilerlemeye başladı.

“Hiç enerjisi bitmiyor,” dedi Naz arkasından.

“Hem de hiç,” diye gülerek cevapladı Arden.

Tekrar arabalara bindiğimizde varış noktasının bir iskele olduğunu sadece ben biliyordum. Arden’den bu gece için yardım istemiştım, o da İstanbul’da yapılabilecek en güzel şeylerden birinin tekneyle Boğaz turuna çıkmak olacağım söylemişti. Ve ben de tabii ki tekneyi bulup kiralama görevini ona paslamıştım.

Limana geldiğimizde tekneyi bulmamız çok zor olmadı. Yağız lüks tekneyi görünce havalara uçtu. Boğaz turundan en çok keyif alan Esin’di. Teknedeyken yediğimiz yemeği en çok beğenen ise elbette Demir oldu. Berk tur boyunca bize rehberlik etti, yıllardır İstanbul’da yaşayan biri olarak bunu kendine görev bilmişti. Neredeyse hepsini gezip görmüşken içlerinden biri için, “İşte meşhur Galata Kulesi,” dedi işaret ederken. “Ama ben hiç çıkmadım.”

“Neden ki?” diye sordum merakla.

Önemli bir duyuruda bulunacakmış gibi boğazını temizledi Berk ve “Çünkü bir rivayete göre Galata Kulesi’ne kiminle çıkarsan onunla evlenirmişsin,” dedikten sonra çaktırmadan Ekin’e baktı. Ekin’in dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldığında Berk de gülümsedi.

“Yok artık,” dedi Demir dalga geçercesine gülerken. “Öyle şey mi olur...”

“Bence olabilir ya,” dedi Esin. Kuleye hayranlıkla bakıyordu.

“Ya oluyorsa?” diye sordum. Ben de çaktırmadan dönüp Arden’e bakmak istedim ama onu bana bakarken yakalarsam diye utanıp vazgeçtim.

“Denemeden bilemeyiz,” dedi Özge.

“Sen denesen de bilemezsin ki *karıcığım*,” dedi Rüzgâr, iğneleyici bir sesle.

“Ay doğru, ben zaten evliydim.”

Naz küçük bir kahkaha atmca herkeste kayış koptu, hep bir ağızdan gülmeye başladık. Geceyi kahkahalarla geçirip mutlulukla sonlandırdık. Bu belki de bu yolculuğa çıktığımızdan beri geçirdiğimiz en güzel gündü. En mutlu olduğumuz gün...

Artık bizim de İstanbul’a dair güzel hatıralarımız vardı. İstanbul’a veda ederken belki içimiz burkulacak ama yüzlerimiz hep gülümsüyor olacaktı.

17. EV: "RENKLİ RÜYALAR OTELİ"

Ankara. Arden'in şehri... Arden'i beş yıl sonra yeniden gördüğümüz o şehir. Kimine göre gri, Arden'i bulduğum için bana göre beyaz olan o şehir.

Otelin önünde durduğumuzda anılar yeniden benimleydi. Buraya daha önce geldiğimizde hiç iyi şeyler yaşamamıştık çünkü Arden bizi hiç hoş karşılamamıştı. Benden gitmemi istemişti. Bana açıkça beni istemediğini söylemişti. Bizi istemediğini. *Kalbimi* istemediğini. Ama işte, şimdi yeniden buradaydık ve bu kez elimi tutan el ona aitti. Bir şeyler değişiyordu. Sırlar açığa çıktıkça yarım kalan bazı şeyler tamamlanıyordu. Biz gibi. Arden ve ben gibi.

"Hadi güzelim," dedi Arden, elimi tutmaya devam ederken.

İstanbul'dan Ankara'ya olan yolculuğumuz boyunca da hep elimi tutmuştu. Diğer eli direksiyonda olduğu halde elimi bırakmak istememişti. Bizimle aynı arabada olan Naz, Berk ve Ekin onun bu hallerini garipsemiş olsa da ben anlayabiliyordum. Birbirimize o kadar geç kalmıştık ki artık tek bir an bile kaybetmek istemiyorduk.

Lobide beklediğimiz sırada Naz resepsiyon görevlisiyle konuşuyordu. Adamı hemen tanıdım, bizi daha önce asık bir suratla karşılayan ve kibarca kovan o adamdı. Beni gördüğünde o da beni tanıdı ama bu kez bana gülümsemeyi seçti.

“Nilperi benimle kalacak,” dedi Arden, görevliye hitaben.

Naz şaşırarak Arden’e döndü. “Ben rahat etsinler diye herkes için ayrı odalar ayırtmıştım ama...”

“Nilperi benimle kalacak,” diye tekrarladı Arden.

“Nil de bunu istiyor mu?” diye sordu Demir.

Arden’e baktım, elimi sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Otelin güvenli olduğunu iddia ediyor ama belli ki beni bu çok güvenli otelde bile bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu. Başka bir odada kalsaydım, Arden’in uykusuz gecelerinin sonu gelmeyecekti. “İstiyorum,” dedim bu yüzden.

Demir’in suratı düşmedi, şaşırtıcı bir şekilde sadece başını salladı. Bu güvenlik meselesine en az Arden kadar takıldığının farkındaydım. Arden’in yanımda olması güvende olduğum anlamına gelirdi ve Demir için önemli olan da buydu.

“Peki,” diyerek bizimkilere döndü Naz. “Sizler nasıl isterseniz?”

“Biz de aynı odada kalacağız,” dedi Rüzgâr. Kimden bahsettiğini herkes anlamıştı.

“Pardon,” diyerek araya girdi Demir. “Neden aynı odada kalacakmışsınız?”

“Çünkü o benim karım.”

“Bunun sahte bir evlilik olduğunu hepimiz biliyoruz. Özge senin sevgilin bile değil.”

“Özge benim karım,” diye tekrarladı Rüzgâr. “Ve ben ne olursa olsun yanında olacağıma dair ona söz verdim.”

Al al olan bir çift yanak... Elbette Özge’ye aitti. Sert mizacı ve sözleriyle kapalı bir kutudan farksız Özge’yi şimdi böyle görmek çok tuhaf hissettiriyordu. Nefret ettiği insana dönüşüyordu. Aşk karşısında aptallaşan o kızın ta kendisiydi şimdi.

“Özge?” deyince Demir, oflayarak araya giren Ekin oldu. “Demirciğim...” Suratında öyle bir ifade vardı ki hislerini sesine yansıtmamak, sesini yükseltmemek için kendini zor tuttu-

ğunu anlamıştık. “Nil’in de Özge’nin de kendi aklı ve ağzı var değil mi canım benim?”

Demir şaşkın gözlerle Ekin’e baktı çünkü niyeti kötü değildi. Kendi çapında bizi korumaya çalışmıştı sadece ama diğer yandan Ekin de haklıydı, bunu biz de yapabiliydik. “Ben öyle bir şey mi söyledim?” diye sorarken hem şaşırmış hem de kızmıştı.

“Söylemedin ama bu kadınları tanıyorsun, hayır diyebiliyorlar; bu adamları da tanıyorsun, hayır demenin hayır demek olduğunu biliyorlar.”

“Haklısın,” diyerek geri adım attı Demir. “Özür dilerim herkesten.”

“Özür dilemene gerek yok,” diyerek araya girdim çünkü bu kadarı ona yapılan bir haksızlık olurdu. “Niyetinin kötü olmadığını hepimiz biliyoruz ve bizi korumak istediğin için de teşekkür ederiz. Ekin, içinin rahat olması gerektiğini anlatmaya çalıştı, o kadar.”

“Tamam,” dedi Demir. “İçim rahat.”

“Bu konuyu da çözdüğümüze göre,” diyerek araya girdi Naz, “kalan herkese ayrı oda mı yazıyoruz?”

“Evet, ben tek başıma kalmak istiyorum,” dedi Esin. “Sakıncası yoksa...”

“Aşk olsun,” dedi Naz. “Diyorum ya, rahat edin diye her biriniz için ayrı suit odalar zaten ayırmıştık. Geçen sefer sizi iyi misafir edemediğimiz için bunu özür olarak kabul edin lütfen.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Ekin. “Ama buna gerek yok. Bizi tanımıyordun.”

“Artık tanıyorum,” dedi gülümseyerek. “Ve bundan çok memnunum.”

“O halde ben de tek kalmak istediğimi söyleyebilirim,” dedi Ekin.

“Ben de tek kalmayı tercih ederim,” dedi Demir.

Naz soran gözlerle Yağız'a döndü. Yağız başını eğmiş, elleriyle oynuyor ve çıt çıkarmıyordu. Derdini hepimiz çok iyi biliyorduk ama iş derman olmaya geldiğinde genellikle kimse gönüllü olmuyordu. En azından bu konuda. O da bunu bildiğinden "Ben..." diyecek oldu ki "Biz Yağız'la kalırız," dedi Berk.

Yağız büyüttüğü gözlerini Berk'e çevirdi. İri kahve gözler önce şaşkınlık sonra minnetle doldu. "Kalır mıyız gerçekten?" diye sordu heyecanlanarak.

Berk başına gelecekleri çok iyi biliyordu. Yağız geceleri çok yüksek sesle horluyordu ve horlamadığı zamanlarda da hep sayıklıyordu. Anlaşılan önümüzdeki birkaç gece Berk'e uyku haramdı. Yine de onu o kadar çok seviyordu ki kolunu omzuna attı, "Kalırız tabii!" dedi.

Naz'ın talimatıyla resepsiyonist odalarımızın anahtarlarını teslim etti. Arden'in kendine ait bir odası zaten vardı ve bilindiği üzere uzun zamandır orada kalıyordu. Bu nedenle onun için dolayısıyla benim için de başka bir oda ayarlanmadı. Diğerlerinin odaları da bizim odamızla aynı katta olacaktı.

Nihayet odalarımıza çekildiğimizde sadece dört saatlik yolculuğun beni bu kadar yormuş olmasına şaşırıyordum. "Duş al istersen," dedi Arden ben yorgun olduğuma dair sızlanırken. "Sıcak bir duş gevşemeni sağlayabilir."

"Doğru diyorsun," dedim valizimdeki kıyafetleri dolaba yerleştirirken. Burada ne kadar kalacağımız belli değildi ama uzun süreceğini öngörebiliyordum. Elbiseleri tek tek asarken, "Sen ne yapacaksın ben duştayken?" diye sordum.

"Seni yalnız bırakacak değilim."

Kalbim tekledi. Elim, tuttuğu elbiseyle birlikte havada asılı kaldı. Ne söylediğinin yeni farkına varmış olmalı ki "Yani uzaklaşmayacağım," diyerek toparlamaya çalıştı. "Buradayım, en fazla balkona çıkarım o kadar..."

“Tamam,” dedim elbiseyi askıya geçirirken. “Tabii. Çık tabii.” Elime geçen ilk kıyafetleri alıp, “Ben banyoya gideyim o zaman,” diyerek gözden kayboldum. İçeri girdiğimde avucumu hemen kalbime bastırdım, o kadar sık nefes alıyordum ki göğsümün hızla yükselip alçalması beni yordu. “Sakin,” dedim kalbime. Aynadaki yansıma bakıp kendimi daha fazla utandırmak istemediğim için üzerimdekilerden hızla kurtulup suyun altına girdim.

Banyodan temiz kıyafetler giyinmiş hatta saçlarını bile kurutmuş bir şekilde çıktığımda Arden’i söz verdiği gibi odada buldum. Ama balkonda ya da koltukta otururken değil, yatakta uyuyakalmışken... Gördüğüm manzara dünyanın en huzurlu hissettiren manzarası olabilirdi. Arden’i uyurken izlemek, en iyi antidepresandan bile daha etkiliydi.

Komodinin üzerindeki telefonuma baktım, bildirim yoktu. Diğerlerinin de inzivaya çekildiğini düşünerek telefonu yerine koydum. Arden’in yanına uzandım ve onun son zamanlarda alışkanlık haline getirdiği davranışı bu sefer ben üstlendim. Onu kâbuslardan kollamak istedim. Onu başına gelecek tüm kötülüklerden korumak istedim.

•

Ankara’daki ilk akşamımızda Naz’ın özel yemek odasında ağırlandık. Naz bizimle geçirdiği vakit boyunca hepimizi öyle güzel gözlemlemişti ki bazılarımız yemek odasına girdiğinde şaşkınlıktan küçükdilini yutmuştu. Masada her birimizin sevdiği yemekten vardı. Berk’in bizim için özenle hazırladığı masanın birebir aynısıyla karşı karşıyaydık şimdi.

“Naz,” dedim yumuşak bir sesle. “Çok incesin, teşekkür ederiz.”

Naz utangaç bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. Meraklı gözlerle diğerlerine baktığında Yağız’ın büyük bir heyecanla

masadaki yerini aldığını gördü. Diğerleri de teşekkür ederek masaya geçtiler.

“Helal olsun,” dedi Demir. “Hiçbir şeyi atlamamışsın, turşu bile var.”

“Senin sevdiğin gibi,” diyerek onayladı Naz. “Limonlu ve sirkeli.”

“Ha, bir de özel yaptırdın.” Demir şaşkın şaşkın masaya oturup kornişonlardan birini ağzına attı. Beğeniyle mırıltılı bir ses çıkardı. “Çok iyi.”

“Beğenmene sevindim,” dedi Naz gülümseyerek. “Umarım hepiniz yemeklerden memnun kalırsınız. Afiyet olsun.”

“Memnun kalmak mı? Delirme. Bayılmama ramak kaldı.” Yağız ağzındaki köfteyi bitirmeden konuşmuştu.

Naz onun bu sevinci karşısında ağzı kulaklarında gülerken yemeklerimizi soğutmadan yemeye başladık. Masadan kalktığımızda hepimizin yüzünde güller açıyordu. Ankara’ya ilk gelişimizde yediğimiz akşam yemeğini düşününce bu akşamki muhteşemdi.

“Var mı canlı müzik yine?” diye sordu Esin.

“Olmaz mı?” diyerek heyecanlandı Naz. “Dokuz gibi başlar. Herkes katılıyor mu?”

“Beni pas geçin,” dedi Rüzgâr. “Halletmem gereken birkaç iş var.”

Özge suratı asılırken, “Peki,” dedi. Cılız bir sesle çıkan bu söz, Rüzgâr’ın dikkatini çekmişti. Yine de arkasını dönüp gittiğine göre başka seçeneği yoktu.

“O zaman dokuzda görüşürüz.” Ekin de arkasını dönerek yemek odasından çıkmak üzere yürümeye başladı. Berk bir an ikilemde kalsa da sonunda cesaretini topladı ve hızlı adımlarla Ekin’in peşine takıldı.

Bana dönüp, “Hemen geliyorum,” diyen Arden de yemek odasından çıktı. Nereye gittiğine ve ne yapacağına dair en ufak

bir fikrim yoktu. Öyle ki onu akşam dokuza kadar bir daha hiç görmedim. Ona tam bir buçuk saattir nerede olduğunu sormak istedim ama yapmadım. Hiçbir şey olmamış, sanki ortalıklardan kaybolmamış gibi aramıza döndüğünde zihnimde felaket senaryoları kurmak yerine ona güvenmeyi seçtim.

Arden beni dansa kaldırdığında dudaklarımda zafer kazanmış bir gülümseme vardı. Elleri belimi sardığında, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu gülümsememe bakarak.

“Hiç,” dedim kelimeyi uzatarak.

“Bir *hiç* seni bu kadar eğlendiriyor olamaz.”

Kıkırdadım. “Aklıma bir önceki canlı müzik gecemiz geldi de...”

Bana flörtöz bir bakış attı. “Gecenin tam olarak hangi kısmı?” diye sorarak beni utandırmaya çalıştı.

Oyununa gelmeyip mırıltılı bir ses çıkararak düşünüyormuş gibi yaptım. “Aslında beni güldüren sana burada *Bal Gibi Olur* şarkısını söylediğim andı.”

“Haklı çıktın,” dedi gülümseyerek. “Bizden olurmuş. Bal gibi de olurmuş.”

Bana, karanlık geçmişi olduğumu anlatan bir şarkı söylemişti o gece. *Bizden olmaz* demişti. Ona hayal katili olduğunu söylemiştim. Bütün hayallerimin katili... Aradan çok sular aktığının en iyi kanıtı şimdi bana bakarken aydınlanan suratındaki geniş gülümsemeydi. Arden artık hayallerimin katili değil, kahramanıydı.

“Düşünüyorum da... Gecenin ilerleyen saatleri de pek fena değildi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Fena değildi öyle mi?”

“Ama ben hafıza problemleri olan bir kıyım,” diyerek dudak büktüm. Aniden suratı asıldı, açık bir yaraya parmak bastığımı fark edince toparlamaya çalıştım. “O gece burada şarkılar söylendi, ben sarhoş oldum sonra sen odana götürdün beni, biz kavga ettik, ben tam çekip gidiyordum ki...”

“Ki?” diyerek devam etmemi bekledi.

“Film orada kopuyor işte,” diyerek yeniden dudaklarımı büktüm.

Ne yapmaya çalıştığımı anlayınca sıırttı. “Eh, yeniden oynatalım o zaman.” Belimdeki ellerini çekti ve sahneye doğru yürümeye başladı. Anladım ki bu gece Ankara’daki en özel gecem olacaktı.

18. EV: "YİNE SENİ SEVERİM"

Arden'in söyleyeceği şarkıyı merakla bekleyen Nilperi, arkadaşlarının varlığını unutmuştu. Her biri farklı yerlerde farklı işlerle meşguldü. Özge ve Yağız bir köşede oturmuş ikram edilen alkol-süz kokteyllerin tatlarına bakıyordu. Yağız'ın çenesi yine düşmüştü, Özge'nin sabrını sınamak için elinden geleni yapıyordu.

"Çok mu özledin kocanı?"

"Ne saçmalıyorsun?" diyerek gözlerini devirdi Özge.

"Hadi hadi. İtiraf et. Biz bizyiz şurada."

"Özlemedim."

"Ama burada olsun isterdin?" diye sorar gibi konuşarak Özge'yi test etmeyi devam etti.

"Elbette isterdim."

"Belki sana bu konuda bir yardımım dokunabilir."

Özge'nin kaşları merakla çatıldı. "Ne gibi bir yardım?"

"Gider Rüzgâr'a ona ne kadar âşık olduğunu söylerim."

"Sakın," dedi Özge adeta tıslayarak.

Yağız haşarı bir çocuk gibi gülümseyip içeceğinden bir yudum daha aldı. "Demek âşıksın."

Özge oyuna geldiğini anlayarak sinirle gözlerini yumdu. Yağız'a tekrar baktığında gözlerinden ateş çıkıyordu. "Bana bak," diyerek Yağız'ın yakasına yapıştı. "Eğer Rüzgâr'a bir şey söylersen, söylemeyi bırak ima bile edersen, seni mahvederim."

“Ne yapabilirsin ki?” diye sordu Yağız bıyık altından gülmeğe devam ederken.

Özge parmaklarını gevşeterek Yağız’ı serbest bıraktı. “Giderim,” dedi hiç düşünmeden. “Bir daha da beni göremezsın.”

Yağız kaskatı kesildi. Bu çok ağır bir cezaydı ve Özge bunu bildiği halde geri adım atmadı. Çünkü Yağız gibi birini ancak bu şekilde durdurabileceğine inanıyordu. Öyle de oldu. Yağız o kadar korktu ki dudaklarındaki görünmez fermuarı çekerek suskunluk yeminini etmek zorunda kaldı. Özge tatminkâr bir gülümsemeyle içeceğini yudumlayıp dikkatini dans eden çiftlere verdi. İçlerinden biri Ekin ve Berk’ti.

“Teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim,” diyordu Berk mahcubiyetle. Bu histen kurtulamıyordu. Ekin’e her baktığında kendini suçlayacak yeni bir şey görüyor ve mahcup hissediyordu. Onsuz geçirdiği yıllar için pişmandı lakin hatanın en büyüğünü beş yıl önce yaptığının da farkındaydı. Nasıl telafi edeceğini bilmiyordu, bir telafisi olur mu onu da bilmiyordu ama deniyordu. Ekin’in çizdiği sınırları aşmadan denemeye çalışıyordu. Bazen başarılı olduğunu hissediyordu. Ekin’i güldürebildiği bazı anlar vardı çünkü. Bal yanaklar çok nadiren de olsa al al oluyordu.

O anlardan birinin içindeydiler şimdi. Ekin’in yanakları yine al al oldu. “Sadece dans etmek istedim,” dedi hislerinden kaçmak isteyerek. Kaçıyordu çünkü Berk’e karşı aldığı gardı düşürmek üzere olduğunun farkındaydı ve bunu istemiyordu. Berk’e içinden geldiği gibi bakmayı da dokunmayı da çok özlemişti. Birlikte büyümüşlerdi, kim ne derse desin onlar birbirinin sığınağı olmuştu ve Ekin tek gecede sığınağını kaybetmişti. Şimdi öyle birkaç özür cümlesiyle geçmiş silip atmak istemiyordu. Kısa bir mesajla terk edilmenin acısını Berk’ten çıkarmak istiyordu. Belki bu hayatta en çok ona kıyamıyor ama bir tek onun kalbini kırmak istiyordu. Ona her

baktığında onu ne kadar çok özlediğini hatta sevdiğini anlamasına rağmen ondan uzak durmaya devam ediyordu. Çünkü başka türlüşünü kendine yediremiyordu, gururu aşkına engel oluyordu.

“Yani bir başkası gelip sana dans etmeyi teklif etseydi kabul edecektin.”

“Eh, tabii,” diye yalan söyledi.

“Ama ben o zaman bile gidip bir başkasına dans etmeyi teklif etmezdim.”

Ekin’in gözleri kısıldı. “Alkış mı bekliyorsun?”

“Sadece bilmeni istiyorum.” Ekin’i belinden tutarak kendine doğru çekti. Azalan mesafe ona yine de yeterli gelmeyince hafifçe eğilerek kulağına fısıldadı. “Benim tekliflerim sadece senin için. Benim her şeyim sadece senin.”

“Hı hı,” dedi Ekin yalanlara tok olduğunu söylercesine. “Aradan geçen beş yıl ve sen hâlâ yalnızca bana aitsin.”

“Öyleyim,” dedi Berk. “Kimse olmadı. Olamazdı.”

“Yalancı.”

“Yalan söylemediğimi biliyorsun.” Biliyordu. Berk yalan söylemezdi, söyleyemezdi çünkü. Ondan mesajla ayrılmasının nedeni bile buydu. Ekin’in gözlerine bakarken dili yalana karışamazdı, lal olurdu. Biliyordu. Berk’in yalan söyleyemediğini en iyi Ekin biliyordu.

“Benim oldu,” dedi canını acıtmak için.

Duyduğu acı gerçek Berk’in bocalamasına neden oldu, dans etmeyi bıraktı. Ekin kırdığı kalbe baktı, bunun ona iyi hissettireceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. En az Berk kadar Ekin’in de kalbi kırılmıştı şimdi.

Sertçe yutkundu Berk. Kaçırdığı gözlerde başka sözler saklıyken, “Biliyorum,” diyebilirdi sadece.

“Kızgın değil misin?” diye sorduğunda kızmış olmasını bekliyordu çünkü İdil’i gördüğünde Ekin gerçekten öfkelen-

mişti. Ama sonra bir oyunun içinde olduğunu hemen anlamış ve oyuna ayak uydurmuştu.

“Buna hakkım yok,” dedi Berk. “Giden bendim. Beni beklemeni isteyemezdim senden.”

“Kızgın değil misin?” diyerek sorusunu yineledi.

“Daha çok kırgın,” diye itiraf etti Berk.

“Güzel,” dedi Ekin. Başını salladı. “Buna sevindim.”

“Acı çekmemden zevk mi alıyorsun?”

“Sen buna acı çekmek mi diyorsun?”

“Daha ne olsun istiyorsun?” diye isyan edercesine sordu Berk. “Zaten kaybettim seni. Nefret ediyorsun benden. Daha ne olsun istiyorsun?” Suratında canhıraş bir ifade belirdi, “Ekin, ben seni başkasıyla gördüm,” dedi güçlkle. “Ona nasıl baktığını, onu nasıl öptüğünü kahrolarak izledim. Bundan daha fazla ne yapabilirsin ki bana?”

Sözler birer bıçak misali gelip saplandı Ekin’in göğsüne. Berk’in kalbindeki acıyı kendi kalbinde hissetti. Yine de yetmedi. Bundan daha fazla ne yapabilirdi bilmiyordu ama fazlasını istediğinden emindi. Ellerini Berk’in omuzlarından çekti, bir adım geriledi.

Berk, gideceğini anlayarak, “Bu hep böyle devam edemez biliyorsun değil mi?” diye sordu. Çaresizce gelecek cevabı bekledi.

Ekin’in kısa bir süre düşünüp verdiği cevap Berk’in daha da umutlanmasına neden oldu. *Nefret etmiyorum senden*, demişti Ekin gitmeden önce. Berk mutlulukla gülümseyerek arkadaşlarının yanına döndü.

O sırada Demir salona giriyordu, gözleri her zaman olduğu gibi ilk önce Nilperi’yi aradı. Onu sahnedeki Arden’e bakarken bulduğunda “Geçecek,” dedi kendi kendine fakat kalbi geçsin istemiyordu. Demir’in kalbi Nilperi için atmak istiyordu. Alıştığı buydu çünkü. Bildiği bir tek bu vardı. Kalbinin bir başkası

için atabileceğini anladığı ilk andan beri yaptığı tek şey buydu; Nilperi için atmak.

“Geç kaldın,” diyen Naz’ın sesini duyduğunda irkildi. Başını çevirip yanındaki genç kadına baktı.

“Bir bekleyenim olduğunu bilsem daha erken gelirdim,” diyerek ona takıldı.

Naz esprili bir dille söylenmiş bu imalı söz karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Kem küm etmektense akla ilk gelenin dile dökülmesi taraftarıydı her zaman. “Bir bekleyeninin olmasını istediğini bilmiyordum.”

“Herkes bunu istemez mi?”

“Tanıdığım herkes değil.”

Demir kaşlarını alaycılıkla kaldırıp indirdi. “Sen mesela?” diye sorarken alacağı cevabı o kadar da merak etmiyordu esasında.

“Ben mesela,” diye tekrarladı Naz. “Yalnızlık güzel.”

“Ama sen pek yalnız görünmüyorsun.”

Naz’ın kaşları çatıldı. Demir çenesiyle sahnedeki Arden’i işaret etti. “Ha, o mesele,” dedi Naz gülümseyerek. “Evet, sağ olsun, Arden beni hiç yalnız bırakmıyor.”

“Nasıl bir ilişkiniz var hâlâ çözemedim.”

“Romantik bir ilişkimiz yok, merak ettiğin buyusa eğer...” diye imalı bir sesle devam edince Naz, bu kez ne söyleyeceğini bilemeyen Demir’di. Alacağı cevabı merak etmemişti ama sohbetin böyle bir noktaya gitmesini de beklemiyordu. Kem küm etmemek için susmayı seçti.

Naz onu kendi haline bırakmak yerine birlikte dans etmeyi teklif edince Demir afalladı. Naz’ın bu teklifini fazla cüretkâr bulmuştu çünkü arkadaşça dans edecek kadar bile samimi değillerdi. Yine de böyle bir teklifi reddetmenin kabalık olacağını bilerek Naz’ın elini tuttu, diğer elini de beline koydu.

“Dans etmeyi bilen birine benzemiyorsun,” dedi Naz, elini Demir’in omzuna koyarken.

“Böyle düşünüyorsan neden dans etmek istedin?”

“Seni daha yakından görebilmek için.”

“Beni neden daha yakından görmek isteyesin ki?”

“Görölmeye değır birisin çünkü.”

Demir duyduğu bu iltifat karşısında elektrik çarpmış gibi hissederek elini çekti ve derhal uzaklaşmaya başladı. Naz kaçır gibi giden genç adamın arkasından bakakaldı. Demir ne düşünceğini ne yapacağını nereye gideceğini bilemez bir halde yürüyordu. Nilperi onu hiç görmemişti. Esin onu en başından beri gördüğünü söylüyordu. Ancak biri ilk kez ona görölmeye değır olduğunu söylüyordu. Onu görmek için ona baktığını... Onu merak ettiğini...

Demir yaşadığı kafa karışıklığıyla salonu terk ederken Esin hiç tanımadığı birine dert yakınıyordu. “Beni görüyor,” dedi Demir’den bahsederken. “Ama benim ona baktığım gibi bana bakmıyor.”

“O halde sen de sana öyle bakacak birini bul.”

“Demesi kolay,” diye burun kıvırdı Esin.

“İnan bana bulması çok daha kolay.”

“Ama ya bu sefer de ben ona öyle bakamazsam?”

“İşte o kısım biraz zorlayabilir.”

“Aşk çok kötü bir şey,” diyerek içkisinden bir yudum daha aldı.

“Seninki aşk değıl,” dedi Esin’in adını bile bilmediği kadın. Daha tanışalı on dakika bile olmadığı halde kadın, Esin’le ilgili her şeyi biliyordu. Esin içkisinden bir yudum alıyor, hiç tanımadığı bu kadına sırlarını açık ediyordu. Çünkü biliyordu; insanın en iyi dostu henüz hiç tanımadığıdır.

“O zaman aşk iyi bir şey mi?”

Dilini şaklattı. “Aşk gerçekten kötü bir şey. Ama senin bu hissettiklerin aşk değıl.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü sen adamın seninle ilgilenmesini istiyorsun, seni sevmesini değil. Onun bir başkasını sevmesiyle bir problemin yok.”

Hafifçe başını salladı. “Nil’e âşık o,” diye onayladı, kadın bambaşka bir gerçekten bahsederken.

“Ama sen bu yüzden ona hiç kızgın değilsin.”

“Nasıl kızabilirim ki? İnsan kime âşık olacağını seçemez.”

“Ama sen Nil’i de kıskanmıyorsun hiç,” dediğinde Esin’in gözünün açılacağını sanmıştı.

“Çünkü o da Arden’e âşık.”

“Onu rakip olarak görmediğin için kıskanmıyorsun yani.”

“Evet.”

“Ya da kendini onun rakibi olarak göremediğin için de kıskanmıyor olabilirsin.”

“Anlamadım.”

Sonunda pes etti ve keskin bir nefes verip, “Sevilmeye değer biri olmadığını düşünüyor olabilir misin?” diye açık açık sordu.

Esin’in kaşları çatıldı. Nihayet anlamaya başlamıştı.

“Seni sevmeyeceğini bildiğin insanların peşinden gidiyorsun çünkü sevilmeye değer bir yanın olmadığına inanıyorsun.”

“Bu çok saçma.”

“Aslında mantıklı,” dedi yabancı. “Çünkü sen sadece haklı çıkmak istiyorsun, mutlu olmak değil.”

“Peki,” diyerek kabullendi Esin. “Bunu yapmayı nasıl bırakabilirim?”

“Kendini severek,” dedi bilgiç bir tebessümle. “Kendine bakarak.

“*Kendine bakarak,*” diye tekrarladı Esin. “*Kendini severek.*”

“Sen bile kendine bakmazken başkası sana nasıl baksın, nasıl fark etsin seni? Sen bile seni sevmezken başkası neden sevsin seni?”

Esin derin düşüncelere dalmışken salonu doldururken müzik değişti. Arden sahnedeki yerini almış, bu kez gitarın tellerine hınçla değil, hasretle vuruyordu. Nilperi tanıdık melodiyi gülümseyerek karşılamış, âşık olduğu adamı nefesini tutmuş şekilde izlemeye devam ediyordu. Arden mikrofona yaklaştı, aşk sarhoşluğuyla gülümserken Nilperi'si için seçtiği şarkıyı mırıldanmaya başladı.

*“Canımdan olsam,
Yeniden doğsam
Yolunu bulup
Yine seni severim”**

Müzik sona erdiğinde bir alkış tufanı koptu. Arden sahneden indiğinde bu kez olması gerektiği yere, Nilperi'nin yanına gitti. “Film devam ediyor,” diye hatırlatarak âşık olduğu kadının koluna girdi. Bu gece farklıydı; bu gece ikisinin de aşka cesareti vardı. Bu gece ikisinin de zihni berraktı, her anını aradan ne kadar zaman geçerse geçsin hatırlayacaklarını ikisi de biliyordu. Asansörün önüne geldiklerinde Arden oyunu ilerleterek Nilperi'yi kucağına aldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Nilperi, cevabı bilmesine rağmen.

“Odamıza,” dedi Arden gülümseyerek. “Odamıza gidiyoruz.”

* Tolga Ayaz, “Yine Seni Severim”. *Yine Seni Severim*, 2014.

19. EV: "SUSTUKLARIN BÜYÜR İÇİNDE"

Nilperi'den,

Sabahın ilk ışıklarında beni Arden'in sıcacık güvenli kollarından ayıran şey, kızlardan aldığım acil durum mesajıydı.

Bildirim sesi beni uykumdan uyandırmış olsa da gözlerimi açmak ve komodinin üzerindeki telefonuma bakmak istemedim. Fakat duymazdan geldiğim ses kendini tekrarlamaya devam etti. Huysuzlanarak gözkapaklarımı araladım, kalın perdelerin arasından içeriye sızan gün ışığına baktım. Nefesi yüzüme çarpan Arden mışıl mışıl uyuyordu. Kollarıyla beni sarmalamış ve göğüs kafesine hapsetmişti. Ondan ayrılmak çok zor olacaktı çünkü bu şimdi hem fiziksel hem de duygusal anlamda yapacağım bir eylemdi. Arden'i uyandırmamaya çalışarak yatakta aşağı doğru kaydım ve kollarının arasından güçlükle de olsa çıkabildim. Yerime bir yastık koydum. Arden şimdi benim yastığıma benmişim gibi sarılarak uyuyordu. Bu halini bir an için komik bulup kıkırdadım, gelen yeni bildirimden sonra komodinin üzerindeki telefonu alıp banyoya koştum. İçeri girip telefon ekranına baktığımda ısrarcı mesajların sahibi beni epey şaşırtmıştı.

Özge:

S.O.S

S.O.S

SOS diyorum kızlar SOS

Toplantı odası

!!!!!!!

Bu, grubu kurduğumuzdan beri Özge'nin attığı ikinci acil durum sinyaliydi. İlkini ne sebeple attığını hatırlamak sevinçle yerimde zıplamama neden oldu. Hiç vakit kaybetmeden dolaptan rasgele bir şeyler çıkardım ve giyinerek odayı terk ettim. Özge'nin söylediği konuma yürürken ağzım kulaklarımdaydı. İçeri girdiğimde odada sadece Özge vardı.

"Sonunda!" dedi beni görünce. "Bir an kimse gelmeyecek sandım."

"Aşk olsun Öz," dedim dudak bükerek. "Sen acil durum sinyali atarsın da biz gelmez miyiz?"

"Kendi adına konuş," dedi toplantı odasında ikimizden başka kimsenin olmadığına dikkat çekerek.

"Uyanamamışlardır belki," diyerek omuz silktim. "Esin dün epey bir alkollüydü. Mesaj sesine uyanıp gelmesi bir mucize olur." Ekin için de zor bir gece olduğu Berk'in geceyi kör kütük sarhoş bir şekilde kapatmasından belliydi.

"Bu yüzden onu defalarca kez aradım."

"Ulaşabildin mi peki?" Başını belli belirsiz olumlu anlamda salladı. "Eh, gelir o zaman. Biraz daha bekleyelim." Ofis sandalyelerden birine geçip boynu bükük oturdu. Ayakların-

dan destek alarak üzerinde oturduğu sandalyeyi bir ileri bir geri hareket ettirmeye başladığında gülümsedim. “Bu kadar mı gerildin gerçekten?” diye sorarak yanına oturdum.

“Kim, ben mi?”

“İstersen bana anlatmaya başla. Olmadı, kızlar geldiğinde onlara tekrar anlatırsın.”

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek başını sallamıştı ki toplantı odasının kapısı hızla açıldı. İçeriye giren Esin kısık gözlerle bize bakarken, “Konumuz Rüzgâr, değil mi?” diye sordu.

“Nasıl anladın ya?” diye şaşırdı Özge.

Esin cevap vermek yerine bize doğru yürürken avuç içiyi le şakağına bastırdı. “Başım çatlıyor,” dedi benim karşımdaki sandalyeye otururken.

“Bir şeyler atıştır, ilaç içersin sonra,” dedim.

Esin başını sallarken kapı bir kez daha açıldı ve bu kez içeriye Ekin girdi. “Bizi sabahın köründe buraya dikmenin geçerli tek sebebi öpüşmüş olmandır,” dedi yanımıza gelirken. Uykusundan edildiği için epey huysuz görünüyordu.

Üç çift göz Özge’ye odaklandı. Özge başını mahcubiyetle eğdi.

“Utandı,” dedi Esin heyecanlanarak. “Kesin öpüşmüşler.”

“Nasıl, ne zaman, nerede?” diye soru zincirine başlayan bendim.

“Yahu öpüşmedik,” dedi başını kaldırarak.

Ekin oflayıp, “Ben gidiyorum,” diyerek arkasını dönüyordu ki uzanıp kollarının arasındaki uyku oyuncağını çekip aldım.

“Ama Rüzgâr’la ilgili evet.”

“Dökül,” diyerek sıralı sandalyelerden birine kuruldu Ekin. Bir elini bana uzatmış uyku oyuncağını bekliyordu. Oyuncağı geri verdiğimde çatık kaşlarını düzeltti.

Özge gönderdiği acil durum sinyalinin almış ve onu bekleyen bizlere şöyle bir baktı, derin bir nefes alarak anlatmaya başladı:

“Canlı müzikten sonra odaya  ıktım. Rüzgâr gece yarısına doğru geldi. Onu beklediğimi anlamasın diye uyuma numarası yapıyordum. Bir süre ayak sesleri duydum, kıyafetlerini çıkardığını düşündüm       banyoya girdi.   i bitince de yanıma geldi.”

“Ee?” dedi Esin sabırsızlanarak.

“Ben uyuma numarası yaparken yanıma koyduğum yastığı çekti ve ba ının altına koydu.” Durdu ve bizim çok önemli bir ayrıntıyı yakalamamızı bekledi. Uykulu gözlerimize bakarken kim-senin detay fark edecek halde olmadığını anladı. “Biz normalde aynı yatakta uyumazdık. Tek yatak varsa araya yastık koyardık.”

“Yani siz, dün gece ilk kez mi birlikte uyudunuz?”

Özge’nin yanakları bir anda kızardı. Filmlerde gördüğüm ve gerçek olup olmadığını merak ettiğim o utançla kızarma anına şahit oldum. Özge bir domates kadar kırmızıydı  imdi. “Evet,” dedi cılız bir sesle.

“Sarıldınız mı?”

“Hayır tabii ki.”

Ekin gözlerini devirdi. Bunu ben de yapmak istedim. “Yani temas yoktu,” dedim hayal kırıklığıyla.

“Yahu daha ne olsun, aramızdaki yastığı kaldırdı diyorum!”

“Bir ufak temas isterdim doğrusu,” dedi Esin.

“Temas değil ama başka bir şey oldu,” derken sanki daha da kızarmıştı.

“Bizi tatmin etmeyeceğinden çok eminim ama anlat.”

“Aramızdaki yastığı çekip ba ının altına koyduktan sonra bana doğru dönüp bir süre beni izledi. Kirpiklerimi kırpı tırmamak için o kadar uğra ım ki. Uyanık olduğumu anlayacak diye  d m koptu.”

“Büyük rezillik olurdu gerçekten,” dedim gülerek.

“Başka bir şey dediğin seni uyurken izlemesi miydi?” diye sordu Ekin. “Keşke lisedeyken sevgili yapman için seni biraz daha zorlasaydım.”

“Ya, bi’ sus!” diye yükseldi Özge en sonunda. “Anlatıyorum işte, bölme.”

Ekin anında dudaklarındaki hayali fermuarı çekti ve arkasına yaslandı. “Peki, tamam,” diyerek teslimiyetini dile getirdi.

“Bir anda saçlarımı okşamaya başladı.”

“Ne?” diye çılgılık attım.

Özge’nin gözleri ışıldadı. Sonunda içimizden biri istediği tepkiyi verdiği için mutlu olmuştu. “Evet,” diye daha da heyecanlanarak devam etti. “Hiç beklemiyordum. Şok oldum. Pot kıracağımdan korkup uykudan uyanıyormuşum gibi yaptım.”

“Hemen çekti elini değil mi?” diye sorarak tekrar araya girdi Ekin. “Erkek işte, ne yaparsın... Pis korkaklar.”

Başını iki yana sallarken şen şakraktı Özge. “Ben gözlerimi açıp ona baktım ama o saçlarımı okşamaya devam etti.”

“Ya,” dedi Esin son harfi uzatarak. “Çok romantik.”

“Sonra peki?”

“Beni yalnız bırakmak zorunda kaldığı için özür diledi.”

“Ne tatlı.”

“Ve baş başa bir yemeğe çıkmayı teklif etti. Dün gecenin telafisi için.”

“Şaka yapıyorsun!” diyerek sııttım.

“Oha!” diyerek gözlerini kocaman açan Esin’di.

“İşte bu gerçek bir acil durum sinyali!” diyen Ekin’in keyfi nihayet yerine gelmişti. Özge mutlulukla gülümseyip başını salladı. “Hemen alışverişe çıkmalıyız,” dedi Ekin.

Kardeşini desteklercesine mırıltılı bir ses çıkardı Esin ve “Güzel bir makyaj yapmalıyız,” diye ekledi.

“Nasıl bir mekâna götüreceksin acaba?” diye sordum merakla.

“Onu biraz olsun tanıyorsam beni ocakbaşı gibi bir yere götürecektir.”

“Yok artık!” dedi Ekin abartılı bir mimikle. “Daha neler...”

“Görürsünüz...”

“Ne zaman peki, bu akşam mı?”

“İşi çıkmazsa bu akşam.”

“Öyle bir hazırlamalısınız ki seni, yemek için hazırlandığının belli olmamalı.”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatı Özge. “Niye ki?” diye sorduğunda bunu gerçekten merak ediyormuş gibi görünüyordu.

“Dünden hevesli gibi görünme diye.”

“Ama ben dünden hevesliyim,” dedi Özge saf saf.

Esin kahkahalarla gülmeye başladı. “Sen dünden değil canım, beş yıldan beri heveslisin bu adama.”

Bu kez utanıp gözlerini kaçırmak yerine gülerek masadaki şekerlemelerden birini Esin’in kafasına attı. Esin karşılığını öpücükle verdikten sonra kardeşine dönüp, “Sanki bu masada dünden hevesli olan başka biri daha var ama...” dedi imalı bir sesle.

“Pardon?” dedi Ekin.

“Berk’le diyorum, ne güzel dans ettiniz öyle.”

Ekin basitçe omuz silkti. “Çok ısrar etti, ben de kıyamadım.”

Üçümüz de ona *yemezler* dercesine bakarken Özge, “Ha, üzülmesin diye yani,” dedi.

“Evet evet,” diye geçiştirmeye kalktı bizi. “Üzülmesin diye kabul ettim.”

“Ya,” dedim alaycılıkla gülümserken. “Oysaki en son ondan nefret ettiğini söylüyordun.”

“Nefret biraz ağır olmuş,” dedi bal rengi gözlerini kaçırarak. “O kadar da değil.”

“Ne kadar peki?” diye sordu Özge. “Ne kadar hoşlanıyorsun yani?”

“Hoşlanıyorum mu dedim ben?” diye panikledi Ekin. “Ne zaman dedim? Ne hoşlanması? Kim?”

Kahkahalarla gülmeye başladık. “Sakin,” dedim onu omzundan tutarak. Ekin onunla dalga geçtiğimizi anlayınca suratını asarak yerine geri oturdu.

“Çok kötüsünüz!”

“Ama ne yapalım... Üç şarkı boyunca dans ettiniz.”

“Dedim ya, çok ısrar etti.”

“Ekin...”

“Of, peki tamam!” diyerek nihayet pes etti. Ellerini teslim olacağını söyleyerek kaldırdı.

“Ha şöyle, dökül bakalım,” dedi Özge sırtarak. Onu köşeye sıkıştırabildiği için ayrıca mutlu görünüyordu, rövanşını alıyordu sanki.

“Berk dans etmek istedi, ben de kabul ettim. Çünkü nasıl hissettireceğini merak ettim.”

“Nasıl hissettiriyormuş?”

Burnundan sert bir nefes verdi. “Bok gibi.”

“Çok özlemişsin yani.”

“Sandığımdan da çok.” Üzüntüyle başını eğdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum kızlar. Onu affetmek istiyorum. Yeniden birlikte olalım istiyorum. Ama yapamıyorum, ona her gülümsemişimde beni ağlattığı günler geliyor aklıma. O kısa mesaj geliyor gözlerimin önüne ve sinirle dolup taşıyorum.”

“Çok haklısın,” diyerek destekledim onu. Şaşırarak bana baktı. “Berk’in yaptıkları çok yanlış. Hatasını telafi edebileceği beş yılı vardı ama o, senin ona gelmeni bekledi.”

“Nasıl yani?”

“Bence Berk sandığın kadar korkak biri değil, senden çok korkuyor sadece. Geri dönmedi çünkü dönemedi, korktu senden.”

Kirpiklerini kırptırdı Ekin, sözlerim onu epey bir şaşırtmışa benziyordu. “Ne yapabilirdim ki ben ona?”

“Artık onu istemediğini söyleyebilirdin. Sevmediğini söyleyebilirdin. Hatta ondan nefret ettiğini... Bence Berk’in korktuğu şey buydu.”

Kollarını göğsünde birleştirip sırtını geriye yasladı. “Çok saçma!” dedi öfkelenerek.

“Bence sen onu affetmeye çalışmaktan ziyade kabul etmelisin.”

“Yanlışlarıyla mı?” diye sordu duyduklarına inanamıyormuş gibi.

“Bütün kusurlarıyla. Doğrularıyla, yanlışlarıyla, her şeyiyle... Ama en çok da aşkı nasıl yaşadığıyla.” Derin bir nefes çektim içime. “Aşk parmak izi gibidir, her insanın aşkı yaşayış biçimi bu yüzden farklıdır.”

“Mesela Özge,” diyerek araya girdi Esin. “Rüzgâr onun saçlarını okşadı diye nasıl mutlu olmuş. Baksana, yemeğe çıkacakları için heyecandan yerinde duramıyor. Ama sana sorsak, tüm bunlar senin için çok sıradan şeyler. Senin için ilk değil diye değil, senin aşkı yaşama biçimin farklı diye.”

Kafası karışmış gibi görünürken, “Yani evet,” dedi. “Berk benim saçlarımı ilk kez okşadığında ben Özge gibi mutlu olmamıştım. Elbette iyi hissetmiştim, bu çok değerli hissettiren romantik bir eylem ama şimdi Özge’ye bakınca o zamanlar o kadar da mutlu olmamışım diyorum.”

“İşte bu yüzden Berk’in de korktuğu şeyler seninkinden farklı olabilir. Sen onu bir başkasıyla görmekten korkarsın. O senin gözlerinin ona nefretle bakmasından.”

“Haklısınız galiba,” diyerek nihayet kabullendi.

“Lisedeyken sürekli öpüşen, birbirlerine aşk sözcükleri söyleyen vıcık vıcık bir çifttiniz. Midemi bulandırdığınız o günleri özleyeceğimi ölsem düşünmezdim,” diyen Özge o günleri hatırlamış olmalı ki suratını buruşturdu.

Ekin kahkahalarla gülmeye başladı. “Öyleydik değil mi?” dedi gülmeye devam ederken.

“Öpüşerek tanışan bir çiftten daha azını beklemiyorduk zaten,” dedi Esin, kardeşine gülümseyerek bakarken.

“O günleri ben de özlüyorum,” diye itiraf etti Ekin. Bir süre sessiz kaldık, her birimiz şimdi başka bir anının peşindeydik.

Bazılarımızın dudaklarında buruk bir tebessüm varken bazılarımızın gözleri dolmuştu.

“Geçmişe dönemeyiz ama gelecek bizim ellerimizde,” dedim bizi bu dipsiz kuyuya düşmekten son anda kurtararak. “Yarın Berk yanında olsun istiyorsan bugün onu kapı dışarı etme.”

“Bu yolun sonu nereye varacak hiç bilmiyoruz. Sona gelmeden yeniden başlamanıza izin ver.”

“Teşekkür ederim kızlar,” dedi buruk bir tebessümle. “Düşüneceğim bunları.”

“Seni çok seviyoruz ve her zaman her kararında yanındayız. Bunu sakın unutma.”

“Unutmam.”

“Ama Berk’i de çok seviyoruz,” diye ekledi Esin. “Ve sizi böyle görmekten nefret ediyoruz.”

“Düşüneceğim dedim,” dedi Ekin dişlerini sıkarak. Baktı ki konuyu kapatamıyor, kardeşi üzerine gelmeye devam edecek, “Pardon ama bu masada dünden hevesli başka biri daha var,” diyerek topu bana attı.

“Ne, ne hevesi?” diye sorarak panikledim hemen.

“Seviştiniz mi dün gece?” diye açıkça sordu birden. Ekin kardeşinin aksine gerçekten çok cüretkâr ve dobraydı.

“Ne?” diye çığlık attı Esin.

“Kiminle, nasıl?” diye soran Özge’ydi.

Ekin gözlerini devirdi. “Kimle olabilir?”

“Arden’le mi?” diye sorduğunda daha büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Üçü de meraklı gözlerle beni bekliyordu şimdi. İyi ama böyle bir şey nasıl anlatılırdı ki?

Ansızın yüzümü bir ateş bastı, kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Tenim esmer olmasaydı, şüphesiz Özge’den bile daha kırmızı olurdum. Neyse ki utançla birlikte gelen sıcaklık beni terletmekten öte açık etmedi. “Biraz öpüştük sadece,” diye yalan söyledim.

“Sen ne yere bakan yürek yakansın öyle,” dedi Ekin kıkır kıkır gülerken. Bana kıyasla hiç utanması yoktu.

“Doğruyu söylüyorum!”

“Peki peki...” dedi imalı bir gülümsemeyle. “Öyle olsun.”

“Aranız nasıl?” diye soran Özge, konuyu değiştirmek için mi yoksa gerçekten merak ettiğini için mi bilinmez, cevabını ilgiyle bekliyordu.

“Güzel.” Basitçe cevaplamak istemiş olsam da harfler sese dönüşürken hislerime yenik düşmüş, incecik bir tonda kelimeyi uzatabildiğim kadar uzatmıştım.

Özge ve Esin pis pis gülmeye başladığında “Ne kadar güzel?” diye sordu Ekin. Cevaplamama kalmadan sorularını peş peşe sıraladı: “Lisedeki köşe kapmacalarınızdan bahsettiniz mi? Birbirinize deli gibi âşık olmanıza rağmen aşkınızı neden bir türlü itiraf etmediğinizi konuştunuz mu? Boşa giden yıllarınızın sebebini konuştunuz mu mesela?”

Aldığım her yeni sorudan sonra yüzüm biraz daha düştü. “Henüz öyle bir konuşma geçmedi aramızda.”

“Bunları konuşmanın ne anlamı var ki?” diye sordu Esin. “Artık hepsi geçmişte kaldı.”

Ekin garip bir şekilde duruldu ve başını ağır ağır salladı, “Geleceği kurmak bizim ellerimizde,” diyerek beni tekrarladığında neden geri çekildiği anlaşılmış oldu.

“Aramız iyi,” diye yineledim. “Beni sevdiğini hissetmekten ziyade artık görüyorum da... Ama bazen beni korkutuyor.”

Özge koruma içgüdüleriyle öne atıldı. “Korkutuyor derken?”

“Sevgisiyle,” diyerek düzelttim hemen. “Çok titriyor üzerime. Bana kötü bir şey olacak diye ödü kopuyor. Onun için üzülüyorum çünkü ona bunun bir garantisini veremem.”

“Vurulduğunda çok etkilendi,” dedi Esin. “Hastanede kaldığın günler Arden için tam bir azaptı. Hepimiz için öyleydi tabii ama Arden başkaydı, nefes alan bir ölüye dönüşmüştü.”

“Biliyorum,” dedim yeniden birkaç hafta öncesini hatırlayarak. Kalbim anında sızlamaya başladı. “Hâlâ atlatamadı. Bazen ya hiç atlatamazsa diye düşünüp üzülüyorum. Uyuyamıyor ki geceleri. Ben uyuduktan sonra çok yorulmuşsa uyuyakalıyor sadece.”

“Naz’dan yardım mı istesek acaba?” diye sordu Özge. “Sonuçta o bir psikolog.”

“Ben daha önce sormuştum,” dedi Ekin. “Yaşadığı sürecin normal olduğunu söyledi. Zamanla azalarak son bulacaktı.”

“Umarım öyle olur,” dedim bunu içtenlikle dileyerek. “Çünkü Özge haklı. Bu yolun sonu nereye varacak bilmiyoruz. Altınsoylar hâlâ peşimizde. Dün ölümden dönen bendim, yarın içimizden birinin gerçekten ölmeyeceği ne malum...”

Kıpır kıpır bir heyecanla Özge’nin acil durum sinyaline cevap vermiştik. Şimdi dördümüz de karalar bağlamış gibi otuyorduk. Ekin’in gözlerinde uykuya dair en ufak bir emare bile kalmamıştı. Esin’in suratı olabildiğince asıktı, belki de başı şimdi çok daha fazla ağrıyordu. Özge’nin suratı artık kırmızıdan vazgeçmiş, beyaza çalıyordu. Benim kalbim acıyor ve bir şeyi çok iyi biliyordum:

Bu bir yolculuk hikâyesiydi ve bazı hikâyeler mutsuz bitmeye mahkûmdu. Bizim hikâyemizi başlatan bendim, sonunu mutlu bitsin diye hep birlikte yazacaktık.

20. EV: "MUTLU SONSUZ"

Ortamdaki derin sessizliği bölen, kapının bir kez daha ama bu defa hışımla açılmasıydı. Dört asık suratın da ifadesi değışti, korkarak kapıya baktık. Aralıktan içeriye giren Arden, hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu. "Nil!" diye bağırdı bana. Nilperi değil, *Nil*.

"Arden..." diye ürkerek ayağa kalktım.

Gürültülü adımlarla bana doğru yürüdü. Kızlar da en az benim kadar şaşkın bir halde onu izlerken bir adım önümde durdu. "Neredesin sen? Nasıl bana söylemeden çıkıp gidersin?"

"Buradayım," dedim sanki bu bir cevapmış gibi.

"Bizimleydi, sakın ol," dedi Özge. Yanımda duruyor ve bir eliyle sırtımı sıvazlıyordu. *Buradayım* demek için.

Arden'in gözleri öfkeyle parlarken ağzından çıkanlar kızgınlıkla değil kırgınlıkla kurulmuş cümlelerdi. "Uyandım ve yoktun. Uyandım ve yoktun Nil!"

"Özür dilerim. Kızlar mesaj atınca..."

"Beni uyandırabilirdin," diyerek kesti sözümü. "Bana nereye gideceğini söyleyebilirdin. Eşlik etmeme gerek yoktu, sadece nereye gideceğini bilsem yeterdi."

"Özür dilerim," diye tekrarlardım. Burnumun ucu sızlamaya başlamıştı. İşte bahsettiğim şey tam olarak buydu. Uyanmıştı

ve yoktum. Uyanmıştı ve yanında yoktum. Beni yanında görmemek onu çıldırtacak kadar korkutuyordu.

“Bağırma kıza,” diye araya girdi Ekin.

“Siz karışmayın!” Bunu söylerken adeta kükremişti. Ekin dahil hepimiz olduğumuz yere sindik. Hiddetli gözleri yeniden bana döndüğünde akan gözyaşlarımla karşılaşınca suratına tokat yemiş gibi oldu. Ela gözler şimdi öfkeyle değil, şaşkınlıkla bakıyordu.

“Neler oluyor burada?” Arden kaskatı kesilmişken kızlar kapıdaki Naz’a durumu açıklamaya çalıştı. Naz hızlı adımlarla yanımıza geldi. “Tamam, siz çıkın,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Nil’i de alıp gidin. Ben Arden’le konuşacağım.”

Ekin bir koluma girdi, Özge diğer koluma. Esin bize yolu açarak önderlik etti. Üçümüz toplantı odasından çıkmak üzere yürürken Arden put gibi öylece durmaya devam ediyordu. Kapıdan çıkmadan önce omzumun üstünden dönüp ona baktım. Biraz önce benim olduğum yere gözünü bile kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Onu istemeden de olsa bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Kızlar beni odama çıkardılar ve Arden gelene kadar yanımdan ayrılmadılar. Hiç konuşmadık, sessiz sedasız Arden’i bekledik. Yarım saat sonra gelen Arden’in daha iyi olduğuna kanaat getirdiklerindeyse bizi yalnız bıraktılar. Özge gitmeden hemen önce eğilip alnıma küçük bir öpücük kondurmuştu.

Arden omuzları çökmüş halde karşımda durduğunda Naz’la ne konuştuklarını deli gibi merak etsem de sormadım. “Gelse-ne,” dedim benden bir ışık beklediğini anlayarak.

“Sana bağırdığım için özür dilerim,” dedi öncelikle. Buruk bir tebessümle gülümsedim, elimi kaldırarak yanıma gelmesini işaret ettim. Çok geçmeden yanıma gelerek yataktaki yerini aldı. Sirtını yatak başlığına yaslayarak bacaklarını uzatmıştı. Onunla son kez bu konuyu konuşacağımızı umarak başımı

göğsüne yasladım. Kollarıyla bedenimi sarmaladı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Ben de...” diye itiraf ettim. “Seni böyle görünce ben de çok üzüldüğüm.”

Başını eğerek, “Affettin mi beni?” diye sordu, gözlerime bakma çabasını boşa çıkarmayıp hafifçe ona döndüm.

Ona içten bir gülümsemeyle baktım. “Hiç küsmedim ki.”

“Bir daha sana hiç sesimi yükseltmeyeceğim,” diye söz verdi.

“Arden,” dedim ılımlı bir sesle. Başımı göğsünden kaldırmak toparlandım, onu daha rahat görebilmek için uzaklaşmam gerekmişti. “Sorun değildi. Sorun ettiğim şey bu değildi.”

Kaşları çatıldı. “Neden ağladın o zaman?”

“Sana kıyamadığımı için ağladım.” Yanağına koydum avucumu, yüzündeki her noktanın üzerinden parmaklarımla geçtim. “Bu güzel suratı endişeli ve korku dolu görmek istemiyorum artık. Ellerinden kayıp gidecekmişim gibi bakma bana. Buradayım ben, seninleyim.”

“Buradasın,” diye onayladı beni. Elini kaldırıp yanağının üstündeki elimi tuttu. “Sana her an ellerimden kayıp gidecekmişsin gibi bakıyorum çünkü bizim gerçeğimiz bu. Altınsoylar peşimizde. Otel güvenli, evet ama sonsuza kadar seni burada saklı tutamayacağımı biliyorum. Bir de diğer adam var, kim olduğunu bile bilmediğimiz...”

“Haklısın,” dedim hızlıca. “Çok haklısın. Ama peşimizdekiler sadece benim için tehlike oluşturmuyor ki. Diğerlerine de her an bir şey olabilir. Sana da her an bir şey olabilir.”

“Anlamadın mı hâlâ?” diye sordu tebessüm ederek. “Sen varken diğerleri diye bir şey yok, ben diye bir şey yok. Benim için sadece sen varsın.”

“Ben böyle bir şey istemiyorum.”

Elimi yanağından çekip göğsüne götürdü, avucumu kalbinin tam üstüne bastırdı. “Ama burası artık sadece seni istiyor.”

“Arden...”

“Nilperi,” dedi tüy gibi bir sesle. “Ben artık başkalarının mutluluğu için kendi mutluluğumdan ödün vermek istemiyorum. Lisedeyken sana deli gibi âşık olmama rağmen sana arkadaştan öte davranamadım, neden? Demir için. Demir benim kardeşim diye... Kıyamadım ona. Kendime kıydım, yetmedi sana kıydım ama ona kıyamadım.”

“Hiç kızmadın mı Demir’e?”

Başını iki yana salladı. “Demir benim sevdiğim kıza âşık olmadı ki. Biz Demir’le aynı kıza âşık olduk. Nasıl kızarım ona? Nasıl suçlarım onu?”

“En başından beri biliyor muydun?” diye sordum şaşkın şaşkın.

“Kendi aramızda hiç konuşmadık. Ama bence ikimiz de her şeyin farkındaydık. Bu yüzden ben senden uzak durdum; Demir bu yüzden seni hiç yalnız bırakmadı.”

“Hiç gitmedi gerçekten,” derken gözlerim dolmaya başlamıştı. “Ama ben de ona hiç gitmesini söylemedim.”

“Demir’in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum,” dedi bunu yıllar önce anlamış ve kabullenmiş bir sesle. “Ona karşı hiçbir zaman romantik hislerin olmadı. Ama her zaman en büyük zaafın Demir’di.”

İnkâr etmedim çünkü doğrudu. Kendimi bildim bileli Arden’e âşıktım ben ama bu hayattaki tek zaafım Demir’di. Belki de o yüzden yıllarca Arden’in yokluğuna dayanabilmiş ama Demir’in benden üç gün bile uzak durmasını kaldıramamıştım.

“Bana nasıl baktığından emin değildim lisedeyken. Ama bana baktığın gibi de ona bakmadığını görebiliyordum. Çık-
saydım karşına, hislerimi itiraf etseydim çok mutlu olurduk

belki ama Demir kahrolurdu. Yapmadım bu yüzden, yapamadım. O da bunun farkında olarak bana sessiz bir yemin verdi. Seni bırakmadı ama bana da hiç yanlış yapmadı.”

“O yüzden senin olmadığın yıllarda bile bana karşı hep arkadaşça yaklaştı.”

Başını salladı hafifçe. Gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Arden için değil Demir için ağlıyordum şimdi. Kalbim hep Arden’i seçmişti. Demir bunu bile bile benden yine de vazgeçmemiştir.

“Onun için de çok zor, biliyorum. Bizim için olduğundan daha zor belki de. Ama artık bunun bir sonu olmalı. Bu döngüyü kırmamız lazım. Ben artık kardeşim üzülecek diye sevdiğim kadından uzak durmak istemiyorum.”

“Artık?” diye sordum. Buna ne zaman karar vermişti, merak ediyordum.

“Bir sabah uyandım ve yoktun,” diye tekrarladı yarım saat öncesindeki gibi. Doktorların uyanmak istemiyor dediği sabahı bahsediyor olmalıydı; daldığım o ölüm uykusundan...

“Buradayım,” diye hatırlattım, gözleri yeniden uzaklara daldığında.

“Buradasın,” diye tekrarladı. “Bu yüzden artık sadece sen varsın. Bir kez daha kaybetmeye niyetim yok seni.”

“Beni kaybetmeyeceksin,” diye söz verdim. “Ama beni her yanında göremediğinde bu kadar korkmaya devam edersen aklını kaybedeceksin.”

“Senin yüzünden delirmek mi...” Kısık sesle güldü. “Buna bayıldım.”

“Arden!”

“Tamam tamam,” dedi şaka yaptığını söyleyerek. “Naz’la konuştuk. Artık daha sakin olacağım. Endişeleri ve korkuları bir kenara bırakacağım. Yavaş yavaş da olsa...”

“Emin misin?”

“Eminim,” dedi kararlı bir sesle, gülümsememe kalmadan, “Sen yine de beni denemeye kalkma olur mu?” diye tereddütlü gözlerle sordu.

“Peki,” dedim içim biraz olsun rahatlamışken.

“Uyutalım mı şimdi seni?”

Gözlerim parladı birden. Eliyle göğsüne vurarak beni çağır-
dı, bekletmeden başımı yeniden kalbinin tam üstüne koydum.
Mırıltılı bir ses çıkardıktan sonra daha önce hiç duymadığım
bir şarkıyı söylemeye başladı.

*“Uyu aşkım koynumda,
Kaygısız mışıl mışıl,
Bana emanet gül yüzünde,
Gülümseyen huzur...”**

* Çağatay Ulusoy, “Mutlu Sonsuz”, 2015.

21. EV: "ANKARA'DA AŞIK OLMAK"

Ankara'daki beşinci günlerine başladıklarında peşlerindeki büyük tehlikeyi unutmuş gibi davranıyorlardı.

Arden ve Nilperi önceki günlerde olduğu gibi bugün de birbirlerine sıkıca sarılmış bir halde uyandılar. Nilperi bir kez olsun otel sınırları dışına çıkamadığı için artık bunalmaya başlamıştı ama Arden'in canını sıkmak istemediği için bunu dile getirmiyordu. *Sorun yok*, diyordu kendi kendine. *Arden yanımda ve biz iyiyiz*. Ama o iyi hissetmiyordu artık. Biraz daha zamanın geçmesini bekliyordu sadece. İllaki bir noktada Arden'in endişelerini bir kenara bırakabileceğini umuyordu.

Demir keskin bir baş ağrısıyla uyandı, önceki gece alkollü biraz fazla kaçırmıştı. Kalbindeki sızıyı öyle kolay kolay dindiremeyeceğinin farkındaydı. Yine de deniyordu. Ona bu sancılı süreçte en iyi gelen şey, Naz'ın çay saatleriydi. Demir ne zaman uzaklara dalmış olsa kendini bir anda Naz'la nane çayı içerken buluyordu. Başta burun kıvrarak içtiği çayı artık severek içiyordu hatta son seferde Naz'ın davetini beklemeden kalkıp kendisi gitmişti. Ona iyi gelen içtiği nane çayı mıydı yoksa Naz'ın kendisi mi, işte bundan pek emin değildi.

Esin, canlı müzik akşamında içini döktüğü yabancıların sözlerini düşünüyor ve bir çıkış yolu arıyordu. Bir kez daha görse kadını, yol göstermesini isterdi ama ne yüzünü hatırlıyordu ne

de öyle bir kadının gerçek olup olmadığından emindi. Belki de hayal kuruyordu. Belki de o gece konuştuğu aslında kendiydi. Kalp bazen o kadar saçmalardı ki akıl ona yol göstermek için başka birinin silüetine bürünürdü.

Naz uyanır uyanmaz her sabah yaptığı gibi telefonuna baktı ve hapisteki babasına mesaj yazmaya başladı. Ona her sabah bir önceki günün nasıl geçtiğini anlatırdı. Son zamanlarda yazdıkları Arden ve arkadaşlarıyla ilgiliydi. Klinik Psikoloji üzerine yüksek lisans yapmayı beklerken kendini bir anda otel işletmeciliği yaparken bulduğunda işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmemişti. Babası hapse girmeden önce oteli Naz'a emanet etmişti; sonrasında Naz'ı da Arden'e... Naz şimdi öyle insanlar tanıyor ve onlarla öyle farklı bağlar kuruyordu ki bunun, babasının özlemini çekerek geçirdiği günlerin bir karşılığı olduğuna inanıyordu.

Özge gözlerini açtığı anda yanında Rüzgâr'ı bulamadı. Ama Rüzgâr'ın yokluğu ilk kez içini burkmadı, kıpır kıpır bir heyecanla kalktı yatağından. Çünkü bugün nihayet günlerdir beklediği o randevuya çıkacaklardı. Bu akşamı bir randevu olarak adlandırmak doğru olur muydu emin değildi ama içinden bir ses bu yemeğin önceki yemeklerden daha farklı bir anlamı olduğunu söylüyordu.

Yağız uyanmış olmasına rağmen yataktan çıkmadı, bir sosyal medya uygulamasından diğerine geçerek dakikalarını öldürdü. Bu aslında pek alışık olduğu bir durum değildi çünkü Amerika'da okurken arkadaşlarının onun için yaptığı fedakârlığı bir an olsun aklından çıkarmamış ve onları hayal kırıklığına uğratmamak için çok çalışmıştı. Zamanını sadece kendini geliştirmeye adanmıştı.

Berk uyanır uyanmaz telefonunun ekran kilidini açtı ve fotoğraf albümüne girerek Ekin'in yüzüne baktığında gününün gerçekten aymış olduğunu düşündü. Ekin ise hayatında yeni

bir sayfa açacağını bilerek uyanmıştı. Kızlarla yaptığı konuşmadan sonra aklı epey karışmış durumdaydı. Odasına döndüğünde uyuyamamış, düşünüp durmuştu. Günler sonra da olsa nihayet bir karar vermiş olmanın sevinciyle uzanıp telefonunu aldı eline, üzerine bir kez daha düşünmeden yazmaya başladı.

Ekin:

Kahvaltı?

Berk:

Yağız'ı yataktan çıkarabilirsem geliyoruz.

“Bu çocuk gerçekten çok şapşal,” dedikten sonra kendini tutmadı, özgürce bir kahkaha attı. Gülümsemeye devam ederken parmakları hızla yeni bir mesaj yazdı.

Kahvaltı? Sen ve ben.

Berk mesajı okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalkaldı öylece. Ellerin arasındaki telefon bir süre sonra yavaşça kucağına düştü. Yağız bunu fark ettiğinde meraklı gözlerle dönüp arkadaşına baktı. Berk'in, Ekin'den böyle bir teklifi beklemediği için telefonu tekrar eline aldığı anda gelen mesajın gerçekten de Ekin'den gelip gelmediğini kontrol etmesi gerekti. Numaraya baktı, Ekin'in numarası. Mesaja baktı, son zamanlardaki Ekin'in atmayacağı bir mesaj.

“Uyanamadım mı acaba?” dedi kendi kendine. Başını yan çevirip ona bir uzaylı görmüş gibi bakan Yağız'a hitaben, “Bu bir rüya değil mi?” diye sordu.

“Yahu, film diyorum film! Ne rüyası?”

Berk gerçeği henüz idrak edememişken Ekin sıkılmaya başlamıştı. Sıkılmaktan da ziyade pişman olmak üzereydi. Mesajı görmüştü Berk ama cevap yazmamıştı. Attığı mesajı geri alacaktı ki nihayet cevap geldi.

Bayılacağını düşündüğüm çok iyi bir mekân var.

Ekin yeniden gülümsedi. Bir saat sonra lobide buluşmak üzere anlaştılar. Berk heyecanla yerinden kalktı. Bu harika haberi Yağız'la paylaşmak için can acıtıyordu. Öte yandan Yağız'ın bunu herkese söyleyeceğinden emindi. Ekin diğerlerinin bilmesini ister miydi, Berk bundan pek emin değildi.

“Kurt mu var?” diye sordu Yağız.

“Ne?”

“Götünde diyorum kurt mu kaynıyor? Başım döndü, sabit dur.”

“Ha, pardon,” diyerek Yağız'ın yatağının ayakucuna oturdu. Elindeki telefonu sıkı sıkı tutmuş, derin nefesler alıp veriyordu.

“Ne diyor Ekin?”

Berk şaşkınlıkla büyüttüğü gözlerini Yağız'a çevirdi. “Ekin'in mesaj attığını nereden anladın?” Yağız ona üstten bir bakış attı. “Neyse,” diyerek Yağız'ın kendini övme seansına başlamasına engel oldu. “Kahvaltı yapmak istiyormuş.”

“Buna mı sevindin? Zaten her sabah yapmıyor muyuz?”

“Baş başa olalım dedi.”

“Yani üçümüz mü?”

“İkimiz geri zekâlı. Ekin ve ben. Sen yoksun.”

Yağız dudaklarını büktü. “Alınırım ama.”

“Alınırsan alın lan. Senin yüzünden zaten bir türlü yakınlaşmıyoruz.”

“O senin halt yemenden kaynaklanıyor. Benimle ne ilgisi var?”

Berk işaretparmağını tehditkâr bir havayla Yağız'a doğrulttu. "Onu bunu bilmem çocuk. Yıllar sonra ilk randevumuz bu. Mahvedersen ben de seni mahvederim."

"Haspama bak," dedi Yağız burun kıvrarak. "Mahvedermiş. Ne yapabilirsin ki? Hayır, en fazla ne yapabilirsin?"

"Oyun hesabını silerim," dedi Berk. Gözucuyla Yağız'ın telefonuna bakmış ve çiftlik oyunu oynadığını görmüştü.

"Sakın!" dedi Yağız. Elindeki telefonu yastığın altına sakladı. "Ne istersen yaparım, söz!"

Berk zafer kazanmış bir edayla güldü. "Ekin'le aramıza girme."

"Ekin'le niye aranıza gireyim Berk, sen aptal mısın?" Yağız oflayarak gözlerini devirdi. "İdol dediğimiz şu adama bak. Zekâ seviyen beni her geçen gün biraz daha hayal kırıklığına uğrattıyor."

"Alırım ayağımın altına."

Yağız aldırış etmeden bacaklarını toplayarak bağdaş kurdu. "Ekin'le yeniden sevgili olmanızı en çok ben istiyorum," diye vakur bir şekilde konuşmaya başladı. "Bazen bilerek aranıza girip su kaynatıyorum ki konuşacak bir konunuz olsun. Yoksa kızın suratına bön bön bakıyorsun sadece."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Bön bön biraz argo gibi oldu. Hayran hayran demek daha doğru olur."

"Ama bakıyorum sadece değil mi?" diye sorduğunda bunu yeni fark ediyordu. Berk her zaman Ekin'e bakıyordu. Ekin'in güzel yüzüne baktığında aklında ne varsa uçup gidiyordu. Ona söylemek istediği onca söz, anlatmak istediği tüm hikâyeler, bir anda siliniyordu. Ekin'i gördüğü ilk günden beri bu böyleydi.

"Bakma zamanı değil artık. Harekete geçme zamanı. Kaçıp giderse çok üzülürsün."

"Kaçmaz ya," dedi ama bundan o kadar da emin değildi. Ekin'di bu. Ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Neyse, konuştur-

ma beni de hazırlanıp ineyim aşağı. Kaçmaz belki ama kesin beklemez.”

“Bir dakika bile beklemez,” dedi Yağız, lise yıllarına ait bir anıyı gülerek hatırlarken. “Koş Berk koş, yakala kızı!”

Berk lobiye indikten tam on yedi dakika sonra Ekin geldi. İnce askıları olan, çiçekli beyaz bir elbise giymişti. Berk onu görür görmez aklının yine uçup gittiğini fark etti. Öyle ki Ekin adım atmayı kesip, “Çok beklettim mi?” diye sorduğunda beklediği dakikaları unutmuştu.

“Ben de yeni gelmiştim.”

Ekin bundan pek hoşlanmadı. Çünkü bilerek geç hazırlanmış, Berk’i bekletmek istediği için buluşma saatinden daha geç bir vakitte aşağı inmişti. Eğer bunu yapmayıp tam saatinde inmiş olsaydı, bekleyen kendisi olacaktı, bunu anlayınca bozuldu. Berk yine iyi bir şey yapmak istemiş ama bilmeden eline yüzüne bulaştırmıştı. “Nereye gidiyoruz peki?” diye sordu Ekin, buna bozulup çekip gitmemesi gerektiğini kendine söyleyerek.

“Sürpriz,” diyerek gülümsedi Berk, önden ilerlemesi için kızı bekledi. Ekin yavaş adımlarla lobiyi yürüyüp otelden çıktı. Berk’in arabası kapıda bekliyordu. Birlikte arabaya bindiler ve sadece on bir dakika sonra mekândaydılar.

Konsept kafeydi burası. Ekin içeri girer girmez ortamın enerjisine bayılmıştı. Berk’i daha ilk dakikadan şımartmamak için ses etmedi. Pencere kenarındaki masalardan birine oturdular. Ekin çiçeklerle süslenmiş kafeyi incelemeye devam etti. Duvardaki tabloların içinde kurutulmuş çiçekler vardı. Oturdukları masanın üstü bir çiçeğin taç yapraklarından, sandalyeler ise çanak yapraklardan ilham alınarak tasarlanmıştı. Garson menüyü getirdiğinde Ekin menüdeki çiçek isimlerinden oluşan yiyecek ve içecekleri gülümseyerek karşıladı. Kahvaltılık yulaf lapalarından chia tohumlu olanını seçti. “Ben bir Orkide Bowl alabilir miyim?” diye sordu garsona.

“Ben de Şakayık Tostu rica ediyorum,” dedi Berk. *İyi ki yanımızda Yağız yok*, diye geçirdi içinden. Yağız mekânla da menüyle de dalga geçer, katıla katıla gülerek üçünü de rezil ederdi.

“İçecek olarak ne arzu edersiniz?”

Ekin sıcak içecekler bölümüne bakarak gülümsedi. “Papatya çayı lütfen.”

“Aynısından,” dedi Berk. En azından adı içeriğiyle uyumluydu. Siparişler gelene kadar sessiz kaldılar. Ekin mekâna hayranlıkla bakmaya devam etti, Berk de aynı şekilde Ekin’i izledi.

Masaya bırakılan yiyecekler neredeyse bitmek üzereyken Ekin çayından bir yudum aldı ve sohbeti başlattı. “Nedenini sormayacak mısın?”

Berk tostunun son lokmasını çiğnerken duraksadı, çayından bir yudum alarak yutmasını kolaylaştırdı. Tabağının yanındaki peçeteye ağzını silip yutkundu. *İşte başlıyoruz*, dedi içinden. “Konuşmak istediğin bir şey var belli ki.”

“Çok zekisin,” diye dalga geçti Ekin.

“Dinliyorum seni.”

Ekin tabağındaki yulaf lapasından bir kaşık daha alıp çok beğendiği halde sadece yarısını yiyebildiği tabağını hafifçe itti, yanındaki peçeteye uzandı. Dudaklarını peçeteye değdirerek sildikten sonra dirseklerini masaya koydu. “Bunun böyle gitmeyeceğini fark ettim. Sen ve ben. Böyle devam edemeyiz. Haklısın sen.”

Berk konuşmanın nereye varacağını anlamış gibi başını salladı. Ama hiçbir şey anladığı yoktu.

“Ya şimdi birimiz gidecek; kalan da giden de kendi yolunu çizecek. Ya da yeniden deneyeceğiz.”

Gözlerini kaçırdı. Düşünmesine bile gerek yoktu. “Ben giderim,” dedi Berk teslim olmuş gibi bir soluk vererek. “Sen bizimkilerle biraz daha kal.”

Ekin'in kaşları çatıldı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Birimiz gidecek demedin mi? Tamam işte, ben giderim. Özlemişsindir bizimkileri, kal onlarla."

"Devamında başka bir şey daha söyledim. Dinlemiyor musun sen beni?"

Dinliyordu dinlemesine ama ihtimal bile vermediği için aklı reddediyordu. "Yeniden deneyelim dedin," diye duygusuz bir sesle tekrarladı Ekin'in sözlerini. Ekin'in beklenti dolu gözlerini fark ettiğinde, "Yeniden deneyelim dedin!" diye sevinçle bağırdı.

Otele geri döndüklerinde yıllar sonra ilk kez el ele tutuşuyorlardı. Asansör odalarının bulunduğu kata ulaşmak üzereyken, "İstersen bir süre kimseye söylemeyebiliriz," dedi Berk.

"Olur," dedi Ekin.

"Olur," diye tekrarladı Berk. "Akşam görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Ekin arkasını dönüp odasına doğru yürümeye başladığında Berk umutsuzca başını eğdi. Adım atmasına kalmadan yanağından küçük bir öpücükle ödüllendirildi. Ekin odasına doğru koşarken Berk öpüldüğü yanağını tutmuş, sırtıyordu. Kendilerini yeniden ilk kez âşık olmuş gibi hissediyor olmaları hızla çarpan kalplerinden belliydi.

Berk odasına girdiğinde sırtını kapıya yasladı. Ekin odasına girdiğinde sırtını kapıya yasladı. Berk odada yalnız olmadığını bildiğinden mutluluğunu dışa vurmadı. Elini kalbine koydu ve yıllar sonra bile aynı hızla atabilmesine şaşırdı. Belki de çok daha hızlıydı. Ekin yalnız olmanın verdiği cesaretle yerinde zıplamaya başladı. Yıllarca kendinden bile sakladığı hislerini özgürce dışa vurdu. Ayakkabılarını bir kenara fırlatıp yatağın üstüne çıktı, kıkır kıkır gülerken bir de yatağın üstünde zıplamaya başladı. Ancak her ikisinin de mutluluğu uzun sürmedi.

Yağız kapının açıldığını duyunca, “Kahvaltı dediğin bir saat olur ama iki saati geçmez. Yedi saattir neredesin!” diye söylenmeye başladı.

Ekin çalan kapıyı açtı. Özge elini beline koymuş, hesap sorar bir tavırla, “Kendimi sana bırakacağım öyle mi?” diyordu.

“Ne?” diye sordu Ekin anlamayarak.

“Yemek için hazırlanmama yardım edecektin!”

Elinin içiyle alnına vurdu. “O bu akşam mıydı?” Kolundaki saate baktı. Berk’le uzun saatler geçirdiğinin farkındaydı ama yedi saati devirdiklerini yeni görüyordu. “Tamam,” dedi kriz anını nasıl yöneteceğini düşünürken. “Yemek kaçta?”

“Yedi.”

“Üç saatimiz var, harika.”

“Ne giyeceğimi bile bilmiyorum, nesi harika bunun?”

“Sakin ol bebek,” dedi gülümseyerek. “Kızlara haber ver, alışverişe çıkıyoruz.”

•

Nilperi aldığı mesajı okuduğunda içinde ukde kalacağını bilmesine rağmen reddetti. Otelden çıkması Ankara’daki ilk sabahlarında yaşananları tekrarlayacakları anlamına geliyordu. Arden ona bir söz vermişti ama zamanla demişti. Ona da kendine de biraz zaman vermek istediğinden, kızların teklifini reddetti.

Özge, ikizleri ve Naz’ı da yanına alarak caddeye çıktı. Otele döndüklerinde buluşma saatine tam bir saat kalmıştı. Özge’nin Rüzgâr’la kaldığı odaya girdiler. Özge ılık bir duş almak için banyoya girmişken Nilperi de yanlarına gelmişti.

“Ne aldınız?” diye merakla sordu Nilperi.

Ekin büyük bir gururla Özge için seçtiği elbiseyi gösterdi. İnce askılı, siyah, belden oturtmalı bir elbise. Nilperi şaşkın şaşkın hafif göğüs dekoltesi olan elbiseye baktı çünkü hiç Özge’nin tarzı değildi.

“Özge dekolteli şeyler giymeyi sevmez ki.”

“Ama bu, elbisenin ona çok yakıştığı gerçeğini değiştiriyor.”

“Sevdi mi bari?”

“Sevdi sevdi,” dedi Naz. “Ve gerçekten çok yakıştı.”

“Ama saçları nedeniyle biraz üzgün,” dedi Esin. “*Bu elbiseye uzun dalgalı saçlar çok güzel olurdu*, dedi.”

Özge’nin saç koparma hastalığından henüz hiçbirinin haberi yoktu. Bir tek Rüzgâr biliyordu. Bir tek Rüzgâr...

Çok geçmeden Özge banyodan çıktığında kızlar derhal harekete geçti. Biri ojelerini sürdü, diğeri makyajına başladı; biri kısacık da olsa saçlarına şekil vermeye çalıştı. Naz ise bir köşeye çekilip birbirinden tamamen farklı karakterlere sahip bu dört genç kadını seyretti. Onların arkadaşlıklarına imreniyordu. Hiç böyle yakın kız arkadaşı olmamıştı. Daha önce hiçbir kız arkadaşıyla alışverişe bile çıktığını hatırlamıyordu. Bu kadınları yıllar önce tanımayı ve onlarla birlikte büyümüş olmayı ne çok isterdi.

“Nasıl olmuşum?” diye soran Özge’nin diğerlerine değil de sadece ona baktığını fark ettiğinde heyecanlanarak ayağa kalktı. Özge’nin etrafında şöyle bir döndü ve bildiği tüm iltifatları içtenlikle sıraladı.

“On dakika kaldı,” dedi Esin, her üç dakikada bir kalan vakti söyleyerek Özge’nin daha da gerilmesine neden oluyordu.

“Umarım bekletmez seni,” dedi Ekin. Bu onun için kesinlikle eksi puandı.

“Gelsin de bekletmesi sorun değil,” diyen Özge bunca hazırlığa rağmen karşılık bulabileceğine inanmıyordu. Çünkü Rüzgâr bazen öyle operasyonlara katılırdı ki günlerce eve gelmediği bile olurdu.

Ancak bu kez öyle olmadı. Altınsoylarla ilgili yürüttükleri operasyonu bu akşam için geri plana aldı Rüzgâr ve otele girdi.

Lobideyken Özge'yi aradı, odaya çıkıp üzerini değiştirmekle vakit kaybetmek istememişti. Bir an önce söz verdiği o yemeğe gitmek istiyordu. Fakat asansörden inen Özge'yi görür görmez acele ettiği için pişman oldu. Özge'yi daha önce hiç bu kadar şık görmemişti. Ama güzelliğinin her zaman farkındaydı. Özge salına salına Rüzgâr'a doğru ilerlerken Rüzgâr çaktırmadan kendi kıyafetlerine baktı. Bol kesim kargo pantolon ve vücudunu saran dar siyah tişört üzerine ince bir ceket... Özge'nin ne hayal ettiğinden pek emin değildi ama onun yanına hiç yakışmayacağını anlamıştı.

Özge karşısında durup hafifçe gülümsedi. "Geldin."

"İşim yeni bitti. Daha önce gelip senin gibi hazırlık yapmadığım için üzgünüm. Ama eğer beklerim dersen çıkıp ben de bir şeyler--"

"Hiç gerek yok," diyerek Rüzgâr'ın sözünü kesti. "Beni de kızlar hazırladı zaten."

"Ha, sen o yüzden..." dedi Özge'yi baştan aşağı süzmeyi bırakarak. "Ben de diyorum nereden çıktı bu elbise? Pek senin tarzına benzemiyor da..."

"Beğenmedin mi?" diye panikle sordu. "Kötü mü olmuş?"

"Kötü değil," dedi doğru kelimeyi ararken. "Sadece beklenmedik."

"Çok iddialı olmuş değil mi? Benlik değil."

Özge başını eğince Rüzgâr bundan hiç hoşlanmadı, bir an düşünmeden hareket etti ve elini uzatıp Özge'nin çenesini tutarak başını kaldırmaya zorladı. Özge'yi üzgün, çaresiz ve umutsuz görmekten nefret ederdi. Rüzgâr'a göre Özge her ne olursa olsun başını eğmemeli, söylediği ve yaptığı hiçbir şeyden utanç duymamalıydı.

Rüzgâr, "İddialı olmuş, evet," dediğinde Özge başı dik olmasına rağmen gözlerini kaçırdı. Utangaç bir kızdı çünkü yetiştirilme tarzı onu böyle biri olmaya itmişti. Özge'nin ailesi

onu kısıtlayarak ve baskılayarak büyütmişti. *Açık kıyafetler giyemezsin. Makyaj yapamazsın. Erkeklerle arkadaş olamazsın. Benim sözümün üstüne söz söyleyemezsin. Oraya gidemezsin. Bunu yapamazsın. Ayıp olur. Söz olur. Gülme. Sakın sesli gülme.* Bir gün Rüzgâr tuttu elini, peşinden gitmenin fırtınaya kapılmaktan farksız olduğunu bilse de Özge o eli hiç bırakmak istemedi. Önce kurallar yıkıldı sonra sınırlar geçildi. Özge yine de ona dayatılan bazı düşüncelerden arınamadı. “Ama sen de iddialı bir kadınsın,” diye devam eden Rüzgâr’ın tek isteği Özge’nin mutlu ve özgür bir yaşam sürdüğünü görmektir. En azından çok uzun bir süre tek isteği buydu. Artık başka bir isteği daha vardı.

Özge’nin yanakları öyle kızardı ki *otelden çıkarken allık sürmesem de olurmuş*, diye düşündü. Birlikte Rüzgâr’ın eski model arabasına bindiler ve yolculukları başlamış oldu. Nereye gideceklerini merak etse de sormadı. Rüzgâr da söylemedi. Araba bir caddenin başında durduğunda Özge derin bir nefes aldı. Buraya kadar iyi gittiğini düşünüyordu.

Rüzgâr arabadan indi ve ön taraftan dolanıp Özge’nin kapısını açtı. Özge memnuniyetle gülümseyerek kendisine uzatılan eli tuttu. Arabadan indiğinde başını mekânın adını görmek için kaldırdı ve okuduğu isim kahkaha atmasına neden oldu.

“Ne, neye güldün?” diye sordu Rüzgâr, kızın gülüşünden gözlerini alabildiğinde. Etrafına baktı ve neyin bu kadar komik olduğunu sorguladı.

“Beni ocakbaşına getirmişsin.”

Rüzgâr bir hata yaptığını anlayarak mahcup hissetti. “Ke-bap sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum tabii ki.”

“Neden güldün o zaman?”

“Kızlar nereye gideceğimizi sorduğunda, Rüzgâr’ı biraz olsun tanıyorsam ocakbaşına gideriz, demiştim de ondan.”

Dişlerini göstererek sırttı. “Beni gerçekten iyi tanıyorsun.”
“Sanırım.”

Kolunu kızın beline sardı ve birlikte mekândan içeri girdiler. Rüzgâr’ın saatler önce arayıp rezerve ettiği masaya geçtiklerinde Özge bulundukları ortama ve giydiği elbiseye baktı. Rüzgâr bunu fark ederek ona cesaret verecek bir gülümseme yolladı. Kızın sandalyesini çekerken, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı kulağına.

Rüzgâr geçip kendi yerine oturana dek Özge genç adamdan aldığı iltifatın bedeninde yarattığı etkilerden kurtulabilmiş değildi. Evliliklerin başından beri bu ilk romantik sayılabilecek randevularıydı ve Rüzgâr bugün ona tam iki kez iltifat etmişti. Özge tüm bunlar karşısında şaşırmadan edemiyor, hissettiği mutluluğun gölgelenmesini istemediği için sebep ve sonuç aramıyordu.

“Etler bende, merak etme,” dedi Rüzgâr sipariş verdikten sonra.

“Göster bakalım maharetlerini,” dedi Özge gülerken.

Rüzgâr etleri Özge’nin damak tadına göre pişirip servis etti. Özge ağzına aldığı her lokmadan sonra ne kadar beğendiğini mırıltılı sesler çıkararak belirtti. Daha önce de yemek yapmıştı Özge’ye ama ilk kez bu kadar eğleniyorlardı. Öyle ki yemek boyunca kahkaha seslerinin yükseldiği tek masa onlarınkiydi. Özge tıka basa doyduğunu söylediğinde kalan etlerin tamamını Rüzgâr yedi.

“Maşallah,” dedi Özge yarım ağız gülerken. “Her zaman bir orduya yetecek kadar çok yiyorsun ama hep fitsin.”

“Lokmalarımı mı sayıyorsun sen?” dedi sahte bir kızgınlıkla.

“Yetişemiyorum desem?” dedi kıkır kıkır gülerken. Rüzgâr masadaki acı biber turşularından birini Özge’nin kafasına attı. Özge gülmeye devam etmesine rağmen biberi havada yakalayıp, “Ama buna yetiştim,” dedi.

“Demek beni çekici buluyorsun,” dedi Rüzgâr, mezeleri karıştırırken.

Şaşkınlıkla, “Çekici mi?” diye sordu. “Ben öyle mi dedim?”

“Hı hı,” diyerek kızın üzerine gitti.

Özge bu kez geri adım atmak yerine, “Evet,” dedi. Bunu nasıl yapabildiğine kendi bile şaşırıken, “Hoş görünüyorsun,” diye devam etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Rüzgâr. “Sen de çok hoşsun.”

“Karşılık beklediğim için söylediğim bir şey değildi.”

“Karşılık beklediğin için söylemedim ben de. Gerçekten çok hoşsun.”

Kalbi göğsünden taşacakmış gibi atarken sertçe yutkundu. “Ben de teşekkür ederim o zaman.”

“Çıtı pıtı olman hoşuma gidiyor,” diye devam etti Rüzgâr. Bir kere köprüleri yakmıştı ama flört etme konusunda gerçekten iyi değildi.

Öyle ki Özge onun bu söylediğini bir iltifat olarak almak yerine kaşlarını çatı. “Ben çıtı pıtı değilim ki. Boyum 1,64”

“Aramızda otuz santim var. Bana göre kısasın.”

“Haklısın,” dedi aralarındaki boy farkını hatırlayarak. “Ama bu hoşuna gidiyor?” diyerek onaylanmayı bekledi.

Rüzgâr başını belli belirsiz salladı. “Başka ne hoşuma gidiyor seninle ilgili merak ediyor musun?”

Merak ediyordu ama sormaya çekiniyordu. Sertçe yutkundu. “Aslında...” dedi uzun zamandır aklını yoran gerçeği masaya dökmeye karar verince. “Benimle neden evlenmek istediğini daha çok merak ediyorum.”

Rüzgâr bu soruyu beklemediğini elinden kayıp düşen çatalıyla göstermiş oldu. Garson yeni bir servis takımı getireceğini söyleyince reddetti ve içki söyledi. Özge buna şaşırdı çünkü Rüzgâr’ı daha önce hiç alkol alırken görmemişti. Masaya gelen rakı bardaklarını da aynı şaşkınlıkla karşıladı. Rüzgâr içkisin-

den birkaç yudum aldıktan sonra biraz olsun gevşedi ve nihayet sır perdesini aralamak üzere dudaklarını ıslattı. “Çünkü...” dedi sesini bulabildiğinde. “Anneme çok benziyordun.”

Özge bundan rahatsız oldu. “Nasıl bir benzerlik?”

“Kadersel.” Bir yudum daha içti. “Annem çok tutucu bir ailede büyümüş. O kadar kısıtlanmış ki hayal ettiği hiçbir şeye kavuşamamış. En sonunda hiç tanımadığı hatta görmediği bir adamla yani babamla evlenmiş. Hiç mutlu değildi. Onu bir kez olsun mutlulukla gülümserken görmedim. Bazen evde yalnız olduğumuzda onu güldürmeye çalışırdım, küçük bir tebessüm ederdi yalnızca, ama dünyalar benim olurdu. Sonra bir gün gitti. Hastalıktan dediler ama bence sevgisizliktendi.”

“Çok üzgünüm,” dedi Özge gözleri bulutlanmışken. “Başın sağ olsun.”

Bir yudum daha içti. “Sonra seninle tanıştık.” Özge’yi cina-yet şüphelisi olarak sorguladığı günden bahsetmiyordu. Hayvan haklarını savunmak için yaptığı izinsiz eylem dolayısıyla ifadesini aldığı günden de bahsetmiyordu. Sıradan bir günde sıradan bir kafede tesadüfen karşılaştıkları o andan bahsediyordu. “İçtiğimiz her yeni kahvede seni biraz daha tanıdım. Zamanla çok değer verdiğim bir insana dönüştün. Aile evindeki yaşantının anneminkiyle ne kadar benzediğini fark ettikçe seni o hayattan çekip kurtarmak istedim. Sonun annem gibi olmasın istedim.”

“O gün kurtardın beni,” dedi babasının İzmir’e geldiği ve onu yerlerde sürüklediği günü hatırlatarak. “Babama evli olduğumuzu söyledin ve biz evlendik.”

“Evet,” diyerek onayladı. Bir yudum daha aldı.

“Neden daha sonra boşanmak istemedin?”

“Neden boşanmak istemedim?” diye tekrarladı Rüzgâr.

“İki yıldır sürüyor bu sahte evlilik. Oysaki beni kurtarman için bir ay bile yeterdi.”

“Belki de kurtarmak istediğim başka birinin daha olduğunu fark etmişimdir.”

“Anlamadım,” dedi Özge kafa karışıklığı yaşarken.

Rüzgâr bir yudum daha içti. “Bu da başka bir yemeğin konusu olsun.”

“Başka bir yemek,” diye kısık sesle tekrarladı Özge. Bu akşamın tekrarlanacağını bilmek tüm cevaplara bedeldi o an. Mutlulukla gülümsedi. Dışarı çıktıklarında Rüzgâr araba sürmeyecek kadar sarhoştı. Özge şoför koltuğuna oturdu ve Ankara yollarında sürmeye başladı.

Odalarına girdiklerinde Rüzgâr’a ılık bir duş alması için ısrar etse de Rüzgâr onu dinlemedi, kendini yatağa attı ve sadece üç dakika sonra uyuyakaldı. Özge üzerindikilerden kurtulmak için banyoya girecekti ki Rüzgâr’ın sayıklamalarını duyunca olduğu yere çivilendi.

Anne, diyordu Rüzgâr. Bunun daha önce hiç yaşanmadığını bilen Özge, sertçe yutkundu ve hata yapmaktan korksa da ilk kez kalbinin sesini dinledi. Sayıklamaya devam eden Rüzgâr’ın yanına kıvrıldı ve ona şefkatle sarıldı.

22. EV: "KAYBETTİM YİRMİLERİMDE"

Nilperi'den,

Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken duyduğum melodik ses, Arden'in irkilerek gözlerini açmasına neden oldu. Yastığının altındaki telefonunu eline aldı ve ekranda gördüğü isim her neyse kaşları çatıldı. "Kim?" diye merakla sordum.

"Mert," dedi tükürür gibi.

"Mert mi?" diye tekrarladım gözlerim irice açılırken. Arden benim kadar paniklemiş görünmüyordu. Hatta *hiç* paniklemiş görünmüyordu. O kadar sakindi ve bu olayı o kadar normal karşılamıştı ki doğrulup aramayı cevaplandırması uzun sürmedi.

"Konuş," dedi telefonun diğer ucundaki Mert'e. Dinledi bir süre, suratında en ufak bir duygu emaresi yokken, "Anlaşma iptal," dedi birden. "İşi kabul etmiyoruz. Bellek de bizde kalıyor." Telefonu kulağından uzaklaştırdı. Mert'in savurduğu tehditleri ve küfürleri duydukça ben dehşete kapılırken Arden oldukça sakin bir şekilde aramayı sonlandırdı.

"Arden?" Ona şok olmuş gözlerle bakıyordum.

"Endişelenme." Başını tekrar yastığa koydu. "Güvendeziz," dedi oteli kastederek. "Burada bize kimse bir şey yapamaz."

Ama yaptı. Sadece dört gün sonra, Naz'ın özel yemek odasında hep birlikte akşam yemeği yerken bir telefon geldi ve Arden'in yanıldığını anladık.

“Kovulmuşum,” dedi Esin telefonu kapattıktan sonra. “İş-ten de evden de çıkarmışlar beni.”

“İşten izin almamış mıydın?”

“Ev arkadaşlarıyla bir sorun mu yaşadın? Kirayı mı ödeyemediniz?”

“İşten izin almıştım. Kirayı ödemiştik, ev arkadaşlarımla da hiç sorunum yoktu. Nasıl oldu anlamadım.”

“İyi de bu çok saçma.”

“Kulağa hiç mantıklı gelmiyor.”

“Pek tesadüf gibi de değil.”

“Değil zaten,” dedim birden. Arden'in suskunluğu sürdükçe her kafadan bir ses çıkmaya edecekti. Bütün gözler bana döndü. Arden başını eğmiş oturmaya devam ederken telefonu çalmaya başladı, gözucuyla ekranına baktım. Tahminim doğruydu. Arayan Mert'ti ve Esin'in başına gelenlerin sorumlusu Altınsoylardı.

Arden aramayı cevaplandırırken yanında oturduğum için Mert'in sesini az da olsa duyabiliyordum. Bunun daha başlangıç olduğunu söylüyordu. Onlara boyun eğmezsek sırayla hepimizin hayatını mahvedeceklerine dair tehditler savuruyordu. Arden tek kelime etmeden aramayı sonlandırdı. Şimdi o kadar da sakın görünmüyordu.

“Kimdi arayan?” diye sordu Demir ama Arden susmaya devam etti.

“Arden,” diye seslendi Naz. “Arayan kimdi?”

“Mert,” diyen bendim. Arden önündeki boş tabağa bakmaya devam etti. Onunla dört gün boyunca gizlediğimiz bu sırrı artık açık etmemiz gerektiğini biliyordu.

“Mert mi?” diye şaşırdı Ekin.

Arden yavaşça başını salladı. “Beni dört gün önce de aramıştı. Bizden istedikleri işi anlatmak için...”

“Nasıl bir işmiş?” diye sordu Berk.

“Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu Yağız. Heyecanlanmış görünüyordu. Diğerlerinin aksine...

“Kabul etmedim,” dedi Arden. Hâlâ kimsenin yüzüne bakamıyordu. “Anlaşmanın iptal olduğunu söyledim.”

“Ne yaptın ne yaptın?” diye tekrarladı Özge.

“Bize sormadan kendi başına karar mı verdin?” diye sordu Demir. Burnundan solumaya başlamıştı ve ne yazık ki gereksiz bir öfke patlaması yaşamıyordu, bu kez sinirlenmekte haklıydı.

“Biz buradayken kimse bize bir şey yapamaz sanmıştım,” dedi Arden.

“Ben o yüzden mi...” diyen Esin, parçaları yeni yeni birleştiriyordu. “Sırf sen reddettin diye ben şimdi hem evsiz hem de işsiz mi kaldım?” Ekin yanında oturan kardeşine sarıldı ve sakin olmasını istedi. Ama Esin zaten kızgın olmaktan ziyade kırgın görünüyordu. “Nasıl yaparsın bunu?”

“Özür dilerim,” dedi Arden hissettiği suçluluk duygusuyla. İlk kez bir hata yapmıştı ve bu hata içimizden birinin hayatının seyrine mal olmuştu. Arden hepimizin karşısında küçülüyor ama en çok da kendi içinde küçülerek yok oluyordu.

Onun kadar ben de kendimi suçluyordum. Arden telefonu kapattıktan sonra Demirlere haber vermeliydik. Arden bunu istemediği ve güvende olduğumuzu söylediği halde gidip bizimkilere anlatmalıydım. Anlaşılan ben de Arden halleder diye düşünmüş ve tüm yükü onun omuzlarına bırakmıştım. Arden’in hata yapabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Oysaki Arden de bir insandı, bunu ona sık sık hatırlatan bendim ama gün gelmiş onu ben de ilahlaştırmıştım.

“Altınsoylar hepimiz için bir tehdit. Böyle bir karar vermeden önce bizimle konuşmalıydın,” dedi Özge. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Bu kararı tek başına vermedi,” deyince Rüzgâr, herkesin dikkatini üzerine çekmiş oldu. Özge’nin büyüyen gözleri de ona bakıyordu şimdi.

“Pardon?” Demir epey öfkeli görünüyordu. Kendini zor tuttuğunu masanın üzerindeki elini yumruk yapmasından anlayabiliyordum.

“Arden’le bu konuyu daha önce konuştuk. Ben bir polisim. Mecbur kalsam bile suça ortak olmayı değil, suçlularla mücadele etmeyi denemem gerekir. Arden burada güvende olduğumuzu söyledi. Verecekleri zararın psikolojik yönünü düşünemedik.”

“İyi halt yediniz!” Demir yumruk yaptığı eliyle masaya vurdu. Yanında oturan Naz bunu beklemiyor olmalıydı ki yerinden korkuyla sıçradı. Demir onu korkuttuğunun farkında bile değildi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Özge.

“*Bu daha başlangıç,* dedi,” diyerek konuşmaya katıldım. Arden teslim olur gibi soluğunu bıraktı.

Ama Rüzgâr kararından dönmedi. “Altınsoylarla ilgili bir operasyon düzenliyorum. Biraz sabırlı olun. Onları suçüstü yakalayabilirsek hepiniz yeniden özgür olursunuz.”

“Peki ya yakalayamazsanız?” diye sordu Yağız.

Rüzgâr kendinden emin bir tavırla, “Yakalayacağız,” dedi. “Çok az kaldı.” Ama kalan vaktin onun için işlediğini sadece üç gün sonra öğrenecektik.

Yine Naz’ın özel yemek odasıındaydık. Bu kez öğle yemeği yiyorduk. Rüzgâr işleri olduğunu söyleyerek sabahın erken saatlerinde çıkmıştı. Yağız köftelerini büyük bir afiyetle yerken kapı hışımla açıldı ve içeriye suratsız her zamankinden daha asık olan Rüzgâr girdi.

“Bu halin ne?” diye sorarak ayağa kalkan Özge, epey endişelenmiş görünüyordu. Bizler de en az onun kadar telaşlanmıştık, meraklı gözlerle kapıda dikilen Rüzgâr’ın söyleyeceklerini bekledik.

“Uzaklaştırma aldım,” dedi Rüzgâr. “Operasyon iptal edildi. Beni de görevden uzaklaştırdılar.”

Uzun bir sessizlik oldu. Çok uzun süren bir derin sessizlik.

“Hâlâ güvende olduğumuzu düşünüyor musunuz?” diye soran Yağız’dı.

“Otel güvenli,” dedi Naz ezbere konuşur gibi. “Ama biz güvende değiliz,” diye devam ettiğinde tüylerimin ürperdiğini hissettim.

23. EV:

“BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ”

DEFİLE GEÇESİNDEN YİRMİ BEŞ GÜN ÖNCE,

“Ya başaramazsak?”

Nilperi’nin tereddüt ederek sorduğu bu soru, durak-samalarına neden oldu. Hiç bu ihtimali düşünmemişlerdi. Eğer başaramazlarsa başlarına ne geleceğini bilmiyorlardı. Bilmek istemiyorlardı.

“Bellek sende,” dedi Ekin. “Belleği vermek kolay.”

“Ama iş sıkıntı,” dedi Esin başını sallayarak. “İşin ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Daha da kötüsü bu işte sadece dördümüz varız,” diyen Özge’ydi. Elini ensesine götürmüş, kısa saçlarının uçlarını yoklamaya başlamıştı. Kırık bir saç teli bulduğunda onu hiç acımadan tutup çekiyor ve bunu yaptığının çoğu zaman kendi bile farkında olmuyordu.

Özge’nin stres altındayken yaptığı bu davranışın bir benzeri Nilperi’de de vardı. Biri saçlarını koparıyor diğeri parmaklarını kanatıyordu. Beden sızlarsa ruh ferahlar diyerek kendilerini kandırıyorlardı; izler kaldıkça acının katlandığını bile bile.

Nilperi tahriş olup sızlamaya başlayan parmak uçlarını rahat bıraktı. “Arden’le bir kez daha konuşacağım,”

dedi kendi dikkatini dağıtmaya çalışarak. “Belki ikna ederim.”

“Zannetmem,” dedi Özge. “O da Rüzgâr da suçu işlememe konusunda çok kararlı. Bir çıkış yolu bulabileceklerine inanıyorlar.”

“Ama içimizden biri Berk’i ikna edebilir,” deyince Esin, tüm gözler Ekin’e döndü.

Ekin usulca başını sallayarak arkadaşlarını reddetti. “Bir kez daha onu suça sürükleyemem. İstiyorsa kendi zaten gelir.”

“O halde biz bizyiz,” dedi Nilperi. “S.O.S.” dedikten sonra elini uzattı ve kızların desteğini bekledi.

Nilperi’nin elinin üstüne elini koyan Özge’ydi.

Özge’nin elinin üstüne elini koyan Esin oldu.

Esin’in elinin üstüne elini koyan Ekin’di.

Nilperi elini havaya kaldıracaktı ki bir el daha katıldı aralarına. Bir *erkek* eli.

ANKARA

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

0:56

3:13

Ninova

24. EV: "SENİ O GÖKYÜZÜNE BEN KOYDUM"

Nilperi'den,

Ankara'daki on yedinci günümüz. Kim bilir başımıza bugün ne gelecek diye korkarak gözlerimizi açtığımız on yedinci sabah. Arden ve Rüzgâr pes etmemekte kararlı. Artık Demir ve Naz da onları destekliyor. Berk tarafsız. Diğerleri korkuyor. Ben ne hissedeceğimi ve düşüneceğimi şaşırmış haldeyim. Ankara'ya geldiğimizden beri otelden dışarıya hiç çıkmadım. Boğulduğumu hissediyorum. Kapana kısılmış gibi geçen her yeni gün de peşimizdeki beladan kurtulabileceğimize dair olan inancım azalıyor.

"Neden asık bu güzel surat?"

Gün doğar doğmaz mayomu giyinip otelin açık havuzuna inmiştim. Hissettiğimiz sinir ve stresi atabilmemizin tek yolu buydu şimdilerde. Diğerleri daha çok öğleden sonrasını tercih etse de ben gün doğumunda yüzmeyi seviyordum. Arden de genellikle bana eşlik ediyordu.

"Hiç," diye geçiştirmeye çalışsam da nedenini öğrenene kadar peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Yanımdaki şezlonga yüzü bana dönük olacak şekilde uzandı. "Nasıl gidiyor kitap?" diye sorduğunda yarım kalan kitabımı hatırladım.

“Güzel,” diye yalan söyledim. Bu sabah bir sayfa bile okumamıştım.

“Müzik?” diye sordu.

“Ne müziği?”

“Bugün keşfedilen yeni parçalar yok mu?”

“Yok.”

“O kadar mı sıkıldı canın?”

Başımı çevirip yüzüne baktım. Kısık gözlerinin altındaki o bilgiç gülümsemesi şaşırmamam gerektiğini söylüyordu. Arden beni görüyordu. Arden beni anlıyordu. Söylemediğim halde aklımdan geçen her şeyi duyuyordu.

“Çok sıkıldım,” diye itirafçı oldum, sanki yakalanmamışım gibi. “On yedi gündür Ankara’dayım ama Ankara’nın nasıl bir şehir olduğunu bilmiyorum. Otel güzel, otelin imkânları her ihtiyacımı karşılayacak türden ama sıkıldım işte. Başka yerler görmek istiyorum.”

“Üzgünüm,” dedi şezlongda doğrulup otururken. Ben de doğrularak ona dönük olacak şekilde oturdum. “Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

“Ekin ve Berk bir kafe keşfetmiş. İçerisi çiçek gibi kokuyormuş. Menüü oluştururken çiçek isimlerinden ilham almışlar. Özge ve Rüzgâr bir kebabçıya gitmişler, kendin pişir kendin ye tarzında bir yermiş. Yağız bir oyun salonuna gitmiş Demir’le. Bütün parasını oradaki eğlence aletlerine kaptırınca Demir biraz azarlamış onu ama çok eğlenmişler. Esin yanma kızları da alıp karaoke bara gitmiş, bağıra bağıra şarkı söylemişler. Sen bizim çocuklarla halı saha yaptın, kızlar başka bir gün alışverişe çıktı. Ben hep oteldeydim.”

“Nilperi,” diyerek kucağıma çaresizce düşen ellerimi tuttu. “Bunlar hep seni korumak için, biliyorsun.”

“Yine de artık boğuluyorum.”

“Tamam,” dedi ılımlı bir sesle. “Eğer istersen... Ankara’ya ilk geldiğinde beni bulduğun çorbacı vardı ya, oraya gidelim, ne dersin?”

Oflayarak ellerini ittim. “Ben ne diyorum, sen ne diyorsun Arden ya...”

“Kızma hemen.” Uzanıp tekrar ellerimi tuttu. “Bu akşam çorbacıya gidelim, yarın çok eğleneceğin başka bir yere gideceğiz zaten.”

“Neden bugün değil de yarın?”

“Çünkü arayıp önceden haber vermem gerekiyor,” dedi ama içimden bir ses önceden haber vermesi gerektiğini değil önceden güvenlik önlemleri almak istediğini söylüyordu.

“Peki,” diyerek kabullendim. En azından deniyordu.

Ellerimi bırakıp dudaklarımı kenarlarından tutup her iki yana doğru çekiştirerek beni gülümsemeye zorladı. İnat edip gülmek yerine suratımı daha da asmak hatta kaşlarımı çatmak istedim. Bunu bir oyun gibi sürdürmektir amacım fakat Arden oyunbozanın tekiydi. Aniden belimden yakaladı beni ve hiç zorlanmadan kaldırıp tek omzunun üstünde taşımaya başladı.

“Arden!” diye çığlık atarken baş aşağı bakıyordum.

“Demek beni o güzel gülümsemenden mahrum edersin, ha!” diye kızıp popoma bir şaplak attı.

“Arden indir beni!”

“Hay hay!” Attığı birkaç büyük adımdan sonra zıpladı, yükseldiğimi hissettim, sonra hızla alçaldım ve düştüm. Suyun içine.

Beklenmedik bir düşüştü ama neyse ki su yutmamıştım. Arden düşmenin etkisiyle benden uzaklaşmış olsa da yüzeye çıkmadan önce beni tekrar yakaladı. Elleriyle yüzümü avuçladı ve dudaklarımızı birleştirdi. Suyun altında öpüşmeye başladık. Omuzlarına tutunduğumda bizi yukarıya taşıdı ve yüzeye çıktık. Dudaklarımız senkronize bir şekilde hareket etmeye devam ederken bacaklarımı beline dolayıp ellerimi de ensesinde bir-

leştirdim. Nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda haz dolu bir inlemeyle adımı söyledi.

Dudaklarını benimle tekrar buluşturduğunda bu kez önce çenemi öptü, sonra dili boynumda gezinmeye başladı. “Benim küçük çikolata perim,” diye fısıldayıp kalbimin üstündeki siyah noktayı dudaklarıyla kapattı.

Arden göğsümdeki beni öpmeye devam ederken başımı zevkle geriye yatırıyordum ki uzaktan gelen birtakım seslerle dünyaya döndüm. Bacaklarımı belinden ayırdım ve omuzlarından tutarak onu kendimden itmeye çalıştım. Dudakları benden ayrıldı ama belimi bırakmamaya kararlıydı. “İndir beni!” diye söylenmeye başladığımda yanlışı bir şey yaptığını zannederek ellerini üzerimden çekti. Aramıza bir kol kadar mesafe bıraktığımda seslerin kime ait olduğu anlaşıldı.

“Demek bizsiz havuz partisi yaparsınız, ha!” diye bağırdı Yağız aramızda hâlâ üç metre varken.

Arden sinirle gözlerini yumdu. Neden onu ittiğimi anlamıştı. “Yok, ben bu kez kesin kafasını kıracağım bunun.”

“Hangi birinin?” diye sorduğumda kendimi gülmemek için zor tutuyordum. Arden omzunun üstünden arkasına bakıp Yağız’ı gördü ve bu kez yalnız olmadığını anladı. “Günaydın,” dedim bizimkilere dönüp. Şaşırmıştım çünkü herkes buradaydı. Halbuki daha önce bu saatlerde içlerinden birini bile havuzun etrafında görmemiştim.

“Günaydın!” diye neşeyle karşılık verdi Esin. “Su nasıl?”

“Soğuk,” dedi Arden.

“Ama girince alışırıyorsun değil mi?” diye sordu Özge.

Bizim buna cevap vermemiz pek doğru olmazdı, ne de olsa havuza girdikten sonra odaklandığımız şey suyun sıcaklığı olmamıştı. Yine de Arden, “Tabii tabii,” dedi.

Ekin’in esnediğini fark ettiğimde, “Uyanamadın mı?” diye sordum.

“Uyanamadım tabii,” dedi Ekin. “Ya Nil, bu saatte havuza mı girilir Allah aşkına...”

Aldığım tepki şaşırmama neden oldu. “Ben çağırmadım ki sizi.”

“Aç aç bir de...” diyerek Ekin’e katıldı Demir.

Daha önce bir kez çağırmış ve reddedilince tekrar denemiştim. Şimdi burada olmalarına şaşırdığım kadar sanki ben onları davet etmişim gibi serzenişlerde bulunmalarını da anlamıyordum. “İstemiyorsanız neden geldiniz ki?”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Durum daha da tuhaflaşırken Arden’e döndüm. Arden’in gözlerini kaçırmasıyla arka planda neler yaşandığını az çok tahmin etmiştim. “Yok artık!”

Neyse ki Yağız, “Tehdit etti bizi,” diyerek dökülmeye başladı hemen. “Gelmeyen bir daha havuza giremez dedi. Havalara bak. Sanki otel onun.”

Naz bu sözler karşısında kahkaha atınca bizler de gülmeye başladık. Ekin üzerindeki pareodan kurtuldu ve “Neyse canım, o kadar geldik. Girelim bakalım buz gibi suya,” diyerek havuza atladı. Tabii Berk de peşinden... Diğerleri de eşyalarını şezlonglara bıraktılar ve teker teker havuza atladılar. Yağız su üstüne çıkar çıkmaz “Deve güreşi!” diye bağırdı.

Arden beni yanına çekerek, “Benim kim için deve olacağım belli,” dedi ve bana göz kırptı.

Rüzgâr zaten Özge’nin yanındaydı. Bir an olsun onu yalnız bırakmıyordu. Ekin ve Berk’e döndük. Berk bir umut, “Deven olabilir miyim?” diye sordu. Ekin *istemem yan cebime koy* dercesine omuz silkti. Berk muzip bir gülüşle Ekin’in yanına yüzdü.

“Ben deve olmam,” dedi Yağız.

Demir gözlerini devirerek sabır dilendi. “Bir oyunu da kuralına göre oynasan ölür müsün?”

“Niye kızdın bebeğim?” diye sordu Yağız. “Sen kimin devesi olmak istiyordun ki?”

Geriye sadece Esin ve Naz kalmıştı. Demir kızlara dönüp bakmadan, “Tamam lan ağlama, gel,” dedi Yağız’a hitaben.

Yağız sırtarak Demir’e doğru yüzmeye başladı. Fakat ben-
ce hayır, Yağız bu kez oyunbozan değildi. Olan bitenin farkına
varmış sayılı kişilerden biri olarak negatifi çekme rolünü üst-
lenmişti sadece. Hep yaptığı gibi... Demir’in bir seçim yapma-
sını engellemek istemişti. Çünkü neden ve nasıl bilmiyorduk
ama Demir ile Naz arasında bir şeyler dönüyordu.

Ankara’ya geldiğimizden beri onları sık sık bir arada gö-
rür olmuştuk. İstanbul’dayken öyle değildi hatta yolculuğun en
başında birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını açıkça belli et-
mişlerdi. Ne zaman aradaki buzları erittiler emin değildim ama
şimdi iyi anlaştıklarını görebiliyordum. Çok iyi anlaştıklarını.

Esin kendi kabuğuna çekilmek yerine yoluna bakmayı seç-
miş olmalıydı ki tüm bunlardan pek etkilenmiyor gibi duruyor-
du. Ya da sadece yıllardır yaptığı gibi duygularını gizlemekte
çok başarılıydı. Henüz bu konuyla ilgili konuşma fırsatımız
olmamıştı çünkü onun konuşmak istemesini bekliyordum.

Pozisyonlar alındığında güreş başladı. Naz deve olmak is-
teyince Esin onun omuzlarına çıkmıştı. Esin’i düşüren kardeşi
Ekin oldu. Ekin’i ben düşürdüm. Beni Özge düşürdü. Özge’yi
düşüren, hayır, adeta yere çakılmasına neden olan Yağız’dı.
Oyunu tabii ki Yağız kazandı. Yağız’ın oyun tutkusu ve ka-
zanma hırsı çok başka bir boyuttaydı, onunla hiçbirimiz baş
edemezdik. Etmeye de çalışmıyorduk zaten...

“Nefes tutma yarışına ne dersiniz?” diye sorunca Berk, coş-
kuyla katılan da yine Yağız’dı. “Ben varım!” diyerek nefesini
tutmak üzere hazırlanmaya başladı.

Berk’in, Yağız’a çaktırmadan bize göz kırpmasıyla bu defa
biz Yağız’a bir oyun oynamak istedik. Yağız iki parmağıyla
burnunu kapatarak suya gömüldü. Sakin kulaçlarla sessiz se-
dasız havuzdan çıktık. Yağız tam bir dakika on iki saniye son-

ra başını kaldırdı. Kazandığını sanmış olmalıydı ki sırtıyordu ama havuzda tek başına olduğunu görünce önce şaşırdı sonra suratı asıldı. “Komik mi bu şimdi?” diye sordu bize dönerek.

“Çokça hem de...” dedi Berk katıla katıla gülerken.

“Kötüsünüz! Ben size bunu yapmazdım.” Yağız somurtarak havuzdan çıktı ve bedenindeki klordan arınmadan hatta kulanmadan otele doğru yürümeye başladı.

Naz şaşkın şaşkın arkasından bakarken, “Küstü mü gerçekten?” diye sordu.

“Yok ya,” dedi Demir.

“Ama şimdi kesin bir hinlik peşindedir,” dedi Arden. “Kahvaltıda burnumuzdan getirecek.”

“Emin misiniz? Bana gerçekten kırılmış gibi geldi.”

Naz endişesini sürdürürken bizim içimiz rahattı. Yağız’ın kızdığı ve kırıldığı konular normal insanlarınkinden daha farklı olurdu hep. Ona bir şaka yapmadan önce ne hissedeceğini bilirdik. Ne tepki vereceğini de. Arden haklı çıktı. Yağız gerçekten de kahvaltıyı burnumuzdan getirdi. Bizden önce kahvaltı salonuna çıkmış ve omletlerimizin bol acılı olması için aşçıyla anlaşmıştı. Arden ve Naz’ın omleti acı değildi, aşçı onlara torpil geçmişti. Esin de yumurta yemediği için omletin acısına maruz kalmamıştı. Ancak geri kalanlar yedikleri ilk lokmadan sonra kendileri için kahvaltının bittiğini ilan etmiş oldular. Ben dahil. Sonra tabii Yağız israf olmasın diye tabaklarımızda bıraktığımız tüm omletleri yedi.

Yağız üçüncü tabağa geçince Arden, “Bak hasta olacaksın, yeter, tamam,” dese de Yağız dinlemedi. Berk ona kıyamadı ve kendi tabağını bitirdi. Demir de aynı şekilde onlara eşlik edince Yağız için işler biraz daha kolaylaşmış oldu.

Kahvaltıdan sonra dağıldık. Kimi otelden dışarı çıktı kimi otelin kendilerine sunduğu hizmetlerden yararlandı. Arden beni otelin sinema salonuna götürdü ve Ankara’ya geldiğimiz-

den beri izlediğimiz Kore dizisinin final bölümünü açtı. Koltuklara kurulduk, seyir zevkimizi artıran patlamış mısır ve kola ikilisiydi. Dizinin sonunda başrol erkek ölünce ben hıçkırıklara boğuldum.

Arden bana şaşkın şaşkın baktı. “Neden ağlıyorsun?”

“Adam öldü.”

“İyi de ilk bölümden belliydi bu. Söylendi ya öleceği.”

“Yine de ölmez sanmıştım,” diye hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Başımı omzuna yasladım ve jeneriği sessiz gözyaşlarıyla izledim.

Arden ilk kez beni anlamamıştı. Dizi için ağlamıyordum ben sadece. Bizim için de ağlıyordum. Çünkü içimden bir ses bu yolun hiç iyi bir yere çıkmayacağını söylüyordu. İçimden bir ses bu yolculuk hikâyesinde herkes için mutlu bir son olmadığını söylüyordu.

25. EV: “NEFES BİLE ALMADAN”

Akşam yemeği vakti gelip çattığında Arden sözünü tuttu ve otelden çıktık. Özge gibi saatler süren bir hazırlık yapmak isterdim ama iki sokak aşağıdaki çorbacıya gideceğimizi bildiğimden çok özenmedim. Ilık duştan sonra saçlarımı kremleyerek buklelerini belirginleştirdim. Hafif bir makyaj ve sıradan bir elbise ile odadan çıktım. Arden benden çok daha önce hazırlanmış ve işleri olduğunu söyleyerek lobiye inmişti. Asansörden indiğimde onu resepsiyon görevlisiyle konuşurken buldum. Topuklu sandaletlerimle ona doğru yürürken içim kıpır kıpırdı. Nihayet dışarı çıkıyordum.

Arden dönüp bana baktığında beni baştan aşağı şöyle bir süzdü, dudaklarında sessiz bir ıslık çalındı. “Çok güzel olmuşsun,” dedi yanına geldiğimde.

“Gerçi sen pek beyaz sevmiyorsun ama...” dedim üzerimdeki beyaz elbiseyi gözücuyla işaret ederken.

Elini uzatıp ince belimden yakaladı, beni kendine doğru çekip, “Artık seviyorum,” diye fısıldadı. Nefesi yüzümü yalayıp tenime sindi.

“Arabanız hazır Arden Bey.”

Arden işte tam da bu anlardan nefret ediyordu. Yağız’la biriken sinirini hiçbir suçu olmayan otel görevlisinden çıkar-

masını beklemiyordum, yine de işimi şansa bırakmadan araya girdim. “Ne arabası?”

“Bizi mekâna götürecek olan araba.”

“Çorbacı iki sokak aşağıda değil mi?”

“Hı hı,” dedi geçiştirircesine. Dışarı çıktığımızda bahsedilen arabanın başında bekleyen iki adamı gördüm.

“Yok artık!” dedim sinirlerim bozulmuş bir şekilde gülerken. “Bana iki sokak aşağıdaki çorbacıya yanımızda korumalarla gideceğimizi söyleme sakın.”

“Üzgünüm, güvenliğini sağladığımdan emin olmalıydım.”

“Beni tek başına da güvende tutabilirsin,” dedim belinde silahları olan adamlara gözlerimi kısmış bir şekilde bakarken. “Bu bir aksiyon filmi değil. Korumalara ihtiyacımız yok.”

“Bu romantik bir film de değil, güzelim,” dedi elini yeniden belime koyarken. “Gerçekçi olmak gerekirse başımız büyük belada ve seni tek başıma koruyamam.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup suratımı astım. “Ama hayal ettiğim şey bu değildi,” dedim gerçekten buruk hissederken. “Bu hiç dışarı çıkmış gibi hissettirmeyecek.”

“Nilperi,” dedi yalvarır gibi. “Neden anlamak istemiyorsun? Korkuyorum sana bir şey olacak diye.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ya arabayı ve korumaları burada bırakıp gideriz ya da ben odaya geri dönerim.” İkinci seçeneğin ona daha cazip geleceğini bildiğimden, “Ve bir daha seninle konuşmam,” diye devam ettim.

“Dayanamazsın,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Dayanabilirim. Hatta sadece seninle değil, kimseyle konuşmam.”

“Kıyamazsın bana.”

“Ama ben biraz daha bu otelde hapisteymişim gibi kalmaya devam edersem sen bana kıymış olacaksın.”

Suratında gözle görülür bir ifade değişikliği oldu. Afalladı. Nedenini başta fark etmedim, neyin onu bu kadar sarstığını anlamadım. Kurduğum cümleyi zihnimde tekrar ve tekrar geçirince anahatar kelimeyi buldum, ikimiz için de geriye bir tek o kaldı. *Hapis*. Arden dört yılını işkence gördüğü bir hapiste geçirmişti; ben hapisteymişim gibi hissetmeye bile dayanamadığımı söylüyordum.

“Özür dilerim,” dedim hemen. Dilimin ucunu ısırđım kendimi cezalandırmak istercesine ama yetmezdi, dilimi kökünden koparsam da yetmezdi.

Başını hızlıca iki yana salladı. “Hayır, özür dileme,” dedi ama gözlerime bakamıyordu. Eli kaskatı kesilmiş bir şekilde belimi tutmaya devam ediyordu. “Daha önce nasıl hissettiğini anlayamadığım için ben özür dilerim.”

“Öyle demek istemedim,” desem de boşuna olduğunu biliyordum. Çünkü ikimiz de öyle demek istediğimi biliyorduk. Çünkü ben gerçekten öyle hissediyordum.

“Hadi gidelim,” dedikten sonra gözlerime baktı, dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi çok sevdiğim orman gözlerini aydınlatmadı.

“Gidelim,” dedim buruk bir tebessümle. Beni kaldırım boyunca yürütmek üzere yönlendirdiğini fark ettiğimde “Araba?” diye sordum.

“Yürüyebiliriz.”

“Korumalar?”

“Ben seni korurum.”

Nihayet düşlediğimi bulmuş olmanın sevinciyle biraz önce ona yaşattığım azabı unutmuş gibi kollarımı ona doladım, belindeki silah hissedince kanım dondu. Arden benim için o kadar endişeliydi ki yanına iki koruma almış olmasına rağmen kendi beline de silah takmıştı. Sertçe yutkundum, omzumun üstünden dönüp otelin giriş kapısına baktım. Korumalar ve arabalar beklemeye devam ediyorlardı.

Vazgeçtiğimi söyleyebilirdim. *Haklı olan sensin, duygusallığı bir kenara bırakmalı ve mantığımızla hareket etmeliyiz*, diyebilirdim. Ama yapamadım. Onun zihninde unutmak istediği bir kelimenin yankılanmasına sebep olduktan sonra bunu ona hiç yaşatmamışım gibi davranmak istemedim. Arden hatırladığı geçmişinden kaçmaya çalışırken iki sokak boyunca birbirimize sarılır vaziyette yürüdük.

Tanıdık sokağa girdiğimizde rahat bir nefes aldığını fark ettim. Karnının üzerindeki elimi masaj yapar gibi hareket ettirirken, “Gevşe biraz,” dedim.

“İyiym,” dedi gülümseyerek. Alnıma bir öpücük bıraktı, birlikte sıcacık çorbacıya girdik.

“Ooo, Arden,” dedi hemen girişteki kır saçlı adam. Hatırlıyordum onu. Geçen sefer bize çorba servisini o yapmıştı.

“Salih Baba,” dedi Arden minnet dolu bir gülümsemeyle.

Baba mı, diye geçirdim içimden. İlk kez Arden’in birine *baba* dediğine şahit oluyordum. Lisedeyken koruyucu ailelerine anne ya da baba diye hitap etmezdi, edemezdi. Belli ki bu kır saçlı adam Arden için gerçekten çok değerliydi.

“Kayboldun yine,” dedi tatlı tatlı hesap sorarak.

Arden mahcubiyetle başını eğdi. “Bir İstanbul’a gidip geldim.”

“Sen nasılsın hanım kızım?” diye sordu bana dönerek. Cildi kırış kırış olmasına rağmen yüzü öyle aydınlıktı ki ona baktığınızda bile içiniz ısınır, yaptığı çorbalara ihtiyacınız kalmazdı.

“İyiym teşekkür ederim, siz nasılsınız?” diye sordum. Uzanıp elini öpmeli miydim ya da tokalaşmam mı gerekirdi, emin olamıyordum.

“Bugün de yaşıyorum,” dedi omuzlarını kaldırıp indirirken.

“Baba,” dedi Arden kızarcasına. “O nasıl söz?”

“Öyle öyle,” dedi ağır ağır başını sallayarak. “Ama az kaldı, hissediyorum, yakında çıkıyorum yola.” Neden bahsettiğini anlar gibi olduğumda boğazım düğümlendi. Aslında o kadar da

yaşlı görünmüyordu. En fazla altmışlarının sonundaydı. Yakın zamanda öleceğini neden düşündüğünü anlayamamıştım.

Arden'in yönlendirmesiyle daha önce de oturduğumuz masaya geçip oturduk. Bu kez çorbalarımızı başka biri getirdi. Arden servis tabağındaki limonu aldı, özenle sıktığı limon, çorbamı tatlandırırken genişçe gülümsedim. Limonu bıraktıktan sonra elini peçeteyle sildi. Ellerindeki yıllanmış yaralara takıldı yine gözlerim ama bu kez utanıp da geri çekilmedi. Kaşığı tuttu ve sıcak çorbadan bir yudum aldı. Ben de kendi kaşığıma elime aldım ve küçük bir yudum alınca hoşnut bir ses çıkardım. "İşte şimdi gerçek bir hayal kahramanısın," dedim parlak bir gülümsemeyle.

"Demek artık hayal katili değilim."

Dilimi damağıma vurarak şaklattım. "Cık. Değilsin. Bir kahramansın."

"Hayal kahramanı," diye tekrarladi beni. "Sevdim bunu."

Kıkırdayarak çorbamı içmeye devam ettim. Salih Amca bize kendi elleriyle yaptığı acılı ezmeden getirdi. Ben çok acı olduğu için sadece tadına bakabildim. Arden büyük bir iştahla hepsini yedi.

"Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum yalnız kaldığımızda.

"İçeriden," dediğinde şaşırmadan edemedim. Arden yüzümdeki ifadeyi görünce, "Hiç suç işleyecek biri gibi görünmüyor değil mi?" diye sordu. "Yıllar önce karısıyla yolda yürürken bir grup serseri önlerini kesmiş. Uyuşturucu parası istemişler. Salih Baba vermek istemeyince serseriler karısını rahatsız etmeye başlamış. Arbede çıkmış, sonunda biri ölmüş biri yaralanmış."

"Nasıl?" diye sordum panikle. Hiç böyle bir hikâye beklemiyordum.

"Serseriler bıçak çekip karısını yaralamış, ikinci bıçak darbesinden sonra gözü dönmüş Salih Baba'nın, çekmiş vurmuş bıçaklayanı." Omzunun üstünden dönüp çorba kazanını karış-

tıran yaşlı adama baktı. “Salih Baba hapse girmiş. Karısı da birkaç hafta yoğun bakımda kalıp vefat etmiş.”

“Çok acı.”

Arden hüznle başını salladı. “Bununla da bitmiyor. Hapse girdikten birkaç yıl sonra kanser olduğunu öğrendi. Bir kez yendi yenmesine ama... Kanser yine geldi buldu onu. Dinç durduğuna bakma, ağrıları had safhada.”

“Tedavi peki?” diye sordum bir umut ama cevabı az çok tahmin ediyordum.

“Kabul etmiyor.”

“Peki bu kadar hastaysa neden hâlâ bir lokanta işletiyor ki? O ağrıları çekerken nasıl çorba yapabiliyor?”

“Evsizler için,” dedi gülümseyerek. “Umutsuzluğa kapılan gençler için. Onların önce sıcacık çorbalarla karınlarını doyuyor, sonra nasihatleriyle ruhlarını. Eh, tabii bunu yaparken elinden geldiğince maddi olarak da destek olmaya çalışıyor.”

“Bir daha kimse sevdiğini kaybetmesin diye,” dedim hikâyenin sonunu anlayarak.

“Aynen öyle,” dedikten sonra iç çekti. “Neyse hadi, güzel şeyler konuşalım. İhm, mesela...”

“Mesela yarın beni nereye götüreceğini konuşabiliriz!” Şirin bir şekilde gülümsedim.

“Yemezler güzelim,” dedi uzanıp burnumdan makas alırken.

“Of, çok pisliksin!”

“Ve sen bu pisliği seviyorsun.”

“Hem de çok,” dedim yeniden gülümsemeye başlayarak.

Melodik ses duyulduğunda Arden masanın üzerindeki telefonuna uzandı, ben masadaki turşu tabağını önüme çektim. Ekranı baktığında gördüğü isim karşısında kaşları çatıldı. Mert’in aradığını sandım ama telefonu kulağına götürüp, “Naz?” dediğinde içim rahatladı. Ancak bu rahatlama hissi çok uzun sürmedi çünkü Arden’in suratı dinledikleri karşısında bembeyaz

oldu. Bir anda ayağa fırladı, “Tamam sakin ol, geliyorum hemen,” dedikten sonra telefonu kapattı.

“Ne oldu?” diye sordum korkarak. “Birine bir şey mi oldu?”

“Otelle ilgili sorun çıkmış.”

“Gitmemiz mi gerekiyor?” diye sorarken suratım ister istemez asılmıştı. Daha geleli ne kadar olmuştu ki?

“Naz’ın tek başına halledebileceği bir şey değil.”

Ofladım. “Peki, kalkalım o zaman.”

Başını sallayıp mekândan çıkmak üzere bir adım atmıştı ki son anda durdu, tekrar bana döndü. “Ya da sen kal. Ben hemen gidip gelirim.”

“Emin misin?” diye sordum, yüzüm yeniden gülmeye başlamıştı.

Kararsızca başını salladı. “Yine de bizim çocukları buraya yollayacağım. Ben gelene kadar onlar göz kulak olsun sana.” Ağzımı bile açmamış olmama rağmen, “İtiraz istemiyorum,” diye devam etti.

“Peki, tamam,” dedim teslim olur gibi ellerimi kaldırmışken.

Ellerimden tutup beni kendine doğru çekti, bana sıkı sıkı sarıldıktan sonra alnıma bir öpücük bırakıp, “Yedi dakika sonra buradalar. Sonra ben de geleceğim,” dedikten sonra gitti. Mekândan çıkmadan önce Salih Amca’ya, “Sana emanet,” demişti beni göstererek.

Kalbim güm güm atarken tekrar oturdum masaya. Avuç içlerim terlemeye başladığında kendimi oyalamak için kaşığı aldım elime, bitmiş olan çorba kâsemi karıştırmaya başladım. Bunu görmüş ve beni yanlış anlamış olmalıydı ki az sonra yeni bir çorba kâsesiyle başımda dikildi Salih Amca. Ona doyduğumu anlatmaya çalışsam da nafileydi. Bana kendi özel tarifi olan ayran çorbasından ikram etti. Sırrı içindeki reyhandaymış. Kırmayıp bir kaşık aldım ve çorbanın gerçekten övülmeye değer olduğunu anladım. Mırıltılı bir sesle beğenimi gösterdiğim

sırada içeri biri girdi. Arden'in bu kadar kısa zamanda geri dönmeyeceğini biliyordum, korumalar için verdiği zaman da yedi dakikaydı. Yeni bir müşteri olduğunu düşünerek başımı kaldırıp bakmadım bile. Afiyetle çorbamı yudumlamaya devam ettim.

"Hoş geldiniz," dedi Salih Amca. Müşterilerine doğru ağır ağır yürümeye başladı, gözücuyla ona baktığımda bunu yaparken gerçekten zorlandığını fark etmiştim.

"Hoş geldik ama sana gelmedik," dedi ses tonundan hiç hoşlanmadığım bir adam. Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne bakınca mekâna giren iki adamın da hiç tekin görünmediğini fark ettim.

"Ben bu yaştan sonra kimseye haraç vermem," dedi Salih Amca.

"Biz de haraç istemeye gelmedik zaten. Kızı alıp gideceğiz."

"Arden mi gönderdi sizi?" diye sorup ayağa kalktım hemen.

"Hı hı, Arden gönderdi," dedi adamlardan biri.

Onlara doğru bir adım atmıştım ki otelin önünde gördüğüm korumalara hiç benzemediklerini fark ederek durdum. "Ne oldu kızım?" diye sordu Salih Amca.

"Arden'in korumalarına benzemiyorlar."

Adamlardan biri ellerini birbirine vurarak beni alkışlamaya başladı. "Bravo," dedi alay edip. "Hadi şimdi uslu bir kız ol ve bizimle gel."

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Gidince öğrenirsin. Hadi."

"Ben hiçbir yere gelmiyorum."

Büyük bir of çekti. "Patron, zarar vermeden getirin kızı, dedi. Bizi buna mecbur etme."

Masanın üzerindeki telefonuma uzanmak istedim Arden'i aramak için. Fakat ben daha masaya doğru bir adım atamamışken adam ne yapacağımı anlamış gibi belindeki silahı çıkardı.

Duvardaki saate baktım, korumaların gelmesine üç dakika vardı. Onları üç dakika daha oyalayabilirsek bir şansımız olabilirdi. Ancak işler hiç planladığım gibi gitmedi. Elindeki silahla bize doğru ilerleyen iki adamı gören Salih Amca, kendi silahını çıkardı birden.

“Salih Amca!” dedim şaşkın şaşkın.

“Yaklaşmayın!” diye konuştu tehditkâr bir sesle. Adamlar güldü ve bana doğru büyük bir adım daha attılar. “Kıza dokunursan Allah’ıma vururum seni,” dedi Salih Amca.

Oralı olmadılar. İyi denemeydi Salih Amca’nın ki ama başarısız oldu. Adamlardan biri kolumu tuttu, beni sertçe yanına çekti. Salih Amca’ya baktığımda silahı tutan elinin titrediğini gördüm. İstemedenden de olsa ona böyle bir an yaşattığım için kendimden nefret ettim. Yine bir grup serseri çıkmıştı karşısına ve o yine yanındaki insanı koruyamadığını hissediyordu. Öyle ki titreyen ellerine şimdi bir de dolan gözleri eşlik ediyordu.

“Son kez söylüyorum. Kızı bırak.”

Adamlar onu dinlemediler. Beni mekândan çıkarmak üzere adeta sürüklemeye başlamışlardı ki bir el silah sesi duyuldu. Acı bir çığlıkla olduğum yere çöktüm. Bir kafes düştü sanki üzerime. Bu kez içinde yalnızdım, bizimkiler yoktu. Kafesin demir parmaklıkları arasından baktığımda dışarıda Arden’i gördüm. Öylece duruyordu. Vurulmuştum ben. Neden bana sadece bakıyordu? Neden yardımına koşmuyordu? Ne kadar acı çektiğimi görmüyor muydu? Demir geldi yanına. Ama Demir bana bakamıyordu bile. Kan kokuyordum. Her yerde kan vardı. Bizimkiler koşmaya başladı. Yağız, Özge, Ekin, Berk, Esin... Hatta Rüzgâr ve Naz bile. Ama bana doğru koşmuyorlardı. *Kaçıyorlardı*. Beni neden yalnız bırakıyorlardı? Neden kurtarmıyorlardı beni? Saf gözyaşları kanıma karışıyor, akan kan kafesten dışarı taşıyordu. Kimse gelmiyordu. Hiç kimse yoktu.

“Ne yaptın lan sen!”

Bir anda sesler ve görüntüler kesildi, yerini çok daha korkunç bir manzara aldı. Beni alıkoyan adam, kolumu tutan elinden vurulmuştu. Salih Amca beni kendine doğru çekmek için öne atılmıştı ki bir el silah sesi daha duyuldu. Hayır, bir değil. Üç el silah sesi. “Ne yaptın lan sen!” diye bir bağırış daha ve hemen ardından gelen silah sesleri.

Kafes şimdi Salih Amca’nın üzerindeydi. Arden’in bu hayatta *baba* diyebildiği tek adamın.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama Salih Amca yere düşmeden önce yanına koşup başını zemine çarpmasına engel olabildim. Yine de artık çok geçti. Kesik kesik nefesler alıyor, acıyla inliyordu. Eskimiş beyaz gömleğine baktım, kurşunların ikisi karnına biri göğsüne isabet etmişti. Kalbinin olduğu yere. Adını sayıklamaya başladım, benimle kalmasını söyledim.

“Yapamadım,” dedi zar zor aldığı nefesler arasından. “Koruyamadım yine.”

Kollarımdan tutulup yerde sürüklensem de adını sayıklamaya devam ettim. Başımda hissettiğim keskin bir ağrı bilincimi kaybetmeme neden olurken gördüğüm son şey, kanlar içinde yerde yatan Arden’in babasıydı.

26. EV: "ACI/BABA-OĞUL"

Arden'den,

İlk kez baba sevgisini tattığımda yirmi yaşındaydım. Kendi öz babam tarafından psikolojik şiddet görerek ve her konuda ihmal edilerek büyütülmüş, koruyucu ailelerim bile göz ardı etmişti beni. Bir suç işleyip hapse düştüğümde hayatımın bittiğini sanmıştım. Yanılmışım. Benim asıl hikâyem o parmaklıkların ardındaymış.

Hapisteki yıllarımda beni kollayan ve özgürlüğüme kavuştuğumda beni koruyan her ne kadar Naz'ın babası olsa da ben baba sevgisinin gerçek tadını yine hapisteyken tanıştığım Salih Baba'da bulmuştum. Ona kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyordum. Nil'i ona emanet ettiğimde dönüp arkama bakmama gerek yoktu. Yine de Altınsoylar gerçeğini hafife almadım, otele dönüş yolumda korumaları haberdar etmiştim.

Otelin önüne geldiğimdeyse kapıda bekleyen polis memurlarını gördüm. Naz'ın beni ağlayarak yanma çağırdığı ikinci seferdi bu. İlki, onu neredeyse kaybedeceğim gündü. Başımızın belada olduğunu anlayarak otele girdim. İçerisinin mahşer yerinden farkı yoktu. Bir tarafta polis memurları, diğer tarafta otelden çıkış yapmaya çalışan müşteriler ve işlerini yaparken ne olduğunu anlamaya çalışan otel görevlileri. Bizimkileri gö-

remiyordum. Naz'ı göremiyordum. Neler olduğunu soracak birini ararken tanıdık bir yüz bulduğumda hemen yakasına yapıştım, "Naz nerede?" diye sordum.

"Arden Bey," diyerek soluğunu verdi. "İyi ki geldiniz. Durum hiç iyi değil. Naz Hanım çok kötü..."

"Naz nerede!" diye bağırdım bu kez.

Korkarak elini kaldırdı, işaret ettiği kapıya doğru bakıp koşmaya başladım. İçeri girdiğimde Naz'ı yerde oturmuş, ağlarken buldum. Demir yanı başındaydı ve onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Naz," dedim dağıttığı odaya şaşkınlıkla bakarken. Kitaplar düşmüş, dosyalar dağılmış ve bazı kâğıtlar parçalanmıştı. Naz tüm bu harabenin ortasında hıçkırarak ağlıyordu. Beni gördüğünde kollarım iki yana açtı. Üç büyük adımda yanına varıp yere oturdum, ona sıkı sıkı sarıldım. Ne olduğunu soruyor ama bir türlü cevap alamıyordum.

"Otel mühürlemeye gelmişler," dedi Demir en sonunda.

Naz'ın ağlaması şiddetlendi. Çünkü bu otel tam elli beş yıllık, daha önce hiç bu tarz bir durum yaşamamıştı. Naz tam üç yıldır dede yadigârı bu oteli işletiyordu ve en ufak bir sorun bile yaşamamıştı. Şimdi ne olmuştu?

"Tamam," dedim onu kendimden uzaklaştırıp gözyaşlarını silerken. "Tamam sorun yok. Hallederiz, ağlama. Buluruz yolunu."

"Ben de öyle söyledim ama dinlemiyor."

"Babama ne diyeceğim ben?" diye sordu Naz hıçkırıkları arasından. "Nasıl söyleyeceğim böyle bir şeyi?"

Otelin mühürlenmesinden ziyade babasına bu durumu nasıl açıklayacağını sorun etmesini anlıyordum. Çünkü Naz çok iyi biliyordu ki babası en başından beri ona bu konuda pek güvenmiyordu. Benden kızının yakın koruması olmamı istemesinin nedeni bile aslında buydu. Naz'ın güvenliğini sağlarken bir yandan da otelin nasıl işlediğini kontrol ediyor ve babasma

rapor veriyordum. Elbette Naz tüm bunları biliyordu, ona daha ilk gün her şeyi anlatmıştım ve birlikte hata yapmadan ilerlemiştik. Şimdi nerede nasıl bir hata yapmıştık ki bu haldeydik?

“Bizi biraz yalnız bırakır mısın?” diye sordum Demir’e. Anlayışla başını salladı, tam ayağa kalkmış gidiyordu ki Naz, “Hayır, kalsın,” dedi. Beni bırakıp Demir’e döndü. “Kal lütfen.”

Demir dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kalmayı seçti.

“Peki,” dedim kabullenerek. “Ne olduğunu anlatın şimdi.”

“Eksik belgeler varmış,” dedi Demir.

Çatık kaşlarımla ona bakıp, “Hayır her şey tamdı,” diye itiraz ettim. “Başka bir şey olmalı.”

“Bize söylenilen bu,” dedi Demir omuzlarını kaldırıp indirirken.

“Peki ya ben ne söyleyeceğim babama?” diye tekrarladı Naz.

“Düşünme şimdi bunu,” diyerek teselli edercesine omzunu sıvazladım. “Ben konuşurum.”

“Ama hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi en büyük korkusu kafasını kurcalarken. Naz tüm karanlığına rağmen babasına âşık bir kızdı, babasını hayal kırıklığına uğratacağına ölmeyi yeğlerdi. Otelin mühürlenmesinin kendi suçu olduğuna inanıyor olmalıydı ki şimdi böyle konuşuyordu. Ama hayır, onun suçu değildi, bu işin içinde başka bir iş olduğuna emindim.

“Nil nerede?” diye sordu Demir.

“Güvende. Bizimkiler nerede?” diye sordum yerdeki dosyalardan gözlerimi alabildiğimde.

“Eşyaları toplamaya çıktılar. Otel boşaltmamız gerekiyor.”

“Hemen mi?” diye şaşırdım. Durum gittikçe tuhaflaşıyordu.

Kapının çalındığını duyduğumuzda Naz başını diğer tarafa doğru çevirerek göz yaşlarını gelen kişiden sakladı. Otelin kat sorumlusu izin isteyerek içeri girdi. “Arden Bey,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Ferdî’yi bulamıyoruz.”

Naz elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. Kaşlarını kaldırarak bana baktığında ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anlamış oldum. Eksik belgeler olduğu söyleniyordu ve böyle bir kriz anında çalışanlarımızdan biri kayıptı.

“Altınsoylar,” dedik aynı anda.

Haklı da çıktık. Otelin mühürlenmesine sebep olan Altınsoylardı. Ferdi’yi satın almış, resmi işlemleri hızlandırmak için çok kirli oynamışlardı. Otel tamamen boşaltılıp kapısına mühür vurulduğunda bir kez daha evsiz kaldığımı hissettim. Bu otel uzun zaman sonra evim gibi hissettiğim tek yerdi. İçinde güvende hissettiğim tek dört duvar bu oteldi. Altınsoylar benden, önce arkadaşlarımı sonra dört yılımı şimdi de evimi almıştı. Yıllar sonra arkadaşlarımı geri almamın bedeli ise bu ev olmuştu. Bir tek ben de değildim bedel ödeyen. Önce Esin evini ve işini kaybetmişti. Sonra Rüzgâr işinden uzaklaştırılmıştı. Şimdi de Naz işsiz kalırken ben evsiz kalmıştım. Daha fazla ne olabilir ki diye düşünürken Yağız çıktı ortaya. Bizler mühürlü kapının önünde sıralı şekilde beklerken Yağız bir adım öne çıktı ve “Üzülmeğin diye size söylememiştim ama... Altınsoylara ben de yenildim,” dedi.

“Ne yaptılar?” diye sordum.

“Eylülde Amerika’ya dönüp işe başlayacaktım ya... Artık başlayamam.”

“Neden?”

“Diplomam iptal edilmiş.”

Sessizlik. Nefes kesen bir sessizlik.

Bizler evsiz ve işsiz kalmıştık, Yağız’ın hayalleri çalınmıştı. Bizler yeni evler ve işler bulurduk belki ama Yağız gerçekleştirmek için yıllar önce uğruna suç bile işlediği en büyük hayalini kaybetmişti. O geceyi hatırladık hepimiz. O geceden sonra yaşadığımız onca şeyin boşa çıktığını hissettik birden. Biz Yağız başarılı bir bilim insanı olsun diye Altınsoyların evi-

ne girip suç işlemiştik. Altınsoylar şimdi onlar için suç işlemek istemiyoruz diye Yağız'ı bilim dünyasından silmişlerdi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Özge. Burnundan soluyordu. Hepimiz çok öfkeliydik, bazılarımız öfkeden ziyade üzüntü de hissediyordu ama her hâlükârda başka çaremizin kalmadığını anlamıştık. Kimse çıkıp bunu söyleyemedi. Özge'nin sorduğu soru Ankara'nın kuru havasında asılı kaldı.

Esin'e kadar. “Pes etmekten başka çaremiz kalmadı,” dedi uzun sessizliği bölerek.

Sıkıntıyla nefesimi verdim. Kapıdaki mühürden gözlerimi alabildiğimde Naz'a döndüm. “Korumaları da alıp bizimkilerle güvenli eve geçin.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Nil'i alıp geleceğim. Evde bir plan yaparız.”

“Sahi, Nil nerede?” diye sordu Rüzgâr.

“Çorbacıda.”

“Onu orada yalnız bırakmadın ama değil mi?” diye sordu Yağız.

“Korumaları göndermiştim.” Bir yandan da cebimdeki telefonu çıkarmakla meşguldüm. Elime aldığım telefonumun ekranındaki cevapsız çağrıları gördüğümde nefesimin kesildiğini hissettim.

“Ne oldu?”

“Demir,” dedim gözlerine bakmadan. “Benimle gel.” Ve koşmaya başladım. Neler olduğunu anlamış gibi o da peşimden koşmaya başladı. Tabii diğerleri de...

Nil'le dakikalarca yürüdüğümüz yolu sadece iki dakikada bitirdim. Camı çerçevesi kırılmış lokantaya girmeden önce zaten anlamıştım. Nil içeride yoktu. Bunu zaten bilerek ama kabullenmeden girdim içeri. Aklımın ucundan dahi geçmeyen şey, içeri girdiğimde yaşlı babamı kanlar içinde yerde yatarken görmektir.

“Baba?” Nil’in yanına gönderdiğim korumalardan biri babamın yarasına bir kumaş parçasıyla tampon uyguluyordu. Diğer telefonla konuşuyor ve hattın diğer ucuna ambulansın nerede kaldığını soruyordu.

“Baba!” Koşup yanına çöktüm, titreyen ellerimle kafasını tuttum. Açık tutmakta zorlandığı gözlerini bana çevirdi. Sura-tında ağlamaklı bir ifade oluşurken dudaklarını araladı.

“Ne oldu?” diye bağırdım. Bir an için gözlerim kaydı, göm-leğindeki kan lekesini gördüm. Oysaki temiz ve ütülü kıyafet-ler giymeye çok özenirdi. Çünkü anlattığına göre ölen eşiyle evlilikleri boyunca tartıştıkları tek konu buydu. Onu bir daha hiç kızdırmış olmamak için giydiği beyaz gömlekleri en ufak bir lekede hemen değiştirir, kırıışmasına izin vermezdi. Şimdi kırıışmış ve kanlanmıştı.

“Nil nerede? Baba, ona ne oldu?”

Demir görüş açıma bir telefon getirdi. Nil’in telefonu.

“Koruyamadım,” dedi babam, yıllar önce canından çok sevdiği karısını koruyamadığı gibi bugün de benim sevdiğim kadını koruyamadığını söyledi. Nil’i koruyamamıştı. Benim Nil’imi. *Nilperi’ mi...*

Suçluluk hissiyle kararan gözleri kapanmadan önce, “Git-me,” diye yalvardım. “Baba, gitme.”

Kulaklarımın uğuldamasına neden olacak şekilde yankılanan siren seslerini duydum. Hayatım boyunca baba diyerek sevdi-ğim tek adam gözlerini kapatırken biri beni kendine doğru çekti. Ellerim boşluğa düştü, çırpınacak gücü kendimde bulamayınca teslim oldum. Babamı bir sedyeye yatırdılar, onlar dışarı çıkar-ken ben bir köşede oturmuş sessizce gözyaşı döküyordum. Mırıl-dandığımı biliyordum ama ne söylediğimi bilmiyordum. Birinin hiç bırakmayacakmış gibi bana sarıldığını hissediyordum ama bu güven veren kolların kime ait olduğunu bilmiyordum. Acıdığını biliyordum ama bu kalp ağrısının nasıl geçeceğini bilmiyordum.

“İyi olacak,” dediğini duydum Demir’in. Bana güven veren kolların sahibi Demir’di. Bana sıkı sıkı sarılmıştı, yıllar önceden beri yaptığı gibi. “İyi olacaksın,” dediğinde tanıştığımız ilk güne döndüm. Onunla bir yetimhanede, beni bırakıp giden anne ve babamı yine de özlediğim için ağladığım bir akşam tanışmıştık. Bana iyi olacağımı söylemişti, zamanla onun sayesinde iyi olmuşum. Ama bugün başkaydı. Ben bugün bana gerçekten babalık yapmış bir adam için ağlıyordum. Sevdiğim kadını korumaya çalışırken yaralanan, verdiği yaşam savaşını hastaneye bile gidemedi henüz ambulanstayken kaybeden o adam için ağlıyordum.

Altınsoylar beni bir gecede hem evsiz hem de babasız bırakmıştı. Ben şimdi tekrar yedi yaşındaydım, evim yoktu, babam yoktu; yanımda demir yumrukları olan saf bir kalp taşıyordum, aradığım küçük bir çikolata perisinden başkası değildi.

•

Nil tam yedi saattir yoktu. Onu tam yedi saat üç dakika önce görmüştüm. Bana son bakışında endişe vardı. Kim bilir şimdi ne haldeydi, nasıl korkuyordu...

Onu kimin, neden kaçırdığını bilsek de polise anlatmadık. Anlatamazdık. Başımıza gelen onca şeyden sonra artık pes etmemiz gerektiğini hepimiz kabullenmiştik. Emniyet güçleri her yerde Nil’i ararken ben de bağlantılarımı kullanmaya çalışmışım. Yine de aradan geçen yedi saate rağmen Nil’e dair hiçbir iz yoktu.

“Mert attığım mesajları okumuş,” dedi Ekin heyecanla. Mert’e saatlerdir ulaşamadığımız için Ekin mesajlarının okunmuş olmasını bir gelişme olarak görmüştü. Bir süre biz de öyle sandık ama Mert onca cevapsız çağrı ve mesaja dönüş yapmadı.

Nil'in kaçırılmasının üzerinden tam on saat geçtikten sonra Mert'ten bir arama aldım. Naz'ın bir güvenlik şirketi tarafından korunan, elektronik şifreli kapıları hatta pencereleri olan güvenli evindeydik. Oldukça geniş olan evin salonunda Yağız başını Ekin'in kucağına koymuş uyuyordu. Özge'ye Rüzgâr'ın göğsüne sokulmuş, uyuyakalmıştı. Demir ve Esin sigara içmek için verandaya çıkmıştı. Berk uyanık kalmak için kendini zorluyordu. Naz yanımdaydı ve salondan çıt çıkmıyordu. Ta ki telefonumun zil sesine kadar... Aramayı ilk çalışında cevaplandırmama rağmen bizimkiler uyandı, dışarıdakiler koşarak içeri girdi. Küfrederek açtığım telefona herkes pürdikkat bakıyordu.

"Sakin ol," dedi Mert.

"Nil nerede?" diye sordum, cevap gelmeyince kendimi tutamayarak yeni bir küfür daha savurdum.

"Ama bu şekilde anlaşılamayız ki."

"Seninle anlaşmak istediğimi kim söyledi?"

"Hâlâ mı?" diye şaşırdı. "Esin'in evini ve işini aldık. Yetmez dediniz Rüzgâr'la Yağız'ı da işinden ettik. Ders almadık dediniz Naz'm otelini mühürlettik. Hâlâ mı anlamadınız? Bizim bir sınırimız yok. Altınsoyların gücünün bir sonu yok!"

"Anladım!" diye bağırdım. "Kes artık, anladım!"

"İtaat edeceksin yani," dedi alay edercesine.

"Nil nerede?" diye sordum tekrar. Meraklı gözler kulağımdaki telefondaydı. Kimse kıpırdamıyor, en ufak bir çıt bile çıkarmadan bekliyordu.

"Şşt," dedi Mert. "Önce ben. Kabul ediyor musunuz etmiyor musunuz, cevap ver. Bize itaat edecek misiniz?"

Gözlerimi yumdum sinirle. Burnumdan sert bir nefes aldım. Dünyaya tekrar döndüğümde hiç iç açıcı bir tabloyla karşı karşıya olmadığımızın farkındaydım. "Kabul ediyoruz," dedim çaresizce.

Boyun eğdiğimizi, yenilgiyi kabul ettiğimizi, sonumuz ne olacaksa olsun Altınsoylar için suç işleyeceğimizi söyledim. Mert zafer dolu bir kahkaha attı. Bacağımın üstündeki elimin parmakları sinirle kıvrıldı. Naz elimi tutarak yumruğumu gevşetmeye çalıştı ama nafileydi. Kendi parmaklarımı kıracak kadar gerilmişti bedenim. “Nil nerede?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Yaşıyor,” dedi kahkahasına bir son verdiğinde. “Ama biraz daha misafirimiz olacak.”

“Ne demek...” dememe kalmadan arama sonlandı. Gözüm dönmüş bir şekilde telefonu kulağımdan çekip aramayı tekrarladım. Demir ne olduğunu sordu. Konuşmakla vakit kaybetmedim, aramayı tekrar ve tekrar yeniden başlattım. Neden deliye döndüğümü sordular. Mert telefonunu tamamen kapatana kadar ona ulaşmaya çalıştım. Sonunda pes ederek omuzlarımı düşürdüm.

“Yaşıyormuş,” diyebildim en sonunda.

“Ama?” dedi Demir neden bu kadar öfkелendiğimi anlamaya çalışırken.

“Onu hemen bırakmayacaklar.”

27. EV: "UNUTMAK İSTİYORUM"

Nilperi'den,

Gözlerimi bir çift topuklu ayakkabının sesine açtım. Loş ışıkla aydınlatılmış odaya giren orta yaşlı bir kadının elinde bir tepsi vardı. Geniş ve kesinlikle çok rahat bir yatakta yatıyordum. Ellerim ya da ayaklarım bağlı değildi. Yine de kalbim korkuyla atmaya devam etti. Hafifçe doğruldum yerimden, yanı başımda duran kadının taşıdığı tepsideki temiz kıyafetleri gördüm. Başımı eğip kendi üzerime baktığımda elbisemdeki kan lekelerini fark ettim.

"Giyinmenizde size yardımcı olmak için buradayım," dedi kadın mesafeli ama sıcak bir sesle.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

"Beyefendi'nin evindesiniz. Sizi bekliyor."

"Beyefendi?"

"Hadi üzerinizi değiştirelim. Beyefendi bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

Öfkeyle ayağa kalktım. "O beyefendine söyle, hiçbir yere gelmiyorum ben!" diye bağırdım. "Bırakın beni. Ne istiyorsunuz benden?"

"Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum," dedi kadın. Onun bir suçu yoktu belki ama etrafta muhatap olabileceğim başka biri yoktu.

“Tamam, götür beni beyefendine. Tanışalım bakalım şu Bahri Altınsoy’la.”

Kadının kaşları sözlerime anlam veremeyerek çatıldı. “Bahri Altınsoy mu?” diye sorguladı.

“Evet. Hadi gidelim. Ama elbisemi çıkarmam.”

“Beyefendi bahsettiğiniz kişi değil ki,” dedi şaşkın şaşkın. Devam etmesine gerek yoktu çünkü anlamıştım. İçinde bulunduğum bu güzel oda Bahri Altınsoy’un evindeki bir oda değildi, peşimdeki yabancıya aitti. Beni kaçıran Altınsoylar değildi, kim olduğunu hâlâ bilmediğim o adamdı.

Anladım ki bunca zaman Altınsoylardan korktuğumdan çok daha fazla korkmalıyım bu yabancıdan. Çünkü Bahri Altınsoy’un ne istediği açıktı fakat bu adam tam bir bilinmezdi. Benden ne istediğini bilmediğim gibi kim olduğunu da bilmiyordum.

“Nerede?” diye sorabildim ilk şoku atlattığımda. Bana cevap vermek yerine elindeki temiz kıyafetleri işaret etti. İçinde bulunduğum bilinmezliğe son vermenin tek yolunun bu olduğunu anlayınca pes ettim. Kapının aralık olmasını umursamadan üzerimdeki kanlı elbiseden kurtuldum. Kadın memnuniyetle gülümseyip bana yeni bir elbise verdi. Diz altına kadar uzanan ipek kumaştan yapılma elbiseyi giydim.

“Çok güzel oldunuz,” dedi kadın, ben babetleri giyerken. “Hanım hanımcık.”

Kısık sesle güldüm. Sinirlerim gerçekten çok bozulmuştu. Kaçırılmışım ve tutsak edildiğim evde hanım hanımcık diye ifade edilecek şekilde giydirilmişim. Beni giydiren kadına baktım, çok nizami bir görüntüye sahipti. Özellikle saçları o kadar düzgündü ki bu kusursuz topuzu yapmak için vaktinin ne kadarını harcadığını merak ettim. Serbest kalan tek bir küçük saç teli bile yoktu.

“Tamam mı?” diyerek kendi etrafımda döndüm. “Beyefendinle görüşmeye hazır mıyım?”

Sessiz kalarak başını salladı ve bana açık kapıyı işaret etti. Babetler ayağımı sıkarken yürümeye başladım. Odadan dışa-

rı çıktığımda kapıdaki adamlar karşıladı beni ve sessiz sedasız yol aldık. Bir asansöre bindik, üçüncü katta durduk. Önce adamlardan biri indi, sonra ben indim ve geride kalan adam bizi takip etti. Uzun koridoru aşp en az üç metre olan bir kapının önünde durduk. Biri kapıyı çaldı, çok geçmeden kapı her iki yana açılacak şekilde aralandı.

“Buyurun,” dedi adam içeriyi işaret ederek.

Gergin adımlarla eşikten geçtim ve girdiğim odanın aslında bir kütüphane olduğunu fark ettim. Odanın iki duvarı da tamamen kitaplarla kaplıydı. Raflarda binlerce kitap olmalıydı ve her türlü bahse girerim ki çoğu koleksiyonu. Loş ışıklarla aydınlatılmış odanın üçüncü duvarında karşılıklı duran koltuklar vardı. Koltukların arkasında ise siyah bir perde. Kapıdaki adamlara bakmak için arkamı döndüğümde kapının bulunduğu dördüncü duvarda çeşitli tabloların yer aldığını gördüm. Birçoğunu tanıımıyordum ama resimlerin gerçek olduğundan emindim. Her biri birkaç milyon dolardı. Belki de milyar. Emin olamadım. Kapı tarafında bir hareketlilik hissedince gözlerimi tablolardan ayırdım.

Ve onu gördüm. Peşimdeki yabancıyı.

Nabzım yeniden yükselirken elimden gelen hiçbir şey olmayacağını söylüyordum kendime. Buradan çıkamazdım. Onlarla baş edemezdim. Sonuna kadar direnirdim ama sonunda beni öldürmek isterlerse onlara engel olamazdım. Kalbimin sesinin tüm odada yankılandığından neredeyse emindim. Adam köşedeki kanepeyi işaret ederek “Gel bakalım,” dedi sadece. Onu daha önce de görmüştüm. Ama şimdi, daha öncekilere nazaran çok şık görünüyordu. Siyah takım elbisesi, yılan derisi desenli saati, ayakkabıları hatta saç kesimiyle bile kesinlikle bu evin kendisine ait olduğunu bağıırıyordu.

İkiletmeden işaret ettiği koltuğa oturdum. Koltuğun kolları altın kaplamaydı. Evle ve bu adamla ilgili fark ettiğim her yeni şeyle biraz daha dehşete kapılıyordum. Ellerimi kucağımda birleştirip karşımdaki koltukta oturan adama diktim gözlerimi.

“Nasılsın?” diye sordu adam.

“Nasıl mıyım?” diye tekrarlardım. “Kaçırıldım. Nasıl olmamı bekliyorsunuz?”

Dudakları gayriihtiyari bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Haklısın,” dedi başını sallayarak. “Ama ben de pek haksız sayılmam. Bir türlü tanışamadık seninle. Hep kaçtın benden.”

“Siz de çareyi beni kaçırmakta mı buldunuz?”

Onaylayıcı bir ses çıkardı. “Bak, ne güzel oturuyoruz şimdi.” Gözleri kapıya döndü ve bu bir işaretmiş gibi eşzamanlı olarak içeriye yine çok nizami görünen başka bir kadın girdi. Bu kadının da saçları kusursuz bir şekilde topuz yapılmıştı ve eteğinde tek bir kırışıklık bile görünmüyordu. Altın tepside getirdiği kahve fincanlarını *Beyefendi* dedikleri adamla benim aramda duran sehpanın üzerine bıraktı. Hafifçe eğildi, arkasını dönmeden bir padişahın huzurundan çekiliyormuş gibi gitti. Adam bana döndü ve “Kahve seviyordun değil mi?” diye sordu.

Ben olan biteni şaşkınlıkla izlerken o sanki gerçekten de onunla kahve eşliğinde sohbet etmeye gelmişim gibi gülümsüyordu. “Kimsin sen?” diye sordum onun bu sakinliği karşısında ürperirken. “Ne istiyorsun benden?”

“Hiçbir şey,” dedi aynı sakin tavrını sürdürerek. “Sadece seni tanımak istedim.”

“İyi de neden? Kimsin?”

Ağzını açıp soruma cevap vermek yerine elini kaldırarak parmaklarını şıklattı. Ve bir anda koltukların arkasındaki siyah perde indi. Sandım ki içeriye gün ışığı dolacak, gözlerim bir anlığına da olsa kamaşacak. Öyle olmadı. Perdenin arkasındaki sır çok başkaydı; gözlerimi kamaştırmadı, burnumu sızlattı.

Orada bir pencere yoktu, devasa büyüklükte bir tablo vardı. “Annem,” diye fısıldadım tabloya bakarken. Afallamış bir halde adama döndüm. “Bu annemin tablosu.”

“Ve ben de senin gerçek babanım.”

28. EV: "BİR DERDİM VAR"

Beni ait olduğum yere bıraktıklarında ruhumun bin parçaya ayrıldığını hissediyordum. Attığım her adımda, bastığım her kaldırım taşında sanki bir parçamı arkamda unutuyordum. Yol bittiğinde vardığımı düşündüm, başımı kaldırdığımda tanıdık bir manzara görmeyi bekliyordum. Ancak gördüğüm şey, karanlığa gömülen bir oteldi. Naz'ın otelinde tek bir ışık bile yanmıyordu şimdi.

Olabildiğince hızlı adımlarla otelin kapısına vardım. Kilitliydi. Hayır, mühürlüydü. Otel mühürlenmişti. Ama nasıl? Neden? Peki ya, bizimkiler? Onlar neredeydiler şimdi?

Ben senin gerçek babanı. Zihnimde yankılanan ses avuçlarımı şakaklarıma bastırmama neden oldu. Bir faydası olacakmış gibi... Ama susmuyordu. Geceden beri hiç susmadan kendini tekrarlamaya devam ediyordu.

Mühürlü kapıya arkamı dönüp merdivenlere oturdum. Ne yapacağımı, bizimkileri nasıl bulacağımı düşünmeye çalışıyordum ama yankılanan o güçlü ses bana izin vermiyordu. Beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Telefonum olsaydı arardım bizimkileri. Ya da birini görüp yardım isteyebilirdim. Kalkıp bana yardım edecek birini bulabilirdim. Ama yapamıyordum. Bana ait olmayan bir bedenin içinde sıkışmış gibi öylece oturmaya devam ettim.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Tepedeki yaz güneşi beni terk ettiğinde saatleri devirdiğimi anladım. Otelin önünden geçip giden insanlar bana bakmış, bazıları yanıma gelip yardım isteyip istemediğimi sormuştu. Elbisemdeki kan lekesini gördüklerinde benim için endişelenmişlerdi. Ait olduğum yere dönmeden önce kendi kıyafetlerimi giymek isteyerek iyi mi yapmışım kötü mü bilmiyordum.

Biri ambulans çağırmak istedi, diğeri polis. Herkese aynı şeyi söyledim. *Her şey yolunda*. Ama hayır, hiçbir şey yolunda değildi. Biz artık çıktığımız o yolda değildik. Ben yolumu kaybetmişim. Ben bildiğim tüm gerçeklerin yalan olduğunu öğrenmişim. Ben *kendimi* kaybetmişim.

“Nilperi?”

Bana sadece babam Nilperi diyebilirdi ama ben artık babamın kim olduğunu bilmiyordum.

“Nil!”

Omuzlarımdan tutup sarstığında zihnimde yankılan ses azalarak kesildi. Beni tutan ellerin sahibine döndüm, gözlerindeki ormanda huzurla nefes alacağıma inanırken yeniden bilincimi kaybettim.

•

Uyandığımda bu kez ne kendi evimdeydim ne de bir yabancıнын evinde. Bir hastane odasında açtım gözlerimi. Işığa alışmam uzun sürerken etrafımdaki sesleri ayırt edebilmeye başlamışım. Bir an için bulanık zihnim bana oyun oynadı sandım. Aslında bunca zamandır yaşanmış her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm. Ben hiç kaçırılmadım. Hiç vurulmadım. Biz hiç bu yolculuğa çıkmadık. Çünkü biz hiç o geceyi yaşamadık. Biz hiç dağılıp gitmedik sandım. Bir an için, çok kısa bir an için, son beş yılın bir rüyadan, hayır hayır, bir kâbustan ibaret olduğunu düşünmek istedim. Ancak ne yazık ki gerçek

gün gibi ortadaydı. Kim bilir kaç saattir uyanmamı bekleyen Naz ve Rüzgâr da şimdi endişeli gözlerle bana bakıyordu. O an bir kez daha anladım ki biz artık sekiz kişi değil, on kişiydik.

“Ne oldu bana?” diye sordum onların arkası kesilmeyen sorularını yanıtlamak yerine.

“Bayıldın.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Kırgın. Kızgın. Kayıp?

“İyi.”

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Rüzgâr. Bunu bir arkadaş olarak değil de polis olarak sorar gibi tonlamıştı.

“Yeni uyandı,” diye uyardı Arden onu. Demek ki bir tek ben öyle hissetmemiştim.

“Kendine gelsin sonra anlatır,” dedi Özge. Sesi Arden’e göre çok daha ılımlıydı.

“Su?” diye güçlkle konuştum.

Ekin elindeki kapalı su bardağını açtı ve bana uzattı. “Senin için almıştım,” dedi gülümseyerek. Küçük yudumlarla suyu içmeme yardım etti.

“Senin için çok korktuk,” dedi Esin.

“Ben de çok korktum,” diye itiraf ettim. Olan biten zihnimin içinde yeniden canlanırken irkildim. “Arden,” dedim korku içinde. “Salih Baba?”

Arden’in başı yenilgiyle eğildi.

Başımı iki yana sallarken yerimden doğrulmaya çalıştım. Demir bana engel olmaya çalışsa da yanı başımdaki Arden’in ellerine sarılabilmiştim. “İyi olduğunu söyle. Arden yalvarırım babanın iyi olduğunu söyle.”

“Maalesef,” dedi Arden başını kaldırmadan. Onu böyle görmeye hiç alışık değildim. Kaybetmiş bir Arden pek rastlanır türden değildi. Şimdi karşımda böyle başını eğmiş, gözlerini kaçırmış halde durması içimi acıtıyordu.

“Nerede peki şimdi?” diye sorduğumda onun da canını yakacağımı nereden bilebilirdim ki? Kaçırdığı gözlerinden sonra çenesinin titrediğini gördüm.

“Kaybettik,” dedi Demir onun yerine konuşarak.

Donakaldım.

“Benim yüzümden,” dedim suçluluk hissiyle kavrulurken. “Benim yüzümden,” diye tekrarladım.

“Hayır,” dese de Arden, benim yüzümden olduğunu biliyordum. Yıllar sonra beni bulan babam, Arden’in yıllar sonra bulduğu babasını öldürmüştü öyle mi? Ne yapmalıydım şimdi? Özür mü dilemeliydim? Ama ne için? Kim için? Olduğum kişi için, sebep olduklarım için özür dilemem neyi değiştirecekti? Arden’e gözyaşları içinde sarılmamın ne faydası vardı ki şimdi?

“Senin yüzünden değil,” dedi Arden saçlarımı okşarken.

“Altınsoyların derdi hepimizle,” dedi Ekin. Ne demek istediğini anlamayarak ona döndüm. “Buldu seni tek başına, tabii kaçırıp gözdağı vermeye çalışacak.”

“Yani yerinde hangimiz olsa aynı şeyi yaşayacaktık,” dedi Özge.

Onlar beni teselli ederken içim bir nebze de olsa rahatlamıştı. Hayır, artık kendimi daha az suçlu hissettiğimden değil, beni kaçıranın Altınsoylar olduğunu düşündükleri için. Çünkü onlara gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Önüme gerçek diye sunulanın doğruluğundan bile emin değildim ki. Beyefendi denilen adamın bana anlattığı hikâyeden hiç hoşlanmamıştım. Kendi soru işaretlerimden kurtulmadan arkadaşlarıma yenilerini veremezdim. Bir an önce Adana’ya gitmeli ve yıllardır baba diye bildiğim adamla yüzleşmeliydim.

29. EV:

"BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ"

DEFİLE GEÇESİNDEN ON YEDİ GÜN ÖNCE,

"Ya engel olurlarsa?"

Esin'in sorduğu bu soru, kızların gerilmesine neden olsa da o çok rahattı. Dilini şaklatıp arkasına yaslandı. "Bir şey olmaz."

"Mert beşimizin işi kabul ettiğini Arden'e söylerse Arden de diğerleri de bize asla izin vermezler. Kesin engel olurlar," dedi Esin.

"En fazla ne yapabilirler ki?" diye sordu Özge. "Bizi hapsedecek halleri yok ya."

"Şey, aslında..." diyerek araya girdi Nilperi. "Bu tam da Arden'in yapacağı bir şey. Kendimden biliyorum..."

"Nil haklı," dedi Ekin. "Özellikle Arden'in suçu işlemeyi kabul ettiğimizi bilmemesi gerek. Mert'e söyleyeyim de gizli tutsun."

"Mert de ölüyordu senin sırrını saklamak için," dedi Yağız burun kıvrarak. "Kızım," dedi ciddileşirken. "Adam senden nefret ediyor. Sen ondan bunu istediğinde o gidip inadına yapmaz mı sanıyorsun?"

"Bana bir daha kızım dersen seni mahvederim."

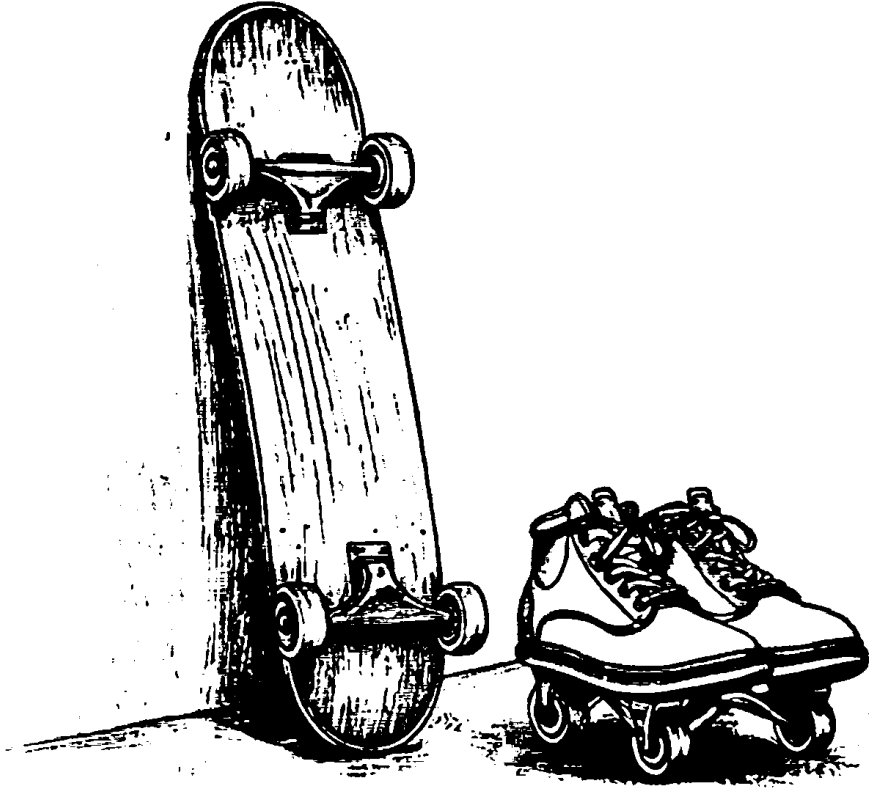
Yağız oyunbaz bir tavırla sırtıttı. "Kızım."

Ekin masadaki şeker tabağından bir avuç şeker aldı ve Yağız'a fırlattı. Yağız gülererek şekerlerden kaçtı.

“Ne zaman Mert'i arayıp işi kabul ettiğimizi söylüyoruz?” diye sorunca Özge, şamataya anında son verdi Yağız ve ciddileşerek aralarına geri döndü.

İlk günden beri bu planvari toplantılara büyük bir ciddiyetle katılıyordu. Kızların bir şeyler çevirdiğini anladığında bir süre gizli gizli onları gözlemlemiş, takip edip dinlemişti, sonuç olarak şimdi yanlarındaydı. Onlar yıllar önce Yağız'ın hayatını kurtarmak için suç işlemişlerdi; şimdi de Yağız onların hayatını kurtarmak için suç işlemek istiyordu.

“Bugün?” deyince Ekin, dikkatleri üzerine toplamış oldu. “Hatta hemen şimdi.” Masanın üzerindeki telefonu aldı ve Mert'in numarasını tuşladı.

ADANA

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

0:56

3:13

Ninova

30. EV:

“ANILARI SAKLA”

Adana için yola çıkali neredeyse üç saat olmuştu. Evle-rimize varmamıza iki saatten daha az süre olmasına rağmen Yağız’ın ısrarlarına dayanamadık ve mola verdik. Yol ke-narındaki bir tabela bizi yemyeşil bir bahçeye çıkardı. Saklı Bahçe’ydi mekânın adı. Adına yakışır bir yer olduğunu sarma-şıkların altından geçip yürüdüğümüz taşlı yollardan sonra an-lamıştık. Mutfağı kapalı bir alandaydı ama müşterilerin yemek yemesi için ayrılmış alan, bir evin bahçesine benziyordu. Çeşit çeşit ağaçlar ve çiçeklerle bezenmiş bu alanda çocuk parkı da vardı, konsept fotoğraf alanları da... Fakat bizi en çok şaşırtan bahçedeki hayvanlar olmuştu.

İçeride bir maymun vardı ve bu tabii ki içimizden birinin oldukça dikkatini çekti. Yağız büyük bir heyecan ve hayranlık-la kafesteki maymunu incelerken aynı şekilde maymun da iri gözlerini Yağız’a dikmişti.

“Dikkat et, yaramaz bir maymundur,” dedi mekânın sahibi olduğunu düşündüğümüz adam.

“Benim kadar olamaz,” diyerek sırttı Yağız. Ona hak ve-rircesine güldüm.

Bizden başka müşterisi yoktu. Adının Arif olduğunu öğ-rendiğimiz adam bizim için masaları birleştirebileceğini söy-leyince Yağız’ı maymunla başa başa bıraktık. Alanın orta

noktasına geçip masaların birleştirilmesini bekledik. Arden ve Demir'in de yardımıyla dört kare masa birleşmiş oldu. Bizler yerimizi alıp sipariş vermek için menüyü incelerken Yağız tiz bir çığlık attı.

“Ne, ne oldu?” diyerek telaşla ayağa kalktı Berk.

“Onu uyarmıştım,” dedi adam korktuğunun başına geldiğini anlamış gibi.

Yağız ağlamaklı bir yüz ifadesiyle yanımıza gelirken ortaparmağını havaya kaldırmıştı. Demir sinirle ayağa kalktı. “İndir lan elini, ayıp!”

“Beni ısırdı!” diyerek bize maymunu şikâyet etti Yağız.

Bir kahkaha tufanı koptu ama Yağız gibi ben de gülmedim. Çünkü maymun ısırığının tehlikeli olup olmadığını bilmiyordum.

“Ne yaptın da kızdırdın hayvancağızı acaba?” diye sordu Arden oturduğu yerden. Bu kadar rahat olduğuna göre tehlikeli bir durumla karşı karşıya değildik.

“Isırılan parmağın hangisi olduğuna bakılırsa cevap belli,” dedi Ekin. Yağız ortaparmağını havada tutmaya devam ediyordu.

“Ulan Yağız,” dedi Demir gülmemek için kendini zor tutarken. “Şuncacık masuma el hareketi mi çektin gerçekten?”

“İlk o başlattı!” dese de hiçbirimiz ona inanmadık.

Fakat Arif Abi, “Arkadaşınız doğru söylüyor,” dedi. “Bizimki gerçekten yaramaz bir çocuk.”

“Çok acıdı mı canın?” diye sorduğumda Yağız bana dönüp dudaklarını büzerek başını salladı. “Öp de geçsin,” diyerek parmağını bana uzattı.

Arden sahte bir öksürükle uyardı. Yağız geri adım atmak yerine bir adım daha ileri gitmeyi tercih etti ve bu kez parmağını Arden'e uzattı. “İyi hadi sen öp bari.”

“Bence kimse öpmesin, biz bi’ pansuman yapalım yarana,” diyerek noktayı koyan Arif Abi, siparişlerimizi not ettikten sonra Yağız’ı da yanına alarak gitti.

“Gerçek bir baş belası,” dedi Berk, onlar gittikten sonra.

Saklı Bahçe’deki bir saat süren mola Yağız için hareketli başlamış olsa da hepimiz için sakin bitti. Öyle ki arabalara geçtiğimizde her birimize bir ağırlık çökmüştü. Naz bunun sebebinin, yediğimiz yemekler olduğunu söylese de ben bahçedeki yeşilliklerin büyüüne kapıldığımızı düşünüyordum. Arden, Rüzgâr ve Berk’in şoförlüğü eşliğinde arka arkaya dizilmiş üç araba şeklinde yolculuğu tamamladık. Adana’daki ilk durağımız lise yıllarımızı birlikte geçirdiğimiz okul oldu. Hafta sonu olduğu için kapalı olan okula kaçak giriş yaptık.

“Vay anasını,” dedi Berk kendi sınıfımızı bulmak üzere koridorda yürürken. “Hiç değişmemiş.”

“Sadece beş yıl geçti,” dedi Ekin. “Ne bekliyordun ki?”

“En azından bir boya badana yapmalarını.” Aslında haklıydı, okulun iyi bir tadilatı geçmesi hiç fena olmazdı. Bazı duvarların sıvası dökülmüş, koridordaki lambalar patlamıştı.

“Başımızdaki belalardan bir kurtulalım, gelip biz yaparız,” dedi Arden.

Heyecanlanarak, “Yapar mıyız gerçekten?” diye sordu Esin. Benim aklımdaki soru daha farklıydı. *Yapabilir miyiz gerçekten? Başımızdaki belalardan kurtulduğumuz bir gün olacak mı mesela?*

“Yaparız tabii,” diyerek destekledi Demir.

Sınıfımızı bulduğumuzda sırayla içeri girdik. Yağız hemen koşup öğretmen masasına oturdu. “Oh be,” dedi sanki yıllardır bunun hayalini kuruyormuş gibi.

Naz artık onu sorgulamayı bırakmış olmalı ki bu hareketine yalnızca güldü. “Ee,” dedi bize dönerek. “Nasıl geçiyordu okul günleriniz, hangi sıralarda oturuyordunuz bakalım?”

“Ben arka sıradaydım,” dedi Demir duvar kenarındaki en arka sırayı işaret ederek. Çoğunlukla derse katılmaz ve uyurdu. Öğretmenler çok şikâyetçiydi ondan. Tabii, o da öğretmenlerden...

“Ben de Demir’in yanında oturuyordum,” dedi Arden. En arka sırada oturduğu halde dersleri nasıl o kadar konsantre olarak dinlerdi hiç anlamazdım. Öğretmenler onu çok severdi çünkü çoğu zaman tam not alırdı.

“Benim yerim burasıydı,” dedi Ekin duvar kenarındaki ön sırayı işaret ederek. Kapıya yakın olduğu için o sırada oturur ve derste sık sık tuvalete gitmek için izin isterdi. Okuldaki vaktinin büyük bir çoğunluğunu kızlar tuvaletinde makyaj yaparak geçirirdi. Ama müdür yardımcımıza yakalanınca makyajını silmek zorunda kalırdı.

“Ben sizi Berk’le hayal etmiştim,” dedi Naz şaşırarak.

“Öyleydi,” dedi Berk. “Ama birlikteyken ders dinleyemediğimiz için hoca ayırdı bizi.” Tabii bunu veli toplantısı düzenleyerek yapmışlardı. Berk’in babasını toplantıya çağırmışlardı ve Berk’in Ekin’le sohbet ettiği için dersi dinlemediğini bu yüzden sınavlardan düşük not aldığını söylemişlerdi. Kenan Amca da haklı olarak köpürmüştü. O toplantıdan sonra Ekin ve Berk bir daha aynı sıraya oturamadılar.

“Öğretmen masasının önündeki sıra benimdi,” dedi Özge. Lisedeyken gözlük kullandığı için en ön sıraya oturtmuşlardı. Başta bundan pek hoşlanmasa da zamanla alışmıştı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Naz. “Kesin yanında Yağız oturuyordu.”

Yağız dilini üç kez şaklattı. “Hiç yakıştıramadım sana.”

“Neden, ne dedim ki?”

“Beni hiç tanımamışsın.” Naz hiçbir şey anlamayarak Yağız’a bakmaya devam etti. “Ön sıraya çalışanlar oturur derisi daha iyi dinleyebilmek için. Ben zeki olanım. Benim dersi

dinlememe gerek yok. Kitaba bir kez bakar, sınavdan tam notu kaparım.”

Naz kendini tutamayarak kahkaha attı. Özge gözlerini devirerek pencere kenarındaki en arka sırayı işaret etti. “Berk ve Yağız o sırada oturdular. Ve evet, Yağız dersi dinlemezdi. Genelde dersi kaynatmakla meşgul olurdu, yapamazsa pencereden dışarıyı izlerdi.”

“Ben de Ekin’i izlerdim,” dedi Berk ve bu söz, Ekin’in utanmasına neden oldu. Hayır, sadece utanmasına değil, utan-
gaç bir şekilde gülümsemesine. Ekin’i ilk kez böyle gülümserken görüyordum.

“Biz de Nil’le otururduk,” dedi Esin orta sırayı işaret ederken. Oldum olası duvar kenarını da pencere kenarını da sevmeydim. Sınıfın tam orta yerinde oturmak bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Belki de sebebi, ne zaman başımı çevirsem Arden’i beni izlerken yakalamamdı.

“Eğlenceli yıllar olmalı,” dedi Rüzgâr.

“Çok eğlenceliydi. Dert ettiğimiz tek şey sınavlardan alacağımız notlardı,” dedi Özge.

“Geçmişe dönmek ister miydiniz?” diye sordu Naz.

“Kim istemez ki?” diye sordum.

“Peki bu yaşınızdaki bilincinizle yeniden on yedi olsaydınız, neleri değiştirirdiniz?”

“On yedi yaşına geri döneceğim ama yirmi üç yaşındaki bilgi birikimim benimle olacak öyle mi?” diye sordu Özge. “İyiymiş.”

“Hem de nasıl,” diye heyecanlandı Demir. “Öyle iyi yatırımlar yaptım ki paraya para demezdim valla.”

Esin kahkaha attı. “Akıllı insanın hali başka oluyor.”

“E tabii kızım,” dedi Demir. “Akıllı olan böyle yapar.”

“Aklımız olsa, hiç suça kalkışmazdık,” dedi Yağız. Omuzlarını üzüntüyle düşürdü. “Zaten boşunaymış.”

Arden çatık kaşlarla yanına gidip elini omzuna koydu. “Ne konuştuk biz seninle? Alacağız diplomayı da işi de.”

“Pek inancım yok,” dedi Yağız.

“Ne yalan söyleyeyim, bazen ben de hiç o suçu işlememiş olsak hayatlarımız nasıl olurdu diye merak ediyorum. Yağız için yine olsa yine yaparım tabii, o başka, ama insan merak ediyor...” dedi Esin.

“Muhtemelen hiçbirimiz Adana’dan dışarı çıkmazdık,” dedi Berk. “Seviyorduk bu şehri.”

“Dağılmazdık, evet,” dedi Demir. “Belki bazılarımız istedikleri bölüm için şehir dışına giderdi ama okul bitince geri dönerdi.”

“Ben yine aynı bölümü okurdum üniversitede ama Ardıç Bey gibi bir ikon bulamazdım.”

“Sanırım ben de İstanbul’a gidip yetenek sınavlarına katılırdım,” dedim kaçırdığım mülakatları hatırlayarak. Ama Adana’dan çıkmaya cesaretim olmadığı için İstanbul’a gide-memiş ve sınavlara da girememiştim. Bunu içlerinden yalnızca Demir biliyordu, bu nedenle gözleri hemen beni bulmuştu.

“Ben de başka bir bölüm yazardım galiba,” diye itiraf etti. Mimarlık bölümünü benim için okuduğunu hep hissetmiş ama bunu onunla hiç konuşmamıştım. Konuşamamıştım. Demir’in hayatını çalmışım gibi hissettim bir an, söze hayatını gerçekten çaldığım o isim girdi.

“Ben de okurdum,” dedi Arden, kayıp dört yılını hatırlayarak. Hayatından çaldığım dört yılı anımsayarak...

“Ben de yazardım bir şeyler. Ne de olsa ne yazsam gelirdi,” dedi Yağız büyük bir özgüvenle. O yıl gerçekten Türkiye birincisi olmuştu.

“Sanırım ben yine bu yaşında evli olurdum,” diyen Özge komik bir şaka yapmış gibi güldü. Ona katılanlar oldu ama Rüzgâr’ın suratı olabildiğince asıktı. Özge’nin günün birinde

ailesi tarafından görücü usulü evlenmeye zorlanacağını lise yıllarımızda hepimiz biliyorduk ama o zamanlar yirmi üç yaşın evlilik için erken olduğunu düşünüyorduk. Özge şimdi yirmi üç yaşındaydı ve gerçekten evliydi, beklenmedik olan kiminle neden evlendiği idi.

“O zaman iyi ki o suçu işlemişsiniz,” deyince Rüzgâr, ne söylediğinin farkında değildi sanki. Ansızın yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

Yağız yine yaptı yapacağını. “Yoksa siz nasıl tanışır ve sahte de olsa evlilik yapardınız değil mi?” diyerek Rüzgâr’ın üzerine gitti.

Rüzgâr kalakaldı. Onu ilk kez ne söyleyeceğini bilemez bir halde görüyordum. Naz onun bu haline acımış olmalı ki lafa atladı. “Ben de sizinle hiç tanışmamış olurdum. Arden’le... Belki de ölmüştüm.”

“Yuh,” dedi Yağız. “Anladık bizi sevdin, biz de seni sevdik ama bir tık abarttın sanki. Biz hayatında yokuz diye niye ölesin?”

“Siz değil,” diyerek Arden’e döndü. “Arden olmasaydı ölebilirdim.”

Arden ona buruk bir tebessümle karşılık verdi. Zihnim yeniden sorularla dolarken içimi rahat tutmaya çalışıyordum. Bahsedilen romantik bir ilişki değildi.

“Aman canım,” dedi Esin. “Neyse ne işte. Bir suç işledik ve şimdi buradayız. Artık keşkeleri ve acabaları bırakıp önümüze mi baksak?”

“Bence de...” dedi Demir. “Hadi size okulu gezdirelim.”

Lisedeyken okulda en çok vakit geçirdiğimiz yerleri yeniden gezdik. Konferans salonu en sevdiğimiz yerdi, çeşitli etkinliklerin yapıldığı bu salonda katılımcılar genellikle biz olurduk. Bütün okul, yıl sonu gösterilerimizi merakla bekler ve zevkle seyrederdi. Yağız her zaman başrol olurdu. Tabii ki... Müzik

odası da favorimizdi, enstrüman çalmayı bilmezdik ama müzik çaları kurup sevdiğimiz şarkıları açar dinlerdik. Okulun ve biz öğrencilerin imkânları yalnızca blok flüt çalmaya yettiğinden öğretmenimiz müzik odasını yüksek ses müzik dinlemek için kullanmamıza razı gelirdi. Kantinde sıraya girer, çift kaşarlı tost için dakikalarca beklerdik. Demirler sucuklu tost isterdi ama kantinci abi çoğu zaman tostun içine sucuk koymayı unutturdu. Ya da onun sucuklu tost anlayışı farklıydı. Çok yemek çeşidi olmayan yemekhanede diğer öğrencilerle yer kavgası yapardık. Bazen yemekler öyle kötü çıkardı ki aç kalırdık. Salatasından zehirlendiğimiz bile olmuştu. Kapalı spor salonunu müdürümüz izin vermediği için pek kullanamazdık ama bahçedeki futbol sahasında komik anılarımız vardı. İyi bir tadilata ve yönetime ihtiyacı olan bu okulda geçirdiğimiz her an, geriye dönüp baktığımızda her şeye rağmen bizi gülümsetiyordu.

Okul gezimiz sona erdiğinde, “Bizim parka da uğrasak mı?” diye sordu Arden.

Onu hayal kırıklığına uğratacağımı bilsem de “Park artık yok,” dedim.

“Nasıl yok?” diye şaşırdı.

“Yerine AVM yaptılar,” dedi Demir.

“Ne parkı?” diye sordu Naz.

“Kaykay sürüp paten kaydığımız bir park vardı. Orada tanıştık biz.”

“Sizin adınıza üzüldüm.”

“Olsun,” dedi Yağız neşeli olmaya çalışırken. “Park yok ama biz varız değil mi? Kaykaycılar ve Patenciler için yerin ve zamanın ne önemi var ki?”

“Yine de...” dese de Esin, itiraz kabul etmedi Yağız ve kendimizi bir anda boş bir otoparkta bulduk. Kaykaylar ve patenlerle...

Rüzgâr ve Naz paten kaymayı da kaykay sürmeyi de bilmediğinden bizi bankta oturup seyretmeyi tercih ettiler. Aslında onlara öğretebileceğimizi söylemiştik ama sanırım yıllar sonra yeniden bir araya gelmişken geçmiş tam anlamıyla yâd etmemizi istediklerinden teklifimizi geri çevirdiler. Naz’a bir kahve, Rüzgâr’a da çay alarak bankın etrafında dizildik. Bir kısmımız patenlerini giydi, bir kısmımız kaykaylarının tekerleklerini kontrol etti. Arabalarla dolu olması gereken ama nedense boş olan otoparka şöyle bir baktık.

“Yarım saat bile sürmeyecek bir şey için bize kaykay ve paten satın aldırıldığına inanamıyorum,” dedi Demir.

“Üzerindeki etkimi fazla hafife alıyorsun bebeğim,” diyerek göz kırptı Yağız.

“Döverim lan seni!”

“Yakalarsan döversin,” dedi ve üçten geriye sayarak kaykayını sürmeye başladı. Demir de peşinden...

“Deli bunlar,” dedi Ekin onlara bakarak gülerken.

“Böyle güzel gülme, ben de deliririm.”

“Sen zaten delisin ki.”

“Sana deliyim ben sana!”

Ekin kıkırdayınca Arden kulağına doğru eğildi. “Bunların arasında bizim bilmediğimiz bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Sanırım,” dedim ben de şüphelenerek. Ekin kaşlarını çatmıyor, imalı sözlerle Berk’in kalbini kırmaya çalışmıyordu. Berk’in yakınlaşma çabalarını görmezden gelmiyor, bilakis karşılık veriyordu. Son birkaç gündür dikkatimi çekiyorlardı zaten ama bugün daha bir başkaydılar sanki.

“Gel hadi,” dedi Berk, elini Ekin’e uzatarak.

Ekin memnuniyetle gülümserken Berk’in elini tuttu ve paten kaymaya başladılar. Biz onları şaşkın şaşkın izlerken ellerini ayırdılar ve birbirlerine sırtlarını dönerek ters yöne doğru devam ettiler.

“N’apıyor bunlar?” diye sordu Özge.

“Benim bir tahminim var ama...” deyince Esin, kafamda bir ışık yandı.

Nefesimi tutmuş bir şekilde onları izlemeye başladım. Aralarında metrelerce mesafe varken dönüp birbirlerine baktılar ve patenleri buluşmak üzere harekete geçti. Mesafe azaldıkça her ikisinin de suratındaki gülümseme büyüyordu.

“Düşündüğüm şeyi yapmayacaklar değil mi?” diye sordu Özge.

“Ne düşünüyorsun ki?” diye sordu Rüzgâr.

“Bence yapacaklar,” dedim sırtarak.

Naz ve Rüzgâr merakla ne olacağını beklerken Arden de anlamış gibi gülümsedi. Onları yeniden böyle görmek hepimizi çok mutlu etmişti. Yağız böyle bir manzarayı kaçırdığı için çok pişman olacak diye düşünüyordum ki omuzlarımdan tutuldum. “Nil yardım et!” dedi peşindeki Demir’den benim arkama saklanarak kaçmaya çalışan Yağız.

“Bırak kaçmayı da şunlara bak!” diyerek dikkatini Berk ve Ekin’e yönelttim. Çatık kaşlarla onlara döndü ve şıp diye ne olacağını anlayıp sırtıttı.

Berk ve Ekin, tıpkı tanıştıkları gün olduğu gibi paten kayarken birbirlerine çarptılar ve yere düştüler. Bu kez çarpışmanın etkisiyle dudakları birleşmedi, yarım kalan bir aşkı dudakları buluşturan.

Yağız’dan bir ıslık ve alkış tufanı kopunca biz de ona eşlik ettik. Berk düştüğü sert zemin hiç canını acıtmamış gibi üzerindeki Ekin’i öpmeye devam ederken Demir nihayet Yağız’ı yakaladı. Ensesine bir şaplak attı ve “Gel lan buraya,” diyerek onu başka bir yere çekelemeye başladı. Esin ve Özge de patenleriyle onların peşinden gitti.

Arden kaykayını gösterince başımı sallayıp kendi kaykayına bindim ama elimi tutarak bana engel oldu. Ne yapmak iste-

diğini anlamam çok uzun sürmedi. “Emin misin?” diye sordum yanma gittiğimde. “Çok uzun zaman oldu.”

Kararlılıkla başını salladı.

“Ya düşersem?” diye sordum onun kaykayına binmek için elinden tuttuğumda.

“İzin vermem, seni tutarım.”

“Yine de düşersem?” diye üsteledim.

“Ben de seninle birlikte düşerim,” dedi gülümseyerek ve belime sarılıp ayaklarımızın altındaki kaykayı sürmeye başladı. Yaz rüzgârı saçlarımın arasında usulca gezinmeye başladığında Arden kulağıma eğildi. “Ama ben küçük bir öpücükle bırakmam seni.”

Çok uzun zamandan sonra kendimi gerçekten mutlu hissettiğim an, bu andı işte. İçinde kaybolmak istediğim an, gerçeklerden kopuk, dünyadan uzak geçirdiğimiz bu andı.

31. EV: "DÜNYADAN UZAK"

Bizimkilerin yanına döndüğümüzde Demir sakinleşmiş ve Yağız'la uğraşmaya bir son vermiş görünüyordu. Berk grubun tamamlandığını fark edince sahte bir öksürükle dikkatleri üzerine çekti ve tuttuğu eli havaya kaldırdı. Ekin'in eline bakarak "Biz yeniden sevgili olduk!" diye duyurdu.

"Hadi canım," dedi Yağız alay edercesine. "Hiç anlamamıştık."

Berk karşılığını sözle değil enseye şaplak atarak vermeyi tercih etti. Yağız kaşlarını çatıp, "Bu ne ya," dedi huysuz bir sesle. "Gelen geçen bana vuruyor."

Berk ve Ekin'i tebrik ederken detayları sorduk ama tam olarak ne zaman ve nasıl barıştıklarını öğrenemedik. Ekin'in daha sonra bir kız gecesinde döküleceğinden emin olduğumuz için çok da uzatmadık.

"Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Rüzgâr, kutlama merasimi bittiğinde.

"Sıkıldıysan gidebiliriz," dedi Özge.

"Ne sıkılması?" diye şaşkınca sordu Rüzgâr. "Aksine çok memnunum."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii. Benden önceki hayatını merak etmişim hep."

“Neden ki?” diye boş bulunarak sordu Özge. Yanındaki Ekin imdadına yetişti de karın boşluğuna dirseğini geçirdi. Özge sahte bir öksürükle kendine geldi ve gülümsedi. “Tamam o zaman, lisedeyken hafta sonları gittiğimiz bir karaoke bar vardı. Oraya gidelim, ne dersiniz?”

“Yağız şarkı söylemeyecekse olur,” dedi Demir şakacı bir tavırla.

“Kötü mü ki sesi?” diye sordu Naz.

“Kötü ne kelime...”

“Hiç de bile,” diye karşı çıktı Yağız. Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dikleştirdi. “Bir başrolün sesinin kötü olduğu nerede görülmüş?”

“Doğru,” diyerek ona hak verdi Naz. “Başroller her zaman her konuda yeteneklidir.”

“Aynen öyle,” dedi Yağız keyifle gülümserken. Kolunu Naz’ın omzuna attı ve “Seninle gerçekten iyi anlaşıyoruz galiba,” dedi.

Naz üzerine binen yükün altında eziliyormuş gibi görünürken Demir duruma bir el attı ve “Çek kolunu, ezdin kızı,” diyerek Yağız’ı ondan uzaklaştırdı. “İyi misin?” diye sorduktan sonra Naz’ın bozulmuş saçlarını eliyle şöyle bir düzeltti. Naz ona şaşkın şaşkın bakarken ben de şaşırmıştım. Demir’in Naz’a karşı olan tavırlarındaki değişiklik özellikle son birkaç gündür çok dikkatimi çekiyordu. Ama buna canı sıkılan başkasıydı. Esin gözucuyla baktığı Demir’e bir şey söyleyecek gibi oldu, vazgeçti.

“Hadi gidelim,” deyince Arden, bu anı bekliyormuş gibi hızla arabaya doğru yürümeye başladı Esin. Bizler de peşinden...

Park yıkılmış ve yerine AVM yapılmıştı ama neyse ki karaoke bar aynı yerinde duruyordu. Değişen hiçbir şeyi yoktu, beş yıl önceki kadar kötü durumdaydı. Özellikle ucuz olduğu için lisenin son yılında sık sık gittiğimiz mekâna girdiğimizde, sahibi Ömer Abi bizi hemen tanıdı.

“Siz, buralar?” dedi şaşkınlık dolu bir mutlulukla. İçeri girdiğimizde onu her zaman bir masanın arkasında bizi beklerken bulurduk, önündeki lolipoplardan bize ikram ederdi. Yine öyle yaptı, her birimizi sevinçle karşıladıktan sonra bize lolipop sepetini uzattı. Yağız bana ve kendine kolalı lolipoplardan aldı.

“Eskiye yâd edelim dedik,” dedi Demir kendi lolipopunu alırken.

“Arkadaşlar kim?” diye sorarak Rüzgâr ve Naz’ı işaret etti Ömer Abi.

“Arkadaşlar,” diye kısaca cevapladı Arden.

“Özge’nin kocasıyım,” dedi Rüzgâr, bundan gurur duyuyormuş gibi bir sesle.

“Evlendin mi kız sen?” diye sordu Ömer Abi. Sevinç dolu bir kahkahanın ardından sarılmak için Özge’nin omzuna uzanmıştı ki Rüzgâr ona engel oldu. Özge’yi belinden tutup kendine çekti. Özge şaşkın bakışlarını Rüzgâr’a çevirdi. Rüzgâr aldırış etmeden karşısındaki adama dik dik bakmaya devam etti.

“Varsa bir oda, ben bi’ küçük konser vereyim abi,” diyerek araya girdi Yağız.

“Konser demez mi bir de...” diye gülerek ona katıldı Ekin.

“Var var,” dedi Ömer Abi, bakışlarını Rüzgâr’dan çekerek. “Gelin bakalım.”

Ömer Abi’yi takip ederek aşağı indik. Evet, odalar bodrum gibi bir yerdeydi ve dar basamaklar hiç sağlam görünmüyordu. Sıralı bir şekilde tek tek indiğimiz merdivenlerden sonra girdiğimiz oda da epey küçüktü. Oysaki ben hiç böyle hatırlamıyordum. Sanki biz lisedeyken geldiğimizde bu odalar kocamandı. Ya da ben çok büyümüşüm.

“Burası on kişi için fazla küçük,” dedi Naz.

“İsterseniz bir kısmınız diğer odalardan birine geçsin,” dedi Ömer Abi ama kabul etmedik. Hep birlikte olmak istiyorduk, odada sadece altı kişinin oturabileceği yer olmasına rağmen kararlıydık. “Peki madem, ne içerseniz?”

“Kahve alabilir miyim?” diye sordu Naz.

“Tabii.”

“Yok yok,” diye karşı çıktı Demir. “Kahve değil, kola alalım biz.”

“Ama ben kola–”

“Kola kola,” diyerek Naz’ı susturdu. Ömer Abi bir terslik olduğunu anlamışsa da başını sallayıp dışarı çıktı. Naz çatık kaşlarla Demir’e döndü. “Ne içeceğime nasıl karışırsın?”

“Karışırım çünkü Ömer Abi’nin kahvesi kahve değil de ondan.”

“Nasıl yani?”

“Adam tek kişilik kahve paketini üç bardağa paylaştırıyor. Kahveyi suya koklatıp getiriyor anlayacağın.”

Naz kahkaha attığında Rüzgâr çatık kaşlarla, “Kolalara da su karıştırıyor olmasın?” diye sordu.

“Yok yok. Kolaları kendi şişesinde getiriyor.”

Esin lise yıllarımızda olduğu gibi bugün de şarkı açma görevini üstlendi ve bilgisayarın başına geçti. “Evet, Yağız,” dedi uzun tınaklı parmaklarını klavye üzerinde bekletirken. “Ne söyleyeceksin bakalım?”

Yağız düşünürmüş gibi yaptı ama hepimiz onun ne söyleyeceğine çoktan karar verdiğini biliyorduk. “Tabii ki ‘Fark Var’!” dedi neşeyle. Esin gülerek başını salladı ve Yağız’ın istediği şarkıyı açtı. Yağız mikrofonu eline alıp kontrol etti ve sözler ekranda belirince bağırmaya başladı. Evet, söylemeye değil, bağırmaya...

“Fark var, seninle iyi arasında büyük bir

Fark var, benimle senin aranda kocaman bi’

Fark var, kötüyle benim aramda irice bir

*Fark var, iyiyle kötü arasında duran...”**

* Ceza, “Fark Var”. *Yerli Plaka*, 2006.

“Neden bağırarak söylüyor?” diye sordu Rüzgâr, avucuyla bir kulağını kapatmıştı.

“Yağız işte...” dedi Özge.

Yağız alkışlar ve ısmarlama övgüler eşliğinde yerine geçince bu kez mikrofonu Berk ve Ekin aldı. Odada dört mikrofon olmasına rağmen seçtikleri şarkıyı tek mikrofonla söylemeyi tercih ettiler. Sanırım bunu romantik bulmuşlardı. Elleri mikrofonu tutarken parmakları birbirine sarılmıştı, yarım ağız bir gülümsemeyle seçtikleri şarkıyı mırıldanmaya başladılar.

“Sevdim seni bir kere, başkasını sevemem

Deli diyorlar bana, desinler değişemem

Desinler değişemem

*Desinler değişemem...”**

“Eskiden ergen oldukları için vıcık vıcık bir ilişki yaşadıklarını sanıyordum. Demek sadece âşık oldukları içinmiş...”

Özge’nin hayret edercesine söylediklerinden sonra Rüzgâr ona döndü ve “Aşk bu mu sence?” diye sordu.

Beklemediği bir soruyla karşılaşan Özge, yardım dilenircesine bir an benimle göz göze geldi. Benim de ondan yana kalır yanımda yoktu ki ama... Çaresiz yanındaki Rüzgâr’a döndü tekrar ve yutkundu. “Ekin ve Berk birbirlerine âşık,” diye onayladı. “Ama her aşk onlarınki gibi olmayabilir tabii.”

“Sen nasıl olsun istersin?”

“Ben mi?”

Rüzgâr yavaşça başını salladı.

“Ben...” Kucağında birleştirdiği elleriyle oynamaya başladı. “Ben aşkı görmek değil, hissetmek isterdim sanırım. Berk her yerde ve her zaman Ekin’e âşık olduğunu gösteriyor. Bence anlar daha önemli. Bir an gelir ve öyle bir şey söyler ya da yapar ki aşkı iliklerime kadar hissederim. Ya da öyle bir şey işte.”

* Teoman, “Sevdim Seni Bir Kere”. *Gönülçelen*, 2001.

Rüzgâr yorum yapmak yerine başını sallamakla yetindi. Özge de karşılığını beklemiyor olmalıydı ki odaya giren Ömer Abi'nin getirdiği kolalardan birini kapıp birkaç büyük yudum aldı. Ama belki de bunu hararetini alsın diye yapmıştı. Led ışıklar yüzünün kendi rengini örtüyordu ama onu biraz olsun tanıyorsam, şimdi yanakları al aldı.

Ekin ve Berk'ten sonra mikrofonu Esin aldı. Kendi için bir parça seçti ve oturduğu yerden söylemeye başladı.

“Alışır her insan alışır zamanla

Kırılıp incinmeye

Çünkü olağan yıkılıp yıkılıp

*Yeniden ayağa kalkmak...”**

Buğulanmış gözlerle şarkısını bitiren Esin'den sonra mikrofonu Demir kaptı. Ve hiçbirimizi şaşırtmayarak tribün bestelerinden birini açtırdı. Erkekler hep bir ağızdan Demir'in şarkısına eşlik etmeye başladı. Rüzgâr bile... O her zaman akli başında olgun düşünüp davranabilen adam, çalan müziği duyar duymaz ayağa kalktı ve diğerleriyle omuz omuza haykırmaya başladı. Kızlar olarak onları şaşkın gözlerle seyretmekle yetindik.

Sıra Naz'a gelince mikrofonu almak için çekimser davranıldığını fark ettim, onu cesaretlendirmek isteyerek şarkıyı birlikte söylemeyi teklif ettim. Işıldayan gözlerle teklifimi kabul etti ve ayağa kalktı. Esin'e istediği parçayı söyledi ve diğer mikrofonu bana uzattı. Mikrofonu almadan önce Arden'in benim için açtığı koladan bir yudum aldım. Ekranı döndüğümde sözler sıralanmaya başlamıştı bile.

“Öyle kolay âşık olmam

Ama senin ayrı bi' havan var

Seni gördüğümde beynim oyunlar oynar

Yine görüşürüz hiç sanmam

*Yaşıyoruz çok farklı hayatlar...”***

* Sezen Aksu, “Yalnızlık Senfonisi”. *Düş Bahçeleri*, 1996.

** Damla Eker & Can Ozan, “Öyle Kolay Aşık Olmam”. *Dolunay, Vol .2 (Live)*, 2020.

Şarkı bittiğinde Naz'ın ağzı kulaklarındaydı, yerine otururken avucunu kalbine bastırmıştı. Bu anın onu bu kadar heyecanlandırıp mutlu etmiş olması dudaklarımda buruk bir tebessüme sebep oldu.

“Beni pas geçin,” deyince Rüzgâr, dikkatimi Naz'dan ayırarak ona verdim.

“Aa, neden?” diye sordu Ekin.

“Eğleniyoruz işte, oyunbozanlık etmesene!” Yağız elindeki mikrofonla Rüzgâr'ı omzundan dürttü. Rüzgâr onun bu çocuksu hareketine karşılık sadece göz devirdi.

“Sesim pek iyi değildir.”

“Bizimkiler çok mu iyiydi sanki,” dedi Esin.

“Bu kulaklar Yağız'ı dinledi, seni neden dinlemesin?” dedi Berk.

“Ulan adamı ikna edeceksin diye beni niye gömüyorsun, it?” diye sordu Yağız.

“Sensin lan it.”

Berk ve Yağız laf dalaşına girmişken Özge çekinerek de olsa, “Birlikte söylemek ister misin?” diye sorunca Rüzgâr bunu bekliyormuş gibi ona baktı. “Berk ve Ekin gibi mi?” diye sordu.

Bunun üzerine Berk alaycılıkla güldü. “Pardon ama siz isterseniz de bizim gibi olamazsınız.”

“Nedenmiş?” diye sordu Rüzgâr, bunu bir meydan okuma olarak görmüş gibi bakıyordu şimdi.

“Birbirinize âşık değilsiniz de ondan,” dedi Ekin, dünyanın en basit sorusunu cevaplar gibi rahatlıkla.

Özge başını eğerken bunu fark eden Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Yağız'ın elindeki mikrofonu alarak ayağa kalktı. Özge ona şaşkın şaşkın bakarken Rüzgâr'ın tek yaptığı şey ona kararlılıkla elini uzatmaktı. Nasıl bir şarkı seçeceğini ve bu şarkıyı nasıl söyleyeceklerini deli gibi merak ederken biraz daha

kenara çekildim. Arden duvara çarpmamam için arkama geçip sırtımı göğsüne yasladı. Özge de ayağa kalkıp ikinci mikrofonu aldığı anda Berk ve Ekin haylaz gülümsemelerle onları seyreliyorlardı. Yaptıkları her neyse işe yaramıştı. Rüzgâr oltaya gelmiş ve sahneye çıkmıştı. Esin'e parça seçimini bildirdiğinde hiçbirimiz bu şarkıyı bilmediğimizi fark ettik. Ama Özge'nin suratındaki afallamanın nedeni sanki başkaydı. Müzik başladı, Rüzgâr şarkıya girdiğinde Özge'nin suratında daha önce hiç bu kadar açıkça görmediğim bir duygu oluştu. *Aşk.*

"Sen bana aklımla başım arasındaki

Mesafe kadar yakınsın

Sen bana aklımla başım arasındaki

*Mesafe kadar da uzaksın..."**

Alkışlanarak mikrofonları yerlerine bıraktıklarında tüm gözler Arden'e döndü. "Ne?" dedi Arden şaşkın şaşkın. "Ben de mi söyleyeceğim?"

"Ne farkın var senin bizden?" diye sordu Yağız. Cevabı herkes biliyordu.

"Ankara'da zaten söylemiştim." Hem de iki kez. İlkinde *bizden olmaz* demişti bana; ikincisinde *yine seni severim* demişti.

"Adana'da da söylemiş olsan ölür müsün?" diye üsteledi Yağız. Bazen bu huyunu seviyordum. Çünkü şimdi Arden'i ikna edecek bir şey varsa o da kesinlikle Yağız'ın çenesiydi.

"Peki, tamam," dedi Arden oturduğu yerden kalkmadan, ona uzatılan mikrofonu eline alarak. "Ne söylememi istersiniz?"

"Havalara bak," dedi Demir. "Sanki Tarkan."

Arden kısık sesle güldü. İstek parçayı benim seçmeme izin verdiklerinde yıllardır hayalini kurduğum o şarkıyı istedim. Esin parçayı açtığında ekranda ezberlediğim sözler akmaya başladı. Arden şarkıya girdiğinde kimseden çıt çıkmadı, hepimiz nefesimizi tutmuş bir halde onu dinlemeye başladık.

* Karlos&Yaren, "Yanarım". *Ulan İstanbul Dizi Müziği*, 2014

“O hayatımın çocuk yanıydı

Beni sevdi benden çok

Yaralarımına üfledi dudakları

*Beni öptü benden çok...”**

Berk sevgilisi Ekin’i dansa kaldırdığında, Rüzgâr meydan okumanın henüz bitmediğini sanmış olmalı ki o da Özge’yi dansa kaldırdı. Yağız bir Naz’a, bir de Esin’e baktıktan sonra Demir’in Naz’a olan kaçamak bakışlarını fark ederek Esin’i dansa kaldırmayı teklif etti. Esin buruk bir tebessümle teklifi kabul etti ama Demir dans etmeyen tek kişinin Naz olduğunu görmesine rağmen onu dansa kaldırmadı. Tabii bir de ben vardım.

Şarkının sözleri bittiğinde Arden bana döndü, müzik devam ediyordu. “Neden daha önce istemedin bu parçayı söylememi?” diye sordu sadece benim duyabileceğim bir sesle.

“Belki bir gün kendin söylemek istersin diye bekledim.”

“Aşk cesaret ister güzelim,” dedi flörtöz bir sesle. “Bekleyenler zamana yenilir.”

•

Karaoke bardan çıktığımızda aynı sokaktaki kafeye girdik. Naz ve Rüzgâr’ın daha önce hiç tatmadıklarını düşündüğümüz tatlının siparişini vermeden önce yine masaları birleştirerek oturmuştuk.

“Biz her gittiğimiz yerde böyle masa birleştireceksek işimiz var,” dedi Demir sandalyeleri çekerken.

“Gülü seven dikenine katlanır,” dedi Naz.

“Ne anlar bu gülden dikenden,” diyerek Naz’ın yanına geçip oturdu Yağız. “Birazdan sana öyle bir tatlı ısmarlayacağım ki aklını kaybedeceksin, aklını.”

* Redd, “Beni Sevdi Benden Çok”. *Hayat Kaçık Bir Uykudur*, 2012

“Merak ettim bak,” dedi Naz heyecanlanarak.

Garson sipariş almaya geldiğinde Yağız öne çıktı ve “Bici bici istiyoruz,” dedi. Naz duyduğu isimden sonra kıkırdayınca Yağız bu tepkiyi bekliyor olmalıydı ki sırttı. “On tane. Evet, tam on tane.”

“Ben daha önce duymuştum ismini ama yemek nasip olmamıştı,” dedi Rüzgâr.

“Adana’ya özgü bir tatlı galiba,” dedi Naz.

“Öyle,” diyerek gururlandı Yağız. “Güzel Adana’ımızda yiyebileceğiniz, gezip görebileceğiniz daha çok şey var da işte... Zaman yok.”

Arden yavaşça başını salladı. “Zaman yok,” diye tekrarladı.

“Başlıyor muyuz gerçekten?” diye sordu Berk.

“Başlıyoruz,” diye onayladı Demir.

“Ama önce afiyetle bici bicilerimizi yiyoruz, değil mi?” diye şirin bir gülümsemeyle sordu Esin. Bayılırdı bu tatlıya. Lise yıllarımızda ne zaman bu tatlıyı yemeye gelsek en az üç tabak yemeden kalkmazdı.

“Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım,” dedi Özge. Dediğini yaptı. Garson siparişlerimizi getirdiğinde en az yediğimiz bici bici kadar tatlı konulardan konuştuk. Naz bayıldı yediği tatlıya. Rüzgâr muz sevmediğini söyleyerek üzerindeki muzları ayırdı. Özge onun kalan muz dilimlerini yiyince Yağız, “İşte şimdi gerçekten evli olduğunuza inandım. Sizi gidi bir elmanın iki yarısı sizi...” diyerek Rüzgâr’ı güldürmeye çalıştı. İnanılır gibi değil ama başarılı oldu. Rüzgâr dişlerini göstererek sırtıp Özge’ye baktı. Özge’nin yanakları yine al al oldu.

Kafeden ayrıldığımızda kalabalık cadde boyunca yürüyüp arabalarımızın başında dikildik. “O zaman konuştuğumuz gibi,” dedi Demir.

Arden başını sallayarak bizlere döndü. “Gidin ailenizi arkadaşlarınızı görün, vedalaşın, yarın akşama doğru yine burada buluşuruz.”

Onaylayıcı birkaç söz ve mırıltıdan sonra Berk arabaya bindi. Ekin, Esin ve Yağız da onun arabasına geçip oturdular. Rüzgâr kendi arabasına geçtiğinde Özge de onu takip etti. Geriye dört kişi kaldı. Nereye gideceğini bilmeyen dört kişi kaldı. Naz'ın Adana'da tanıdığı kimse yoktu. Arden'in Adana'da gidebileceği kimsesi yoktu. Demir'in zaten hiç olmamıştı. Ve sanırım benim de artık kalmamıştı. Emin olmak için yapmam gereken tek şey yüzleşmekti ama korkuyordum.

"Seni evine bırakalım," dedi Arden. Tereddüt ettiğimi görünce, "Baban özlemiştir seni," diye devam etti. Eskiden olsa *annemi özlediği anlardan birindeyse beni de özlemiştir*, diye düşünürdüm. Ama şimdi... Eğer Beyefendi denilen adam doğru söylüyorsa, beni özlemesi için hiçbir sebebi yoktu.

"Gitmek istemiyor musun?" diye sordu Naz.

Gitmek istiyor muydum?

Bilmiyordum. Çünkü bana, "Evet, ben senin gerçek baban değilim," dediğinde bununla nasıl baş ederdim bilmiyorum. Çünkü bana, "Hayır, ben senin gerçek babanım," dediğinde ne yapardım bilmiyorum. Bir yanımda onun kızı olmak istemiyor. Çünkü onu bildim bileli kötü bir baba ve beni çelişkili bir sevgiyle büyüttü. Diğer yanımda onun kızı olmak istiyor. Çünkü kendimi bildim bileli onu koşulsuz seviyorum.

"Nil?"

Hızlıca başımı salladım. "Elbette istiyorum," diye yanıtladım.

Arden şoför koltuğuna geçtiğinde ben de yanına oturdum. Demir ve Naz arka koltuklara geçip oturdular. Demir'i üniversite yıllarını geçirdiği evine bıraktık. Benimle aynı mahallede ev tuttuğu için araba onu bıraktıktan sadece üç dakika sonra benim evimin önünde durdu. Arden bagajı açarak arabadan indiğinde omzumun üstünden bakıp Naz'a iyi geceler diledim.

"Teşekkür ederim bugün için," diye karşılık verdiğinde sebebini anlamadığımı gösterircesine kaşlarım çatıldı. "Sayenizde harika bir gün geçirdim. Hiç yabancılık çekmedim."

“Öyle hissetmediğine sevindim,” dedim içtenlikle. “Çünkü artık öyle değilsin. Bizden birisin.”

Arden bagaj kapısına vurduğunda Naz’a tekrar iyi geceler dileyerek arabadan indim. Evimin bulunduğu apartmanın kapısının önündeydik. Arden’i en son beş yıl önce burada gördüğümü fark etmek, içimin burkulmasına neden olsa da hemen bu histen kurtuldum. Şimdi buradaydı ve benimleydi ya, önemli olan buydu.

“Uyuyamazsan ne yapacağını biliyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedim. “Bugünlük şarkı kotanın dolduğunu sanıyordum.”

“Senin için her zaman her konuda sınırsız bir kotam var.”

Elinden bavulumu aldığımda ikinci kata kadar taşıyabileceği konusunda ısrarcı oldu ama onu reddettim. İçini rahatlatan ve ikna olmasını sağlayan şey apartmanda bir asansör olmasıydı. “Peki tamam, içeri gir öyle gidelim,” dedi geri çekilerek.

Başımı salladım, gitmek üzereydim ki dayanamadım. “İyi olacaksın değil mi?” diye sordum. Neden bunu sorduğumu anlamıştı. Adana’da kimsesi yoktu ve bu uzun zaman sonra ben-siz geçireceği ilk geceydi. Daha da acı olan, manevi babasını yeni kaybetmişti.

“İyi olacağım,” dedi ama ona inanmadım.

“Ben yine de penceremi açık bırakacağım.”

Kısık sesle güldü. “Olur,” dedi neşelenerek. “Sen yine de penceremi açık bırak.”

Uzanıp yanağına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildim. “İyi geceler.”

“Bu kadarcık mı?” diye sordu öpücüğü kastederek.

“Babam bizi izliyor olabilir,” diyerek onu korkutmaya çalıştım.

Lisedeyken işe yarardı bu ama yüzündeki ifadeye bakılacak olursa artık pek bir önemi yoktu. Yine de ısrar etmedi ve

geri çekildi. Kaçıp gittiğim evime geri dönmek için apartmana girdiğimde güvende olduğumu düşünerek arabasına bindi. Attığım her adımda kalbim biraz daha hızlanırken gerçekten güvende olup olmayacağımı sorguluyordum. Yine de asansöre bindim ve ikinci kata çıktım.

Evimin bulunduğu dairenin zilini çaldığımdaysa pişman olmuştum. *Keşke*, dedim kendi kendime. *Beni kaçırın kişi-nin, gerçek babam olduğunu iddia eden bir adam olduğunu hiç olmazsa Arden'e anlatsaydım*, dedim. *Cevaplanması gereken onca soru varsa bile cevapların peşinden Arden'le birlikte koşsaydım*, dedim. *Keşke Adana'ya hiç dönmeseydim*, dedim. *Keşke bu evin kapısını yeniden çalmak zorunda kalmasaydım*.

“Nilperi?”

Keşke hiç babam olmasaydın.

32. EV: "YOKMUŞ SEVENİM SENDEN ÖNCE"

Bir kurtarıcı bekleyenler değil, kendini kurtaranlar gerçekten özgürleşirdi. Ne var ki kurtarılmak isteyenlerin çok azı kurtarıcı olmayı seçerdi.

Özge bekleyenlerden değildi, hayat ona yine de bir kurtarıcı gönderdi. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu, beklenmedik kahramanına bakarak.

Rüzgâr Tuğrul kararlılıkla başını salladı. "Geç bile kaldık."

Tanıdık sokağa girdiklerinde nefesini tuttu. Hissettiği kaygıyı üzerinden nasıl atacağını bilmiyordu. Endişeliydi çünkü bunu ilk kez yapıyorlardı. Rüzgâr bu akşam ilk kez Özge'nin tüm ailesiyle tanışacaktı. "Buna mecbur değilsin. Eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum."

"Peki o zaman," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Bitirelim şu işi."

Birlikte arabadan indiler ve zili çaldılar. Kapının açılmasını beklerlerken Özge'nin titrediğini gördü Rüzgâr ama geri adım atmadı. Eğilip Özge'nin elini tuttu ve yanında olduğunu söyledi. Özge'nin içi bir nebze de olsa rahatlarken kapı açıldı. Özge sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi elini bir anda kendine doğru çekti. Bu hareketi Rüzgâr'ın yüzünü güldürdü.

"Abla?" diye şaşırdı kapıdaki genç oğlan.

Özge üç basamağı hızlıca tırmanıp kapı eşiğinde bekleyen kardeşine sıkıca sarıldı. Kardeşi onu gördüğü için hem şaşkın hem de mutlu görünüyordu. Rüzgâr onların bu hallerini gülümseyerek seyretti. İçeri girdiklerinde Özge kendi terliğini giyerken babasının terliklerinden birini de Rüzgâr'a verdi.

"Biraz küçük oldu ama..." dedi Rüzgâr'ın ayaklarının terliğe sığmadığını fark edince. Bu çok normaldi, Özge'nin babasına kıyasla Rüzgâr'ın cüssesi çok daha iri kalıyordu.

"Sorun değil," dedi Rüzgâr anlayışla.

Uzaklardan gelen bir ses, "Kim gelmiş?" diye sorunca Özge'nin gözleri anında sulandı. Rüzgâr bağırان kadının kim olabileceğini tahmin etmişti bile. Sesi takip ettiler ve mutfığa girdiklerinde Özge'nin annesini yemek yaparken buldular. Kadın ocağın başındayken bir kez daha sordu.

"Ben geldim anne," deyince Özge, kızını tam iki senedir görmeyen anne donup kaldı. Hemen tanıdı sesinden. Yavaşça arkasını döndü ve yanılmadığını görünce gözyaşlarına boğuldu. Özge de annesine sarılıp ağlamaya başlayınca Rüzgâr bunu daha önce yapmadıkları için kendine kızdı. Birkaç farklı zamanda teklif etmişti ama Özge reddetmişti. Belki biraz ısrar etseydi onu ikna edebilir ve ailesinden uzak iki yıl geçirmesine engel olabilirdi.

Birlikte salona geçtiklerinde artık hiçbirisi ağlamıyordu. Annesi de kardeşi de mutlulukla gülümsüyor, genç kızı öpüp kokluyorlardı. Öyle bir hasretti ki bu, artık yıllarca yanından ayırmazlar yine de geçip gitmezdi.

Rüzgâr onları gülümseyerek seyretmeye devam etti. Eve girer girmez içi ısınmıştı. Mutfaktan gelen anne yemeğinin kokusu muydu içini ısıtan emin değildi.

"Babam nerede?" diye sorunca Özge, ortamdaki tüm neşe bir anda uçup gitti.

"Nerede olacak, kahvede," diye söylenmeye başladı annesi. "Eve doğru düzgün geldiği yok. Sanki otel." Karşısında otu-

ran damadını hatırlayınca yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden kurtuldu ve gülümsedi. “Aman canım, boş verin siz şimdi onu. Yoldan geldiniz. Aç mısınız? Yemeğin olmasına daha var ama açız derseniz bir sofraya kurarım hemen.”

“Yok yok hiç zahmet etme,” dedi Özge. “Çok kalmayacağız zaten, öyle bi’ sizi görelim dedik.”

“Hayatta bırakmam,” dedi annesi. “Kırk yılın başı bulmuşum seni.” Mutlulukla parlayan gözlerini Rüzgâr’a çevirdi. “Damadımı.” Rüzgâr ona tebessüm ederek karşılık verince kadının suratındaki gülümseme, yüzündeki çizgileri belirginleştirecek şekilde genişledi. “Yemeğimi yiyin, gece burada kalın.”

“Evet abla ya. Kalın n’olur. Çok özledik seni.”

Zil çalana dek evin içinden kahkaha sesleri yükselmeye devam etti. Zil çaldığındaysa gelen, evin babasıydı. Eve girer girmez ayağına tam oturan deri terliğini giydi, üzerine sinmiş sigara kokusuyla salona girdiğinde kızını ve damadını gördü. En az diğerleri kadar şaşırmıştı ama pek mutlu olmuş görünmüyordu. “Ne zaman geldiniz?” diye sordu, baş köşeye geçip otururken.

“Yarım saat oldu,” deyince Özge, babası ona şöyle bir baktı.

Rüzgâr bu baba kızı birlikte son kez gördüğünde hiç iyi bir ilişkileri olmadığını anlamasına yetecek kadar kötü bir tabloya tanıklık etmişti. Bu yüzden kızının yanına geldiğinde elini kaldıran babayı yanlış anladı. Bir kez daha sahte karısının önüne geçti ama babasının bu kez elini vurmak için değil de öptürmek için kaldırdığını fark edince duraksadı. Sertçe yutkundu ve geri adım atamayacağını düşünerek eğildi, önce o öptü Özge’nin babasının elini. Rüzgâr’ın gerçek düşüncelerinden haberdar olmadıklarından bu hareketini takdir ettiler.

“Hayırdır? Siz, buralar?” diye sorunca babası, Özge ailesine bir kez daha yalan söylemek zorunda kaldı. Ne evliliklerinin sahte olduğundan bahsetti ne de yıllar önce işledikleri ve hâlâ peşlerini bırakmayan o suçtan...

“Çok özledim sizi,” dedi, bu doğru olan kısımdı. “Belki artık öfken dinmiştir, kabul edersin bizi diye düşündük.”

Babası sert mizaçlı bir adamdı. Güldüğü nadir görülürdü. Bazı gülümsemelerinde dudakları kıvrılmaz yalnızca bakışları yumuşardı. Şimdi de öyle oldu, eve girdiği ilk andaki sert bakışlar yumuşadı, karısına döndü. “Yemekte ne var?”

Rüzgâr şok olmuş gözlerle adama baktı. Kızının söyledikleri üzerine en ufak bir yorum dahi yapmamıştı.

“Ete bulgur döktüm,” dedi karısı. “Bir de şehriye çorbası var.”

“Turşu da çıkar. Lahanası bol olsun.”

Kadın başını salladı ve mutfığa gitti. Oğlu da ona yardım edeceğini söyleyerek peşine takıldı. Ağır hareketlerle yerinden kalkan adam salondan çıkınca Rüzgâr bakışlarını Özge’ye çevirdi ve suratındaki ifadeyi görünce neye uğradığını şaşırdı.

“Özge?” Adını duyunca irkilerek baktı. “Neden gülümsüyorsun?”

“Çünkü etli bulgur pilavının yanında lahana turşusu yemeyi sevdiğimi biliyor.”

Bu sözler Rüzgâr’ın daha da şaşırmaya neden oldu. Özge’nin gönlünü almak mı kolaydı yoksa söz konusu babası olunca mı Özge bu kadar hoşgörülü olabiliyordu, bilmiyordu. Aralarına girmek istemediği için konuyu dallandırıp budaklandırmadı ve sadece başını salladı. Yemek boyunca Özge yokken evde neler olduğunu konuştular. Rüzgâr onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğini fark ettiği her anda kahroldu.

Uyku vakti geldiğinde annesi salonda yer yatağı yaptı. Onları karı koca sandığı için küçük bir yün döşek sermişti yere. Rüzgâr ilk kez yer yatağında yatacağı için heyecanlıydı. “Vay be,” dedi yer yatağına yattığında. “Demek böyle oluyormuş.”

“Hâlâ geç değil,” dedi Özge sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikerek. “Bir otele gidebiliriz.”

Rüzgâr başını hızlıca iki yana salladı, omzunun üstüne yatarak Özge'yi göz hapsine aldı. "Böyle iyiyim."

"Ya sırtın ağrırsa?"

"Eh, ne yapalım... Kocana bir masaj yaparsın artık."

Özge bunu beklemiyormuş gibi öksürmeye başladığında Rüzgâr sırtıttı. Bunu fark etmeyen Özge, konuyu değiştirmenin en iyisi olduğuna karar vererek, "Nasıl buldun ailemi?" diye sordu.

"Senin gibi. Samimiler."

"Sevdin mi yani?"

"Sevdim."

"O zaman..." diye çekinerek de olsa sormaya karar verdi. Keyifli bir gülümsemeyle onu izleyen Rüzgâr'a yandan bir bakış attı. "Başka zaman yine gelir miyiz?"

"Tabii geliriz," dedi Rüzgâr. "Hatta istersen tayinimi buraya isteyebilirim."

Özge bunun bir şaka olduğunu düşünerek güldü. "Yok artık." Kısılan gözlerini tekrar beyaz tavandaki sakıza çevirdi. Orada bir sakız olmasının nedeni çocukken çok yaramaz olan kardeşiydi. Birkaç tatlı sakızı birden ağzına atmış, iyice çiğnedikten sonra Özge'yle iddialaşarak tavana fırlatmıştı. O gün iddiayı kazanan kardeşi, babasından azarı yiyen Özge'ydi.

"Ciddiyim."

Kaşları çatılırken yanındaki adama döndü. "Dalga geçme benimle."

"Ben ciddiym Özge. Eğer sen de istersen her şey bittiğinde gelip burada yaşayabiliriz," dedikten sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi. "Tabii, bu evde değil. Babanı o kadar da sevmiş sayılmam."

Özge şaşkın bir ifadeyle, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sorduğunda, Rüzgâr onu yanlış anlayıp, "Çünkü sana yaptıklarını unutmadım ve asla da unutmayacağım," dedi.

Sessizce yan döndü, şimdi o da Rüzgâr gibi omzunun üstüne yatıyordu. Bir süre sadece Rüzgâr'ın yeşil gözlerine ve kirli sakallarının ardında parlayan tebessüme baktı. "Neden benim için bunları yapıyorsun?" diye sorduğunda bakmaya doyamadığı bu tebessümü az sonra kaybedeceğini biliyordu, yine de devam etti. "Neden o gün babama evli olduğumuzu söyledin? Neden sonra benimle gerçekten de evlendin? Neden babam gittikten ve ben özgür kaldıktan sonra bile beni bırakmadın? Neden bu yolculuğa benimle çıktın? Neden mesleğini kaybedeceğini bile bile benimle hâlâ bu yoldasın?" diye ardı arkasına sıraladığı sorularına karşılık, almak istediği tek bir cevap vardı ama bunun için doğru zaman mıydı bilmiyordu.

"Çünkü mutlu olmanı istiyorum," dedi Rüzgâr. Cevap kısa ama çok netti.

Özge yine de "Neden mutlu olmamı istiyorsun?" diye üsteledi.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Ama beni mutlu etmek için yaptıkların senin hayatını mahvediyor."

"Yanılıyorsun. Biz sahte bir evlilik yapmış olabiliriz ama sen bana hayatımın en güzel dönemini yaşıtıyorsun."

"Gerçekten mi?"

Elini uzatıp avucunu Özge'nin sıcak yanağına koydu. "Gerçekten," diye fısıldadı başparmağıyla elmacikkemiğini okşarken. "Ve inan bana, hiçbir anından pişman değilim. Bu yüzden başımıza ne gelirse gelsin, bu yolun sonu nereye çıkarsa çıksın, kabulüm."

33. EV: "RUHUM BELA"

Bazı çocuklar erken olgunlaşmak zorunda kalırken bazıları hiç büyümezdi. Yağız Güçlü, büyümeyi reddeden çocuklardan yalnızca biriydi.

Yetiştirildiği yurda bakarken hissettiğiye buruk bir sevinçti. Sevinçliydi çünkü bu yurt ona yeni bir aile vermişti. Arden ve Demir ona bir aile olmuştu, liseye geçtiklerinde tanıştığı yeni insanlarla ailesi genişlemişti. Buruk hissediyordu çünkü her zaman gerçek bir ailesi olsun istemişti.

"Yine de..." dedi kendi kendine. Yine de mutluydu. Fakat uzaklardan gelen bir ses, başkasının mutsuz olduğunu söylüyordu.

Hıçkırık seslerine kulak kesildiğinde sesin sahibini bulması çok uzun sürmedi. Küçük bir oğlan çocuğu bahçedeki salıncağın altında oturmuş, ağlıyordu. Yağız onu gördüğünde elindeki paketleri yere bıraktı, çocuğa doğru ilerlemeye başladı.

"Hey!" dedi küçük çocuğa üç adım kala. "Yakalandın küçük fare!"

Oğlan duyduğu sesle irkilerek yerinden sıçrayınca başını salıncağın oturağına çarptı. Hissettiği acı gözyaşlarının şiddetini artırdı. Yağız çocuğun yanına koştu ve onu salıncağın altından çıkardı. "Çok acıdı mı?" diye sordu kafasını kontrol ederken. Kan ya da şişlik görünmüyordu henüz.

"Acımadı," diye yalan söyledi çocuk.

“Bilmiyorsan diye söylüyorum, salıncaklar üzerinde oturalım ve sallanalım diye yapılmıştır, altında oturup ağlalım diye değil.”

“Biliyorum.”

Yağız her iki elini de beline koyarak, “O zaman neden buradasın?” dedi hesap sorar bir tavırla. “Çünkü gidecek başka bir yerim yok,” sözünü duyduğunda ellerini belinden indirdi ve çömeldi, şimdi küçük çocukla aynı boydaydılar.

“Bugün mü geldin?”

“Evet.”

Kendi çocukluğunu hatırladığında kalbi ezildi. “İlk gece zordur,” dedi yurttaki ilk gecesini düşünürken. “Peki tamam, aslında her gece zordur,” diye itiraf etti birden. “Sen bir kabuğun içinde yaşamaya devam edersen.”

“Kabuk mu?” diye sordu oğlan. Artık ağlamıyordu. Yağız’ın sözleri ilgisini çekmişe benziyordu.

“İnsanlardan ne kadar uzaklaşırsan dünya o kadar küçülür ve sonunda içinde yaşadığın dünya bir kabuğa dönüşür. Atıp kurtulman gereken bir kabuğa.”

“Anlamadım.”

“Yani diyorum ki kaçıp saklanarak çözemezsin. Ne kadar çok ağlarsan o kadar çok acımaya devam eder. Burada böyle oturup ağlamaya devam ettiğin sürece gidecek bir yerin tabii ki olmaz. Gidecek bir yerin yoksa kendin bulmalısın.”

Küçük çocuk ıslak kirpiklerini kırıştırdı. “Nasıl bulacağım ki?”

“Burada bizim gibi yüzlerce çocuk var. Neden gidip onlarla arkadaş olmuyorsun?” Parmağını söz almak ister gibi kaldırdı. “İlk arkadaşın olmaya talibim.”

“Ama sen çocuk değilsin.”

“Kim demiş?” diye burun kıvırdı Yağız. “Kanıtla.”

Çocuk kısık gözlerle Yağız’ı baştan aşağı şöyle bir süzdü. “Bir kere sen çok uzunsun. Dev gibisin.”

“Çünkü çok süt içtim. Süt içersen senin de boyun uzar.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii. Ayrıca Müdire Anne’nin söylediği her şeyi yaptım. Erkenden uyudum, tabağımdaki yemekleri bitirdim, derslerime çalıştım ve arkadaşlarımla hep iyi geçindim.”

“Sonra da boyun mu uzadı?” diye şaşırarak sordu çocuk.

“Uzadı valla. Ama ben büyümedim.”

“O zaman seninle arkadaş olabiliriz.”

Yağız işaretparmağını çocuğa doğru uzattı ama çocuk havadaki parmağa şaşkın şaşkın baktı. Yağız baktı ki olmayacak, anlatmakla uğraşmak yerine küçük çocuğun işaretparmağını kendininkiyle aynı şekle getirdi ve uçlarını birleştirdi. “Bu bizim arkadaşlık işaretimiz olsun.”

“Ne işe yarayacak?”

“Tekrar geldiğimde bu işareti unutmamış olursan sana bir sürprizim olur.”

“Gidecek misin?” diye sordu çocuk tekrar ağlamaklı olurken.

“Evet ama seni görmeye yine geleceğim.”

“Söz mü?”

“Söz,” dedi Yağız ama sözünü tutabileceğinden o kadar da emin değildi. Altınsoylar için işleyecekleri suçtan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Kendini bir düşünce çıkmazına sokmak yerine ellerini çırpı ve “Hadi gidip başka arkadaşlar edinelim,” dedi. Küçük çocuğun çekingenlik yaşamaya devam ettiğini fark ettiğinde, “Bir sürü sürprizim vardı. Tek başıma nasıl yapacağsam...” diyerek topu ona attı.

“Ne sürprizi?”

“Gelirsen görürsün.”

Tereddütlü halleri sürüyordu. Bir yandan da gözücuyla Yağız’ın yere bıraktığı hediye paketlerini kesiyordu. Sonunda merakına yenik düştü ve “Olur tamam,” dedi.

Yağız bunu ilk kez yapmıyordu ama Müdire Anne’den izin koparabilmek için öncekiler kadar çok dil dökmesi gerekmiş-

ti. Israrlarıyla kadını o kadar bezdirmişti ki zavallı kadın sonunda pes etmek zorunda kalmış ve bir saat için izin vermişti. Yağız'ın büyüdüğü yetiştirme yurdunu ziyaret edip oradaki çocuklarla vakit geçirebileceği sadece bir saati vardı.

Oğlanla birlikte yatakhaneye girdiklerinde diğer çocukların uyumaya hazırlandıklarını gördü. Başlarındaki gözetmen Yağız'ın geleceğini bildiğinden bir sorun çıkmadı. Yağız içeri girdikten sonra çocuklar etrafında toplandı. Onu hemen tanıdılar çünkü yıllardır Adana'ya gelir gelmez yaptığı ilk şey onları ziyaret etmek olmuştu. Birlikte hediye paketlerini açtılar, çocuklar paketlerin içinden çıkan oyuncakları sevinçle karşıladılar ve Yağız'm çocukken en sevdiği oyun olan yerden yükseği oynadılar. Yağız ilk kez, oynadığı bir oyunu kazanamadı. Aslında kazanmadı... Bir saatin sonunda yataktan ayrılması gerektiğinde her bir çocukla tek tek sarılarak vedalaştı. Sıra bahçede tanıştığı oğlana geldiğinde Yağız çocuğun gözlerinin artık gözyaşlarıyla değil de mutlulukla parladığını gördü. Birlikte oyun oynarlarken küçük çocuğun kendine arkadaş edindiğini fark etmişti.

Yataktan çıkıp müdüriyete girdiğinde suratında geniş bir gülümseme vardı. Kapıyı çalarak içeri girdi. "Bu sondu," dedi annesi. "Senin yüzünden başım fena halde derde girebilir."

"Ve bu ilk olmaz," diyerek sırttı Yağız.

"Tam bir baş belasısn."

"Sırtımı pırpışlar mısın?" diye sordu, yurttaki ilk gecesinde sorduğu gibi.

Kadın onu ufak bir el hareketiyle yanına çağırınca Yağız koşarak gitti, eğilip başını kadının göğsüne koydu. Duyduğu kalp atışı sesleriyle dinginleşirken annesine sarıldı. Çocukken bu kalbi dinleyerek uyumayı çok severdi. Ne yazık ki onu doğuran kalbin sesini hiç duymamıştı.

"Baş belası," dedi Müdire Anne, Yağız'ın sırtına belirli aralıklarla hafifçe vurarak.

"Ama tatlı bir bela değil mi?" diye sordu Yağız gülümseyerek.

34. EV: "ZATEN KIRILMIŞ BİR KIZSIN"

Kızlar annelerinin kaderini yaşamaya mahkûmdur; anneleri kendi kaderinden kaçmamışsa eğer.

Ekin ve Esin; annelerinin kaderinden kaçarken baba sorunlarına yakalanmış iki kız kardeş. Benlik bilinci gelişmeden önce kaybettikleri babaları, kızların ruhunda kapanması güç yaralar açtı. Aynı acıyla kanayan ruhlar farklı kadersel döngülerle sınandı. Ekin terk edilmekten korktu; hayatı boyunca sevdiği tek erkek onu kısa bir mesajla terk etti. Esin bağlanmaktan korktu; onu hiç sevmeyecek birine bağlandı. Bir acının bin yarası olurdu, yaşayarak öğrendiler.

"Geleceğinizi bilseydim sevdiğiniz yemeklerden yapardım," dedi anneleri.

"Senin yaptığın her yemeği seviyoruz ki," dedi Ekin gülümseyerek. Bu doğrudu çünkü annesinin el lezzeti bir başkaydı. Yemek yapmayı ondan öğrenmiş olmasına rağmen onun kadar lezzetli yemekler yapamazdı. Sırrın ellerde olduğunu biliyordu.

"Kardeşin pek öyle demiyor ama..." dedi annesi, gözücuyla Esin'e bakarken. Ekin tabağını yarılamıştı ama Esin'in tek lokma aldığı yoktu, önündeki bezelye yemeğine isteksizce bakıyordu. Annesinin üzülmesini istemediğinden dirseğini kardeşinin karın boşluğuna geçirdi. Esin yerinden sıçrayarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Ye hadi, soğudu,” dedi Ekin. Kızlar Antalya’ya taşındığında anneleri geri döneceklerini düşünerek Adana’da kalmaya devam etmişti. Ekin tatillerde annesini görmeye gitse de Esin hiç gitmemiş dolayısıyla yıllardır annesinin yaptığı yemeklerden hiç yememişti.

Kirpiklerinin arasından karşısında oturan annesine baktı. Bundan tam on üç yıl önce bu masada dört kişi olduklarını hatırladı. Çekirdek bir aileleri vardı, öfke problemi olan baba tüm aileyi dağıtana dek öyle ya da böyle yaşayıp gidiyorlardı. O akşamı iyi hatırlıyordu; annesi fırında bezelye yemeği yapmıştı ve Esin tabağındaki bezelyeleri oyun oynar gibi tek tek ağzına atıp biriktirerek ağzında bekletiyordu. Babasının tüplü televizyonun sesini bastırarak şekilde bağırma başlama Esin’in korkarak iç çekmesine neden oldu, bezelye tanelerinden biri boğazına kaçtı. Küfrederken ağzından tükürükler çıkan babasının sesi, Esin’in öksürük seslerini bastırdı. O akşam babasının annesine nasıl vurduğunu görmüştü, annesinin yere düştüğü ilk an aklından çıkmıyordu. Çünkü annesi yerde acı içinde kıvrılırken bile kendini değil, çocuklarını düşünmüştü; karnını tutarak bebeğini korumaya çalışırken kafasına aldığı darbeye bilincini kaybetti. O akşam çekirdek aile dağıldı. Baba hapse girdi, bebek öldü, anne yıllar sürece bir tedaviye alındı. İkiz kız kardeşler aynı acıyı farklı yöntemlerle baş etmeye çalışarak göğüsledi. Ekin kendi ayakları üzerinde duran başarılı bir kadın olma yolunda ilerlerken hayatının aşkını buldu; babasının onu terk ettiği gibi hayatının aşkının da onu terk etmesinden korkarak geçirdiği yılların sonunda terk edildi. Esin onu kurtaracak bir kahraman beklerken içindeki boşluğu hiç olmayacak insanlarla doldurmaya çalıştı; sonunda içinde daha büyük bir boşluk açacak birine takıldı kaldı. Çünkü korkan sınıanır; kaçan mutlaka yakalanırdı.

“Sana hiç iyi davranmadım değil mi?” diye sordu Esin, son on yılını gözden geçirirken. Bu ailenin dağılmasına se-

bep olan babasıydı ama Esin yıllarca annesini de suçlamıştı. On yaşındaydı mutlu aile tablosu düşüp kırıldığında. O kavga neden çıkmıştı, heyecanla bekledikleri erkek kardeşleri neden gitmişti hiç anlamamıştı ama o zamanlar hıncını çıkarabileceği tek kişi annesiydi ve o da bunu yapmıştı. Hiçbir suçu olmadığı halde yıllarca annesini suçlamış, ona eziyet etmişti.

Anne okuldan gelen kızlarına özenle yemek hazırlardı, kızlardan biri sofrayı kurmasına yardım ederken diğeri yemek tuzlu olmuş diye sofradan kalkıp giderdi. Hatırladıkları, gözlerini yaşlarla doldururken, “Ben çok kötü bir kızım değil mi?” diye sordu.

Çok özlediği hapisteki babasını ziyarete gitmek istemişti bir gün, annesi kabul etmeyince, “*Senden nefret ediyorum keşke sen de ölseydin,*” demişti. Esin, annesini ne kadar üzdüğünü ve ağlattığını görmesine rağmen yıllarca bunu yapmaya devam etmiş, sonra gitmiş, tıpkı babasına benzeyen bir erkek bulmuştu. Çünkü bazı kalpler bir kez öyle yaralanırdı ki kanamadan atmaya nasıl devam edeceğini bilemezdi. Bazı yaralı kalpler tekrar ve tekrar aynı acıya kanardı. Esin’in kalbi Demir’in onu sevmeyeceğini en başından biliyordu, öfke problemleri olan bu çocuğa karşı duyduğu aşk değildi. Kalbi onun yüzünden üzüleceğini ve benzer bir acıyla tekrar kanayacağını bildiği için Demir’i seçmişti.

“Sen sadece kırılmış bir kızsın,” dedi annesi yerinden kalkıp kızına sarılırken. “Sen iyi bir kızsın. Sadece çok üzüldün.”

Esin gözyaşlarıyla annesinden af dilerken kardeşi Ekin de onu kucakladı. Yemekten sonra kızlar dışarı çıktılar. Ekin’in nereye gideceği belliydi. Kapıda onu bekleyen sevgilisi Berk’in arabasına bindiğinde annesi pencereden onları izliyordu. Esin kendiyle ilgili farkına vardığı acı gerçeklerle nasıl baş edeceğini düşünürken yürümeye başladı.

Düşünceler silsilesinden çıktığında kendini bir mezarlıkta buldu. Başını kaldırıp baktığı mezar taşı yıllar önceki sevgilisine aitti. *Burak Altınsoy.*

“Merhaba,” diyerek yaklaştı. “Ben geldim.” Elini uzatıp toprağa dokundu. Kuruyup çatlayan toprağın üzerindeki ölü yaprakları temizlemeye başladı. “Haklıymışsın. Baban seni gerçekten sevmiyormuş.”

Esin duyduklarının zengin şımarık bir çocuğun serzenişlerinden ibaret olduğunu düşünmüştü. Ne var ki Burak’ın ailesiyle ilgili söylediği her şeyin doğru olduğu ölümünden sonra ortaya çıktı. Burak bir cinayete kurban gitti ama babasının peşine düştüğü katiller değil hırsızlar oldu. Burak sevdiği kız yüzünden öldü ama babası o kızı, oğlunun ölümüne sebep oldu diye değil de ondan bir bellek çaldı diye cezalandırmak istedi. Burak öldü ama babası oğlunun ölümüne hiç üzülmedi, cenazesine katılıp onu sonsuz bir uykuya uğurladı, bir daha da hiç mezarını ziyaret etmedi.

“Sanırım benimki de bizi hiç sevmedi. Hapisten çıktı mı, şimdi nerede ne yapıyor bilmiyorum. Çocukken hep merak ederdim çünkü özlerdim. Artık merak etmiyorum. Özlüyor muyum, sanmıyorum. Ama hâlâ üzülüyorum. Keşke böyle olmasaydı diyorum. Keşke öyle bir insan olmasaydı. Keşke aneme hiç el kaldırmasaydı. Keşke babasız büyümek zorunda kalan bir kız çocuğu olmasaydım. Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Keşke hayata duyduğum öfkeyi annemden çıkardığım yetmezmiş gibi bir de senden çıkarmaya çalışmasaydım. Keşke beni gerçekten sevdiğini görseydim. Keşke o gece hiç yaşamasaydı da sen benim yüzümden ölmeseydin.”

Döktüğü gözyaşları yıllardır kalbine doğru akıttığı sessiz gözyaşlarından farklıydı. Bu kez içli içli ağlıyordu ve ne için ağladığını kendine de itiraf ediyordu. Ölü yapraklardan arındırdığı kuru toprak gözyaşlarıyla ıslandı.

“Affet beni,” dedi hıçkırıklarının arasından. Zamanı geri alamaz, yaptığı hiçbir hatayı düzeltemez, günahlarını silemezdi, biliyordu; yine de ölümüne sebep olduğu çocuğun meza-

rının başında ağlayarak af dilemeye devam etti. Gecenin kör karanlığında canhıraş bir halde gözyaşı döktü.

Ta ki omzuna bir el dokunana dek... “Esin,” dedi genç adam. İrkilerek sesin sahibine döndü, beklenmedik misafirini şaşkınlıkla karşıladı. Ağlamaya devam ederken kendisine uzatılmış eli tuttu. Ayağa kalktığı anda bile onunla göz teması kurmak için yukarı bakması gerekmişti.

“Demir?” dedi sessiz gözyaşları arasından.

“Senin suçun değildi,” dedi, çektiği vicdan azabıyla perişan olmuş kıza. “Burak senin yüzünden ölmedi.”

“Ama benim yüzümden olduğunu söyledi.”

“Mert şerefsizinin lafına mı inanıyorsun yoksa bana mı?”

Esin tereddüde düşerek bekledi. Elbette Demir’e inanırdı. Onu tanıdığından beri başka kimseye inanmamıştı.

“Benim suçum değil mi yani?” diye sordu yine de emin olmak için.

Demir cevap vermeden önce mezar taşındaki isme baktı, af dileyerek kıza döndü. “Değildi.”

Kız içinin rahatladığını hissederken yeni bir gözyaşı seline tutuldu. Bu kez mutluluktan ağlıyordu. Artık kâbuslardan kurtulmuştu, aynalara bakabilecekti. Genç adam onu kollarının arasına aldığı anda kuş misali titriyordu.

Birlikte mezarlıktan çıktılar ve mahalleye dönmek üzere yürümeye başladılar, Esin artık ağlamıyordu. “Daha iyi misin?” diye sordu Demir dar kaldırım boyunca yan yana yürüdüğü kıza dönüp dönüp bakarken.

“İyiyim,” dedi Esin başını sallayarak. “Sahi, sen neden mezarlıktaydın?”

“Senin için.”

Demir’in kolayca söylediği bu söz, Esin’in olduğu yere çivilenmesine neden oldu. Ağlamaktan kızarmış gözlerini yürümeye devam eden Demir’e dikti. Demir yalnız yürüdüğünü

fark edince arkasına döndüğünde Esin'in ona nasıl baktığını gördü. Yutkundu, geri dönerek kızın karşısında durdu. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl?" diye sordu anlamayarak.

"Kafamı karıştırıyorsun. Çok uzak ama fazla yakınsın. Bunu yapma."

Demir şimdiye dek bunu yaptığının farkında bile değildi. "Bilerek yaptığım bir şey değil," dedi özür dilercesine.

"Bu daha kötü," dedi Esin badem gözleri öfkeyle kararırken. "Beni sevmediğini biliyorum. O halde seviyormuş gibi davranmamalısın."

"Ama sana değer veriyorum," dedi afallayarak. Sorunun ne olduğunu hâlâ anlamamıştı. Fakat sorun da zaten buydu. Demir'in Esin'i anlamaması.

"Senin için ne ifade ettiğimi bilmiyorum," dedi kafası daha da karışmışken. "Kalbinde benim için özel bir yer var mı, merak ediyorum."

"Var," diye itiraf etti.

"Ama bu aşk değil," dedi kız, hızlanan kalp atışlarını önemsememeye çalışırken. "Nil'e baktığın gibi bakmıyorsun bana. Ama Ekin ve Özge gibi de değilim senin için. Neden?"

Demir çaresizce omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum." Söyleyecek daha iyi bir şeyi yoktu.

"Seni sevdiğimi bildiğin için mi?" diye bir tahminde bulundu. Doğru olduğunu ikisi de zaten biliyordu. "Benim sana duyduğum bu karşılıksız aşk, hoşuna mı gidiyor?" Esin'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Yoksa bana acıyor musun?"

"Acımıyorum," diye hızlıca cevap verince Demir, buruk bir tebessümle ona baktı.

"Demek hoşuna gidiyordu." Anlayışla başını salladı. "Gider tabii. Kimin koşulsuz seilmek hoşuna gitmez ki?"

“Esin...”

“Ama üzgünüm, bu aşk değildi.” Demir’in kaşları çatılırken Esin hiç olmadığı kadar cesurdu şimdi. Kendi acılarıyla da Demir’in yokluğuyla da baş edebilecek kadar güçlü hissediyordu. “Değilmiş yani, ben de yeni anladım. Meğer yaram hiç kapanmasın diye seni seçmişim ben.”

“Bu ne demek?”

“Çok flörtüm oldu ama hiçbirinin beni mutlu etmesine izin vermedim. Çünkü ben başımı her yastığa koyduğumda senin için ağlıyordum. *İmkânsız* için. Bunca zaman içimdeki boşluğu seninle doldurmaya çalıştığımı sandım. Meğer o boşluğun sebebi zaten senmişsin. Başka bir erkeğin o boşluğu doldurmasına ben izin vermiyordum.”

Demir genç kızın sözlerine anlam veremiyordu. Hissettiği şaşkınlık mıydı yoksa hayal kırıklığı mı, kestiremiyordu.

“Bu yolun sonu nereye çıkacak hep merak ederdim,” diye devam etti. “Bu yolculuk hikâyesinin sonunda sen beni görecek misin yoksa yıllardır beklediğim kahraman sonunda gelip beni kurtaracak mı diye hep sorardım.” Başını iki yana salladı. “Sen beni görmeyeceksin. Kimse de gelip beni kurtarmayacak çünkü bunu kendim için ben yapacağım.”

“Kendi gücünün farkına varmana sevindim,” dedi Demir, hissettiği hayal kırıklığı hayranlığa dönüşürken.

“Ben de,” dedi Esin, içindekileri söylemiş olmanın verdiği mutlulukla. Ve tüm bunları gözlerinden tek damla yaş akmadan söylemişti.

“Konu hiçbir zaman ben değildim. Bunu fark etmiş olman bile iyileşmeye başladığını gösteriyor.”

“Sen öyle mi yaptın?” diye sordu, ne kadar acıtacağını umursamadan. “Konunun hiçbir zaman Nil olmadığını fark edince mi ondan vazgeçebildin?”

Demir yakalanmış gibi hissetti. Ama onu yakalayan da ondan farksız biri değildi. “Sanırım,” diye kaçamak bir cevap verdi.

“Sanırım,” diye tekrarladı Esin. Başını salladı yavaşça. “Net cevap veremediğine göre o kadar da kolay olmuyor. Bu yol biraz sancılı ve uzun sanki.”

“Seninle bunu konuşmak tuhaf,” dedi Demir rahatsız olduğunu hissederek. Başını eğip ellerini ceplerine koydu.

“Daha tuhaf olanı bizim hâlâ çok iyi iki arkadaş olmamız.”

“Bitirecek misin?” diye sordu başını kaldırmadan ama gözleri Esin’deydi. “Yolun sonunda bizim arkadaşlığımız da mı bitecek?”

Esin ilk kez onda kendisi için kaybetme korkusunu gördü ve sırtıttı. “O kadar da değil. Bu arkadaşlık sonuna kadar devam edecek.”

“Söz mü?” diye sordu Demir.

“Söz. Zamanında ne kadar çok acıtmış olsan da canımı, sen benim en güzel yaramsın.”

“Benden vazgeçsen de beni bırakmayacaksın, öyle mi?”

Esin buruk bir tebessümle başını salladı. “Sen istemediğin sürece seni asla bırakmayacağım.”

35. EV: "SEVDİM SENİ BİR KERE"

Birbirlerine ilk görüşte âşık olan Berk ve Ekin kalplerinde hissettikleri aşkın zehirli olduğunu en başından biliyorlardı. Birlikte çok mutluydular, birbirlerine çok iyi gelirlerdi, onları onlardan daha iyi tanıyan kimse yoktu; ta ki biri diğlerinin kalbini kırana dek. Kalp kırıklığı bir zehir misali yayılır, onları tüketerek öldürmeye çalışırdı. Ama öyle bir bağı ki aralarındaki, zehri değil panzehri de ancak birbirlerinde bulurlardı.

Yıllar sonra Adana sokaklarında tekrar birleşen ellerine mutlulukla bakıp sırtmaya devam ettiler. Berk bu anı tam beş yıldır hayal ediyordu. Ekin için bu an öyle imkânsızdı ki rüyalarında bile şimdikine benzer bir an görmemişti. El ele tutuşmuş bir şekilde cadde boyunca yürümeye devam ederlerken Berk dayanamadı ve "Demek artık akşamları dışarı çıkmak için annenden izin almamız gerekmiyor," dedi.

Ekin gülümseyerek başını salladı. "Eh tabii, büyüdük nasıl olsa."

"Büyümüş olmaktan nefret ederdim. Sanırım artık bunu seveceğim."

"Neden nefret ederdin ki?"

"Çünkü sen yoktun ben büyürken. Ve tabii, ben de sen büyürken yoktum." Berk'in sesinde yakıcı bir pişmanlık vardı.

"Birbirimizin her anına şahitlik etmeliydik."

Ekin kıkırdadı. “Bana bu kadar âşık olamazsın.”

“Sana zannettiğinden çok daha fazla âşığım.”

“O halde bunu kanıtla.”

Berk hoşnut bir ses çıkardı. “Ne yapmamı istersin?”

“Bana yenil.”

“Ben sana yıllar önce zaten yenildim ve inan bana bundan hiç mutsuz değilim.”

Ekin aşkla bakan bu romantik adama yaklaştı ve yakışıklı suratını avuçlarının arasına alıp onu kendine yaklaştırdı. Berk dudaklarını öne doğru uzatınca Ekin, “O kadar şapşalsın ki...” dedi gülümseyerek. “Bowlingden bahsediyordum.”

“Bowling mi?” diye sorarak geri çekildi, biçimli kaşlar hemen çatılmıştı.

“Hı hı,” dedi Ekin eğlenerek. “Madem bana çok âşıksın, bowlingde kazanmama izin ver de görelim.” Aniden Berk’i kapıda bırakarak eğlence merkezine girdi.

Lise yıllarındayken Ekin’in annesinin izin verdiği ölçüde cumartesi günleri buluşurlardı. Tanıştıkları parkta buluşup paten kayar, çimlere oturup piknik yapar, alışveriş merkezine giderek hiçbir zaman satın alamayacaklarına inandıkları kıyafetleri dener, sinemaya gidip öpüşür ve bazen de eğlence merkezlerine gidip oradaki oyunlardan oynarlardı. Birlikte ne yaparlarsa yap-sınlar keyif alır ve günü kahkahalarla sonlandırırlardı. Tek bir şey hariç... Ne zaman bowling oynasalar kavga ederlerdi. Ekin bir kez olsun kazanamamıştı çünkü Berk bu oyunda çok iyiydi ve rakip tanımazdı. Ekin’in arkasından, “Bowlingin kırmızı çiz-gim olduğunu biliyorsun!” diye bağırması da bu yüzdendi.

Ekin topuklarının üzerinde arkasını döndüğünde dudakla-rını büzmüştü. “Kırmızı çizginin ben olduğumu sanıyordum.”

Bu dudaklar elbette Berk’in aklını başından aldı. “Öylesin,” dedi neredeyse konuşmayı unutmuşken. “Ama işte... Bowling de hayatımın başka bir kırmızı çizgisi.”

“İnsanın bu hayatta tek bir çizgisi olur. Fazlası varsa ilki artık kırmızı değildir,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi Ekin. Suratında huysuz bir ifade vardı şimdi ve Berk’in bayıldığı şey de aslında buydu. Onu kızdırmayı oldu olası zaten hep çok sevmiştir.

“Yani bu şey mi demek,” dedi Berk eğlenir bir ifadeyle. “Senin benden başka kırmızı çizgin yok mu?”

“Özgüven güzel bir şey ama haddini bilene.”

“Bu ne demek?”

“Ben senin kırmızı çizgin miyim diye önce bir sormalıydın demek.”

Berk’in gözleri büyüdü. “Değil miyim?”

Ekin sırtarak önden ilerlemeye başladı. Bowling oynayacakları alana geçtiklerinde bile Berk soruyu tekrarlıyordu. “Oyun sonu, çizgilerimizi belirlemede rol alacaktır,” diyerek toplardan en hafifini seçip yerini aldığı anda Berk nefesini tutmuş şekilde sevdiği kadını izlemeye başladı.

Ekin derin bir nefes aldı ve kolunu bir kez ileri geri sallayarak topu serbest bıraktı. Attığı top beş kukayı devirince sevinçle zıplayarak Berk’e döndü. Berk mutlulukla gülümsediğinde Ekin’in gözleri kısıldı. Bir an için onunla rakip olduklarını unutmuştu.

Berk ağır toplardan birini seçip yerini aldığı anda bu kez nefesini tutan Ekin’di. Bir kez olsun bu oyunu kazanmış olmak istiyordu. Berk daha önce yapmadığını yapacak ve Ekin’e kazanması için izin verecekti. Fakat attığı top yedi kukayı devirince işlerin pek de planladığı gibi gitmeyeceği belli oldu.

“Çok kötüsün!” diye bağırdı Ekin sıra ona geçtiğinde.

“Bilerek yapmadım.”

“Ya, tabii!” diye sinirle karşılık verirken hafif bir top arıyordu kendine. Berk ikinci atışında kalan üç kukayı da devirince Ekin daha da hırslandı. Fakat öfkeyle kalkan zararlı oturur misali attığı top bu kez sadece iki kukayı devirebilmişti. Berk’in

konuşmasına izin vermeden bir top daha seçti ve bu kez daha sakın bir şekilde atmayı denedi. Üç kuka daha devrildi, bunu zafer sayarak geçip yerine oturdu.

Berk'in attığı yeni top bütün kukaları tek seferde devirince işler değişti. Berk korku dolu gözlerle ağır ağır arkasını döndü ve suratı öfkeyle kararmış olan Ekin'e baktı. "İstemedен oldu, yemin ederim!" diyerek kaçacak delik aramaya başladı.

"Oynamıyorum," diyerek durdu Ekin. Ne onu yakalamaya ne de oyun oynamaya hevesi kalmıştı. "Küstüm ben."

Kollarını göğsünde birleştirmiş olan sevgilisinin yanına gitti. "Ama topu atmıyordum bile."

Ekin hayret edercesine, "Ve buna rağmen tüm kukalar devriliyor öyle mi?" diye sorunca Berk kendi bile buna inanamıyormuş gibi başını salladı. Ekin daha da sinirlendi. "Bir de dalga geçiyorsun."

"Peki tamam," diyerek orta ağırlıktaki toplardan birini seçti. "Gel birlikte atalım."

"İstemez."

"Gel hadi."

"İstemiyorum dedim!"

"İnat etme yavrum, hadi," diyerek boştaki eliyle Ekin'in belini kavradı. Ekin'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşurken yerlerini aldılar. Berk elindeki topu Ekin'in ince parmaklarının arasına bıraktı.

"Ama bu çok ağır!" dedi huysuz bir sesle.

"Çok da değil," dedi gülümseyerek. "Topu çok sıkı tutmayacaksın." Ekin'in duruşuna şöyle bir baktı ve başını onaylamaz bir ifadeyle salladı. Eğilip ayaklarını bir omuz genişliğinde açtı. "Ağırlığını öndeki ayağına vermelisin."

"Böyle hiç rahat değilim."

"Ama doğru atışı yapmanı sağlayacak duruş bu," dedikten sonra arkasına geçip onunla benzer şekilde durdu. Ekin bowling

topunu tutmaya devam ederken Berk de Ekin'in bileğini tuttu. "Kolunu düz tutmalısın," dediğinde nefesi kızm saçlarındaydı.

Ekin onu tam *arkasında* hissederken sertçe yutkundu. Dikkatini onu bekleyen kukalara vermek istese de Berk'in vücudundan yayılan sıcaklık buna engel oluyordu. İncecik bileğine sarılmış Berk'in parmaklarını düşünmemeye çalıştı. O parmakları vücudunun başka noktalarında hareket ederken hayal etmemeliydi.

"Hazır mısın?"

"Hayır."

Ekin'in kolunu yavaşça geriye doğru çekti. "Üç deyince."

"Hazır değilim dedim!"

"Bir..."

"Berk!"

"İki..." Gülerek topun bir kez ileriye ve hızla geriye savrulmasını sağladıktan sonra tekrar öne ittiğinde, "Üç!" dedi. Ekin parmaklarını toptan çekti ve nefesini tutarak zemine çarpan topun nasıl ilerlediğini izledi. Top kukalardan dokuzunu devirdiğinde Ekin'in suratı neşeye aydınlandı, kahkahalarla yerinde zıplamaya başladı. Arkasındaki Berk'e döndü ve mutlulukla gülümsemeye devam ederken boynuna atladı.

"Yaptım!" diye bağırdı, Berk onu kucaklamış havada döndürürken. Sonra bir anda farkına vardığı gerçekle yüzü düştü, Berk'e derhal onu indirmesini söyledi.

"Ne, ne oldu?"

"Bunu neden daha önce öğretmedin?"

Berk ellerini ceplerine koyup sırttı. "Çünkü kazanmanı istemiyordum."

"Öğrendiğimde seni yeneceğimi nereden biliyordun ki? Belki yine de başaramayacaktım."

"Biliyordum çünkü benden daha zeki ve daha yeteneklisin. Bir kez taktiği çözersen bir daha seni yenemezdin."

“Yoksa sen bu yüzden mi senden başka kimseyle bowling oynamamı istemiyordun?” diye sorduktan sonra şaşkınlıktan açılan ağzını eliyle kapattı. Berk suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk gibi sırttı. “Oysaki bana ilk buluşmamızda bowling oynadığımız için artık bu oyunun bizim için romantik anlamı olduğunu ve başka kimseyle oynamamamız gerektiğini söylemiştin.”

“Ama ne yapayım, seni yenebildiğim tek alan buydu.”

Ekin gözlerini kıstı. “Cık cık cık.”

“Çok mu kızdın?”

“Çok.”

“İstersen bir el daha oynayalım. Yen beni.”

Ekin muzip bir bakışla kaşlarını kaldırıp indirdi. “Bunda değil, başka bir şeyde yeneceğim seni.”

“Neyde?” diye korkarak sordu Berk.

“Gel sen, gel,” diyerek Berk’i yakasından tuttuğu gibi kendi peşinden sürüklemeye başladı. Berk iki büklüm olup yalpala-yan adımlarla Ekin’i takip ederken Ekin sırtıyordu.

İşte bu andı, Ekin’e gerçekten yaşadığını hissettiren tam da böyle bir andı. Her şeyi unutmuş değildi. Hiçbir şeyi çözmüş de sayılmazlardı. Yine de birlikteyken eskisi gibi hatta belki eskisinden bile daha çok eğlenebiliyorlardı. Berk bir kez daha anladı ki bu kız onu nereye sürüklerse sürüklesin kabuldü. Ekin bir kez daha anladı ki hayat, içinde bu oğlan varsa yaşamaya değerdi.

36. EV: "GÜLÜŞÜNDE Bİ' ŞEYLER SAKLI"

Arden ve Naz bir otelin restoranında oturmuş, kahvelerini yudumlarken Naz hiç olmadığı kadar mutsuz görünüyordu. Arden bunu fark ederek, "Kahveni mi beğenmedin?" diye sorduğunda Naz söylemekle söylememek arasında gidip geliyordu. "Tamam içme, başka bir şey söyleyelim."

"Hayır." Arden'in garsonu çağırmak için kaldırdığı elini tutup indirdi. "Sadece çok sıkıldım, o kadar."

"Sıkıldın?" diye sorarken Arden'in de suratı asılmıştı. "Yolculuk mu sıkıttı seni?"

Naz yanlış anlaşıldığını fark edince kirpiklerini kırptırdı. "Saçmalama. Bu yolculuk hayatım boyunca başıma gelen en iyi şey." Arden devam etmesi için bekledi. Naz itiraf etmenin kendi için ne kadar zor olduğunu gösterircesine tuttuğu nefesi verdi. "Bir otelden çıkıp başka bir otele tıkıldım."

Böyle hissettiği için Arden onu anlayışla karşıladı ve bunu neden daha önce fark edemediği düşünerek kendine kızdı. Naz tüm hayatını babasının Ankara'daki otelinde geçirmişti. Babası hapse girmeden önce kızının otelden dışarı tek başına adım atmasına izin vermezdi. Naz'ın herhangi bir yakın arkadaşı bu yüzden olamamıştı. Çünkü hiçbir arkadaşıyla okul dışında görüşemiyordu. Bazılarıyla telefonda bile iletişim kuramazdı çünkü Naz'ın telefonu da kontrol edilirdi. Babası tüm bunların onun

güvenliği için olduğunu söylerdi ama Naz'a göre babası tam bir kontrol manyağıydı. Bir gün tüm yasakları çiğnedi, güvenlik önlemlerini yıkarak otelden kaçtı ve bedelini aynı günün akşamı verdiği yaşam savaşıyla ödedi. O gün onu kurtaran babasına can borcu olduğu için hayatına girmiş olan Arden'di. Başlarda Arden'i hiç sevmemişti, bir özel korumaya göre fazla başına buyruktu. Zamanla Arden'in sadece bir özel koruma olmadığını anladı. Diğer korumaların aksine Arden siyah bir takım elbise-den ibaret değildi. Yarım saat kadar önce aldığı mesajı hatırlayınca eğleneciklerini düşünerek sırtması da bunun kanıtıydı. "Daha önce hiç gitmediğin bir yere gitmek ister misin?"

Naz işkillenerek ona baktı. "Bu gülüş pek hoşuma gitmedi. Korkmalı mıyım?"

"Yeni şeyler denemek istediğini sanıyordum."

"Tabii ki istiyorum!" Bir anda ayağa kalktı. Odasına gitmek üzere arkasını dönmüştü ki son anda hatırlayarak yeniden Arden'e döndü. "Nasıl bir şey giymeliyim?"

Arden düşünür gibi yaptı. "Spor?"

Naz hızlıca başını salladı ve aynı heyecanla odasına çıkıp bavulundaki spor sayılabilecek giysilere baktı. Bulabildiği tek şey siyah tayt ve tişörttü. Gidecekleri yere uygun olabileceğini düşünerek giyindi ve saçlarını atkuyruğu yaparak lobiye indi. Arden onu lobideki koltuklarda ikinci kahvesini içerken bekliyordu. Naz'ı gördüğünde başını onaylarcasına sallayıp ayağa kalktı ve üzerindeki ceketı çıkarıp Naz'a uzattı.

"Çok sıcak," diyerek reddetti Naz onu.

"Üşürsün diye değil. Saçların çok dikkat çekiyor."

Naz kızıl saçlarına baktı ve gidecekleri yer için endişelenmesine rağmen ceketı giyip kapüşonunu kafasına geçirdi. "Oldu mu?"

Arden gülümseyerek başını salladı. "Oldu."

"Diğerleri de gelecek mi?"

“İstemezsin diye haber vermedim.”

Naz bir an için durup düşündü. İster miydi? Onları tanıyalı iki ay bile olmamıştı ama her birini ayrı ayrı çok seviyordu. Onlarla bir şeyler yapmak hatta oturup hiçbir şey yapmamak bile mutluluk vericiydi. “İsterdim,” diye itiraf etti bu yüzden.

Arden kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp indirdi. “Onları bu kadar seveceğini tahmin etmezdim.”

“Ben de...” dedi gülerek. “Çünkü sen anlatırken hiçbirini sevmemiştim. Seni yalnız bıraktıkları için hepsine çok öfkeliydim. Ama işte... Onları tanıdıkça...”

Naz devam etmeyince Arden anlayışla başını salladı ve konuyu değiştirdi. “Şimdi haber versem gelmeleri uzun sürer. Beklersek gösteriyi kaçırırız. Bu seferlik biz gidelim, olur mu?”

Arden’in nasıl bir gösteriden bahsettiğini inanılmaz merak etmiş olsa da sorup sürprizini kaçırmadı. Başını salladı ve birlikte kırmızı spor arabaya binerek yola koyuldular. Arden arabayı durduğunda Naz ne bekliyordu bilmiyordu ama gördüğü şey karşısında gerçekten çok şaşırmıştı.

“Burası neresi?” diye sordu adeta dehşete kapılmışken.

Arden gülerek arabadan indi ve Naz’ın da kapısını açtı. Naz arabadan indiğinde şaşkın gözlerle karanlıkta gizlenmiş harabeye bakıyordu. Duyduğu sesler onu yeterince korkutmuşken Arden’in koluna girdi. Birlikte harabeye doğru ilerlerken Arden’e daha da yanaşp, “Bu sesler kimin?” diye sordu. “İçeride ne yapıyorlar?”

“İllegal dövüş,” dedi Arden çok sıradan bir şeymiş gibi.

Naz anında adım atmaya kesti, öfkeyle kıstığı gözlerini Arden’e çevirdi. “Beni kafes dövüşü izlemeye mi getirdin gerçekten?”

“Eğleneceğini düşünmüştüm.”

“İki insanın birbirini ölesiye dövmesi beni neden eğlendirsin?” diye sinirle soludu. Kolunu hışımla kendine çekip, “Otele geri dönmek istiyorum,” diye devam etti.

Arden böyle bir tepkiyle karşılaşacağını tahmin etmiş gibi başını salladı. “Peki, nasıl istersen,” dedi arabaya doğru yürümeye başladıklarında. “Demir’e büyük sürpriz olacaktı ama ne yapalım...”

Naz bir kez daha duraksadı, adım atmayı keserek kendini gülmemek için zor tutan Arden’e döndü. “Bir dakika bir dakika,” dedi onu anlamaya çalışırken. “Demir mi dövülecek?”

“Boş ver ya, biz en iyisi gidip otelde sıkılmaya devam edelim.”

“Baştan söylesene şunu!” Arden’i kolundan yakaladı ve sadece bir dakika önce onu korkutan harabeye koşarak girdi. İçeride gerçekten de tel örgüden bir kafes vardı ve etrafını çevreleyen insanlar çıldırmışa benziyordu. Arden eğleneciklerini düşündüğü için Naz’ın içeriye girdiğini sandı ama Naz’ın planı Demir’i durdurmaktı. Onu ne kafesin içinde görüyordu ne de dışında. İnsanlar son bahislerini oynarken kafesin kapısı açıldı, içine iri bir adam girdi.

Naz sertçe yutkundu. “Yok ya, bu Demir’in rakibi değildir,” dedi kendi kendine ama gerçek ortadaydı. Arden’in rahatlığıysa ayrı bir konuydu. Demir de kafese girdiğinde kapı kapandı. Naz bu kadar gürültüde sesini nasıl duyurabilir ve kendini fark ettirirdi bilmiyordu ama denemeye karar verdi. “Demir!” diye bağırdı ama sesi diğer insanların gürültüsü arasında kayboldu. Orada bulunan herkes Demir’in rakibi için tezahürat ediyordu. Naz bu iri adamın ilk kez dövüşmediğini ve bu insanların daha önce de onun için bahse girdiğini anlamıştı.

Korkarak Arden’e döndü ve Arden’in soğukkanlı bir şekilde Demir’i izlediğini gördü. “Nasıl bu kadar rahatsın?” diye sordu şaşkın şaşkın. “Ya ona bir şey olursa?”

Arden omuzlarını kaldırıp indirdi. “Olmaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü kardeşimi tanıyorum.”

Naz içi hiç rahat etmemiş olsa da sessizliği seçerek önüne döndü, tüm dikkati şimdi Demir’deydi. Kalabalığın bağı-

nışları devam ederken dövüş başladı. Arden o kadar rahattı ki Demir'in rakibini tek hamlede yere sereceğini sandı Naz ama öyle olmadı. Buna yakın bir şey bile olmadı. Rakibi mi çok güçlüydü yoksa Demir mi dövüşmeyi bilmiyordu, emin değildi Naz. Demir'in yüzünün bu kadar kısa zamanda kan içinde kalmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne zaman bitecek?" diye sabırsızlanarak sordu. "Mahvoldu adam. Bitirsinler artık."

"Biri pes edene kadar devam edecek."

"O zaman pes etmesini söyle!" diye parladı birden. "Canı yanıyor, görmüyor musun?"

"Kimin canı yanıyor, onun mu yoksa senin mi?"

Naz kaşlarını çatarak yanındaki Arden'e döndü. "Ne demek bu?"

"Bu kanlı surat Demir'e değil de Berk'e ait olsaydı, için yine de bu kadar sızlar mıydı?"

"Arden," dedi Naz dişlerini sıkarak. "Ne söyleyeceksen açık ol. İmalarda bulunmak sana yakışmıyor."

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," dedi omuzlarını kaldırıp indirirken.

"Biraz önce kardeşim dediğin adamdan mı korumaya çalışıyorsun beni?"

"Gerekirse evet. Ve ne yazık ki gerektiğini düşünüyorum."

"Başkasını seviyor diye mi?"

Naz'm sorusuyla Arden şaşkına döndü. "Biliyor muydun?" diye hayret ederek sordu. "Ve buna rağmen mi ona kapıldın?"

"Ona kapıldığımı söyleyemem," diyerek rakibi tarafından dövülen Demir'e döndü. "Ama bu aralar hoşuma gittiğini söyleyebilirim."

"Bu yolun sonu aydınlık görünmüyor."

"Yol aydınlık değil ki sonu öyle olsun."

"Yine de istiyorsun."

Naz'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ve bence o da bunu istiyor. Sadece vazgeçmesi gereken bazı alışkanlıkları var."

Arden neye uğradığını şaşırmış halde Naz'a bakarken Demir rakibinden öyle bir yumruk yedi ki kafesin bir duvarına çarpması kaçınılmaz oldu. Öteki tarafında Arden ve Naz vardı. Demir ayağa kalkarken Naz'la göz göze geldi. Rakibi kafesin içinde gövde gösterilerine devam ediyordu.

"Bitir artık!" dedi Naz ama duyulduğundan emin değildi. Demir onu duymamış ama dudaklarını okuyarak anlamıştı. Hafifçe başını salladı ve rakibine döndü. Naz dudaklarını birbirine bastırarak o son darbeyi bekledi. "Sanırım artık pes edecek."

"Aslında..." dedi Arden, yeniden dövüşe konsantre olurken, "asıl eğlence şimdi başlıyor."

"Nasıl yani?"

"Demir'in taktiği bu. Başta rakibine izin verir. Ne zaman ki rakibi kazandım düşüncesine kapılır, işte o zaman başlar dövüşe."

"Manyak mı bu adam? İnsan kendini bile isteye dövdürtür mü?"

"Manyak," diyerek sırttı Arden. "Demir de böyle bir manyak işte."

Arden'in söylediği gibi Demir kendini savunmayı bıraktı ve bir anda atağa geçti. Rakibine vurduğu ilk güçlü yumruk, kalabalık tarafından şans olarak görüldü. Ama yumrukların devamı geldikçe ve o iri adam kendini savunamaz hale düşünce bunun şans olmadığı anlaşıldı. Kalabalık öfkelenmeye başlamıştı çünkü neredeyse tamamı kaybetmek üzere olan iri adam için bahis oynamıştı. Demir bunun farkındaydı, yine de daha önce hep yaptığı gibi pes etmek yerine devam etmeyi seçti. Arden bir noktada duracağını zannederek keyifle dövüşü seyrediyordu. Demir rakibini alt edecek son yumruğu atmadan önce kafesin dışında onu seyreden kıza baktı. Naz çok endişeli görünüyordu. Daha önce kimse onun için bu kadar endişelenmemişti.

Çünkü Nil de Esin de diğerleri de Demir'in halledeceğini bilirlerdi ama Naz bilmiyordu. Demir bu yüzden onu daha fazla endişelendirmek istemedi ve altın vuruş gerçekleşti.

Demir'in galibiyeti ilan edilirken kalabalık onu linç etmek üzere bağırmaya başladı. Arden bu beklenmedik zafer karşısında ne yapacağını şaşırdı. Demir'in bunu yapmaması gerekiyordu. Kazanması gereken dövüşçü şimdi yerde yatıyordu, bahisler yanmıştı ve kalabalık gerçekten öfkeliydi. Arden'in, Naz'ı ve gaflet uykusundaki kardeşini alıp bir an önce buradan çıkması gerekiyordu.

Naz elini tutan Arden'e döndüğünde ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Sorun ne?"

"Buradan hemen gitmeliyiz," diyerek Naz'ı kalabalıktan uzaklaştırdı. "Arabaya bin ve sadece üç dakika bekle, sonra git."

"Hayır, birlikte gidelim."

"Dediğimi yap Naz."

"Bunu tek başıma yapamam."

"Yapabilirsin," dedikten sonra onu hafifçe itekledi. "Sadece üç dakika," diye tekrarladıktan sonra yeniden kalabalığa döndü.

Naz gözleri yanmaya başlamışken arabaya doğru koşmaya başladı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Eğer gelmezlerse nasıl onları burada bırakıp gideceğini bilmiyordu. Arabaya bindiğinde zamanın işlediğinin farkında olarak telefonuna uzandı. Ve polisi aradı. Yapabileceği en iyi şeyin bu olduğunu sanıyordu. Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonundaki saate baktı. Bir dakikadan daha az süresi kalmıştı.

Güçlkle bir nefes aldı, motoru çalıştırıp arabayı sürmeye başladı ama yola doğru değil, harabenin çıkış kapısına. Arabayı durdurdu ama motoru kapatmadı, frenin üzerindeki ayağını çekeceği anı bekliyordu. "Hadi Arden, hadi, lütfen."

Üç dakika doldu. Kapıdan kimse çıkmadı. İçerideki kalabalığın öfkesini duyuyordu. Arden'in sözlerine kulak vermeli ve

gitmeliydi, biliyordu ama yapamadı. “Sadece bir dakika daha,” diye söz verdi kendine. Çünkü biliyordu, burada kalır ve başı derde girerse Arden kendini hiç affetmezdi.

Dördüncü dakikanın sonuna doğru kapıda bir hareketlilik fark etti. Naz hissettiği adrenalini direksiyona daha sıkı sarıldı. Arden ve Demir’in arabaya binmesiyle Naz’ın gaza basması bir oldu. Peşlerindeki kalabalığı atlatana dek arabanın içindeki tek ses sık alıp verilen nefeslerin sesiydi.

Naz baktığı dikiz aynasında kimseyi göremediği yedinci dakikanın sonunda rahat bir nefes alarak arabanın hızını düşürdü ve arabadaki genç adamlara baktı. Demir arka koltuğa yığılıp kalmış, gözlerini kapatmıştı ve güçlükle nefes alıyordu. Arden’in de suratının şimdi Demir’inkinden bir farkı yoktu. “Siz gerçekten manyaksınız,” dedi Naz.

“Yeni mi anladın?” diye sordu Demir.

Arden bu söz üzerine gülünce Naz ani bir frenle yolun ortasında durdu. Başını çevirip hem Arden’e hem de Demir’e, “Ölebilirdiniz!” diye bağırdı. Arden’e dönüp, “Bana üç dakika beklememi söylemiştin. Ya gitmiş olsaydım? Ne yapacaktınız? Nasıl kaçacaktınız o adamların elinden?” diye tek nefeste sıraladı sorularını.

Arden oturduğu ön yolcu koltuğunda sırtını dikleştirdi. “Peki tamam,” dedi ılımlı bir sesle. “Haklısın. Doğru değildi yaptığımız, paçayı kurtaramayabilirdik. Başımıza daha kötü şeyler gelebilirdi.”

Biraz olsun sakinleşmeden ağzına geleni söylemeye devam etti. “Yağız’a çocuk diyorsunuz ama o sizden çok daha olgun. Büyümemiş bir çocuk varsa o da sizsiniz. Şu yüzlerinizin haline bir bakın.”

Dudağından akan kanla, “Bir iki güne geçer,” dedi Demir. “Alışmışız biz.”

“Ama ben alışkın değilim.”

Naz'ın ne kadar korktuğunu ve endişelendiğini görüyor ama onu bu kötücül hislerden nasıl uzaklaştıracağını bilmiyordu. Şimdilik elinden gelenin en iyisini yapıp “Özür dilerim,” dedi içtenlikle. “Bir daha olmayacak.”

“Söz mü?” diye sordu Naz.

Demir tereddüt bile etmeden “Söz,” deyince Arden'in şaşkınlığı katlanarak arttı. Çünkü bu sahnenin benzerlerine daha önce de tanıklık etmişti. Demir kimseyi dinlememişti. Ne Nil'in yalvarmalarına ne Esin'in gözyaşlarına ne de bir başkasının sert sözlerine aldırılmıştı. Demir kimse için kafes dövüşlerinden vazgeçmemiştir. Belki de sebebi kimsenin onun için *gerçekten* endişelendiğini hissetmeyişi idi. Naz'ın onun için endişelenmesi her ne kadar hoşuna gitmiş olsa da tekrarının yaşanmasını istemedi Demir ve bu nedenle ona söz verdi, bunun gerçekte ne demek olduğunu bilmeden.

Naz haklıydı. Demir de istiyordu ama bunu kendine itiraf etmeden önce vazgeçmesi gereken bir *alışkanlığı* vardı.

37. EV: "YARALAR/EVE DÖNÜŞ"

Nilperi'den,

Babalar kızlarının dünyadaki cehennemidir. Fakat bazı babalar vardır ki kızlarına dünyada cenneti yaşatır.

Benim babam her ikisiydi. Dünyadaki cehennemim ve bana dünyada cenneti yaşatan adam aynı kişiydi. Babam bana karşı olan duygularını uçlarda yaşardı hep. Çocukken normalin bu olduğunu sanırdım. Bütün babaların bir gün iyi, diğer gün kötü olabileceğini düşünürdüm. Her babanın kızını bir gün çok sevebileceğini, diğer gün kızından nefret edebileceğine inanırdım. Göklere çıkarıldığımın ertesi günü yere çakılmamın normal olmadığını öğrendiğimde on dört yaşımıdaydım. O zamanlar ona neden diye soramamıştım, bugün burada olmamın nedeni şimdi sadece buydu.

Ne yapacağını merak ederek beklemeye devam ettim. Ya beni görmek istemediğini söyleyerek geri çevirecekti ya da bana yıllardır ayrı kalmışsınız gibi büyük bir hasretle sarılacaktı. Şanslı günümde olmalıydım ki yüzü aydınlandı ve bana sıkı sıkı sarıldı. Fakat belki de hayattaki tek şanssızlığım onun tarafından sevilmekti.

Eve girdiğimizde beni çok özlediğini, burnunda tüttüğümü söyleyerek beni salona götürdü. Duvarında annemin tablosunun

asılı olduğu o salona... Aynı resim Beyefendi denilen adamda da vardı. Beyefendi'yi hatırlamak tüylerimi   rpertirken babama karşı olabildiğince sıcak davranmaya çalıştım. Kendisine ait olan koltuğ   geçip oturmak yerine benimle geniş koltuğ   oturdu. Beni kolunun altına almış, çenesini başımın üstüne yaslamıştı. Nefesimi tutmayı bıraktım ve kokusunu soludum. Beyaz sabun ve sigara kokusu aldım. Baba gibi kokuyordu. Ya da sadece benim baba diye bildiğim adam böyle kokardı. Keskin sigara kokusu burnumun i  ini kaşındırınca ondan uzaklaşmak istedim ama en son ne zaman bana böyle babacan bir tavırla sarıldığını hatırlamadığım için yapamadım.

“Tekrar gitmeyeceksin değıl mi? Arkadaşların nerede, onlar da kendi evlerine döndüler mi? Nasılsın? Nasıl geçti yolculuk?”

“İyiyim,” dedim peş peşe sıraladığı sorularından birini seçip yanıtlayarak. Ona yaralandığımı ve uzun bir süre bilincimi kaybettiğimi söylemedikleri için şimdi daha minnettar hissediyordum. Beni on altı gün boyunca hiç arayıp sormadığı için ona şimdi hiç kırıg  n değıldim. “Antalya’ya gidiyorduk. Geçerken Adana’ya da uğramak istedik.”

“Beni mi görmek istedin?” diye sordu gülümseyerek.

“Evet.” Bu bir yalan değıldi ama gerçek de sayılmazdı.

“Antalya’ya neden gidiyorsunuz? Ne zaman bitecek bu yolculuk?   yle çok özlüyorum ki seni...”

“Az kaldı. Bir iş var, onu halledeceğiz ve bitecek.” Ama sonra ne olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz.

Kuşkulanarak tek kaşını kaldırdı. “Nasıl bir iş?”

Hafifçe omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Boş ver. Bunları ko- nuşmayalım şimdi.”

Anlayışla başını sallayıp bana yeniden sarıldı. “A   mısın?” diye ilgiyle sordu. “Bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Böyle iyiyim,” diyerek reddettim ama hayır, aç hissediyordum. Ama fiziksel bir açlık değildi bende ki.

“Ben yine de yiyecek bir şeyler getireyim,” diyerek yerinden kalktı. Ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, salondan ayrılıp mutfığa gitti. Peşinden gidip ona yardım etmeyi düşünsem de tablodaki anneme bakınca vazgeçtim. Bugün buraya gelme sebebim onu özlemiş olmam değildi. Bugün buraya onun sınırları dahilinde bir baba kız ilişkisi yaşamaya da gelmemiştim.

Kapı zilini duyduğumda gözlerimi annemin içine hapsoldüğü tablodan ayırıp ayağa kalktım. Babamın mutfaktaki işine devam edebilmesi için, “Ben bakarım!” diye seslenerek koridora çıktım. Zili çalan küçük bir oğlandı, ona gülümsediğimde derdini anlatacağını sanmışım ama ürkek bakışlarını üzerimden ayırmadı.

“İyi misin?” diye sordum, karşı dairemizde oturduğunu aralık bıraktığı kapıdan anlarken. Onu daha önce hiç görmediğime göre bu eve yeni taşınmış olmalıydı.

“Ben iyiyim,” dedi kelimeler güçlkle ağzından çıkarken. “Ama sanırım annemin kanatlarında bir sorun var.”

“Kanat mı?” diye sordum neden bahsettiğini anlamayarak.

Elimi tuttu birden ve beni kendi evine doğru çekmeye çalıştı. “Hadi gel.”

Küçük bedenine rağmen öyle güçlüydü ki ayakkabılarımı bile giyemeden peşinden sürüklendim. Aralık kapıdan içeri girdik, koridorda durup odalara doğru seslendim ama kimse karşılık vermedi. Sadece bir oyun oynadığımızı zannediyordum, annesini görene dek küçük bir çocuğun oyununa geldiğime inanıyordum.

“Hareket etmiyor. Sanki donmuş kanatları,” dedi kendini tavana ipe asmış annesini işaret ederek.

Bir vaveylaydı kopardığım. Attığım çığlık küçük çocuğu ağlatırken beni hızla geçmişe sürükledi.

Çamura bulanmış bir halde eve girdiğimi hatırlıyorum.

Babamı görmüştüm. Dünyada cenneti yaşamamı sağlayan babamı; çaresiz ve bitap düşmüş. Ağlamış. Öyle çok ağlamış ki gözyaşları kurumuş.

Ürkek adımlarla babamın yanına gittiğimi hatırlıyorum.

Babamın neye yenildiğini görmüştüm. Anneme yenilmiş. Kendini iple tavana asan anneme...

Babamı kaybedeceğimi bilmeden anneme baktığımı hatırlıyorum.

Çığlık çığlığa sızlarken ruhum, ağzımı açıp tek kelime edememiştim. Dönüp babama sormadım, koşup anneme sarılamadım. Donup kaldım sadece. Ve sonra kaçtım. Unutacağımı bilmeden kaçmaya başladım.

38. EV: "DERİNLERDE"

"Nilperi?"

Peri kızım benim...

"Nilperi!"

Sana sadece ben Nilperi diyebilirim!

Huzursuz bir şekilde gözkapaklarımı araladığımda gördüğüm yüz babama aitti. Ama uyanmadan önce duyduğum seslerden biri annemindi. Etrafıma bakındım, odamdaydım, yatağında uzanıyordum. Babam başucumda oturmuş, saçlarımı okşuyordu. Hafifçe gülümsedi bana, kısılan gözleri yıllar önce baktığım kızarmış gözlerini hatırlattı.

"Annem," dedim önce. Kaşları çatıldı, korktuğu başına gelmiş gibi kaskatı kesildi, saçlarımı okşayan eli hareketsiz kaldı. "Baba, annem!" diyerek yattığım yerden doğruldum. "Hatırlıyorum, annem!" dedim ama bir türlü devamını getiremiyordum. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama seslere dönüşmüyordu.

Elini kendine çekti, oturduğu sandalyede geriye doğru yasladı. Bana uzaktan şöyle bir baktı. "Demek hatırlıyorsun."

Burnumun ucu sızlamaya başladığında babamın değişimine şahit oluyordum. İlk kez, sevgi noktasından nefret noktasına geçişini anbean görüyordum. Bana şefkatle dokunan elleri şimdi buz kesmiş, sevgiyle kısılan gözleri nefretle kararmıştı.

“Demek sonunda hatırlıyorsun,” diye tekrarladığında sesi bir bıçak kadar keskindi.

“Yani annem gerçekten de...”

“Kendini asarak intihar etti, evet,” diyerek sözümü kesti. Hayır, sözümü değil, *nefesimi*.

“Ama ben...”

“Ama sen tam bir korkak olduğun için unutmayı seçtin. Baş edemedin annenin ölümüyle.” Bir gözümden yaş aktı, babam bana hiç acımadan devam etti. “Doktor, unutmanın senin için en iyisi olduğunu söyledi. Ama ben hatırla istedim. Bu acıyı tek başıma çekmem haksızlıktı çünkü. Gittim annenin resmini yaptırdım, geldim tabloyu duvara astım. Sen her gün anneni son kez gördüğün salona girip çıktın, duvardaki tabloya baktın ama onu hatırlamadın.”

Cebinden bir paket sigara çıkardı. Beni sevdiği zamanlarda yanımda sigara içmezdi çünkü alerjim olduğunu bilirdi. Benden ölesiye nefret ediyor olmalıydı ki hayatında ilk kez odamda sigara yaktı. Dumanını beni boğmak isteyerek yüzüme üfledi.

“Annene o kadar çok benziyorsun ki,” dedi havadaki sigara dumanı kendiliğinden kaybolurken. “Saçlarınız, gözleriniz, gülüşünüz... Ne zaman sana baksam, onu görüyorum.” Bir nefes daha aldı sigaradan, dumanını bir kez daha yüzüme üfledi. “Ama o, beni bırakıp gitti. Ne zaman beni hiçbir zaman sevmeye gelse aklıma, nefret ediyorum senden.” Öksürmeye başladığımda suratını buruşturdu. Zayıflığımdan hoşlanmadığını söylerdi hep. Sigara dumanına alerjim olmasını zayıflık olarak görür sanırdım. Meğer baş edemeyerek acımı hafızamdan silmemden bahsediyormuş yıllardır. “Ama ben onu seviyorum. Ondan bana kalan tek hatıra sensin, bu yüzden sana iyi bakmaya çalışıyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım.”

“Senin için annemden kalan bir hatıra mıydım sadece?”

“İyi mi kötü mü bilmediğim bir hatıra.”

“Demek doğruymuş,” derken şaşırılmış değildim. Çünkü bazı hisler en gerçek doğrulardan bile daha mutlaktı.

Elindeki sigarayı komodininin üzerine bastırarak söndürdü. İzmaritini yere attıktan sonra başka bir sigara daha yakmadan önce, “Neymiş doğru olan?” diye sordu.

“Sen gerçek babam değilsin.”

Bunu bildiğime şaşırmadı. Bir an duraksadı sadece, çok kısa bir an elleri titredi, ama sonra güldü ve sigarasım yaktı. Uzun bir nefes çekti, bu kez kendini de boğmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Belki de tüm bu yıllar boyunca yaptığı şey kendini öldürmeye çalışmaktı.

“Doğru,” dedi net bir sesle. “Ben senin gerçek baban değilim.” Başını salladı ve gözlerini bana dikti. “Çünkü gerçek baban seni istemedi. Annen, dünyaya babasız gelmeni istemediği için benimle evlendi. Ona ne kadar âşık olduğumu biliyordu. Onun çocuğu olduğun için seni çok seveceğimden emindi. Beni terk edip gidene kadar seni her zaman çok sevdim.”

“Neden gitti?” Bizi neden bıraktı?

“Mutsuzdu,” dediğinde annemin o hallerini hatırlamış olmalıydı ki suratı acıyla buruştu. “Seni dünyaya getirdiğinde on sekiz yaşındaydı. Sadece on sekiz.”

Belirsizliği artık bir kenara bırakmıştı. Beni sağlıksız bir sevgiyle büyütmüş olan bu adam, bir gün beni sevdiğini diğer gün benden nefret ettiğini haykıran babam, şimdi karşımda net bir duruş sergiliyordu. Anladım ki mesele hiçbir zaman sevgisi ya da nefreti değildi. Asıl mesele öfkeydi. Babam anneme çok âşık olmuş, annemin başkasından olan çocuğunu kendi çocuğu gibi görüp sevmiş, yine de terk edilmişti. Onu bırakıp gittiği için öylesine kızmıştı ki hincını çıkarabileceği tek şey ben olduğum için yıllarca bana eziyet etmişti. Yetmezmiş gibi onu ben de tek başına bırakmıştım, bu yükün altında tek başına kalmıştı. Ben unutmuştum başımıza gelenleri, o her gün tekrar ve tekrar yeniden yaşamıştı.

İçtiği dördüncü sigaradan sonra artık nefes alamadığımı, öksürük krizinden kurtulamadığımı fark ederek durdu. Kalkıp gitti, koridor boyu yürüyüp geri döndüğünde bir elinde meyve tabağı, diğerinde astım ilacı vardı. Yanaklarımda kurumuş gözyaşlarımla ona baktım.

“Senin için hazırlamıştım,” dedi meyve tabağını sigara kül-leriyle kirlenmiş komodininin üzerine bırakarak. “Seversin, ye.” Hayır, sevmezdim. Ama sınavlarıma çalışırken bana meyve tabağı hazırlayıp getirmesi hoşuma gittiği için seviyormuş gibi yapardım.

Ben astım ilacımı alırken odamın penceresini açarak içeriyi havalandırdı. Çelişkili hallerine geri dönmüş gibi geçip karşıma oturdu ve tabaktaki çileklerden birini ağzına attı. “Nasıl öğrendin?”

“Beni buldu,” dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken. Sinir bozucu şekilde çok rahattı.

Lokmasını yuttu. “Nerede?”

“Ankara’da.”

“Ne anlattı sana?” diye sorduktan sonra tabaktaki elma dilimlerinden birini ısırdı.

“Annemin beni kaçırdığını söyledi.” Çiğnemeyi kesti, kaşları çatıldı ama konuşmayıp devam etmemi bekledi. Beyefendi’nin o gece bana anlattıklarını anımsamaya çalıştım. “Bana hamile kaldıktan sonra seninle tanıştığını ve ikinizin büyük bir aşk yaşadığını söyledi. Yıllardır beni aradığını ama yeni bulduğunu...”

“Saçmalık!” diye bağırdı birden. Yerimden sıçradım. “Annen bana âşık olsaydı gider miydi hiç? İnandın mı buna gerçekten?” Cevap bekler gibi baktı ama bilmiyordum, artık hiçbir şey bilmiyordum. “İnsan neden mutlu olduğu bir yeri terk etsin ki?”

“Aşk mutluluk mudur?” diye sorduğumda duraksadı. “Belki sana âşıktı ama sana olan aşkı onu mutsuz ediyordu.”

Gözlerinde delici bir öfke oluştu. “Ne dedin sen?” diye sordu.

Sırtım yatak başlığına değiyor olmasına rağmen geriye doğru kaçmaya çalıştım. Ve yine de kendime engel olamadım, “Her aşk mutluluk getirmez ki,” diye devam ederek biraz daha ileri gitmiş oldum. Karşılığında bir tokat yiyeceğimi bilmeme rağmen bunu söyledim.

Bir hışım ayağa kalktığında sandalye gürültüyle yere düştü. Bana hayatının hayal kırıklığıymışım gibi baktı. “Her şeye rağmen sana iyi bir baba olmaya çalıştım,” dediğinde bunun doğru olduğunu biliyordum. Bunu çok sık yapamamış olsa da yapmıştı, en azından denediği bazı günler vardı. “Kime inandığının bir önemi yok. Artık hiçbir şeyin önemi yok.” Odamdan çıkmak üzere arkasını döndü, eşikten geçmeden önce, “Ne de olsa annen geri gelmeyecek,” diye ekledi.

Ona *beni neden sevmedin baba* diye soramıyordum çünkü sevdiğini biliyordum. Sadece bazı günler daha az sevmişti.

39. EV: "HATIRALAR"

Eskimiş binayı seyrederken zihnim çocuk kahkahalarıyla doldu; çocuklardan bazıları oyun oynarken yere düştü, kanyan dizlerine bakıp ağladılar ama gözyaşlarının kalplerindeki hiç kapanmayacak o boşluğa aktığını çok sonra öğrendiler.

Kaldırıma oturup kollarımı bacaklarımın etrafına dola-dım, çenemi dizlerimin üstüne koyup yolun karşısındaki bi-naya bakmaya devam ettim. Bu taşın üzerinde oturduğum ve bahçede oynayan çocukları izlediğim günleri hatırlıyordum. Arabalardan korkup yolun karşısına geçemezdim. Sonra bir gün çocuklardan biri yanıma geldi ve bir daha hiç arabalardan korkmama gerek kalmadı.

"Evin yok mu senin?" diye sormuştu kaldırımda oturan bana. Cevapsız kaldığında, "Evin yoksa gelip bizimle yaşaya-bilirsin," demişti. İşaretparmağı günlerdir izlediğim yolun kar-şısındaki yetimhaneyi gösteriyordu.

"Gerçekten mi?" diye sormuştum heyecanlanarak. Çünkü o bahçedeki çocuklarla oynamayı çok istiyordum. Çünkü kendi mahallemdeki çocuklar beni aralarına almıyordu.

Cevap vermek yerine elimden tuttu, beni yolun karşısına geçirmek istedi ama onu reddettim. "Çok hızlılar," dedim ara-baları göstererek. "Bize çarpabilirler."

"O zaman biz de koşarız."

“Ama ya ayağım takılır ve düşersem?”

“İzin vermem, seni tutarım,” dedi elimi tutmaya devam ederken.

“Ama ya düşersem?” diye tekrarladım.

“Ben de seninle birlikte düşerim.”

Kıkırdamaya başladığımda o da güldü. Üçten geriye saydık ve yolun karşısına geçmek için koşmaya başladık. Ansızın bedenim havada süzölmeye başladı, yere çarparak düştüğünde gözlerim kapandı. Yeniden gözlerimi açtığımda bir hastaneydim, o da yanımdaki yatakta yatıyordu. Uyandığımı fark ettiğinde gülümsedi.

“Ne oldu bize?” diye sordum.

“Düştün,” diyerek güldü. “Ve ben de seninle birlikte düştüm.”

Kıkırdamaya başladığımda keskin bir acı hissettim, yüzümü buruşturarak koluma baktım, onun bacağındaki beyaz şeyin aynısından benim kolumda da vardı. Birden odaya annem ve babam girdi. Beni endişeyle kucaklayıp benim için çok korktuklarını söylediler. “Ah, acıdı!” dedim kolumu hareket ettirmeme neden olduklarında. Uzaklaştılar ama beni bırakıp gitmediler; babam yastığımı düzelitti, annem su içmemde bana yardımcı oldu. Sonra onu hatırladım ve dönüp baktığımda onu ağlarken buldum.

“Senin de mi canın acıdı?” diye sordum bacağına işaret ederek.

Kolunun tersiyle burnunu sildi. “Hı hı,” dedi ama ben kalbinden bahsettiğini anlamadım.

İyileştikten sonra onu ziyarete gittim. Beni demir yumrukları olduğunu iddia eden bir çocukla tanıştırdı. O günden sonra onlarla oyun oynamama izin verdiler. Ben her yere düştüğümde orman gözleri olan çocuk benimle birlikte düştü; demir yumrukları olan çocuk bizi düştüğümüz yerden kaldırdı. Ama gün geldi, ben dibe çakıldım ve onları unuttum.

“Nilperi?”

Arden kaldırımında oturan bana bakarken bir hayalet görmüş kadar şaşkın görünüyordu. Yolun karşısındaki yetiştirme yurdundan gözlerimi alıp ona çevirdiğimde bende bir değişiklik olduğunu hemen anlamıştı.

“Artık evim yok,” dedim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ederken. “Ben de sizinle yaşayabilir miyim?”

“Nilperi, sen...”

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. “Hatırlıyorum.”

Kırmızı ışık yandı ve arabalar durdu. O günkü kazadan sonra bu yola bir trafik lambası yapılmıştı. Bir daha hiç yolun karşısına geçerken koşmam gerekmemişti. Arden şok olmuş gözlerle bana bakmaya devam ederken yeşil ışık yandı. Korna sesleriyle irkilerek yavaşça yanıma oturdu. “Her şeyi mi?” diye sordu şaşkınlığı sürerken.

Başımı belli belirsiz salladım. “Neredeyse her şeyi.”

“Nasıl? Ne zaman?”

“Yüzüne ne oldu?” diye sordum kaşındaki yarayı görünce içim cız etmişti. “Yaralanmışsın.”

“Siktir et yüzümü.” Beni omuzlarımdan tutarak kendine çevirdi. “Ne kadarını hatırlıyorsun?”

Arden’in paniklemesi başımdan aşağı buz gibi soğuk bir suyun dökülmesine neden oldu. Hayır, su dökülmedi, ben o suya girdim. “Biliyor muydun?” diye sordum çatık kaşlarla. Tek bir anın, binlerce hatıramı silip götürdüğünü biliyor muydu? O anın ne olduğunu biliyor muydu?

Ellerini üzerimden çekerek önüne döndü, başı olabildiğince eğikti şimdi. “Biliyordum.”

İhanete uğradığımı hissettim. Yutkunamadım bir süre. Boğazımda beni geçmişin kuyusuna iten bir düğüm oluştu. Arden’in çocukluğunu anımsadım, birlikte oynadığımız oyunlar geldi gözlerimin önüne. *O çocuk bana bunu yapmazdı, de-*

dim kendi kendime. *Bana ev olmak isteyen o çocuk beni onsuz bırakmazdı.*

“Bana neden söylemedin?” diye hayal kırıklığıyla sordum. İşte bir kez daha hayallerimin katiliydi Arden. Çocukluk hayallerimin. “İkinci kez tanıştığımızda sizi zaten tanıdığımı neden söylemedin?”

“Çünkü baban bunun sana iyi gelmeyeceğini söylemişti. Üzüldüğün için hatırlamadığını, hatırlarsan daha çok üzüleceğini söyledi.”

“Ne zaman?” diye sorduğumda aklım iyice karışmıştı. Bu söylediği hiç mantıklı gelmiyordu. Arden’e neden böyle bir şey söylerdi ki? Hatırlamadığım için kızgın değil miydi bunca zaman? O halde neden Arden’in bana kendini hatırlatmasına izin vermemişti?

“Sen unuttuktan birkaç ay sonra.”

“On altı yıl önce?” diye sordum şaşkın şaşkın.

Başımı salladı. “Demir’le yurttan kaçtık bir gün. Neden artık bizimle oynamaya gelmediğini merak ediyorduk. Aynı mahallede yaşadığımızı söylediğin için seni bulmanın zor olmayacağını düşündük. Ama seni bulamadan babanla karşılaştık.”

“Ne söyledi size?”

“*Hatırlarsa üzülür, üzülürse ölürüm*, dedi. Biz de senden vazgeçtik. Baban ölmesin diye. Bizim gibi babasız büyüme diye.”

Kahkaha attığımda bana dehşete kapılmış gibi baktı. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Belki de delirmiştim. “*O üzülürse ben ölürüm*, mü dedi gerçekten?” Gülmeye devam ettim, gözlerimden yaşlar süzülene kadar sesli bir şekilde güldüm. “O zaman neden beni üzdü? Beni bu hayatta en çok üzen niye oydu?”

“Tek bildiğim babanın seni gerçekten sevdiği.”

“O benim babam değil,” dedim nefret dolu bir sesle.

“Ona kızgın olmakta haklısın ama böyle konuşmamalısın.”

“Arden,” dedim sakinleşmeye çalışırken. “O adam benim gerçek babam değil.”

“Ne?”

Ağır ağır başımı salladım. “Demir geldiğinde her şeyi anlatacağım.”

“Peki,” dedi temkinli bir ifadeyle. Ela gözler kararsızca etrafımızda gezindi. Bana tekrar baktığında cesaretini toplamıştı. “Nil,” diye seslendi.

“Hım?”

“İlk tanıştığımız günü de hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedim hüzünle gülümserken ve Demir’i beklerken kazandığım hatıralar üzerine konuşmaya başladık.

Bana bir anımızdan bahsediyor ve hatırlayıp hatırlamadığımı soruyordu. Hatırladığımı söylediğimde inanmıyor, hatırlıyorsa anlatmamı istiyordu, anlatmaya başladığımdaysa öyle güzel gülümsüyordu ki sanki bundan öncekiler onun gülüşü değildi. Onu hatırlamamı ne kadar uzun zamandır beklediği, gülüşünün ardına sakladığı bulutlu gözlerinden belliydi. Arden hayatı boyunca ilk kez mutlu olmuş gibi bana bakınca kalbim sızlamaya başladı. Kalbim çiğnenmiş gibi acıyordu şimdi; çünkü hatırlamaya başladığımı ona daha önce söylemediğim için çok pişmandım. Demir’den önce Arden’e söylemeliydim. Ya da ikisine de aynı anda anlatmalıydım. Neden ilk Demir’e gitmiştim? Neden kopuk kopuk da olsa hatırlamaya başladığımı Arden’e söylememiştim? Bunu bilse ne kadar üzülürdü? Kahrolur muydu? Nefret eder miydi benden? Etse hakkıydı çünkü ben bile kendimden nefret ediyordum şimdi. Arden’in mutluluğunu geciktirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

“O kadar çok mu mutlu oldun?” diye sordum kalbimin sızısı tüm bedenime yayılırken.

Sırıtarak başını salladı. “Çok.”

“Neden peki?”

“Çünkü artık ilk öpücüğümü çaldığını biliyorsun.”

Onu öptüğüm anı hatırlayarak gülümsedim. “Bendim o, değil mi?”

“Çikolata tadında bir öpücük.” Haz dolu bir inlemeyle gözlerini kapattı. “Daha iyi bir ilk öpücük olamazdı.”

Çocukluğuma dair her şeyi unutmuşken bir tek bu öpücüğü hatırlıyordum. Yıllarca çocukken biriyle öpüştüğümünden emin ama kimi öptüğümünden bihaberdim. Arden ilk öpücüğümün sahibi değil diye üzülürken yanıldığımı şimdi anlıyordum. İlk öpücüğüm Arden’indi çünkü ben, onun ilk öpücüğünü çalmıştım.

Kıkırdayarak onun mutlulukla aydınlanmış yakışıklı suratına bakmaya devam ettim. Bir ısıklık sesi dikkatimizi dağıtırken yolun karşısında bekleyen Demir’i gördüm, yanımıza gelmek için kırmızı ışığın yanmasını bekliyordu. Arden elini sallayarak ona selam verdiğinde ışık kırmızıya döndü. Demir yavaş adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Suratında gergin bir ifade vardı. Ona attığım mesajı anlamlandırmaya çalışırken kim bilir zihninde nasıl senaryolar yaratmıştı. Bize yaklaştıkça onun da yüzünde yaralar olduğunu gördüm hatta onun yaraları Arden’inkinden daha kötü görünüyordu. Kavgaya ettiklerini zannederek Arden’e sordum ama sadece kafes dövüşüne gittiklerini söyledi. Bu zaten alıştığım ve bildiğim bir durum olunca konuyu çok irdelemedim.

Demir yanımıza gelip oturduğunda gerçekten çocukluğumuza dönmüştük. Kaldırımında oturmuş, yolun karşısındaki yetimhaneye bakıyordum. Evlerinin orası olduğunu söyleyen iki çocuğun arasında otururken. Bir yanımda orman gözleriyle beni kendine hayran bırakmış bir çocuk, diğer yanda demir yumruklarıyla beni etkilemeye çalışan başka bir çocuk vardı. Arden sol yanımdaydı, Demir sağ; bu her zaman böyle olmuştu.

“Hatırlıyor!” diyerek müjdeyi verdiğini sandı Arden. Başını öne uzatarak Demir’in yüzünü daha iyi görmeye çalıştı. “Bizi hatırladığını söyledi.”

Başımı çevirerek Demir'e baktım, gözleri beklediğim gibi şaşkınlıkla büyümek yerine acıyla kısıldı. "Her şeyi hatırladın mı?" diye sordu. Hafifçe başımı salladım. "Nasıl?" diye merakla devam etti.

Nasılını hatırlamak irkilmeme sebep olunca silkelendim. Babam beni yatağıma yatırdıktan sonra küçük çocukla ilgilenmediğini söylemişti. Onunla hastaneye gitmiş ve bir yakını gelene kadar başında beklemiş. Unuttuğum için beni çocukken teselli edememişti, o küçük çocuğu benim yerime koyarak teselli etmiş olmalıydı. Bana öfkeli olmadığı anlarda dünyamı cennete çeviren babamdan beklediğim buydu çünkü.

"Nil?"

"Hatırladım işte," diye geçiştirdim.

"Nasıl hissediyorsun peki?"

"Bir dakika," dedi Arden işkillenerek. "Sen nasıl bu kadar sakınsın? Neden hiç şaşırılmış görünmüyorsun?"

Demir gözlerini benden ayırmadı. Arden'e baktığımda ela gözlerdeki şüpheyi gördüm. Kaçamayacağımı anlayarak suçumu üstlenecektim ki "Buraya gelmeden önce babasıyla görüştüm," deyince Demir, başımı hızla diğer yanıma çevirmem gerekti.

"Babamla mı görüştün? Neden? Ne dedi sana?"

"Sana göz kulak olmamı istedi."

"Senden mi?" diyerek güldü Arden.

"Evet," dedi Demir kaşlarını çatarak. "Bunda komik olan nedir?"

"Nil'in babası seni sevmez. Neden kızını sana emanet etsin?" Belki kulağa acımasızca geliyordu sözleri ama gerçek buydu. Demir de bunu biliyordu.

Yine de geri adım atmadı ve "Bana daha çok güveniyor olmalı," dedi.

"Ankara'da sana neler söylediğini unuttun galiba."

Birbirlerine olan bakışları hiç hoşuma gitmiyordu. Arden yıllarca Demir'in kalbini kırmamak için benden uzak durmuştu. Demir ise Arden'e böyle kötü davranmamak için uğraşmıştı. Aralarında oturmaya devam ederken hissettiğim gerginliğe bakılacak olursa korktuğumuz başımıza geliyordu.

"Ne demişler, yol değil varmak önemli," dedi Demir. "Beni on altı yıl boyunca hiç sevmemi ama bak, bugün biricik kızını sadece bana emanet etti."

"Ben onun biricik kızı değilim," diyerek aralarındaki gerilime bir son verdim.

"Anlamadım," dedi Demir bana dönerek. Nefes alma ihtiyacı duyarak ciğerlerimi doldurdum, en başından anlatmaya başladım. Onlara yalan söylediğim ve bazı gerçekleri onlardan sakladığım için bana tabii ki çok kızdılar. Yine de çok geç olmadan onlara geldiğim için çok abartmadılar.

Noktayı koyduktan sonra geriye doğru yaslanıp kaldırıma uzandım. Onlar da aynısını yapınca üçümüzün de sırtı kaldırım taşlarıyla buluşmuş oldu. Bir süre sessiz kalıp gökyüzündeki parçalı bulutlara baktık. Onlar neler düşünüyordu bilmiyordum ama ben sadece onları düşünüyordum. Çocukken bu kaldırıma uzanıp bulutlara baktığımızı, parçalı bulutları hayvanlara benzettiğimizi... İçlerinden birini gösterdim.

"İşte bir balık!"

"Nerede?" diye sordu Arden.

"Bak işte, orada."

Demir heyecanlanarak benimle aynı yeri işaret etti. "Buldum!"

"Ben neden göremiyorum?" diye soran Arden'in orman gözleri masmavi gökyüzünü tarıyordu.

"Çünkü bu oyunu hiç beceremiyorsun," diyerek gülen Demir aslında haklıydı. Arden bu oyunda pek iyi değildi.

"En azından dürüstüm," dedi imalı bir sesle.

Demir başını kaldırıp yanımdaki Arden'e baktı. "Ne yani, ben yalancı mıyım? Bulmuş gibi mi yapıyorum?"

“Bilmem, öyle mi yapıyorsun?”

“Bana bak–”

Kollarımı iki yana açarak her ikisinin de karnına sertçe vurduğumda iki büklüm olmalarını sağlayabilmiş değildim ama hiç olmazsa dikkatlerini dağıtarak can sıkıcı bir tartışmayı önlemiştim. Karın kaslarının sertliği ellerimi acıtmıştı; bunu kısık bir iniltiyle belli ettiğimde hep birlikte gülmeye başladık. Çocukluğumuzdaki gibi... Özgürce ve kaygısızca... Ama geçen zaman o kadar çok şeyi değiştirmişti ki kahkahalarımız pek uzun sürmedi.

Demir ve ben gülüşmeye devam ederken Arden bir anda bana döndü ve “Belleği aldın mı?” diye sordu ciddileşerek.

Sertçe yutkundum, belleği bulmak için odamı tam üç saat aramış ve neyse ki bulabilmişim. Hafifçe başımı salladım. “Aldım.”

“Başlıyor muyuz?” diye sordu Demir.

“Başlıyoruz,” dedi Arden.

Bazı günahların bedelini daha büyük günahlar işleyerek öderdiniz. Bizler suça meyilli çocuklar değildik ama bir kez karanlığa bulaştığında aydınlığa çıkmanın o kadar da kolay olmayacağını bilirdik.

Düzenleme

Ny.ozlem

40. EV:

“BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ”

DEFİLE GEÇESİNDEN DOKUZ GÜN ÖNCE,

“Ya peşimizi bırakmazlarsa?”

Naz’ın sorduğu bu soru, derin bir sessizliğe neden oldu. Zihinlerinde bin bir çeşit soru vardı şimdi. Ya peşimizi bırakmazlarsa? Ya bizden, başka bir suç daha işlememizi isterlerse? Ya ömrümüzün sonuna kadar onlara boyun eğmek zorunda kalırsak? Ya hayatımız mahvolursa? Ya hayatımız biterse? Ya hayatımız gerçekten son bulursa?

“Bırakacaklar,” dedi Arden ama o bile buna inanmıyordu. “Nil’i de bırakacaklar, bizi de.”

Altınsoylar tarafından ikinci kez Nilperi’nin hayatıyla tehdit edildiklerini sanıyorlardı. Arden şimdi bir kez daha yapmadığı bir şey için pişmanlık duyuyor, kendini suçluyordu. Eğer işi çoktan kabul etmiş hatta yapmış olsaydı, belki de Nilperi şimdi yanında olurdu, güvende olurdu, Arden’in kollarının arasında olurdu; Naz’ın babasının Ankara’daki güvenli evindeyken düşündükleri bunlardı.

“Bırakmak zorundalar,” dedi Demir.

“En başında kabul etmemiz gerektiğine inanıyordum,” dedi Rüzgâr, Nilperi’nin ölüm uykusunda olduğu zamanları hatırlayınca. “Ama sonra bir çıkış yolu bulabileceğimizi

sandım. Altınsoyları yakalayabilirim sandım. İşi kabul etsek bile polisle birlikte hareket edebiliriz sandım. Ne kadar güçlü olduklarını bir türlü anlamak istememişim.”

“Kendine yüklenme,” dedi Özge. “Hepimiz yanıldık.”

“Benim olacakları öngörmem gerekirdi.”

“Niye, sen kâhin misin?” diye sordu Yağız. “Bir polis de olsan sen de insansın. Bu kadarını kimse tahmin edemezdi.”

“Altınsoyların sınırsız gücünü bildiğim halde hafife aldım. Bunu yapmamalıydım.”

Rüzgâr da tıpkı Arden gibi ama başka bir sebepten kendini suçlarken, “Sahi,” diye sordu Berk. “Altınsoylar neden bu kadar güçlü? Yağız’ın yurtdışı diplomasını iptal etmelerinden tut seni mesleğinden uzaklaştırmalarına kadar.... Nasıl bu kadar her yerde ve her şekilde olabiliyorlar?”

“Bellek sayesinde,” dedi Arden basitçe cevaplayarak.

“Bellek mi?” diye şaşırdı Esin. “Ne var ki içinde?”

“Bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum.”

“Tahminin nedir?” diye sordu Ekin.

“Kara kutu,” dedi Arden. “Altınsoyları güçlü kılan kara bir kutu.”

“Peki ya biz bu kara kutuyu onlara gerçekten verecek miyiz?”

“Nil ellerinde,” dedi Demir. “Ne olursa olsun vermeye de bizden ne isterlerse yapmaya da mecburuz.”

“O zaman planı konuşmaya başlayalım mı?” diye sordu Berk.

“İşe önce kimin nasıl bir rol oynayacağını belirleyerek başlamalıyız,” dedi Yağız. “Benimki belli.”

“Başrol,” diyerek gözlerini devirdi Özge.

“O devrik gözlerini gelip öperim bak.”

Rüzgâr sahte bir öksürükle Yağız’ı uyardı. Yağız anında dudaklarındaki görünmez fermuarı çekti ve yeniden ciddiyet maskesini takındı.

“Biz kızlar olarak defilede mankenlik yapacağız,” dedi Esin. “Zaten daha önce Ardıç Bey’e söz vermiştik.”

“Mankenlik mi?” diye şaşırdı Naz.

“Hayatta olmaz,” dedi Özge. “Bana başka bir görev verin.”

“Yani bana uyar aslında ama...” diye kararsızca devam etti Naz.

“Bana uymaz,” dedi Özge kısa ve net bir şekilde.

“Neden?” diye sordu Rüzgâr.

“Neden mi?” diye şaşkınlıkla cevap verdi Özge. Bir anda ayağa kalktı ve eliyle boynunu ölçüyormuş gibi yaptı. “Benden hiç manken olur mu? Kim inanır manken olduğuma?” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Zaten Ardıç Bey’in benden haberi bile yok.”

“Ben inanırım,” deyince Rüzgâr, rengârenk kelebekler uçuşmaya başladı. Özge ağrıyan karnını tutarak yerine geri otururken Rüzgâr onu, “Bence denemelisin,” diyerek teşvik etmeye çalışıyordu.

“Bu arada Özge doğru söylüyor. Defilede mankenlik yapması için yolculuğun başında üçünden söz almıştı,” dedi Yağız. Aralarında olmayan Nilperi’den ve yanında oturan ikizlerden bahsediyordu.

“Ya kalan mankenler çoktan seçilmişse?” diye sordu Berk.

“Mert halleder,” dedi Arden.

“O zaman ben vurdulu kırdılı bir görev istiyorum,” dedi Demir. “Güvenlik olabilirim.”

“Altınsoylar planın detaylarını iletğinde görev dağılımını konuşsak daha iyi olur sanki,” deyince Ekin, yeniden derin bir sessizlik oldu.

“Aslında...” Hissettiği sonsuz pişmanlığa rağmen son kez şansını denemek isteyerek bu sessizliği böldü. “Benim daha iyi bir planım var,” dedi Arden, bir çıkış yolu bulduğuna inanırken.

ANTALYA

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

0:56

3:13

Ninova

41. EV: "ÜÇ KALP"

Nilperi'den,

Birlikte geçirdiğimiz son yazı hatırlıyordum; içinde deniz, kum ve güneş vardı. Antalya'ya kaçıp gitmiştik, hayatımızın en eğlenceli iki gününü geçireceğimizi bilmeden. Sonra herkes dağıldı, ben bir daha hiç yaz güneşini göremeyeceğimi o gün öğrendim.

Babam ondan habersiz Antalya'ya gittiğim için çok kızmıştı, işlediğim suçu da öğrenince beni eve hapsetti. Bir daha hiçbir yaz günü evden dışarıya adımımı atmadım. Fakat bunu sadece Demir biliyordu. Antalya'ya yeniden hep birlikte gitmenin beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını bu yüzden sadece Demir anlamıştı.

"Hâlâ bir evim olsaydı bende kalırdınız," deyince Esin, kimliğimi uzattığım resepsiyon görevlisine bakmayı keserek ona döndüm. Mahcup olmuş görünüyordu.

"Küçücük evdi, nasıl sığacaktık ki?" diye sordu Ekin. Neyse ki küçümser bir tavırla konuşmamıştı.

"Hiç olmazsa birkaç kişi kalabilirdi."

Yağız abartılı bir mimikle "Zinhar!" dedi. "O mahkeme duvarı suratlı kız hâlâ kâbuslarıma giriyor." Kimden bahsettiğini başta anlamasam da Esin'in ev arkadaşını hatırlayınca

kıkırdadım. Daha önceki Antalya ziyaretimizde Esin'in evinde konaklamıştık ve davetsiz olduğumuz için sanırım, ev arkadaşı bizi pek hoş karşılamamıştı.

"Size de iyilik yaramıyor," diye burun kıvırdı Esin. Resepsiyonistin uzattığı kalemi alıp gerekli bilgileri doldurmaya başladı.

"Eşyalarını ne yapmışlar?" diye sorunca Naz, bunu daha önce hiç düşünmediğimizi fark ettik.

Kâğıda imzasmı atıp kalemi bıraktı. "Kızlar yeni evlerine eşyalarımı da götürmüşler."

"Seninkiler nerede?" diye sordu Berk, elini tuttuğu sevgilisine dönerek.

Ekin başını kaldırıp *cevabını gerçekten duymak istiyor musun* dercesine baktı. "Mert'in evinde, nerede olacak."

"Aferin sana," dedi Berk. "Ne olurdu sen de Esin'le yaşasaydın?"

Ekin gözlerini devirip ofladı. Belli ki bu geçmişe dönük hesap sormalar bir süre daha devam edecekti. Odalarımızın kartlarını teslim aldığımızda bile kendi aralarında tartışmayı sürdürüyorlardı.

"Ne yani, dağılıyor muyuz böyle?" diye sorunca Yağız, farklı asansörlere binmek üzereyken durduk.

"Aklında ne var?"

Sırtarak Esin'e döndü. Esin bir kaşını sorgularcasına kaldırırken bizler de merak içindeydik. Ve tabii ki Yağız'ın aklındaki, mantığımıza o kadar da yatmamış olsa da günün sonunda kabul edildi.

Kendimizi bir anda Esin'in iki ay öncesine kadar çalıştığı barda bulduk. Esin kovulduğu işyerine gitmek istemediğini söyledi başta. Haklı olabilirdi, işten çıkarılma sebebi Altınsoylar olmasaydı... Bu gerçeği hatırlaması ikna olması için yeterli geldi. Ki zaten çalışma arkadaşlarıyla hâlâ iletişimdeydi. Onları öyle çok özlemişti ki mekâna girer girmez bizi hemen unut-

muş, koşup birinin boynuna atlamıştı. Esin eski arkadaşlarıyla hasret giderirken bizler farklı köşelere çekildik.

Berk ve Ekin çalan hareketli müziğe kendilerini kaptırıp dans etmeye başladı. Rüzgâr ve Özge boş bir masaya geçip kendilerine içki ısmarladı. Ben de kalanlarla birlikte önce Esin'in kokteyllerini tatmak isteyerek bar tezgâhının önündeki yan yana duran bistro sandalyelerden birine geçip oturdum. Etrafıma şöyle bir baktığımda renk cümbüşünü andıran ve şimdiden gözlerimi yoran aydınlatmalara rağmen mekânı sevmiştim. Barın içi çok kalabalıktı ama neyse ki havalandırma iyi durumdaydı. İçeri girmek için sıra beklemediğimiz için de şanslıydık.

“Beğendin mi?” diye sorunca Arden, etrafımı incelemeyi keserek ona döndüm. Esin'in arkasında durduğu bar tezgâhının bir köşesine Arden oturmuştu, hemen yanında da ben vardım.

“Beğendim. Kaliteli duruyor.”

Başını sallayarak beni onayladı. “Müşterileri de öyle. Seçici oldukları belli.”

“Kapıda o kadar sıra olması bu yüzden miydi?” diye şaşırdım.

Konuşmalarımıza kulak kabartmış olan Demir öne çıktı. “Esin'in dediğine göre referanssız gelenleri almıyorlarmış.”

Yağız bir anda kahkahalarla gülmeye başladı. “Referanssız dedi.” Katıla katıla gülmeye devam etti. “Damsız diyeceksin cahil, damsız!”

Demir ona laf anlatmakla uğraşmak istemeyebilirdi belki ama merak ettiğimi anlayınca, “Referanssız,” diye tekrarladı. “Yanında bir kadın olması gerekmiyor. Ama daha önce bu mekâna girmiş birini tanımak zorundasın.”

Kahkahaları yavaşça kesilirken, “Çok saçmaymış,” dedi Yağız, bozuntuya vermemeye çalışıyordu.

“Müşterileri konusunda bu kadar seçiciyse mekân, burada iş bulabilmek hiç kolay olmamalı.”

“Aynen öyle,” diyerek Naz’a katıldı Demir. “Onunla bir kez daha gurur duydum. Hayalini gerçekleştirmekle kalmamış, zor olanı da başarmış.”

“Ve ne yazık ki Altınsoylar bunu ondan aldı,” dedim kırık bir sesle. Yüksek sesli müzik beni duymalarına engel olur sanmıştım ki Arden masanın üzerindeki elimi tuttu. Başımı çevirip ona baktığımda Demir, Naz ve Yağız görüş açımdan çıkmışlardı.

“Bizden aldıkları ne varsa fazlasıyla geri alacağız,” dedi Arden. Bir teselli cümlesi değildi bu, bir sözdü. Ve ben, Arden’in verdiği sözleri tuttuğunu bilirdim.

Dakikalar sonra Esin arkadaşlarıyla hasret gidermiş bir şekilde aramıza döndü ama yanımıza değil, bankonun arka tarafına geçti. Eski iş arkadaşlarından biri bize kokteyl hazırlaması için yerini ona vermişti. Yağız anında role girerek hiç tanımadığı bir barmaide sesleniyormuş gibi, “Pardon, bakar mısınız?” diye bağırdı.

Esin önce kendini tutamayarak güldü, sonra hızla suratındaki gülümsemeyi silip, “Evet, buyurun,” dedi yabancılaşılarak.

“Kokteyl istiyorum,” dedi Yağız. “En alkolsüzünden,” diye ekleyerek yanında oturan bana dönüp göz kırptı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum; *sana yıllar önce verdiğim sözü hâlâ tutuyorum*, diyordu. Hoşnut bir gülümsemeyle elimi uzattım, ne istediğimi anlayarak başını eğdi. Kıvrırcık saçlar elimin altında karışırken Yağız her zamankinden daha tasasız ve keyifli görünüyordu.

“Büyüyünce kaplana dönüşürsün sanmıştım ama sen hâlâ kedi gibisin.”

Demir’in yüksek sesle söylediklerinden sonra Yağız kaşlarını çatıp diğer yanında oturan Demir’e döndü. “Ve ben de görüyorum ki sen de hâlâ biri bana biraz olsun sevgi gösterince çatır çatır çatlıyorsun.”

Kıkırdadım. “Çatır çatır çatlıyor mu?”

“Evet,” dedi o da gülerek. Eliyle havayı tokatlamaya başladı. “Çat çat çat...”

“Kokteyller geliyor!” diye duyurunca Esin, bütün dikkatleri üzerinde topladı. Uzun bar tezgâhında yan yana oturmuş beş arkadaşı için beş farklı kokteyl bardağı bıraktı. Hiçbirini daha önce içmediğimizden emindik, her biri Esin’in kendi tarifiydi.

İlk tadımı Demir yaptı. “Hım,” dedi ikinci yudumdan sonra. “İçinde espresso mu var?”

“Evet!” dedi Esin heyecanla. “Beğendin mi?”

Demir hayranlıkla başını salladı. “Çok iyi.”

Naz’ın, “Ben de tadına bakabilir miyim?” diye sorması, Demir’in duraksamasına neden oldu. Onu nasıl reddedeceğini düşünüyor olmalıydı. Çünkü Demir ağızdan ağıza içmekten nefret ederdi. Biri bardağını mı kullandı, o bardak artık onun olmazdı. Biri tabağından bir çatal mı aldı, o tabaktan artık yiyemezdi. Çocukluğundan kalma kötü bir alışkanlıktı bu. Naz’a şimdi izin vermesi demek, Esin’in onun için hazırladığı kokteylden başka bir yudum alamaması demekti. Ama reddetmesini de Naz yanlış anlayabilirdi. Zorlanacağından ama her hâlükârda kendinden ödün vermeyeceğinden o kadar emindik ki bardağını usulca yanındaki Naz’a ittiğinde Esin yeni bir kokteyl hazırlığına başladı. Naz bir yudum aldı ve ışıldayan gözlerini Esin’e çevirdi. “Bu şimdiye dek içtiklerimin en iyisi!”

Esin övgüleri memnuniyetle kabul ederken öyle bir şey oldu ki suratındaki gülümseme hızla solup gitti. Demir saniyeler önce Naz’ın dudaklarının değdiği bardaktan bir yudum almıştı. Kendime engel olamadım, hissettiğim şaşkınlık yüzüme dehşetle taşındı. Büyüttüğüm gözlerimi Demir’den ayıramazken bir yandan da içimde bir yerlerde hayal kırıklığına uğradığımın farkındaydım. Çünkü Demir’i on beş yılı aşkın süredir tanıyordum ve son dokuz yılında hiç yanımdan ayrılmamıştı

ama benim için bile bunu yapmamıştı. Sınırlarını zorlayarak içtiği kahvelerden bir yudum alıp bıraktığım çok olmuştu ama Demir hiçbirinde benim dudaklarımın değdiği bardaktan içmeye devam etmemişti. Ama şimdi...

“Naz’ın içtiği bardaktan mı içtin?” diye sordu Arden. En az bizler kadar şaşkındı. Hatta belki de hepimizden bile daha çok.

“Neden içmesin ki?” diye şaşırarak soran Naz, yanındaki Demir’e baktı. Ne görmeyi bekliyordu bilmiyorum ama elindeki bardağa donakalmış bir halde bakan Demir’i beklemediği aşikârdı. Bunu ben de beklemiyordum. Demir ilk kez bir başkasının içtiği bardaktan içmişti ve bunu farkında bile olmadan yapmıştı. Bunu ben de *gerçekten* beklemiyordum.

Demir’in kendine geldiğinde yaptığı ilk şey, dönüp bana bakmak oldu. Başını yavaşça benim olduğum yöne doğru çevirdi, göz göze geldik; kimsenin fark edemeyeceği kadar kısa bir bakışmaydı bu, içinde bolca özür cümleleri olan. Benden vazgeçtiği için değil, benim için bile kendinden ödün vermezken Naz için bunu kolayca yaptığı için af diledi.

“Tabii canım,” dedi Yağız sahte bir neşeyle. “İçer tabii. Bak, ben de içiyorum,” diyerek Demir’in elindeki bardağı kaptı ve koca bir yudum aldı. Sonra yüzünü buruşturarak Esin’e döndü. “Ne var be bunun içinde?”

“Bok var,” dedi Esin sinirle. “Nasıl, beğendin mi?”

Yağız dilini şaklatmaya başladı. “Çok ayıp.”

“Neyse,” diyerek bizlere döndü Esin. İlk şaşkınlığı üzerinden atmış ve gerisiyle baş edebilecekmiş gibi görünüyordu. “Hadi sıra sizde.”

Arden kendi kokteylinden bir yudum aldı, “Başarılı,” dedi gururla gülümseyerek. Esin’in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

Yağız artık sıranın kendinde olduğunu söyleyip iki eliyle bardağı tuttu ve üçten geriye sayıp içindekini tek yudumda

içmeye kalktı. Hayır, tek yudum derken abartmıyorum, gerçekten de bardaktaki kokteylin tamamını tek nefeste içmeye çalıştı. Fakat tabii ki başaramadı ve renkli sıvının bir kısmı ağzından dışarıya taşıp üzerine döküldü.

“Ulan,” dedi Demir sinirlenmeye başlamışken. “Açgözlü dangalak seni, ne yapıyorsun?”

Yağız’ın elindeki bardağı aldım ama geç kalmıştık, bardak boştu. “Yuh, gerçekten hepsini içmiş.”

“Bir kısmını da tişörtüm içti ama olsun, evet, başardım,” dedi Yağız gururla. Koltukları kabarmış sırtıyordu.

Kollarını göğsünde birleştirmiş olan Esin gözlerini kısıp, “Neyi başardın tam olarak?” diye hesap sorar gibi konuştu.

“Nefes almadan tek yudumda hepsini içmeyi.”

“İyi de bunu neden yaptın?”

“Çünkü Esin bardakları önümüze koyunca içimden dedim ki hepsini tek yudumda içmezsen en adi şerefsizsin.” Karşılığında söyleyeceklerimizi beklemeden bir anda ayağa kalktı, “Geldik, içtik, keyiflendik. Eh, gitmeden bir dansımız olmaz mı?” diye sorup yine cevabını beklemeden geniş alana doğru ilerledi.

“Deli bu çocuk,” dedim arkasından gülerken.

“Zırdeli,” diye düzeltti Arden beni.

Yağız deliydi, hatta zırdeliydi belki ama iyi ki vardı. O bu grupta olmasaydı belki de bu sekiz kişilik arkadaş grubu hiç var olmazdı, kaldı ki bunu bir kez zaten yaşayarak görmüştük. O gitmişti ve biz parçalanmıştık; biz aslında Arden gidince değil, Yağız gidince dağılmıştık. Şimdi Yağız buradaydı ve bizi kırıldığımız yerlerden tutup yeniden birleştiriyordu.

42. EV:

"HAVADA BİR HİNLİK VAR"

Otelde yaptığımız kahvaltıdan sonra Ardıç Bey'in evine doğru yola koyulduk. Bu oraya cümbür cemaat gittiğimiz ikinci seferdi ama bu defa hepimiz davetliydik. Öyle ki eve girdiğimizde Ardıç Bey'in odasına çıkmamıza gerek bile kalmadan bizzat kendisi tarafından kapıda karşılanmıştık. Bizi gördüğünde mutlulukla gülümsedi çünkü neden burada olduğumuzu biliyordu. İşleyeceğimiz bu suç, Altınsoyları ilgilendirdiği kadar Ardıç Kahraman'ı da ilgilendiriyordu. Ekin'in günler öncesine kadar ikon olarak gördüğü bu adam, aslında bir suçluydu.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Arden, planın tüm detayları konuşulduktan sonra.

"Kızlar bugün başlayacak. Bir saat sonra evime ekip gelecek, kızları provaya almak için. Siz erkekler oyuna daha sonra dahil olacaksınız."

"Ama biz provadayken onlar da burada kalabilir değil mi?" diye sordu Naz.

Ardıç Bey kaşlarını bir kez yukarı kaldırıp indirdi.

Yağız homurdanmaya başladı. "Kocaman ev, bir köşede otursak ne olur sanki?"

"Burada kalırsanız ekip sizi görür. Ya içlerinden biri defile günü sizi tanır mı? Her şey başlamadan biter."

"Üzgünüm ama haklı," dedi Berk.

“O zaman size müsaade.”

Birbirlerine tereddüt ederek baktılar, Rüzgâr beklenildiği gibi ayağa kalkmak yerine sırtını koltuğuna yasladı. “Ben kalıyorum,” dedi itiraz istemeyen bir sesle.

“Olmaz dedim. Bu çok riskli.”

“Özge benim karım,” dedi Rüzgâr. “Her zaman onun yanında olacağıma söz verdim.”

Ardıç Bey ona şöyle bir baktı. “Suç işlemeyi planlayan bir polise göre fazla romantiksin.”

“Bu işi neden kabul ettiğimi sanıyordun?”

Yeni anlamış gibi gözlerini büyütüp şaşkın şaşkın gülmeye başladı. “Demek kızı bu kadar çok seviyorsun, ha...”

Rüzgâr dumura uğramış gibi bakarken Özge araya girdi. Deliler gibi âşık olduğu ama bir türlü itiraf edemediği kocasının elini tuttu. “Halledebilirim,” dedi. “Sen git.”

“Ama...”

“Gerçekten...”

Ardıç Bey sıkıldığını belli edercesine ofladı. “Bu vasat altı romantik gösteriye daha ne kadar maruz kalacağım? Hadi ama, kızlar alt tarafı elbise deneyecek. Ekip gelmeden gidin.”

Rüzgâr delici bakışlarını ona çevirdiğinde Arden onu sakinleştireceğini umarak, “Tamam abi, hadi gidelim,” dedi.

İstemeye istemeye de olsa kalkıp gittiler. Arden evden çıkar çıkmaz bana mesaj atmış, evin önünde beklediklerini söylemişti. Ekip geldiğinde bizi genişçe bir salona aldılar.

“Soyunun,” dedi görevli kadınlardan biri. Adı Tuğba’ydı, baş tasarımcı olduğunu isminden önce söylemişti.

“Nerede?” diye sorarak etrafıma bakındım ama bir kabin göremiyordum. İçeride askıda duran onlarca elbise ve prova mankeni vardı. Gün ışığıyla aydınlanan elbiseler ıslıl ıslıl görünüyordu. Hangisini üzerimde taşıyacağımı öyle merak ediyordum ki bir an önce kabine girmek ve denemek için sabırsızlanıyordum.

Şuh bir kahkaha attı. “Nerede diye soruyor,” diyerek yanındaki daha genç görünen kadına bakarak güldü. Kız da ona eşlik edince çatık kaşlarla Ekin’e döndüm ve pantolonunu çıkardığını gördüm.

“Burada mı, herkesin içinde!” diye bağırdım nihayet neye güldüklerini anlayarak.

“Hayatta olmaz,” dedi Özge dehşete kapılmış gibi. Naz ve Esin ikilemde kalmış görünüyordu. Ve bizim aksimize diğer mankenler çoktan üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başlamışlardı bile.

“Bugün olmazsa defile günü nasıl olacak?” diye sordu baş tasarımcı. “Orada herkesin kendi kulisi mi olacak sanıyordun?”

“Olmayacak mı?”

“Nereden buluyorsunuz bu amatörleri?” diye sorarken suratındaki ifadeden beni küçümsediğini anlamıştım. “Kim seçti bunları?”

“Ardıç Bey,” dedi genç olan.

“Belli.” Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü, suratındaki memnuniyetsiz ifade kendimi kötü hissetmeme neden olurken çekinmedi ve hakkımdaki düşüncelerini dile getirdi. “Şu hatlara bak. Böyle manken mi olur...”

“Ayıp oluyor ama,” dedi Özge. Çatık kaşlarla bir adım öne çıktı.

“Sen hiç konuşma. Bu boyla nasıl manken olabildin tahmin edebiliyorum.”

Özge baş tasarımcının ne ima ettiğini anlamamış olsa da ben anlamıştım ama ne yazık ki yapabilecek hiçbir şeyimiz yoktu. Tuğba yanıımızdan ayrılıp yarı çıplak bir şekilde onu bekleyen gerçek bir mankenin yanına gittiğinde Naz ve Esin de topluluğa ayak uydurmuş, üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştı.

Ben öylece dikilmeye devam edince Ekin dayanamayarak yanıma geldi. “Çok dikkat çekiyorsun, yakalatacaksın bizi.”

“Ama burada çok insan var,” dedim etrafımızı göstererek. İçeride belki yirmi kişi vardı ve ben sadece dördünü tanıyordum.

“İnan bana hiçbirinin umurunda değiliz. Onlar seninle ilgilenmiyorlar, elbiseyi nasıl taşıyacağını merak ediyorlar.”

Özge’ye dönüp baktığımda onun bile pes etmiş olduğunu gördüm. Hafifçe başımı salladım, “Çıkar ve giy, bu kadar basit,” diyerek ben de uyum sağladım.

Ve sonrası çorap söküşü gibi gelip geçti. Bizi başta mankenliğe hiç yakıştırmamış olan baş tasarımcı Tuğba, elbiseleri nasıl taşıdığımızı görünce hayran kaldı. En çok da Özge’ye... “Minyon da bir şey ama peri gibi oldu,” dedi Özge’nin vücudu için tasarlanmış gibi duran yeşil elbiseye bakarken.

“Teşekkürler,” dedi Özge, aynadan kendine bakmaya devam ederken. Giydiği elbisenin adı Doğanın Sesi’ydi. Straplez kesim olan mini elbisenin üzeri yeşil yapraklarla süslenmişti. Özge yürürken ilkbaharı peşinden sürüklüyordu.

Benim giydiğim elbisenin rengi siyahtı. Seçme şansım olsaydı, beyaz elbiselerden birini seçerdim ama hiçbirimize ne istediğimiz sorulmadı. Tuğba beni gördüğünde hiç düşünmeden, “Kara Sevda’yı getirin,” demişti ve dakikalar sonra dantel işlemeleri olan siyah bir elbisenin içindeydim. İtiraf etmek gerekirse bu kadın işinde gerçekten iyiydi çünkü elbiseyi gördüğümde beğenmemiş ama taşırken bayılmışım.

Esin’e önce saçlarıyla aynı renk bir elbise giydirildi, çok yakışmıştı ama kadın daha sonra başka bir elbise getirtti. İsmine henüz karar verilmemiş olan bu tül elbisenin boyu uzundu ve derin bir yırtmacı vardı. Esin asaletin rengi olan moru üzerinde taşırken daha mutlu görünüyordu. Daha *kendi* gibi görünüyordu.

Naz’ın giydiği elbise benim en sevdiğimdi. “Kuyruklu Yıldız” adında gece mavisi bir elbise giymişti, parıltılı küçük taşları olan elbisenin kuyruğu metrelerce uzanıyordu ama Naz yürürken hiç zorlanmamıştı.

Ekin'in giydiği elbise ise Özge'ninkine benziyordu ama Ekin'in elbisenin üzerinde yeşil yapraklar değil renkli çiçekler vardı ve boyu daha uzundu. Elbiseyi tasarlayan kişinin Ekin olduğunu öğrenince hepimiz çok gururlanmıştık. Ne de olsa sadece staj dönemindeydi ve bu kadar kısa zamanda böyle harikalar yaratması gerçekten yetenekli olduğunu gösteriyordu. Kendi tasarladığı elbiseyi dünyaca ünlü bir defilede giyeceği için çok mutluydu. Bir yandan da tasarlayanın o olduğunu kimse bilmeyeceği için üzgündü. O gün defiledeki herkes bu çiçek yapraklarıyla süslenmiş elbiseyi Ardıç Kahraman'ın tasarladığını düşünecekti çünkü herkese böyle söylenecekti. Büyük balık küçük balığı yer misali...

Tüm gün yürüme provası yapacağımızı zannediyordum, birilerinin ellerinde iğnelerle mankenlerin yanında belirmediğini görene dek... Ölçüler alındı, bu sayede defile günü her elbise, sanki onu taşıyan mankene özel olarak tasarlanmış gibi görünecekti. Elbisemin belini daraltmak için iğneleyen adam iğneyi yanlışlıkla belime batırınca yüzümü buruşturdum ama sesimi çıkarmadım. Dikkat çekmemem gerektiği söylenmişti ve kimseden ses çıkmadığına göre bu da onların normaliydi.

Ölçü alındıktan sonra elbiseleri büyük bir özen ve dikkatle üzerimizden çıkarıp başka bir odaya taşıdılar. Bizi artık sevdiği ve saydığı her halinden belli olan baş tasarımcı tekrar yanımıza geldiğinde bu kez gülümsüyordu. "Aferin kızlar," dedi hepimize. "İyi iş çıkardınız."

"Teşekkür ederiz," dedi Ekin mutlulukla gülümserken. Bu işi ne için yaptığımızı bir an için unuttuğunda Ekin keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Başka zaman olsaydı, yani mesela yolculuğun başında bize bu defilede mankenlik yapmamızın teklif edildiği ve biz bunu suç işlemek için değil de arkadaşımızın bu yolculuğa katılmasının bir şartı olarak kabul edip gerçekleştirmiş olsaydık, bizler de keyif alabilirdik.

“Yalnız sizden küçük bir ricam var,” dedi Tuğba, yeniden baştaki o kibirli hallerine dönerek. Söyleyeceği şey rica değil, emir olacaktı, bunu yüzündeki ifadeden anlamıştık. “Elbiseler size göre yeniden şekillenecekse sizin de elbiselere göre şekillenmeniz lazım.”

“Olur, tabii ki,” dedi Ekin ama hiçbirimiz neden bahsettiğini anlamış değildik.

“Nereye gideceğini biliyorsun,” dedikten sonra göz kırptı Tuğba ve salondan ayrıldı. Diğer mankenler çoktan gitmişlerdi ama biz hâlâ içerideydik.

“Nereye gidecekmışız?” diye sorunca Özge, açıklama beklercesine Ekin’e döndük.

“Ardıç Bey’in arkadaşının bir salonu var, oraya gideceğiz. Merak etmeyin, işlerinde gerçekten çok iyiler.”

“Ne salonu?”

“Güzellik.”

“Bir dakika bir dakika...” dedi Naz gözlerini büyüterek. “Yani bu kadın bize bakımsız mı dedi?”

“Ay, yok artık!” dedi Esin.

“Yani bana dese hani neyse de...” diyen Özge’ydi. “Ayıp gerçekten.”

Ekin ofladı. “Nesi ayıp ya? İki aydır oradan oraya dolaşıyoruz, en son ne zaman kendimize zaman ayırıp da bakım yaptırabildik? Kadın haklı, hiçbirimiz şimdi gerçek mankenler kadar bakımlı görünmüyoruz.”

“Naz’ın otelindeki kuaföre gittik ya,” diye hatırlattığımda Ekin kaşlarını çatarak bana döndü. “Bakımdan anladığın tek şey, kaş aldırıp saç kestirmek mi?”

“Başka ne olabilir ki?” diye sordum, sormaz olaydım.

Antalya’daki ikinci günümüzün akşamında, şehrin en ünlü güzellik salonlarının birinde tabiri caizse işkence edildik. Ekin randevu için arayıp Ardıç Kahraman’ın ismini verince hiç ran-

devuları olmadığı halde bizim için ek mesaiye kalacaklarını söylemişlerdi. Bu kadar saygın bir adamın daha fazla para için suç işleyecek olmasını hâlâ aklım almazken akşamüstü beş gibi salona gittik.

İçeriye girdiğimizde hiç müşterileri olmadığını gördüm, salonun gerçekten de sırf bize hizmet verebilmek için açık tutulduğunu anlayınca bu işe bir kez daha şaşırdım. Ama Ekin, “Defilenin sponsorlarından biri. O gün onların da isimleri konuşulacak,” deyince parçalar birleşti. Kazan-kazan durumu vardı yani.

Bizi güler yüzle karşılayan ekip çalışmaya gerçekten hevesli görünürken ekip başı, “Evet, ne yapıyoruz?” diye sorunca Ekin ona bir kâğıt uzattı. Orada ne yazdığını hiçbirimiz bilmiyorduk. Adam kâğıtta yazılanları okudu ve bize şöyle bir baktıktan sonra, “Benim de eklemek istediğim bazı şeyler olabilir,” dedi.

“Nasıl isterseniz,” dedi Ekin başını sallayarak.

“Nasıl isterseniz?” diye sordu Özge. “Biz de bilsek mi acaba, bize neler yapılacağını?”

“Ardıç her şeyi kabul ettiğinizi söylemişti.”

Bu cümlelerin arkasında yatan gerçeği hepimiz biliyorduk. “Evet, kabul ettik ama...” diyecek gibi olduk, adam lafı ağzımıza tıktı. “O halde başlayalım.”

Kabul ettik çünkü peşimizi bıraksınlar istiyorduk.

Kabul ettik çünkü özgür olmak istiyorduk.

Kabul ettik çünkü *yaşamak* istiyorduk.

Bu nedenlerle yolun sonuna kadar bize ne söylenirse yapacak ne yapılırsa göz yumacaktık. Sadece yolun sonuna kadar... Biz kazanana kadar...

İşleme alındığımızda öncelikle kıvırcık saçlarımdaki bukleleri daha da belirginleştirmek istediler. Boylarını kısalttıklarında yere düşen saç tutamları canımı sıksa da hiç ses etmedim.

En azından saçlarımın rengine dokunmuyorlar diyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım çünkü Naz'ın doğal turuncumsu kızıl saçlarını ateş kızılına boyamışlardı. Naz başta bundan hiç hoşlanmasa da aynada kendini gördüğünde gülümsemişti. Onun saçlarını kısaltmadılar ya da şeklini değiştirmediler, rengi zaten onu başka birine dönüştürmüştü.

Esin'in boyası akan pembe saçları yeniden açılıp daha canlı bir pembeye boyanacaktı. Bu onu mutlu eder sandık fakat o, artık pembeden vazgeçtiğini ve kendi rengine dönmek istediğini söyledi. Naz'ı başka birine dönüştüren adam, Esin'in bu isteğini kırmadı ve yeniden kendine dönmesine izin verdi. Esin'in saçları artık kumraldı, onu tanıdığımız ilk yıllardaki gibi... Özge de lise yıllarındaki haline benzemişti. Kısacık saçlarına kaynak saçlar takıldığında artık omuzlarından aşağı dökülen saçları olduğunu görünce mutlulukla gülümsemişti. Neden çok sevdiği saçlarına kıydığını hâlâ bilmiyorduk. Gözlerini aynadan alamamasına bakılırsa upuzun saçlarını gerçekten özlemişti.

Ekin'in saçları küllü kumrala boyanıp kâkül kesildiğinde o da değişmiş görünüyordu. Ama bizi asıl değiştiren sonraki işlemler oldu. Özge'yle birlikte cilt bakımına alındık. Ekin'e dudak dolgusu yapıldı. Özge ve Naz'ın alına botoks yapıldı, defile gününe kadar etkilerini görecekları tahmin ediliyordu. Ekin hariç hepimize kirpik bakımı uygulanırken benim kaşlarım için kaş tasarımı yapıldı. Diğer küçük ve hepimizin daha önce zaten yaptırdığı, bildiği işlemlerden sonra masaja alındık. Keyif aldığımız tek işlem buydu, diğerleri tam bir işkenceydi.

Fakat her şeye rağmen salondan ayrılırken kızlar da ben de memnuniyetle gülümsüyorduk. Dışarı çıktığımızda Yağız bizi görür görmez bir ıslık çaldı. Bizi iltifatlara boğmaya başladığında o da en az bizim kadar ağzı kulaklarındaydı. Diğerleri şoka girmiş olmalıydı ki öylece bakakaldılar.

Ekin'in sahte bir öksürükle kendi etrafında dönmesiyle Berk kendine geldi ve "Çok güzel olmuşsun," dedi.

"Zaten güzel değil miydin?" diye sordu Ekin sahte bir sinirle. Anlaşılan birkaç dakikaya kalmadan unutacakları bir tartışma yaşanacaktı.

"Öz geri dönmüş!" dedi Yağız dikkatleri başka bir yere çekerek.

"Ve çok yakışmış," dedi Arden gülümseyerek. Dönüp bana da iltifat etmesini bekledim ama yapmadı. Kollarımı göğsümde birleştirerek beklemeye başladım.

Özge utanarak başını eğince bakışlarım Rüzgâr'a kaydı, buruk bir tebessümle her zaman yanında olmak istediği karısını izliyordu. Özge'nin duymak istediği şeyler olsa da Arden gibi Rüzgâr da tek kelime etmedi, sessizliğini sürdürdü.

"Esin de geri dönmüş," deyince Demir, bu kez dikkatler Esin'e çevrildi.

"Sıkılmıştım," dedikten sonra gözlerini Demir'e dikti. "Pembeden," diye devam etti ama bahsettiği kesinlikle saçlarının rengi değildi.

"Ne yani, artık *pamukşeker* diyemeyecek miyiz sana?" diye sordu Yağız. Tabii ki anlamıştı.

Esin bir omzunu yavaşça kaldırıp indirdi. "Ben de artık Esin olurum. Sadece *Esin*."

"Nasıl mutlu olacaksan," dedi Arden.

Esin anlatmadığı halde anlaşıldığını görünce gülümsedi. "Mutlu olacağım."

"Yalnız Naz çok fena bir şey olmuş," diyerek Yağız yine dikkatleri başka yöne çekti.

Naz gülümseyerek teşekkür etti. Kaçamak bakışlarının kimde olduğunu görünce onun da özellikle birinden iltifat duymayı beklediğini anladım. Ama Rüzgâr gibi Demir de sessiz kalmayı seçti. Bazı erkekler hoş sözler söylemeyi bilmezdi,

kalbinden geçenler gözlerine yansırđı sadece. Demir'in o tür erkeklerden biri olduğu zaten belliydi. Rüzgâr'ın da öyle olduğunu bugün anlamıştık.

"Nil pek değışmemiş ama," dedi Yağız, kafası karışmış görünürken.

Arden nihayet dikkatini bana verdi. "İyi ki değışmemiş," dedi büyülenmiş gibi saçlarıma bakarken. "Onun sihri saçlarında."

"Biliyor musun, meğer her çocuk özelmiş, bazılarınin sihri bile varmış."

"Senin sihrin neymiş?"

"Gözlerim. Hiç gördün mü benimki gibi gözler? Göremezsin. Çünkü bu benim sihrim."

"Peki ya Demir'inki neymiş?"

"Elleri. Hiç gördün mü onunki gibi güçlü eller? Göremezsin ki. Onun da sihri elleri."

"Peki sence benim sihrim ne?"

"Saçların."

"Saçlarım mı? Ama benim saçlarım hiç güzel değil ki!"

"Sen hiç seninki gibi bir saç gördün mü? Göremezsin ki. Dev bir çikolata gibisin. Senin sihrin saçlarında."

Zihnindeki küçük iki çocuğa bakarak, "Dev bir çikolata," diye tekrarlardım kısık sesle. Arden ortak geçmişimize yaptığı atfı anladığım için mutlulukla gülümsedi. Arden *hatırladığım* için mutlulukla gülümsedi.

43. EV: "BENİMLE YAN"

Antalya'daki üçüncü günümüzde sabahın ilk ışıklarında Arden'in telefon melodisiyle uyandım. Mert'ten bir arama geldiğini zannederek irkilmişim. Arden sıçradığımı hissedince "Nil?" dedi uykulu bir sesle. Telefon çalmaya devam ediyordu ama o, komodinin üzerindeki telefonu almak yerine dönüp bana bakmıştı. "İyi misin?" diye sorarken uyku mahmurluğuyla bana baktı.

"Kim arıyor?"

"Bilmiyorum," diyerek başını komodine doğru çevirdi, telefonuna baktı. "Berk'miş," dedikten sonra tekrar bana döndü ve başını yastığa koydu.

"Açmayacak mısın?"

"I-ıh." Kapattı gözlerini, kolunu belime sararak beni kendine doğru çekti. "Biraz daha uyuyalım."

Arama sonlandı ve yeniden başlatıldı. Arden duymazdan gelse de ben yapamıyordum. Kalkıp aramayı onun yerine cevaplayacaktım ki biri kaldığımız odanın kapısını alacaklı gibi çalmaya başlayınca Arden benden önce kalkmak zorunda kaldı. Oflaya puflaya koridora çıktı, kapıyı açtığı anda, "Hayırdır, rüyanda mı gördün beni?" diye sordu kapıdakine.

"Hayır hayır," dedi Berk heyecanlı bir sesle. "Müsait misiniz, gireyim mi içeri?"

“Şart mı?” diye sordu Arden.

Kıkırdayarak yataktan çıktım, üzerime sabahlığımı alıp suitin yatak odasından çıkarak oturma odasına geçtiğimde kapıdaki Berk’i görebilmişim. “Gelsene!” dedim koltuklardan birine otururken.

Berk içeri girecek gibi olurken Arden ona engel olmaya kalktı. Ancak Berk çevik bir hareketle elinden kurtuldu ve içeri girdi. Yanıma gelip oturduğunda pis pis sırtıyordu. Onu sabahın ilk ışıklarında neyin bu kadar mutlu ettiğini merak ediyordum doğrusu.

“Evet,” dedi Arden üzerine bir tişört geçirirken. “Nasıl gördün beni rüyanda, anlat bakalım.”

“Sadece seni değil, hepimizi gördüm,” dedi Berk sırtarak.

Arden tişörtü boynundan yeni geçirmişti ki duraksadı, “Nil’i de mi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Arden,” dedim uyaran bir sesle. Berk’e dönüp, “Buraya rüyayı anlatmak için mi geldin?” diye sordum.

“Hayır, gerçekleştirirken bana yardım edin diye.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedim kafam gerçekten karışmışken.

“En iyisi sen git, birkaç saat sonra gel. Benim kafa çalışmıyor bu saatlerde.” Arden sırtını koltuğa vererek oturmuş, başını geriye yaslayarak gözlerini kapatmıştı.

“Olmaz,” diye karşı çıktı Berk. “Senin kafa zehir gibi. Her saat çalışır.”

“Kafası zehir olan Yağız,” diye hatırlattı. “Ona git.”

“Yağız olmaz,” dedi başını iki yana sallayarak. “O sıpanın sır tutabildiği nerede görülmüş...”

“Ya sen şu meseleyi bir açık açık anlatsana. Merak ettim gerçekten,” dedim sabırsızlanarak.

Alıştırma alıştırma söylemedi, öyle birden, pat diye, “Ben Ekin’e evlenme teklifi etmeye karar verdim,” diyerek tuttuğu nefesini bıraktı.

“Ne?”

İçimi tarifi imkânsız bir mutluluk kaplarken Berk'e sıkı sıkı sarıldım, aynı zamanda şaşkın hissediyordum. Demek nihayet sorunlarını geride bırakabilmişlerdi... Böyle bir teklifi ancak aralarında hiçbir sorun kalmadığında edebileceğini biliyor olmalıydı. Berk'in Ekin'den yüz bulmadan böyle bir işe kalkışacağını sanmıyordum. Ya da öyle sanmak istiyordum...

"Ekin'e evlenme teklifi edeceksin," diye tekrarladı Arden. Oturduğu koltukta doğrulmuş ve gözlerini pijamalarıyla yanımıza gelen Berk'e dikmişti.

"Evet," dedi Berk sırtarak. "Hem de nikâh masasında."

"Nikâh masasında?"

"Nasıl fikir?" diye sorarken kendiyle gurur duyuyordu. Dünyanın en iyi evlenme teklifini planladığını sanıyor olmalıydı.

"Bok gibi," dedi Arden. Konuşmanın bittiğini ifade eder gibi sırtını tekrar koltuğa verip gözlerini kapattı.

Berk suratını asmadan önce bana döndü. "O kadar kötü değil," dediğimde gülümsemesi genişliyordu ki "Ama iyi de değil," dedim. "Biraz fazla şey... Emrivaki."

"Haklısın," diyerek dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. "Ama bunu yapmak istiyorum. Bu işin sonunda bize ne olacağı belli değil. Belki içimizden birileri..." Susup gerisini anlamamızı bekledi. Anladık. Başından beri hepimizin aklından geçenler aynıydı, sadece dile getirmiyorduk. "Artık bu rüyam gerçek olsun istiyorum. Eğer Ekin de benimle aynı rüyayı görüyorsa o gün teklifimi kabul eder."

"Ya görmüyorsa?" diye sordu Arden, kapalı gözlerinin ardından.

"Kaldığımız yerden devam ederiz."

"Ya teklifi beğenmediği için kabul etmezse?" diye sordum. "Ekin bu. Yapar mı yapar..."

"Haklısın, Ekin emrivakilerden hoşlanmaz. Ama bu teklifi seveceğine eminim."

Arden gözlerini açıp sert bakışlarını Berk'e yöneltti. "Bütün sorumluluk senin."

"Benim," diye kabul etti. "Siz sadece bana yardım edin, yeter."

Ela gözler bana döndüğünde anında yumuşamıştı. "Ne diyorsun?" diye sordu ne düşündüğümü gerçekten merak ederek. Hafifçe omuz silktim. "Edelim bakalım," dedi Arden. "Başımızda yeterince bela yokmuş gibi çıkıp düğün yapalım."

"Merak etmeyin, ben her şeyi düşündüm," dedi Berk elini kaldırıp *her şey kontrol altında* der gibi. "Siz sadece olmanız gereken yerde olmanız gereken zamanda olun ve yapmanız gerekenleri yapın, o kadar."

"Hım," dedi Arden alay ederek. "Tam olarak ne zaman düşündün bu *her şeyi*?"

"Dün gece."

Arden gözlerini devirip bu iş yatar dercesine ayağa kalkınca Berk önüne geçti. Yere çöküp koala misali Arden'in bacağına sarıldı. "Kulun kölen olayım, gitme, yardım et bana!" diye yalvarmaya başladı.

"Lan bırak," dedi Arden bacağına silkeleyerek Berk'ten kurtulmaya çalışırken.

"Şu gariban kardeşine bir düğünü çok mu görüyorsun?"

"Yuh! Bir de düğün masraflarını bana mı yıkacaktın?"

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Yapmanız gerekenleri yapın derken kastettiği buymuş demek ki."

"Ne oldu, daha düne kadar otelim var diye havalar atıyordun, şimdi küçük bir kır düğünü bile yapamıyor musun?" Berk'in bu sözleri Arden'i daha da kızdırdı.

"Bak zaten ayağımın altındasın."

"Tamam, özür dilerim abi, sustum."

"Bacağıma bırak." Berk başını iki yana sallayıp Arden'e daha sıkı sarıldığında "Ulan kabul ettim ya!" diye bağırdı Arden. "Kahve alacaktım sadece."

Berk anında geriye doğru çekilerek poposunun üstüne düştü. “Yahu baştan niye söylemiyorsun!” diye kızmaya başladı yerde oturmaya devam ederken. “Yağız’ın ısrar et ve bezdir taktiğini sürdüreceğim diye ne hale düştüm.”

Arden su ısıtıcısını çalıştırırken başım onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallıyordu. Berk tekrar yerine geçip oturdu ve kuru bir öksürükle özüne döndü. “Neyse, planı anlatıyorum.”

“Dinliyoruz.”

“Öncelikle planı Ekin gibi Yağız da bilmemeli. Dayanamaz pot kırar, ben de gider kafasını kırarım. Al başına belayı.”

“Cık,” dedi Arden. “O marul kafayı kıracak biri varsa o da benim. Ahtım var.”

Arden’in neden bahsettiğini anlayınca kıkırdadım. Berk çattık kaşlarla nedenini sorduğunda ona açıklama yapamayacağımızı bildiğimden, “Ee, plan nedir?” diye sordum.

Neye takıldığını tamamen unutarak planı anlatmaya başladı. “Bugün rutin kontrol diyerek hep birlikte hastaneye gidiyoruz. Evlilik için sağlık raporu çıkarmamız gerekiyormuş. Eh, siz de haybeden kan vereceksiniz artık.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Yağız hayatta gelmez.”

“Ben ikna ederim onu,” dedi Berk özgüvenle.

“Sonra?” dedi Arden, bardağa sıcak su dökerken.

“Raporu alır almaz Ekin’in kimliğini çalıp gün almaya gidiyorum.”

“Ya haftalar sonrasına gün verilirse?”

“Ayarlarınız onu,” dedi Arden. “Sonra?” diyerek Berk’e döndü.

“Kır düğünü için bir mekân tutacağız. Nikâh memuru gelmeden önce kızlar gelinlik provasına gidecekler. Güya Nil gelinlik denemek istemiş falan...”

Berk göz kırptı ama ben, “Niye ben?” diye sordum. “Oradan bakınca evlilik meraklısı olarak mı görünüyorum?”

“Tamam, kızma,” dedi ellerini havaya kaldırırken. “Naz demiş olsun, fark etmez benim için.”

“Tamam, ee?” derken tavırlı gibi konuşmuştum ama bu aslında o kadar da umurumda olan bir konu değildi. Sadece Arden’in yorumlarını merak etmiştim ama yorumsuz kalmıştı.

“Ekin gelinliğini giyerken siz bir şekilde çıkarsınız oradan. Ve Ekin’in çantası çalınır, Ekin de çantasını çalan hırsızın peşinden koşmaya başlar derken kendini bir anda benim yanımda bulur.”

“Tırt,” diyerek reddettim. “Ekin asla çantasının peşinden koşmaz.”

“O zaman çantasının içine uğruna koşacağı bir şey bırakırım.”

Bir kez kabul etmiştik, geri dönüş olmaz diyerek sorgusuz sualsiz uygulamaya geçtik. Kahvaltı bile yapmadan hep birlikte hastaneye gittik. Yağız’a bu müjdeli haberi vermediğimiz için kendimi kötü hissediyordum, ne de olsa içimizde belki de en çok sevinecek olan oydu. Ama Berk haklıydı, Yağız sır mı tutamaz, bir yerde illaki açık ederdi bizi. Kan tahlili sırasında Yağız sorun çıkarınca Berk onu bir köşeye çekti. Onu nasıl ikna etti ya da neyle tehdit etti mi demeli miydin bilmiyorum ama geri döndüklerinde Yağız süt dökmüş kediye dönmüştü.

Ekin ise “Ne gerek vardı ya,” diye söylenmelerine devam ediyordu. “Bari yarın gelseydik. Açım ben, aç!”

“Az kaldı sevgilim,” dedi Berk.

Farklı kabinlerde kan verdik. Yağız’ın iğne fobisi olduğu için onu sona bırakmışlardı, hepimiz başında dikilmiş ve ona destek olmuştuk. Hastaneden çıkıp otele geri döndüğümüzde Berk bizimle gelmedi. Ekin onunla gitmek isteyince Berk bir sürprizi olduğunu söyledi. Ekin sürprizlere bayıldığı ve bozmayı sevmediği için hemen ikna oldu. Evlilik için iki gün sonraya gün alabilince Berk, mekânı da ona göre ayarladık. Küçük bir kır düğünü olacaktı, küçücük bir kır düğünü... On kişilik.

Tabii, önce Ekin'i gelinlik giymeye ikna etmeliydik.

"Uğursuzluk getirir diyorum, saçmalamayın!" dedi biz denemek istediğimiz gelinlikleri seçerken. Bir gelinlikçideydik, çalışanlarıyla önceden konuşup anlaştığımız. Ama Ekin'i ikna etmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştik.

"Neden uğursuzluk getirsin ki?" diye sordu Esin. "Evleneceği zaman yeri geliyor yüz tane gelinlik deniyor insan."

"Evet, canım," dedi Ekin kollarını göğsünde çaprazlarken. "Evleneceği zaman yapıyor bunu. Biz evlenmiyoruz."

"Çıkıntılık yapma ya," dedi Özge suratını buruşturarak. "Nil heveslenmiş, dene sen de işte."

Evet, ne yazık ki ben heveslendiğim için gelinlik deniyoruz sanıyordu Ekin. Kızlara planı ilk anlattığımda bunu benim yapmam konusunda hemfikir olmuşlardı. Onları reddedemiştım çünkü elle tutulur bazı bahaneleri vardı.

"Yahu ortada daha fol yok yumurta yok, ne diye gelinlik deniyoruz şimdi? Neyin kafası bu?"

"Bir şey olmadığını nereden çıkardın?" diye sorduğumda pot kırdığını zannettiler. "Bir de baktın yarın öbür gün Arden geldi evlenme teklifi etti bana," diyerek oyunu sürdürdüm. Kızların beni öne atma sebepleri aslında buydu. Onlara kıyasla benim sonu evliliğe gidebilecek gerçek bir ilişkim vardı. Ama işte, dönüp bir de Arden'e sormak gerekirdi. Acaba benimle evlenmek ister miydi?

Ekin'in gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin, aldın mı ki öyle bir mesaj?"

"Ne sandın?" dedim gülerek. "Arden'e kalsa bugün evleniriz de işte ben biraz çekimserim." Kim bilir Arden bu sözlerimi duysa nasıl gülerdi...

"Niye ki?" diye sordu Ekin. "Kötü bir şey değil ki evlilik."

"Ha, sen evlenirsin yani Berk gelip teklif etse," dedi Özge. Bu lafı istese daha yerinde söyleyemezdi.

“Hayır tabii ki,” deyince Ekin, kardeşi, “Hayır mı tabii ki?” diye bağırdı.

“Eh, yani. Nil’in durumuyla benimki bir mi?”

“Ne farkı varmış?” diye sordum.

Göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü, saçlarından bir tutamı işaretparmağının etrafına doladı. “Bizimki yarım kalmış bir aşktı, yeniden alevlendi. Siz yıllardır alev alevsiniz.”

Arden’le ilişkimizi bu şekilde ifade etmesi beni gülümsetirken sessiz kaldım. Çünkü doğruydı, aramızda hep bir sıcaklık vardı.

“Sizin de alevlenmiş işte,” dedi Naz.

Ekin bir omzunu kaldırıp indirdi. “Daha değil. O Berk Efendi’ye yapacaklarım bitmedi. Burnu daha çok sürtecek onun.”

“Eyvah,” dedi Özge. “Bunun inadı inat. Desenize biz daha uzunca bir süre Berk’i mutlu göremeyeceğiz.”

“Merak etme canım,” dedi Ekin şımararak. “Berk burnu sürtülürken bile mutlu. Sonuçta buna sebep olan benim.”

“Aman ne büyük marifet,” dedi Esin. “Neyse hadi, seç bir şey artık.”

Ekin dilini bir kez daha şaklattı. “Giymem dedim.”

“Hatıra fotoğrafı çekecektik ama,” diye sızlandım.

“Ha bir de kanıt bırakacağız.”

Özge oflayarak kabinlerden birine girdi. “Bırakın ne hali varsa görsün.” Kabinin perdelerini kapattığında bile Ekin al-dırış etmedi.

Belki vicdanına oynarım diye düşünerek son çare yanma gidip kulağına fısıldadım. “Aslında benim için değil, Özge için gelmiştik.”

“İyi de o zaten evli.”

“Gelinlik giymeden evlenmiş.”

Ekin tam da tahmin ettiğim gibi donup kaldı. Sertçe yutkundu, gözleri Özge’nin içinde olduğu kabine çevrilip yeniden

bana baktığında, “Beyaz bir elbise giymiştir ama değil mi?” diye sordu.

Doğru yolda olduğumu düşünerek kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Rüzgâr’dan çekinmiş. Oysaki çok istermiş gelinlik giymeyi.”

“Ya,” dedi üzüntüyle. Hafifçe başımı salladım. “Sen de onu utandırmamak için kendini mi öne attın?”

“Hı hı,” diye yalan söyledim. “Kızlar da öyle. Yoksa tek başına hayatta denemezdi.”

“O zaman ben de deneyeyim,” diyerek ayağa kalktığında Naz bana şok olmuş gözlerle bakıyordu. Açıkçası ben de şaşkındım çünkü Ekin’i ikna edebileceğimi düşünmüş ama buna inanmamıştım.

İçeride üç tane giyinme kabini vardı, kalan iki kabine Esin ve Naz girdi. Ekin gelinlik seçerken kararsızlık yaşayınca sabah saatlerinde konuşup anlaştığımız görevli kadın ona yardımcı olmaya çalıştı. Özge kabinden çıktığında Yağız’lık yaptım ve bir ıslık çaldım.

“Kes şunu,” dedi Özge gülerek. Kendi etrafında dönerek övgüleri kabul etti. Dayanamayıp fotoğraflarını çekmeye başladım çünkü aslında Ekin’e söylediğim yalanın bir kısmında doğruluk payı vardı. Özge gerçekten de gelinlik giymek istemiş ama Rüzgâr’dan çekindiği için imza atmaya giderken beyaz elbise bile giyememişti.

Özge mutlulukla aynadaki yansımasına bakmaya devam ederken Ekin nihayet gelinliğini seçti ve kabine girdi. Onun kabine girmesiyle Esin ve Naz’ın çıkması bir oldu. Özge hızlıca üzerindeki gelinlikten kurtulurken Ekin gelinliğin fermuarını çekemediğini söyleyip yardım istedi, görevli kadın içeriye girdi ve özür dileyerek Ekin’i bayılttı.

“Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydık?” diye sordu Esin, kardeşi için endişelenirken.

“Berk’in dahiyane planını mı uygulamaya geçseydik?” diye burun kıvrarak sordum. Yok biri gelip çantasını çalacakmış da Ekin de üzerindeki gelinliğe bakmadan hırsızın peşinden koşacakmış... Daha neler...

“Bu da pek dahiyane değil ama neyse artık.”

Ekin baygın bir şekilde kabinde yatarken biz düğün için son hazırlıkları tamamladık. Kendine geldiğinde bize çok kızmasını umuyorduk. Ne de olsa mutlulukları için uğraşıyorduk. Ama bir yandan da evlilikle ilgili söyledikleri kafamızı karıştırıyordu. Berk’e bu konuda hiçbir şey söylemedik ve organizasyonun son aşamasına geçtik.

Arden, Demir, Rüzgâr ve Yağız takım elbise giymişken biz kızlar da kır düğününe yakışacak elbiselerle mekâna giriş yaptık. Yağız olan biteni son anda öğrendiği için bozulmuş ama nedenini anladığını söyleyerek küsmemişti. Ekin’i baygın halde nikâh masasına oturttuğumuzda nikâh memuru gelmeden önce ayılması gerektiğini biliyorduk.

“Son bir saatte üç kez eter kokladı. Sorunsuz uyanır değil mi?” diye sordu Esin, epey endişeli görünüyordu.

“Diğer ikisinde nasıl uyandıysa yine uyanır herhalde,” dedi Naz tahmin yürüterek. “Bir beş dakikası var bence.”

“Bu kıza bir şey olursa seni mahvederim,” dedi Demir, damat olmayı sabırsızlıkla bekleyen Berk’e dönerek.

“Sana gerek kalmaz, ben zaten mahvolurum.”

Aradan beş dakika daha geçti, nikâh memurunun gelmesine on dakikadan daha kısa bir süre olduğunu biliyorduk. Yağız dayanamadı, Ekin’in yanaklarına küçük tokatlar atmaya başladı ama Ekin uyanmadı. Her geçen dakika bizi biraz daha endişelendirirken nikâh memurunu görmek paniğe kapılmamıza neden oldu. Çünkü bizi yanlış anlayabilir ve Ekin’i kaçırdığımızı düşünerek ihbar edebilirdi. Ve ne yazık ki gerçek buydu, teknik olarak onu gerçekten de kaçırmıştık.

“Gelinin nesi var?” diye sordu nikâh memuru kendi yerini aldığı anda.

“Heyecandan bayıldı,” diye yalan söyledi Arden.

Nikâh memuru anlayışla başını salladığında bunun daha önce de başına geldiğini anlamış olduk. “Yalnız benim çok vaktim yok. Beş dakika içinde ayılmazsa gitmek zorunda kalırım.”

“Ne? Olmaz!” Berk başını omzuna yasladığımız Ekin’e döndü. “N’olur uyan,” diye yakarmaya başladı. “Bak yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik, yapma bunu bana.”

Ekin yine de uyanmadı. Bunun normal olmadığının bilincindeyken korkmaya başladık. Demir dişlerini sıkmış öfkeli gözlerini Berk’e dikmişken Naz kulağıma ambulans çağırma-mız gerektiğini fısıldıyordu.

“Kolonya mı koklatsak?” diye sorunca Esin, kokladıkları yüzünden bu halde olduğunu ona sözlerimizle değil bakışlarımızla anlattık.

“Yere uzatıp ayaklarını kaldırın,” deyince nikâh memuru, işe yarayıp yaramayacağından o kadar da emin olmasak da kabul ettik.

Ekin’i oturttuğumuz sandalyeden kaldıracaktık ki “Ay, durun!” diyerek uyandı. “Gelinliğim kirlenir.”

“Bal?” dedi Berk şaşkın şaşkın. “Sen uyanıksın!”

“Evet, geri zekâlı,” dedi Ekin sevgilisine dönerek. “Öperek uyandırmaya çalışırsın diye bekledim ama yok, ı-ıh, anca ağla sen.”

Kahkahalarla gülmeye başladığımızda Ekin de dayanamayıp güldü. Berk o kadar şaşal görünüyordu ki yüzündeki o şaşkın ifadeye bakıp da gülmemek imkânsızdı. Tabii, yoğun bir nikâh memuru değilseniz... “Eğlenceniz bittiyse nikâha geçelim mi?”

“Evet,” dedi Berk ama sonra Ekin’e hâlâ bir evlilik teklifinde bulunmadığını hatırlayınca, “Ah, bir dakika!” diyerek nikâh masasından kalkıp gelininin önünde diz çöktü.

“Ne yapıyor bu?” diye sordu nikâh memuru.

“Evlenme teklifi edecek.”

“Bu masaya oturmadan önce yapması gerekmez miydi bunu?” diye sordu şaşkın şaşkın. Onun aksine Ekin hiç şaşır-mış görünmüyordu.

“Biz de söyledik ama yok, illa nikâh memuru da bu ana şahitlik etsin dedi.”

“Tövbe estağfurullah,” dedi nikâh memuru. Bir yandan da bıyık altından gülüyordu, sanırım böyle bir ana şahitlik etmek hoşuna gitmişti. Bu teklif Ekin’in hoşuna gitmiş miydi, asıl merak ettiğimiz buydu.

Diz çökmüş halde bekleyen Berk, Ekin’e aldığı yüzüğün kutusunu açtı. “Dün gece bir rüya gördüm,” diyerek başladı önceden düşündüğü konuşmasına. “Baldan tatlıydı çünkü içinde sen vardın. Bu yolun sonu nereye varacak bilmiyorum ama benim sonum senin yanın olsun istiyorum.” Kutunun içindeki yüzüğü işaret etti. “Benimle evlenir misin?”

Nefesler tutuldu, Ekin o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki artık hepimiz reddedeceğinden emindik. Bir kişi hariç. Berk. Dakikalar süren sessizliğe rağmen Berk gülümsemesinden bir an olsun ödün vermedi. Bakışlarındaki umut bir an olsun onu terk etmedi. Ve sonunda Ekin’den beklediği cevabı aldı: “O rüyayı ben de görmek istiyorum.”

Bir alkış tufanı koptuğunda Berk kutudan çıkardığı yüzüğü Ekin’in parmağına taktı. Nikâh memuru bile mutlulukla gülümseyip çiçeği burnunda çifti tebrik ettikten sonra mekândan ayrılınca Ekin tam da ondan beklediğimiz şekilde bizi topa tutmaya başladı. “Memur burada diye bir şey demedim, dua edin kadın çok yoğun ve bizi nikâhı kıymadan gitmekle tehdit etti. Yoksa ben o baygın numarasına saatlerce devam etmesini de bilirdim, o teklifi başta reddedip seni ağlatmayı da...”

“İyi ki yoğun bir memura denk gelmişiz desenize.”

“Ve madem bu benim düğünüm, neden bana daha iyi bir gelinlik seçmem için yardım etmediniz? Orada beni tek başıma bıraktınız ve ben rasgele bir şey seçmek zorunda kaldım!”

“Rasgele mi?” diye şaşkınlıkla sordu Naz. “Bu gelinliği seçmen tam yirmi iki dakika sürdü.”

“Yirmi iki dakika çok mu?”

“Öylesine denemeyi düşündüğün bir gelinlik için çok, evet.”

Ekin kollarını göğsünde çaprazlayıp biraz daha kendini naza çekti. Huysuz yüzünü tekrar bize döndüğünde, “Kır düğünü istediğimi nereden çıkardınız peki?” diye soruyordu.

“Lisedeyken böyle hayaller kurardık,” dedi Berk.

“O lisedeydi. Ben Kapadokya’da evlenmek istiyordum, balonlar uçacaktı gökyüzünde.”

Berk mahcubiyetle başını eğdi. “Bilmiyordum, özür dilerim.” Gerçekten üzülmüş görünüyordu.

“Çok kötüsünüz. Bana bir düğün borcunuz var.”

“Kıza bak,” dedi Özge gülerek. “Daha bir saat önce evlilikle ilgili neler diyordu, şimdi neler diyor... Evlenmelere doyamadı.”

Kızlar kahkahalarla gülmeye başladığında Berk kaşlarını çatı. “Ne diyordu ki evlilikle ilgili?”

Ekin tükürdüğünü yaladığı anlaşılmasın diye şirince sırtarak Berk’in koluna girdi. Dakikalardır süren afra tafrası bir anda kesilmişti. “Ne diyeceğim aşkım?” dedi sırtıtmaya devam ederken. “Ne güzel şey falan...”

“Aşkım dediğine göre pek de öyle dememişsin.”

Yağız müzik açınca Berk sorgulamayı bıraktı ve Ekin’i dansa kaldırdı. “Gelin ve damadın ilk dansı,” dedi Yağız duygulanmış bir şekilde gülümserken. “Hey gidi günler, hey... Bu çiftin ilk kıvılcımını ben çıkarmıştım.”

“Hadi oradan,” dedi Demir alay edercesine gülerek.

“Doğru söylüyorum,” dedi Yağız ciddiyetle. “O gün Berk’in patenlerinin ayarını bozmasaydım nasıl çarpışıp öpüşeceklerdi?”

“Berk’in patenlerini mi bozdun sen?” diye sordu Arden.

Yağız bu korkunç gerçeği ağzından kaçırdığını yeni fark etmiş gibi dilini ısırıldı. “Şey...”

“Niye yaptın oğlum böyle bir şeyi?” diye soran Berk kırılmış ya da kızmış görünmüyordu. Sadece merak ediyordu. Hepimiz gibi...

“Çünkü yapamayacağımı söylemiştin,” dedi Yağız, özrü kabahatinden büyüktü.

“Ah, Yağız, ah...”

“Tam bir baş belası.”

Yağız bir anda suratındaki mahcup ifadeden kurtulup yanındaki Naz’a dönerek elini uzattı. “Peki ya siz, bu baş belasına bir dans lütfeder misiniz?”

Naz gülümsedi. “Memnuniyetle,” diyerek elini tuttu.

“Gelin ve damadın ilk dansından bile rol çalıyor. İnanılmaz.”

“Hadi biz de biraz rol çalalım,” dedi Rüzgâr, ondan beklediğimiz şekilde. Özge şaşırarak başını salladı ve yanımızdan ayrıldılar.

“Sen de dans etmek ister misin?” diye sorunca Demir, içeceğini yudumlayan Esin şaşıp kaldı.

Öksürmeye başladı. “Seninle mi?”

“İstersen...” dedi Demir çekinerek.

“Olur,” diyerek bardağını bir kenara bıraktı ve önden ilerlemeye başladı. Demir de peşinden.

Nasıldı araları bilmiyordum, ne çok yakındılar ne de çok uzak. Aradaki mesafeyi bir türlü ayarlamıyorlardı. Beni meraklandıran asıl şey, bunun daha ne kadar böyle devam edeceğiydi. Çünkü Demir bir gün Esin’in yanıdaysa diğer gün Naz’ın yanıdaydı ama aklındaki bendim. Arden’le bir hikâyem olsun istiyorsam birinin üzülmesi gerektiğini söylemiştim, şimdi anlıyordum ki bu hikâyenin sonunda yanan bir tek Demir olmayacaktı.

“Sen de giydin mi gelinlik?” diye sorunca Arden, can sıkıcı düşüncelerimden uzaklaşarak ona döndüm. Ela gözlere baktımı, *hikâyenin sonunda ben bu ormanda huzurla nefes alabileceğim kimin yandığının bir önemi yok*, diye düşündüm. Bencilce bir düşünceydi belki ama hissettiğim buydu.

“Hayır, giymedim.”

Belimden tutarak beni kendine çekip, “Peki, giymek ister misin?” diye sordu.

Kıkırdadım. “Bu bir evlilik teklifi mi?”

“Bu kadar kötü bir teklifle sana geleceğimi nasıl düşünürsün...”

“Beklentiği yükseltiyorsun ama,” dedim gözlerim dudaklarına kayarken.

“Hayal kırıklığına uğramayacağına eminim.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye sordum yeniden ela gözlere bakarken. “Hayal katili seni.”

Alınmış gibi baktı suratıma. “Artık öyle olmadığımı sanıyordum.”

“Bilemiyorum,” dedim eğlenirken. “Bunu zaman gösterecek. Bana hayallerimin katili değil de kahramanı olduğunu göstermen için önünde uzun bir ömür var.”

“Bir ömür seninim diyorsun yani,” dedi flörtöz bir sesle.

Dudaklarımdaki görünmez fermuarı kapattığımda mesajı aldı, gülererek başını salladı. Bir şey daha söylemek üzereydi ki Ekin’in, “Toplanın toplanın!” diye bağırdığını duyduk. Müzik kesilmişti, Ekin çiçeğini atmak üzereydi.

“İzninle,” dedim ondan uzaklaşırken. “Kapmam gereken bir gelin çiçeği var.”

“Buna ihtiyacın yok güzelim.”

Kıkırdarak yanından ayrıldım. Ekin bize sırtını dönüp çalan yeni müziğin ritmine uyarak dans ederken onu bekleyen dört genç kadın vardı. Bir de Yağız... “Çekilsene be adam!” dedi Esin onu itmeye çalışırken.

“Ya bana ne, ben de istiyorum evlenmek!”

“Atıyorum!” dedi Ekin, çiçeği atacakmış gibi yapıp durdu, omuzlarını sallayarak dans etmeye devam etti.

“Daha adayın bile yok senin,” dedi Esin düşmanca bakışlarla.

“Olsun diye çiçeği kapacağım işte.”

“Üç!”

“Hem illa biri gidecekse Özge gitsin. O zaten evli,” dedi Yağız burun kıvrarak. Aslında haklıydı ama bu kimin umurundaydı ki?

“İki!”

Yağız olduğu yerde zıplamaya başladı. Ekin çiçeği attığında Yağız’ın hepimizi yıkıp geçeceğini bildiğimizden pes ettik. Onunla herhangi bir konuda herhangi bir şekilde yarışmak imkânsızdı. Kazandığından değil, kaybedince burnumuzdan getirdiğinden...

“Bir!” dedi Ekin ama çiçeği atmadı.

Müzik kesildi. Ekin arkasını dönüp bize baktığında gülümseyordu, salına salına yürümeye başladı ve aramızda mesafe kapandığında çiçeği birine verdi. Özge’ye... Hepimiz şaşkın şaşkın Özge’ye bakarken filmleri aratmayacak bir sahne yaşandı, Rüzgâr aniden yanımızda belirdi ve zaten evli olduğu Özge’ye evlilik teklifi etmek üzere diz çöktü.

“Ne?”

“Şaka yapıyorsun!”

“Yok artık!”

Bizler sevinç ve şaşkınlık dolu nidalarımıza coşkuyla devam ederken Özge donup kalmıştı. Rüzgâr’ı ilk kez heyecanlı görüyordum. Özge her an bayılacakmış gibi duruyordu.

“Rol çalmak istediğimi söylerken ciddiydim,” dedi danstan önce söylediği söze atıfta bulunarak. “Hayatımın son iki yılı, içinde sen varsın diye güzeldi. Bir anlaşma yaptık diye değil,

sana âşık oldum diye... Bu sahte bir evlilikti ama ben, seninle geçirdiğim her yeni günde gerçek olmasını diledim. Gitmek istediğimde gidebileceğimi söylemiştin. Kabul edersen ömrümün sonuna kadar seninle kalmak istiyorum.” Durup nefeslendi. “Benimle gerçek bir evliliğe var mısın?”

Özge sanki yıllardır bu anı beklemiyormuş gibi şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Ama çok değil, bize saatler gibi gelen saniyelerin ardından, “Evet,” dedi. “Evet!” diye çığlık atarak Rüzgâr’ın boynuna atladı.

Öyle bir andı ki bu, bugün öyle bir gündü ki, dünya başımıza yıkılsa bizim mutluluğumuz yine de sürmeye devam eder derdim. Hiç özlemediğim o sesi duyana dek...

44. EV: "CEHENNEMİN DİBİ"

"Aşk olsun, hiç mi duymadınız kambarsız düğün olmaya-
cağını?"

Mert'i bu kadar zaman sonra, üstelik böyle bir anın içinde görmeyi kimse beklemiyordu. Ekin şaşıp kalırken Arden bir anda önüne geçerek beni koruma altına aldı. Rüzgâr belindeki silaha uzandığında Demir dayanamadı ve bir küfür savurup Mert'in üzerine atladı. Korkarak Arden'e sokuldum, Demir yere düşürdüğü Mert'le boğuşmaya başladı.

"Ulan sen ne yüzle karşımıza çıkarsın?" diye bağırıyor, ardı arkası kesilmeyen yumruklarla Mert'i dövüyordu. "Sizin yüzünüzden Nil ölüyordu! Ölüyordu lan!"

Arden dönüp bana baktı. "Korkma," diye fısıldadı, ben sinmiş, ona sarılmışken. "Güvendesin."

Bir hareketlilik duydum, ela gözler arkamdaki bir yere kayd ve suratı bir anda kireç gibi oldu. Arden panikle arkasında gizlenmiş olan beni çekip yanına aldı, bunu neden yaptığını sorgularken etrafımızı saran takım elbiseli adamları gördüm. Yanına da alsa beni, önüne de geçse nafileydi, adamlar şimdi her yerdeydi ve çok kalabalıklardı. Arden beni nasıl koruyacağını şaşırmış haldeyken adamlardan biri Demir'i Mert'in üzerinden almaya çalıştı ama başaramadı, Demir çıldırmış gibiydi. Mert'in ağzı yüzü kan içindeyken, adamları Demir'i onun üze-

rinden çekmek için var gücüyle mücadele ediyorlardı. Biliyordum, kaç kişi olursa olsun Demir bırakmak istemezse Mert'i bırakmayacaktı.

Bir el silah sesi duyuldu, acı bir çığlıkla yere çöktüm. *Kan. Ama hayır, bu kez kendi kanımda boğulmuyorum. Bir kafesin içinde değilim, kanlar içinde yerde yatan ben değilim. Bir başkası. Bir baba. Arden'in babası. Arden'in benim yüzümden ölen babası. Beni korumak isterken...*

Artık geçtiğini sanıyordum ama şimdi yere çökmüş bir haldeyken sırtımı yasladığım Arden'in kolları arasında bu kadar titrediğime göre hiçbir şeyin geçtiği yoktu. Bir el silah sesi duymuştum ve tetiklenip o ana geri dönmüştüm. Zihnim bir faciayı yeniden yaşarken Demir'in duyduğu silah sesinden değil de benim çığlığımdan sonra Mert'i bıraktığını fark ettim. Koşarak yanıma gelmiş, dizlerinin üzerine çökmüş, titreyen ellerimi tutarak iyi olup olmadığımı soruyordu. Arden'in göğsünde soluklanmaya devam ettim.

"Nasıl zavallı ama..." dedi Mert, ağzında biriken kanı yere tükürdü ve adamlarının yardımıyla ayağa kalktı. "İnsan kardeşinin sevgilisine âşık olur mu lan?" diye bağırdı Demir'e bakarak. Demir gözlerini benden ayırmadı ama yıllarca kendine sorduğu bu soruyu şimdi başkasından duymuş olmak, yüzündeki ifadeyi değiştirmişti. "Yazık. Bu kız senin hayatının içine sıçtı. Ama sen yine de..." Demir arkamda duran Arden'e baktı; kendini bildi bileli *kardeşim* dediği adamla göz göze geldiğinde artık gözlerindeki ifade de değişmişti. "Zavallısın oğlum sen."

"Mert," diye seslendi Ekin. "Kapa çeneni."

Mert'in kanlı dudakları zevkle kıvrıldı. "Yoksa sen mi kapatmak istersin? Hep yaptığın gibi. Anlarsın ya..." Tiksinç bir gülümsemeyle göz kırptı. "Öperek."

"İğrençsin," dedi Ekin yüzünü buruşturarak.

Mert'in suratı bir anda kalbi kadar karardı. "Ne dedin sen?" diye sordu hiddetle. "Ayrıldıktan bir ay sonra eski sevgilisiyle evlenen sensin. Ve iğrenç olan ben miyim?"

"Uzatma da ne istediğini söyle," dedi Berk.

"Karını istiyorum desem verecek misin?"

Berk bir küfür savurup tıpkı Demir gibi Mert'in üzerine atlıyordu ki silahlar çekilince durmak zorunda kaldı. Çünkü adamlardan biri silahını Ekin'in kafasına dayamıştı, başka biri de Berk'in göğsüne nişan almıştı. Berk çaresiz durdu, yumruklarım iki yanında sıkmaktan başka bir şey yapamadı.

"Merak etme," dedi Mert, kendini dokuz silahlı adamla koruma altına almışken. "Benim orospularla işim olmaz. Senin olsun. Tepe tepe kullan."

"Mert," dedi Arden, bana sarılmaya devam ederken. "Yeterince çirkinleştin. Ne istediğini söyleyip siktir git artık."

"Belleği istiyorum."

Arden silahlarla kuşatılmış olmamıza rağmen dilini şaklattı. "Olmaz."

"Ne demek olmaz?"

"O bellek bizim yaşam garantimiz."

Mert sinirle gözlerini yumup tekrar açtı, kaşından akan kan gözkapağını boyamıştı. "Bi' yalnız konuşalım seninle."

"Hay hay," dedi Arden. "Tabii arkadaşlarımdan gitmesine izin verirsen."

"İnan hiçbirisi sikimde bile değil," dedikten sonra adamlarına işaret verdi. Bahçe kapısının önünden çekildiler ama ellerinde silahlarla beklemeye devam ediyorlardı.

Başımı kaldırıp Arden'e baktım, "Seni burada bırakmam," dedim titrek bir sesle.

Arden'in karşı çıkmasına kalmadan Demir, "Ben de onunla olacağım," diye söz verince gözlerimi ona çevirdim. "Merak etme."

“Cık,” dedi Mert. “Bana yumruklarını değil aklını konuştu-
ran adam lazım.”

Demir sabır dilenerek gökyüzüne baktı. “Sakin ol,” dedim
uzanıp elini tutarken. Mert’in suratını yumruklayan eli kan
içinde kalmıştı. Eline dokunmamla sakinlemesi bir oldu.

“Sorun yok,” dedi Arden. “Siz gidin. Ben başımın çaresine
bakarım.”

“Seninle kalabilirim,” dedi Naz ama onu da reddetti.
Arden’in tavrı kesin ve netti, hiçbirimiz daha fazla üsteleme-
miz gerektiğini biliyorduk.

Rüzgâr kızları alıp mekândan çıkarken Berk de peşlerine ta-
kıldı. Demir bana yerden kalkmam için yardım etti, ağırlığımı
ona vermemi isteyerek benimle yürümeye başladı. Arden de
ayağa kalkıp Mert’in karşısına geçtiğinde Yağız’ı bir köşede
ayakta dikilirken buldum. “Yağız! Hadi!” diye seslendim.

“Ben Arden’le kalacağım,” dedi Yağız.

Arden ofladı. “Git hadi.”

“Olmaz.”

“Yağız...”

“Dünyanın yükünü sırtında taşıyorsun. Bırak bari bunu pay-
laşalım.”

“Bu adam gerçekten favorim,” dedi Mert eğlenerek. “Zıt-
lıklar Kralı resmen. Çok zeki ama çok aptal. Çok cesur ama
çok korkak. Çok bencil ama çok fedakâr. Müthiş bir parça.”

“Kes lan sesini. Sana mı kaldı beni analiz etmek?”

Mert alınmış gibi dudaklarını büktü. “Kalbimi kırıyorsun.”

“Sadece kırdığıma şükret.”

“Tamam,” diyerek pes etti Arden. “Yağız kalsın. Siz gidin.”

Otele dönüş yolunda kimseden çıt çıkmadı. Odalarımıza çe-
kilmek yerine otelin giriş katındaki kafeye geçip oturduk. Ekin
gelinliğinin tülünü uzun tınaklarıyla parçalarken bunu stresli
olduğu için yaptığını bilsem de onu durdurdum. Ne yaptığının
farkına vararak yırtılan tülün üzerini örtmeye çalıştı. Berk ya-

nında oturmuş ve diğer elini sıkı sıkı tutmuştu. Yeni evlenmiş bir çifte göre fazla mutsuzlardı. Özge'nin başı Rüzgâr'ın omzuna yaslıydı. Sahte evliliklerini gerçeğe dönüştürme kararı vermiş bir çifte göre fazla umutsuzlardı. Esin ve Naz yan yana oturmuş acı kahvelerini yudumluyorlardı. Başlarına gelen onca acıyla baş etmiş iki güçlü kadına göre fazla çaresizlerdi. Yanımda oturan Demir yumruklarıyla övünen birine göre şimdi fazla güçsüzdü.

“Yağız'ın orada kalması pek iyi olmadı,” dedim ihtimalleri düşünürken. “Arden'in başını belaya sokabilir.”

Berk endişelenmek yerine pis pis sırttı. “Bence Arden hayatının sınavını veriyor şimdi.”

“Arden alıştı,” dedi Demir. “Asıl Mert hayatının sınavını veriyordur.”

“İster misiniz Yağız altından girsin üstünden çıksın bizi bu işten kurtarsın?”

“O çeneyle yapar mı yapar.”

“Bahri Altınsoy'la bir karşı karşıya gelseler, adam yeter ki sussun diye her şeyi önüne serer.”

“Ve Yağız yine de susmaz.”

Bizler kıkır kıkır gülerken Naz, “Açıkçası tanıştığımız ilk günlerde bu sözleri duysam, abarttığınızı düşünürdüm ama çok haklısınız,” dedi.

“Yine de onu seviyorsunuz,” dedi Rüzgâr buna şaşırıyormuş gibi.

“Seviyoruz tabii.”

“Yağız'ın bu kadar üzerine titremenizin özel bir sebebi var mı peki?” diye sordu Naz, temkinli bir ifadeyle. Sınırlarını aşmamaya çalışıyor ama çizginin ötesini merak ediyordu.

“Var,” dedi Demir.

“Sakıncası yoksa...” derken hâlâ tam olarak bizden biri gibi hissetmiyor olmalıydı ki çekingen bir sesi vardı. Ama hayır, artık tam anlamıyla *bizden* biriydi.

Demir usulca başını iki yana salladı, derin bir nefes alarak anlatmaya başladı. “Yağız yetersiz beslenerek büyüyen bir çocuktü. Kaldığım yetiştirme yurduna geldiğinde bu her halinden belli oluyordu. Çok zayıftı, kaburgalarını sayabileceğim kadar zayıf. Koşarken ayakları onu taşıyamayacak, bilekleri kırılacak diye korkardım bazen. Sık sık hasta olurdu. Bağışıklığı çok düştüktü anlayacağınız... Liseye kadar Arden ve ben aman Yağız hasta olmasın, aman Yağız düşüp bir yerini incitmesin diye üzerine titredik. Müdire Anne de sağ olsun, ona o kadar iyi baktı ki liseye geçerken Yağız neredeyse yaşıtlarına yetişmişti. Bizimkilerle tanıştığımızda Yağız için artık o kadar endişelenmiyorduk. Hiçbir sorun yoktu çünkü. Gayet iyiydi. Meğer hepsi fırtına öncesi sessizlikmiş. Lisenin ikinci yılında Yağız’ın kanser olduğunu öğrendik.”

“Yağız o yüzden mi...”

“Evet, kanser hücreleri üzerinde araştırma yapmak istemesinin nedeni buydu. Hastanede yattığı dönemde çok arkadaş edinmiş ama ne yazık ki birçoğunu kaybetmişti. Onu kabul eden üniversitede eğitim alır ve bu alanda çalışırsa bu hayalini gerçekleştirebileceğine inanıyordu.”

“Altınsoylar onun hayalini çaldı,” dedim kin dolu bir sesle.

“Ne kadar üzölmüştür,” dedi Naz sesi titrerken. “Ben oteli mi mühürlediler diye saatlerce ağladım. Kim bilir Yağız nasıl üzölmüş, ne çok ağlamıştır...”

“Ve hiçbirimize söylemedi,” diye ekledi Ekin. “Hayallerinin elinden alındığını bize son ana dek söylemedi. Bizi üzmemek için bu acıyı tek başına göğüsledi.”

“Sanırım Mert bir konuda haklı,” deyince Rüzgâr, çatık kaşlarla ona döndüm. “Yağız gerçekten de Zıtlıklar Kralı. Dışarıdan bakıldığında akıllı bir karış havada, şımarık bir çocuk gibi. Fakat aslında...”

“Değil,” dedi Berk başını sallayarak. “Hiç değil.”

Naz yaşlı gözlerini parmaklarının ucuyla silerken Ekin de buruk bir şekilde tebessüm etmişti. Tenimde bir sıcaklık hissedince gözlerimi hüznü yüzlerden ayırıp kucağımda birleştirdiğim ellerime çevirdim. Kendime ne yaptığımı gördüm, farkında bile olmadan tırnaklarımın yanındaki derileri soymaya başlamıştım yine. Bu kez öncekilere kıyasla biraz abartmış olmalıydım ki başparmaklarım kanıyordu. İçimde sonsuz bir suçluluk duygusu oluşurken kimseye çaktırmadan çantamdan peçete çıkarıp açık yaranın üzerine bastırdım.

“Ve kahramanımız sahneye girer.”

Heyecanla kafenin giriş kapısına baktım. Arden ve Yağız bize doğru geliyordu. Arden’in kolunu Yağız’ın omzuna atmasına bakılacak olursa keyifleri gayet yerindeydi. Rahat bir nefes aldım. Yağız dikkatleri üzerindeyken Arden’in kolunun altından çıktı ve kalan birkaç adımı koşar gibi yürüyüp yanıma geldi. “Neler oldu neler...” dedi sırtarak.

“Artık özgür olduğumuzu söyle de şuracıkta düşüp bayılalım,” dedi Ekin.

“Sence de bugünü yeterince baygın geçirmedi mi?” diye sorup bize döndü, Ekin’in dedikodusunu yapar gibi, “Hatuna bakın ne evlenmeye doyabiliyor ne de bayılmaya,” diye fısıldadı.

“Çok bir şey olduğu yok,” diyerek Özge’nin yanındaki sandalyeye oturdu Arden, böylelikle benim çaprazımda kalmıştı. “Belleği vermek istemediğimi söyledim. İstiyorsa alabileceğini söyledi ve aldı.”

“Hiçbir şey anlamadı yani?” dedi Rüzgâr.

“Cık,” dedi Arden keyifli bir sesle. “Her şey planladığımız gibi.”

Her şey planladığımız gibi ilerliyordu. *Şimdilik.*

45. EV:

“ZAMANIN DIŞINDA, BOŞLUĞUN İÇİNDE”

Arden ve Nilperi odalarına çıktığında Nilperi yorucu bir günün ardından dinlenebileceğini umuyordu. Odaya girer girmez kendini koltuğa bıraktı. Başını geriye yaslayıp beyaz tavanı seyretmeye başladı. Babasıyla yaşarken bunu sık yapardı, azarlandığı ve babasının nefretini iliklerine kadar hissettiği her günün sonunda yatağına uzanır ve tavanı seyrederek dinginleőirdi. Sanki bu beyazlığa bakmak, içindeki tüm kötü hisleri alıp götürürdü.

“ok mu seviyorsun kırmızıyı?”

Arden’in sorduğu soru, Nilperi’nin zihninde bir anının daha canlanmasına sebep oldu.

“Kırmızıyı çok mu seviyorsun?”

“Nereden bildin?”

“Hep ellerini kanatıyorsun. Hiç acımıyor mu?”

“Acıyor.”

“p de geçsin,” dedi Nilperi, hatırladığı anıyı yeniden yaşamak isteyince.

Arden’in gözleri ne kadar hüzünle baksa da dudakları mutlulukla kıvrılmıőtı. Nilperi’nin ellerini tuttu, yaralı parmak uçlarına birer öpücük kondurdu. “Geçti mi?” diye sordu çocukken sorduğu gibi. Ardından cüzdanını açıp iinden iki yara bandı çıkardı.

“Cüzdanında yara bandı mı taşıyorsun?” diye şaşırdı Nilperi.

Arden dudaklarına acı bir gülümseme dokunurken başını salladı. “Senin için.”

“Ne zamandan beri?” diye sordu Nilperi, nabızı hızlanırken.

“Dokuz yıldır.”

“Karşına yeniden çıktığım günden beri.” *Seni hatırlamadığım, benimle ikinci kez tanıştığın, kırmızıyı sevdiğim için değil de acıtsın diye ellerimi kanatmaya devam ettiğimi gördüğün günden beri...*

•

Ilık bir duş aldıktan sonra giyinmiş halde yatak odasına giren Rüzgâr, aşkını itiraf ettiği ve henüz bu konu üzerine konuşamadığı sevgili eşini yatakta uzanırken bulduğunda gülümsedi.

“Yine hangi derin düşüncelere daldın bakalım?” diye sorarak ona doğru ilerlediğinde gördüğü manzara hiç hoşuna gitmemişti. Özge’nin başını koyduğu yastığın üstü koparılmış saçlarla doluydu. “Özge,” dedi onu ürkütmeden yanına oturmaya çalışırken.

“Hı?” diyerek doğruldu Özge, sırtını yatak başlığına yaslar-ken bacaklarını da kendine doğru çekmişti.

“Saçların,” dedi Rüzgâr ama devamını getiremedi.

“Beğenmedin değil mi?” Çekinerek başını eğdi. “Hiç yakışmamış,” diye fısıldadı dermansız bir sesle. Kaynak saçlarından bahsettiğini zannetmişti.

“Hayır, beğendim. Ama...”

Başını kaldırmadan gözlerini yanındaki kocasına dikti. “Ama?”

Ama ne olmuştu da Özge saçlarını kopardığını bile fark edemeyecek kadar büyük bir atak geçirmişti? Rüzgâr banyoda ne kadar kalmıştı ki şimdi burada bu kadar çok saç teli vardı?

“Yine başlamışsın,” dedi, hissettiği hayal kırıklığını sesine yansıtarak. Daha açık konuşmasına gerek yoktu, Özge hemen anlamıştı.

Kalbinde tanıdık bir sızı hissederken başını çevirdi ve farkında bile olmadan kopardığı saçlarını gördü. İçinde yükselen ağlama isteğini sertçe yutkunarak bastırmaya çalıştı. Nafile bir çabaydı bu, biliyordu. Burnu şimdiden kızarmış, gözleri yanmaya başlamıştı. Titreyen elini yastığın üzerindeki saç tellerine götürdü, dokunamıyordu bile şimdi hiçbirine. Oysaki dakikalar önce onları kökünden çekip koparıırken ne kadar da rahattı. Nasıl da iyi hissediyordu kendini. O halde neden zevkle kopardığı saçlarına şimdi baktığında içi bu kadar acıyordu? İsteyerek yapmamıştı ki. Çoğu zaman farkında bile olmazdı. Neden kendini suçluyordu? Neden bu kadar utanıyordu öyleyse?

“Özür dilerim,” dedi ağlamaya başladığında.

Komiser Rüzgâr Tuğrul’un zaafı da buydu işte. Sahte evlilik yapıp âşık olduğu kadının gözyaşları...

Özge bir süre Rüzgâr’ın göğsünde ağladı. Hıçkırıkları din-diğinde başını kaldırıp onu üzüntüyle izleyen kocasına baktı. “Ben hiçbir zaman iyileşemeyeceğim değil mi?” diye sordu yeniden hıçkırıklara boğulmamak için kendini sıkarken.

“İyileşeceksin,” dedi Rüzgâr söz verircesine. “İyileşmiştin de zaten. Aylardır hiç böyle bir kriz yaşamamıştın, değil mi?”

“Evet,” dedi burnunu çekip. “Sence neden yeniden koparmaya başladım?”

“Hım,” dedi düşüncelere dalarak. Mırıltılı bir sestten sonra, “Yoksa bugün olanlar seni korkuttu mu?” diye sordu.

“Silahlı adamlar tarafından tehdit edilmemiz mi?” diye sorup düşünmeye başladı Özge. Dilini damağına vurarak ses çıkardıktan sonra, “Sanmam. Daha kötüler geldi başımıza,” diye devam etti.

Rüzgâr sevgili eşinin cesaretine bir kez daha hayran kalmışken esprili bir dille, “Silahlardan önce patlayan bombadan

bahsediyorum,” dedi. Özge utanarak gözlerini kaçırdı, parmağındaki yüzüğe baktı.

“Özge,” dedi Rüzgâr çenesinden tutup onu kendine bakmaya zorlarken. “Hadi ama... Benden utanıyor olamazsın.”

“Ama utanıyorum.”

“Biz iki yıldır evliyiz.”

“Ve sen, bana âşık olduğunu anca bugün itiraf edebildin.”

Rüzgâr, “Sen hiç etmedin!” diye aniden yükseldiğinde, Özge’nin kirpikleri şaşkınlıkla kırışmaya başladı. Rüzgâr ona beklentiyle bakıyordu şimdi.

“Duymak mı istiyorsun?” diye sordu Özge.

“Bilmek istiyorum,” dedi Rüzgâr ve bakışları Özge’nin dudaklarına kaydı. Özge, hissettiği heyecanla kalbi göğsünü ağrı-
tacak kadar hızla atmaya başlamışken yıllardır hayalini kurdu-
ğu o öpücüğü almak için Rüzgâr’ın dudaklarına uzandı.

•

Kapıyı bir kez tıklattı. Hemen açılmazsa bunu işaret olarak görüp arkasını dönüp gidecekti. Ki aslında, gönlü de bundan yanaydı. Bir anlık cesaretle kalkıp gelmişti buralara kadar ama sonrasını hiç düşünmemişti. Nasıl hissedirdi daha sonra? Baş edebilecek miydi tüm bunlarla?

Cevapsız sorular birbirini doğururken kapı yavaşça açıldı. “Esin?” dedi Naz şaşırarak. Kapısında bulmayı beklediği son kişi bile değildi.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Esin.

“Tabii, gel lütfen,” diyerek kapıyı ardına kadar açtı. Esin çekinerek de olsa içeri girdi. “Bir şey içmek ister misin? Kahve? Çay?”

“Kahve olabilir.”

“Sen de benim gibi kahve insanısın,” dedi Naz gülümseyerek. Esin mırıltılı bir sesle karşılık verince Naz tek kişilik kahve paketlerini kullanarak hızlı bir kahve yaptı. Sıcak bardakları kulpundan tutarak pencere kenarında oturmuş deniz manzarasını izleyen Esin’e doğru yürüdü. Oturmadan önce Esin’e kupa bardaklardan birini uzatmıştı.

Naz kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Evet,” dedi sessizliğini sürdüren Esin’e konuşmaya başlaması için.

Esin de sıcak kahveden bir yudum aldı. Anlık bir kararla buraya gelmişti, şimdi yalnızca sonrasında pişman olmamayı diliyordu. Bardağı cam masaya bıraktıktan sonra sırtını dikleştirdi. “Bunu seninle konuşmak biraz rahatsız edici,” diye söze başladı. “Aslında seninle değil, bunu *biriyle* konuşmak benim için oldukça tuhaf,” diye devam ederek kendini düzeltti. “Belki zaten biliyorsundur. Demir...” Susup Naz’ın anlamasını bekledi. Naz’ın gözlerindeki boşluk daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyordu. “Demir benim için çok özel biri. Yani, diğerlerinden daha özel.”

“Farkındayım,” dedi Naz. “Sen de Demir için çok özelsin. Bunun da farkındayım.”

“Ama işte, aynı şey değil. O beni, benim onu gördüğüm gibi görmedi hiçbir zaman.”

“Çünkü onun gördüğü Nil’di,” dedi Naz.

Esin çaresizce başını salladı. “Demir’i tanıdığım ilk günden beri gözü Nil’den başkasını görmüyor.” Bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğinden emin değilken, “Du,” diye ekledi.

“Du?” diye sordu Naz.

“Bence artık görüyor ama henüz farkında değil bunun.” Cam masanın üzerindeki kahve bardağına uzandı ve bir yudum daha içti. “Nil onun hayatında o kadar uzun zamandır var ki o hâlâ sadece Nil’i gördüğü zannediyor.”

“Çocukluk yıllarından beri tanışıyorlarmış.”

Esin yavaşça başını salladı. “Ben de yeni öğrendim. Neden bir türlü vazgeçemediğini de bu yüzden artık daha iyi anlıyorum.”

“Vazgeçmek istediğini nereden çıkardın?”

Esin’in suratında gayriihtiyari bir gülümseme oluştu. “Onu tanıyorum.” Naz temkinli bir ifadeyle başını salladı. “Ve onu ilk kez böyle görüyorum.”

“Nasıl?”

“Umutlu.”

Naz’ın omuzlarına binen yük canını sıkmaya başlamıştı. Demir’e umut aşıladığının farkındaydı ama bunu başkasından hele ki Esin’den duymayı beklemiyordu. Bunun ne demek olduğunu iyi biliyordu. Birine umut verdiyseniz onu hayal kırıklığına uğratamazdınız. Amacınız onu öldürmek değilse.

“Kusura bakma ama ben neden böyle bir konuşma yaptığımızı anlamadım,” dedi Naz, konuyu başka bir yöne çekmek için. “Kendine bunu neden yapıyorsun?” diye sorduğunda bunu gerçekten merak ediyordu.

Esin yavaşça omuz silkti. “Demir’in mutlu olmasını istiyorum.”

“Bu seni üzmeyecek mi?”

“Üzecek,” diye dürüstçe cevapladı. “Ama her şey gibi bir gün benim de kalp kırıklığım sona erecek. Bir gün ben de herkes gibi yeni bir başlangıç yapabileceğim.”

“Onu gerçekten seviyorsun,” dedi Naz şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemezken. Aynı şey onun başına gelmiş olsaydı, o bunu yapamazdı. Esin’i takdir ediyor ama hayatında ilk kez biriyle bir konuda empati kuramıyordu.

“Evet,” dedi Esin. “Ama bu aşk değil. Sonunda anladım.”

“Bunu kendi başına fark edebilmen çok güzel,” derken bir arkadaş olarak değil, psikolog olarak konuşuyordu. “Fakat bununla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin.”

“Biliyorum,” dedi Esin başını sallayarak. “Bu beladan kurtulduğumuzda profesyonel destek alacağım. Belki bana birini önerirsin.”

“Elbette,” dedi Naz içtenlikle gülümserken. “Seve seve.”

•

Ekin elini tuttuğu Berk’in peşinden yürürken bir anda durdu. Berk geriye çekildiğini hissederek sersemledi, elini tutmaya devam ettiği Ekin’e dönüp baktı. “Bir sorun mu var?”

“Sence yok mu?” diye sordu Berk’i ve kendini işaret ederken. Berk uzunca bir süre düşündü ama Ekin’in neyi sorun ettiğini anlamadı. “Kucak Berk, kucak!” dedi Ekin en sonunda. “Ben bir gelinim. Balayı odamıza girerken beni kucağına alman gerekir.”

“Öyle mi?” diye şaşkın bir ifadeyle sordu Berk.

Ekin elini kendine çekip kollarını göğsünde birleştirdi. “Öyle,” dedi burnundan soluyarak. “Zaten hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı,” diye dargın bir sesle devam edince Berk’in içi sızladı.

“Biliyorum,” derken suratı asıktı. “Oysaki sen her zaman en güzeline layıksın.”

“Öyleyim,” diyerek onayladı Ekin. “Ve sen de öylesin. Bu yüzden hemen şimdi beni kucağına al ve odamıza gidelim.”

Berk kafası karışmış bir halde bakakalınca Ekin ofladı. “Apar topar bir düğün yapmamız senin suçun değildi. Sıradan bir gelinlikle nikâh masasına oturmam senin hatan sayılmaz. Unutulmaz bir balayı yaşayamayacak olmamız da pek seninle ilgili değil. Ama... Beni hemen şimdi kucağına almazsan bu yalnızca senin kabahatin olur ve bunu ömür boyu başına kakarım!”

Bir an daha beklemeden Ekin'i üzerindeki ağır gelinliğe rağmen hiç zorlamadan kucakladı, "Nasıl, böyle iyi mi?" diye sordu çarpıcı bir gülümsemeyle.

Ekin sevdiği adamın yakışıklı suratına bakakaldı bir süre. Ona bu kadar yakından bakmak, yıllar sonra yeniden onunla olmak, sadece onun olmak, bir mucizeydi sanki. "İyi," diye fısıldadı kollarını Berk'in boynuna dolarken. "Çok iyi." Berk koridor boyunca yürümeye başladığında Ekin gözlerini yüzüne dikmiş ona hayranlıkla bakıyordu.

"Hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı," diye tekrarladı. "Ama gerçeklerin içinde sen varken hayallerin bir önemi yok."

"O zaman izin ver, sana hayallerinin de ötesinde bir gerçeklik yaşatayım."

"Hım," diye flörtöz bir mırıltıyla karşılık verdi Ekin. "Nasıl bir gerçekmiş ki o?"

Kollarındaki Ekin'e fark ettirmeden zorlanarak da olsa kapıyı açtı, balayı suiti olarak tuttukları yeni odalarına girdiler. Ekin beyaz duvarlar arasında taşınıp gül yapraklarıyla süslenmiş geniş yatağa bırakıldığında gülümsüyordu. "Demek böyle," dedi başında bekleyen Berk'ten gözlerini alamazken.

"Cık," dedi Berk, ceketini çıkarırken. "Aslında şöyle..."

Ekin yatakta uzanmaya devam ederken hafifçe doğrulup dirseklerinden destek alarak bekledi. Kabarık gelinliği tüm yatağı kaplamıştı, Ekin bir an önce bu gelinlikten de kurtulmaları gerektiğini düşünürken Berk damatlığının bir parçası olan beyaz gömleğinin düğmelerini tek tek açmaya başladı. Ekin onu sabırsız ama kesinlikle tatminkâr bir gülümsemeyle izliyordu. Gelinliğini seçerken sırtı düğmeli modellerden birini seçmediği için şimdi kendiyle gurur duruyordu, böylelikle nihai sona çok daha hızlı kavuşacaklardı. Tabii, bu romantizm dolu bir hikâye olsaydı...

Çalan telefon Ekin'in kaşlarını çatmasına neden olurken Berk aldırış etmedi. Düğmelerini çözdüğü gömleği odanın bir köşesine attığında son yıllarda vaktinin büyük bir bölümünü spor salonlarında geçirdiği kanıtlanmış oldu. Ekin gözlerinin önündeki çıplak kaslı gövdeye bakmaya devam ettikçe ağzının sulandığını hissediyor, bir yandan da kimin aradığını merak ediyordu.

“Hadi şu gelinlikten kurtulalım.”

Ekin kimsenin bu anı mahvedemeyeceğini bilerek hevesle başını salladı, yerinden kalkıp gördüğü en yakışıklı damattan gelinliğinin fermuarını açmasını isteyecekti ki arama üçüncü kez tekrarladı. “Kurtulalım kurtulmasına da... Önce şu telefona baksak iyi olur. Belli ki önemli,” dedi yataktan Berk'in yardımıyla kalkmışken.

“Böyle bir günde bizi olsa olsa bir kişi rahatsız eder. Onun da kim olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Yağız,” dedi Ekin gözlerini devirerek. “Yine de baksam?”

Berk istemeye istemeye de olsa geri çekildi. Ekin onlar gelmeden önce odaya çıkarılan eşyalarının bulunduğu köşeye geçti ve küçük çantasında telefonunu buldu. Ekranda gördüğü isim hiç beklenmedikti. Çatık kaşlarla yatağın başında bekleyen Berk'e döndü. “Ardıç Bey arıyor.” Panikle aramayı cevaplandırdı. “Ardıç Bey?”

“Sonunda be kızım,” dedi Ardıç Kahraman. “Kaç kez aradım seni.”

“Kusura bakmayın, anca yetişebildim. Bir sorun mu var? Bugün paydos demiştik ama hemen gelmemiz gerekiyorsa...”

“Öyle bir sorun değil,” diyerek Ekin'in sözünü kesti Ardıç. “Başka bir şey var.”

“Dinliyorum.”

“Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.” Sıkıntıyla nefesini verdi. “Birlikte geçirdiğimiz bu kısacık zamanda seni gerçekten sevdim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ekin gülümseyerek. “Sizden bu sözleri duymak çok güzel.”

“Zarar görmeni hiç istemiyorum.”

Bir korku dalgası gezindi suratında. “Anlamadım?” diye sorduğunda alacağı cevabın onu daha büyük bir dalganın altında bırakacağını bilmiyordu.

“Şu defile,” dedi Ardiç, huzursuz olarak. “Zannettiğiniz kadar kolay olmayacak.”

“Elimizden geleni yapacağız.”

“Biliyorum, zaten bu nedenle seçildiniz.” Ekin’in kaşları çatılırken Ardiç teslim olmuş gibi solüğünü bıraktı. “Aylar önce Mert bana geldi ve Altınsoylar adına benden seni stajyer olarak işe almamı istedi. Yani anlayacağın, sizin günler sonra işleyeceğiniz suç biz aylar öncesinde planlamaya başlamıştık. En başından beri suç sizin işleyeceğiniz belliydi.”

“Ben...” dedi Ekin ama devamını getiremedi, hayal kırıklığıyla buğulanmış gözlerini Berk’e çevirdi. “Ben sanmıştım ki...” Berk hızlı adımlarla yanına geldi ve telefonu Ekin’in titreyen elinden alıp konuşmayı hoparlöre aldı. “Beni siz seçtiniz sanmıştım,” dedi Ekin ağlamaklı bir sesle. “Yeteneğime güvendiğiniz için işe alındığımı sanıyordum.”

“Tabii ki yeteneklisin,” dedi Ardiç hızlıca. “Hem de çok yeteneklisin. Elin hızlı, hayal gücün çok yüksek, herkesten daha çabuk öğreniyorsun. Senin gibi bir stajyere sahip olduğum için çok şanslıyım.”

“Ama beni Altınsoylar istedi diye işe aldınız.” Berk’in şaşkınlıkla büyüyen gözleri Ekin’e çevrildi, gözyaşları gücünü çalması diye ağlamayı reddeden o kadına baktı; gözleri yaşlarla doluydu şimdi. Çünkü başarı merdivenini tek başına tırmandığını sanmıştı. Babası onu terk ettikten sonra kendi ayakları üzerinde duran başarılı bir kadın olmak için çok çalışmıştı. Sevgilisi onu terk ettikten sonra kimseye ihtiyaç duymayan

güçlü bir kadın olmak için çok çalışmıştı. Ve sonunda ülkenin en saygın moda ikonlarından birinin yanında stajyer olarak işe başlamış, görmeyi hayal bile edemeyeceği yerlere gitmiş, tahmin dahi edemeyeceği insanlarla tanışmıştı. Günler sonra yapılacak defilede Ardıç Kahraman'ın tasarımları dışında bir tek onun tasarımı yer alacaktı. Ekin tüm bunları kendi yaptı sanıyordu. "Başardığımı sanmıştım," derken hissettiği hayal kırıklığının tarifi yoktu.

"Başardın," dedi Ardıç teselli edercesine. "Ben kolay kolay birinin yeteneğine güvenmem. Lakin sana güvendim. Olur da defileden sağ çıkarsan, seni yanıma almak istiyorum."

Berk'in sevdiği kadının gözyaşlarına içi giderken Ekin'in yoğun hislerine rağmen yakaladığı bir detay vardı. Duraksadı, akan gözyaşlarını usulca sildi. "Sağ çıkarsan derken?" diye sordu telefona bakarak.

"Zannettiğiniz kadar kolay olmayacak derken bahsettiğim buydu. Üzgünüm ama o defileden sağ çıkamayabilirsiniz."

46. EV: "HIÇ IŞIK YOK"

Nilperi'den,

Sonuna geldiğimiz bu yolculuk hikâyesini artık biz yazacaktık. İzmir'e geldiğimizde yolculuğumuzun sona erdiğini biliyorduk. Rotamız buraya kadardı. Aramıza biri daha katılsın diye gideceğimiz başka bir şehir kalmamıştı. Yolculuğun başında hayalini kurduğumuz bir sonun içinde olmasak da birlikteydik. *Yeniden.*

Defilenin başlamasına sadece yedi saat kalmıştı. Yedi saat sonra özgürdük. Ya da sonsuza kadar mahkûm.

"Kalan vaktimizi nasıl geçirmek istersiniz?" diye soran Özge'ydi. Üniversiteyi İzmir'de okurken yapmayı en sevdiği şey sahilde oturmak olduğu için şehre gelir gelmez arabaları otoparka çekip sahile inmiştik.

Yağız mırıltılı bir ses çıkararak düşünmeye başladı. "Sizinki yapmak istediğim ne kaldı?" diye sordu kendi kendine. "Bir arkadaş grubunun yapabileceği her şeyi yaptık," dedi minnet dolu bir gülümsemeyle.

"Lunaparka gittik," dedi Ekin. "Çarpışan arabalara bindik." Sırayla aklımıza ne geldiyse söyledik.

"Havuzda deve güreşi yaptık."

"Sarhoş olup dans ettik."

“Karaokeye gittik.”

“Sinemaya gittik. Hem de kostümlerle.”

“Eski okulumuzu ziyaret ettik.”

“Yeniden kaykay sürdük.”

“Paten kaydık.”

“Kız kaçırıp düğün bile yaptık.”

Gülüşmeler artınca, “Biz bu yolculukta çok eğlenmişiz yahu,” dedi Yağız.

“Ne sandın oğlum,” dedi Berk. “Bizim bir araya geldiğimizde eğlenmememiz mümkün mü?”

“Pek bir şey kalmamış görünüyor,” dedi Arden. “İsterseniz kalan saatleri ayrı ayrı geçirebiliriz.”

“Asla!” diye bağırdı Yağız. “Son ana dek beraberiz diye söz verdik.” Coşkulu bir karşılık beklercesine, “Vermedik mi arkadaşlar?” diye bağırarak devam etti.

“Ama sen benim tek başıma yapmak istediğim şeyler var diyorsan...” dedi Demir ve gözücuyla bana baktı, “ya da Nil’le. Gidebilirsiniz.”

Arden başını iki yana salladı. “Belki siz istiyorsunuzdur diye söylemiştim.”

“Kimse bunu istemiyor,” dedi Yağız, herkesin adına konuşarak. “Yapacak daha iyi bir şeyimiz de kalmadığına göre son yedi saati bu çimlerde oturarak geçiriyoruz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim gülerek. Kimse karşı çıkmadı çünkü bu, bir arkadaş grubunun yapabileceği en iyi şeydi belki de. Bir arada kalmak, hiç ayrılmayacakmış gibi yaşamak. Özgürlüğümüzün son yedi saatini, sahilde oturup sohbet ederek tamamladık. Kahkahalarımız hiç dinmedi. Bu yolculuğa neden başladığımızı, yolculuk boyunca neler yaptığımızı konuştuk da konuştuk. Ama iş, bundan sonra ne yapacağımıza gelince herkes suspus oldu.

“Yine çok tehlikeli bir işe kalkışıyoruz,” dedi Özge, ilk suçumuzu planlarken söylediği gibi. “Eğer yakalanırsak...”

“Hayatımız mahvolmaz,” diyerek sözünü kesti Arden. “Çünkü zaten mahvoldu.”

“Hiç umut yok değil mi?” diye sordum, olmadığını bile bile. Artık umut yoktu. Yolun sonu nereye çıkarsa çıksın karanlık olacaktı. Hiç ışık yoktu.

DEFİLE GECESİ

Kapı açıldığında bana uzatılan eli tuttum ve arabadan indim. Defilenin yapılacağı mekâna doğru diğer mankenlerle birlikte yürümeye başladım. Kızlar adımlarımı takip ediyor, yakın koruma görevini üstlenen Arden bize eşlik ediyordu. Berk mankenleri konakladıkları otelden alıp gösteri merkezine ulaştırmakla yükümlüydü. Ardıç Bey ona sadece bu görevi vermişti. Yağız kulisteki son hazırlıkları yapan ekip çalışanlarının arasında moda tasarımcısı rolüyle bulunuyordu.

Kızlar ve gerçek mankenlerle beraber güvenlik kontrolünden geçtik. Kulise alındığımızda Arden görevi gereği içeri giremedi, kapıda beklemeye başladı. Rüzgâr ve Demir’in nerede olduğunu bilmiyordum çünkü ne yazık ki bu defa gizli kulaklıklar takarak birbirimizle iletişim kuramayacaktık. İşimiz gerçekten çok zordu.

Kulise girdiğimizde Yağız’ı ekibin geri kalanın yaptığı gibi tasarım elbiselerle ilgilenirken bulduk. Boynuna bir fular takmış ve askıdaki elbiselere dair yorumlarda bulunuyordu. Kulak kabarttığımda yaptığı yorumların çok yerinde olduğunu anladım. Ardıç Kahraman’ı bu kısacık zamanda çok iyi gözlemlemiş ve taklide dökmüştü.

“Kızlarımızı makyaja alalım,” dedi Ardıç Bey’in evinde tanıştığımız baş tasarımcı Tuğba. Kuliste sadece beş makyaj masası vardı ama içeride on manken vardı. Önceliği gerçek mankenlere verdik, onlar alışık oldukları düzene ayak uydururken biz bir köşeye geçmiş bekliyorduk.

Yağız bizi hayatında ilk kez görüyormuş gibi davranırken o kadar gerçekçi oynuyordu ki bir an ben bile ona inandım. Kimse onda bir tuhaflık olduğunu sezmedi. Herkes duvardaki saate bakıp daha hızlı olmaları gerektiğini söyleyip duruyordu yalnızca. Defilenin başlamasına bir saatten daha az vaktimiz varken gerçek mankenlerin saç ve makyajı bitti, yerine bizi aldılar.

Işıklı aynanın karşısına geçip oturduğumda heyecanlanmıştım. Lisedeyken kızlarla yaptığımız pijama partilerinde birbirimize makyaj yapar eğlenirdik. Kendimi yine o gecelerden birindeymişim gibi hissettim. Farklı olan şey bu kez fırçayı tutan el Ekin'in değil de profesyonel bir makyaj artistinindi. "Burnun ne güzelmiş," deyince adam, nasıl bir akşamın içinde olduğumuzu unutmuş bir şekilde tebessüm ettim.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi bu fındık burnu biraz daha törpüleyelim," dedikten sonra çizgileri nasıl çektiğine iyi bakarsam günlük hayatımda da uygulayabileceğimi söyledi. Onu takip ettim ama o kadar gergindim ki işini bitirdiğinde tüm aşamaları unutmuştum.

Benimle çeşitli konulardan sohbet ederek makyajımı tamamladığında saçlarımı bir başkası yapmaya başladı. Kızlar da neredeyse benimle eş zamanda hazırlanmışlardı. Makyaj ve saç ekibi kulisten ayrıldı, hemen sonra içeri Ardiç Kahraman'ın evindeki provalar esnasında bize yardımcı olan o ekip girdi. Elbiseleri zarar vermeden giymemiz için bize yardım ettiklerinde bu kez içeride yabancı onca insanın olmasını hiç sorun etmemiş ve üzerimdekileri kolayca çıkarabilmişim. Yağız bu esnada bize arkasını dönmüş ve kimsenin dikkatini çekmemek için bir işle meşgulmüş gibi davranmıştı. Bu planın bir parçası değildi, tamamen kendi kibarlığıydı.

İnce askıları olan, belden oturtmalı elbiseyi giydiğim ilk provada aldıkları ölçüyü yakalayabildikleri için ekibi bir kez

daha takdir ettim. Hafif göğüs dekoltesi olan elbisenin bel kısmı dantel işlemleriyle süslenmişti, tenim siyah dantellerin arasında parlıyordu. Aslında bu elbiseyi dördüncü kez giyiyordum ama her seferinde en başından beri benim için tasarlanmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kızlar da en az benim kadar giydikleri elbiselerden memnun görünüyorlardı. Keşke bu sadece bir defile olsaydı da podyumda mutlulukla yürüyebilseydik.

Kulisin içinde mankenlerin yanı sıra görevliler de olduğu için mi yoksa vakit neredeyse geldiğinden midir bilmem, artık nefes alamadığımı hissetmeye başlamıştım. Dikkat dağıtmamak için kızlarla kendi aramızda bile sohbet edemiyorduk. Kapı açılıp kapandıkça Arden'i kulisin dışında beklerken görmek içime su serpse de aklım Rüzgâr ve Demir'deydi. Bir sorun çıkmış mıydı, kendi rollerine başlarına bir iş gelmeden girebilmişler miydi?

"Son on dakika!" diye duyurulduğunda kapı açıldı ve bu kez içeriye ellerinde kilitli evrak çantaları olan üç takım elbise-li adam girdi. Ardıç Kahraman'ın ekibinden değildi bu gelenler; işbirliği yaptığı mücevher markası için çalışıyorlardı.

Arden de güvenlik ekibinin ardından kulise girdi ve etrafına bakınmaya başladı. Aradığı ben olmalıydım ki beni görünce durdu. Hayır, kilitlenip kaldı. Beğeniyle parlayan gözleri, benim dumanlı bir göz makyajıyla öne çıkarılan gözlerime değdiğinde gülümsüyordum. Bir an herkes kayboldu, kuliste yalnızca ikimiz kaldık. Ela gözleri beni baştan aşağı süzmeye devam ederken nasıl bir belanın içinde olduğumuzu ikimiz de unutmuştuk sanki.

"Tatlım," diyerek yanıma gelen Yağız, göz temasımızı kesti. İrkilerek ona baktığımda, "Rujunu mu tazelesek senin?" diye sordu dişlerinin arasından. Anladım ki birilerini işkillendirecek kadar uzun bir göz temasıydı bizimki.

“Olur,” dedim kekeleyerek. Tekrar Arden’in olduğu yere baktığımda onu göremedim. Yağız yanında getirdiğı rujla dudaklarımı renklendirirken gözlerim etrafı taradı ve Arden’i diğer üç takım elbiseli adamla konuşurken buldum.

“Son beş!” diye duyurulduğunda mankenler ip gibi sıraya dizildiler. Kulisin ortasına konumlandırılmış şekilde duran masanın üzerindeki şifreli çantalar açılınca içlerinde bulunan değerli mücevherler tüm ihtişamıyla parladı.

Adamlardan biri çantadan çıkardığı tasarım yüzüğü benim parmağıma takmak üzereyken Arden bir anda yanımda belirdi. “O benim,” dedi sertçe, adam çatık kaşlarla ona baktığında, “mankenim,” diye ekledi. “Ona dokunamazsın.”

Arden’in oldukça kararlı olduğunu anlayınca inatlaşmadı adam ve yüzüğü Arden’e verip ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Diğerleri de bunu görmüş olmalıydı ki geri çekildiler. Arden, Yağız ve Ardiç Kahraman’ın baş tasarımcısı Tuğba, planlandığı şekilde değerli mücevherlerden oluşan koleksiyon parçalarını mankenlere takmaya başladılar.

Elimi Arden’e uzattığımda duygularını suratına yansıtmamak için özel bir çaba sarf ederek bana yaklaştı. Nazikçe avucumu kendi avucunun üzerine koydu ve diğer elinde tuttuğu pırlanta yüzüğü parmağıma taktı. Elimini hemen bırakmadı ve parmağının ucuyla elmas taşlarından oluşan melek kanadını okşarken bana baktı. Ne demek istediğini anlamıştım. *Melek değil*, diyordu. *Bir peri kanadı gibi. Senin kanatlarından biri gibi.*

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayarak elimi kendime çektiğimde silkelenerek kendine geldi. Çantadan setin devamını aldı, yine ucunda tek bir melek kanadının olduğu kolyeyi boynuma takmak için arkama geçti. Yağız ve diğerleri mankenleri mücevhere boğmak üzereyken biz kolye kısmına ancak geçebilmiştik.

Arden saç spreyi sıkılarak kontrol altına alınmış kıvrıkcık saçlarımı eliyle şöyle bir kenara itmeyi denedi. Ama başara-

madı, saçlarım gerçekten ne yapılırsa yapılsın baş edilemezdi. Ona yardımcı olmak için saçlarımı tutup havaya kaldırdım. Kolye boynumdaki yerini alırken Arden'le birbirimize çok yaklaşmıştık. Bana birkaç santim daha yaklaşması dokunması anlamına gelirdi ki o noktaya geldikten sonra kolay kolay birbirimizden ayrılmayacağımızı ikimiz de biliyorduk.

“Sana bir peri olduğunu söylemiştim,” diye fısıldadı kulağıma doğru. Nefesi saçlarımın arasından süzülerek tenime çarptı, koca dünyada yine bir tek biz kaldık. Fonda çalan müzik bir anda hızlanınca ben de hızla anın içine döndüm. Her şeyi mahvedeceğimizden korkarak saçlarımı bıraktım, bukleler Arden'in ellerine döküldü. Kaçtığımı anlayan Arden, kısık sesle gülerek benden uzaklaştı. Sınırlarımı böyle bir anda bu kadar insanın içinde zorlamasının bedelini elbette ödeyecekti. Tabii önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

Değerli mücevherler ve özel tasarım elbiselerle süslenmiş mankenler sahne sırasına girdiğinde kalbim ağzımdaydı. Nedeni az sonra ilk kez sahneye çıkacak olmamız mıydı, Arden'in üzerimdeki etkisinin geçmeyişi miydi yoksa gecenin sonu mu, bilmiyordum.

İlk sırada gerçek bir manken vardı, podyumda yürüyüp kulise dönmesi üç dakikaya yakın sürmüştü çünkü o sahnedeysen üzerinde taşıdığı elbise ve mücevherlerin hikâyesi anlatılmıştı. Kulisteki dev ekrandan sahnede olup biten her şeyi anbean izleyebiliyorduk.

İkinci sırada ben vardım, kalbim gümbür gümbür atarken kulisten ayrıldım. Arden'in eşlik etmesiyle dar koridor boyunca yürümeye başladım. “Bizi çok zor bir durumda bıraktın,” dedim sahneye çıkmama ramak kala.

“Evet,” diyerek onayladı beni. “Sana o kadar yakinken dokunamamak beni gerçekten zorladı.”

“Arden!” diye kızdım. Bir yandan da içinde bulunduğumuz duruma rağmen bana karşı böyle tutkulu olması hoşuma gitmişti.

“İlk Aşk ve Kara Sevda!” diyerek beni çağırdıklarında sadece üç kez prova edebildiğim yürüyüşü başlattım. Ellerim yerlere kadar uzanan siyah elbisemin eteklerine çarpınca baş tasarımcının sözlerini getirdim aklıma ve hemen elbiseme dokunmayı kestim. Ben yürürken sunucu üzerimdeki *Kara Sevda* isimli elbisenin ve boynumdaki *İlk Aşk* adlı kolyenin öyküsünü anlatıyordu.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm varken tek bir noktaya bakarak ilerlemeye devam ettim. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu, herkes pürdikkat bana bakıyordu. Hayır, bana değil, üzerimdeki elbise ve mücevherlere. Attığım her yeni adım hissettiğim gerginliğin azalmasına neden olur sanıyordum ama daha da gerildim. Ve bir an, çok kısa bir an, görüş açıma tanıdık bir yüz girdi. Hata yaptım, başımı çevirmemiş de olsam, o yöne doğru baktım.

Oydu.

Babam davetliler arasında oturmuş beni seyrediyordu. Hayır, yıllardır beni nefretle karışık bir sevgiyle büyüten babam değil. *Öz babam*.

Onu burada görmeyi hiç ama hiç beklemediğimden şaşırdım ve bu neredeyse bir hata daha yapmama neden oluyordu. Neyse ki sonuna kadar yürüyebildim, sahnenin önünde durup öğrendiğim şekilde saçlarımı savurarak arkamı döndüm, aynı yolu tekrar yürüdüm. Bir an önce kulise dönmek istiyordum. Babamın suratındaki gülümseme tüylerimi ürpertecek şekilde korkutmuştu beni.

Bir alkış tufanı koptuğunda işimin bittiğini anlayarak kulise dönmek üzere perde arkasına geçtim. Arden suratımı görür görmez bir şey olduğunu anladı ve koluma girdi. Birlikte dar yolu tekrar yürüdüğümüz esnada, “Babam burada,” dedim fısıldayarak.

“Biliyorum,” dedi başını sallayarak. “Demir çağırmış.”

“Ne?” dedim adeta çılgılık atarak. Neyse ki yalnızdık.

“Babanı görürsen mutlu olursun diye düşünmüş, biz Adana’dan ayrılmadan hemen önce davet etmiş.”

“Arden,” dedim gergin bir şekilde. Adım atmayı keserek ürkek bakışlarımı ona çevirdim. “Ben diğerinden bahsediyorum. Gerçek babamdan.”

“Siktir,” dedi nihayet beklediğim tepkiyi vererek. “Bu pek iyi olmadı,” dedikten sonra kısa bir süre duraksadı. “Tamam, sorun yok. Sorun yok. Her şey planladığımız gibi,” diyerek adımlarına devam etti.

“Ben sadece onu gördüm. Ya diğeri de gelir ve kavga çıkarsa? Ya bize engel olurlarsa?”

“Endişelenme. Ben halledeceğim.”

“Nasıl?”

Arden beni cevapsız bırakırken kulisin önüne gelmiştik, benden sonraki manken anons ediliyordu. Kulise ilk ben girdim, Ekin’i yerde baygın bir şekilde yatarken gördüğümdeyse, “Ekin!” diye bağırarak yanına koştum. “Ne oldu? Neyi var?”

“Bayıldı,” dedi Esin, ağlamaklı bir yüz ifadesiyle.

“Ambulans çağırdınız mı?” diye sordu Arden.

“Yolda,” dedi Yağız.

“Bu yüzden artık gitmelisin,” diyerek Özge’ye döndü baş tasarımcı Tuğba. “Gösteri devam ediyor, hadi.”

“Kafayı mı yediniz siz?” diye bağırdı Özge. “Arkadaşımın halini görmüyor musunuz?”

“Arkadaşın için ambulans çağrıldı. Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Lütfen uzatma ve sahneye çık.”

“Hayır,” diye reddetti.

Baş tasarımcı Tuğba yüzü kızaracak kadar sinirlendi. Alnındaki damarlar belirginleşmeye başlamıştı. “Eğer şimdi o sahneye çıkmazsan gerçekten kafayı yerim ve bu senin için hiç iyi olmaz.” Kulisteki ekip ve takım elbiseli adamlar böyle bir şeyi beklemiyor olmalıydı ki şaşır kaldılar.

“Tuğba Hanım haklı,” diye araya girdi Naz. “Biz buradayız, endişelenme.”

Özge gönlü hiç rahat değilse de kulisten çıktı. Ona podyuma kadar eşlik eden bir yabancıydı. Onlar gittikten sonra yerde baygın bir şekilde yatmaya devam eden Ekin’in ayaklarını kaldırdık ve etrafından çekildik. Ambulans gelene kadar onu kendi çabalarımızla ayıltmaya çalışıyorduk ama nafileydi. Gerçek mankenler de en az bizler kadar endişeliyken içlerinden biri, “O da günlerdir aç geziyor değil mi?” diye sordu. Bu defileye hazırlanırken uyguladığı diyetten Antalya’daki provalarda bahsetmişti. Başımı sallayarak yalan söyledim, az sonra onun da bayılıp kalmasından korkuyordum.

“Nerede kaldı bu ambulans?” diye soran Esin hem çok üzgün hem de çok öfkeli görünüyordu. Ama Özge dönene kadar yani bir üç dakika daha ambulans gelmedi.

Kulise dönen her manken mücevherlerini çıkarıp özel çantalara geri koyuyordu. Ekin’in telaşına düşünce mücevherleri çıkarmayı unutmuştum, kulağında kulaklık olan adamın uyarısıyla Arden yanıma geldi ama bu kez görev bilincinden ayrılmadan mücevherleri çıkarmamda yardım etti. Dikkatle kolyeyi ve yüzüğü aldı, yan yana duran üç çantadan birine koydu.

Özge’den sonra sıra Naz’ındı ve ona da eşlik eden yabancı biriydi. Arden tanıştıkları ilk günden beri ilk kez Naz’ı başkasına emanet ediyordu. Kapıdan çıkmak üzere olan Naz’la göz göze geldikleri an, aralarındaki bağın gerçekten özel olduğunun işaretlerinden yalnızca biriydi.

Naz ve ona eşlik edecek yakın korumanın kulisten çıkmasıyla sağlık görevlilerin kulise girmeleri bir oldu. “Açılın!” dedi içlerinden biri ve Ekin’in yanına oturdu. “Boşaltın burayı, boşaltın lütfen!”

Ekibin büyük bir çoğunluğu dışarı çıkarken gerçek mankenleri de yanlarına almıştı. İçeride bizim dışımızda ekipten iki kadın, üç takım elbiseli adam kalmıştı.

“Ne kadar oldu bayılalı?” diye sordu Ekin’in nabzını kontrol ederken.

“Neredeyse on dakika,” dedi Yağız.

“Kardeşim iyi mi?” diye sordu Esin buğulu gözlerle.

Ekin’in tansiyonunu ölçmekte olan sağlık görevlisi başını kaldırıp Esin’e baktı, “İyi olacak,” diye gülümseyerek söz verdi. Tekrar işine döndüğünde daha hızlıydı.

Naz geri döndüğünde sıradaki manken anons ediliyordu. Hızlı adımlarla içeri girdi ve yürüyüş sırasında aklı Ekin’de kalmış gibi büyük bir endişeyle, “Ekin nasıl oldu?” diye soruyordu ki bir anda dengesini kaybetti, düşecek gibi oldu. Onu takım elbiseli adamlardan biri son anda tutarken diğeri, “İyi misiniz?” diye soruyordu.

“Açlıktan başım döndü galiba,” dedi Naz, destekleri için teşekkür ederek bir köşeye çekildi. Arden yanına gidip iyilik halini kontrol etti.

“Uyandı!” diye neşeyle bağırınca Esin, tüm dikkatler kırıpkıklarını kırıştıran Ekin’e çevrildi. Dayanamadık, yine başında toplandık.

“İyi misin?”

“Bizi duyuyor musun?”

“Hastaneye gitmek ister misin?”

“Lütfen!” diye bağırdı sağlık görevlisi. “Geri çekilin.”

“Esin!” diye bağırdı baş tasarımcı. “Sıra sende, hazır ol.”

“Ama kardeşim...”

“Uyanmış işte. Hadi!”

Esin oflayarak ayağa kalktı. Aynadan kendine şöyle bir baktıktan sonra boynundaki kolyeyi düzeltti. “Hazırım,” dedikten sonra kulisten çıktı. O sırada Ekin kendisine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Bitti mi defile?” diye korku içinde sordu. “Sıram geçti mi?”

“Hayır, sen sonuncusun,” dedi Özge. “Üç kişi kaldı.”

Ekin rahatlamış gibi nefes aldı. Ama tansiyon aletini çantasına geri koyan sağlık görevlisi, “Yalnız bu halde sahneye çıkamazsınız,” deyince Ekin’in suratı asıldı. “Tansiyonunuz çok düşmüş.”

“Zorunda,” dedi Tuğba. “O sahneye çıkacak.”

“Hanımefendi,” dedi ılımlı bir sesle. “Bu değerlerle ayağa bile kalkamaz. Düşüp bayılır.”

Tuğba başını şiddetle iki yana salladı. “Aylardır bu defileye hazırlanıyoruz. Mahvolmasına izin veremem.” Tek bakışla sağlık görevlilerinin dışarı çıkarılmasını sağladı. Ardından Ekin için ayran istetti. “Bol tuzlu bir ayranla kendine gelirsin.”

“Kadın gerçekten kafayı yemiş,” dedi Özge, sesinin ayarını kontrol etme gereği bile duymamıştı. Baş tasarımcı onu duydu ama aldırış etmedi.

Restoran çalışanı olduğu üzerindeki önlükten belli olan biri içeri girdiğinde, “Ayran kimeydi?” diye sordu elindeki bardağı havaya kaldırırken.

“Benim,” dedi Ekin, oturduğu yerden. Sağlık ekibi çıktıktan sonra Arden ve Yağız onu bir sandalyeye oturtmuştu.

Kapıdaki yerini alan Arden’e baktığımda keskin gözlerini takım elbiseli adamlara dikmiş olduğunu gördüm. Özellikle parmağıma yüzüğü takmak isteyene... Ekin tiz bir çığlık atınca tüm dikkatler yeniden onun üzerinde toplandı, görevli getirdiği ayranı Ekin’in elbisesine dökmüştü. Baş tasarımcı durumu fark ettiğinde bir tur da o çığlık attı. “Aptal!” diye bağırdı sonra. “Mahvettin her şeyi! Beceriksiz! Bu elbise daha sahneye çıkmamıştı bile! Ahmak seni.”

“Bu elbiseyi ben yapmıştım,” dedi Ekin neredeyse ağlamak üzereyken.

Arden özür dileyen mahcup adamı kulisten dışarı çıkarırken Tuğba ona bağırp çağırmaya devam ediyordu. “Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu kendi çalışanlarından birine dönerek.

“Yedi dakika.”

“Soyun,” diyerek Ekin’e döndü. “Lekeyi temizleyeceğiz, sonra yeniden giyineceksin.”

Hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürmüş olan Ekin, “Yedi dakika çok kısa,” dedi. “Yetişmez.”

“Soyun dedim!”

Ekin korkuyla yerinden sıçradı. Hızlıca başını salladı ve ayağa kalktı. Onu pürdikkat izleyen takım elbiseli adamları fark ettiğinde “Ne bakıyorsunuz?” diye sordu. “Dönsenize arkanızı!”

“Ne?” dedi adamdan biri.

“Ekin hadi, vaktimiz yok.”

“Erkekler arkasını dönsün.”

“Olmaz,” diyordu ki adam, ateş püsküren baş tasarımcı, “Dönün lan arkanızı!” diye bağırınca ışın rengi değişti.

Kulisteki tüm erkekler –buna takım elbiseli o üç adam da dahildi– yüzleri duvara dönük olacak şekilde Ekin’e arkalarını döndüler. Ekin’in elbisesi hızlıca çıkarıldı. Baş tasarımcı Tuğba lekeyi temizlemeye çalışırken dakikaları sayıyorduk. Neyse ki son anda da olsa Ekin’i yetiştirebildiler. Ekin anons edildiğinde hep birlikte baş tasarımcının insanüstü çabasını alkışladık.

Ekin mutlulukla gülümserken kulisten çıktı, eşlikçisi Arden’di. Hepimiz büyük bir heyecanla dev ekrandan Ekin’i izlerken onu hayaline kavuşmuş bir halde gördüğümüz için mutluyduk. Fakat her şeyde olduğu gibi bunda da mutluluğumuz uzun sürmedi. Podyumda salına salına yürüyen Ekin, sahneden inmek üzereyken elinde silah olan kar maskeli bir adam tarafından alıkonuldu. Bizler sahnedeysen çıt çıkarmayan davetliler, silahı görünce çığlık kıyamet bağırmaya başladılar.

Onlardan biri de Esin’di, kardeşinin kafasına silah dayatıldığını görünce çığlığı bastı ve koşmaya başladı. Tuğba arkasından durmasını söylese de çoktan gitmişti bile. Kulistekiler deh-

şete kapılmış gibi dev ekranda olanları izlerken ben de Esin'in peşinden koştum. Dar koridoru bu kez tek başıma yürüdüm, insanların korku dolu çığlıkları fondaki hareketli müziği bastırarak kadar güçlüydü.

Bu gece bir kez daha sahneye çıktığımda davetlilerin yerinde olmadığını ve sadece mankenlerin yürümesi gereken podiumda iki kar maskeli adamın olduğunu görmüştüm. İçlerinden biri havaya ateş ettiğinde en az davetliler kadar güçlü bir çığlık attım. Ama bu kez yere çöküp tir tir titreyerek ağlamayacaktım çünkü silahı tutan eli tanıyordum. Davetliler çığlık çığlığa oradan oraya koşarken içlerindeki Mert oyunun başladığını anlamış, gülümsüyordu. Altınsoylar için işlediğimiz suçu keyifle izliyordu.

Ta ki beni rehin almış olan Arden'in, "Bahri Altınsoy'un selamı var!" diye bağırarak oyun içinde oyun kurduğumuzu açık etmesine kadar... Mert dehşete kapılırken Arden havaya bir el daha ateş etti, ardından elimi tuttu ve hep birlikte koşmaya başladık.

Elli altı saniye. Mekânın arkasına park ettiğimiz kiralık arabalara binmeden önce sadece elli altı saniyemiz vardı. Bir fazlası kabul edilemezdi, bir eksiğini biz başaramazdık.

Arden'le birlikte zifiri karanlıkta koşup arabaya bindiğimizde soluk soluğa kalacağımızı biliyorduk ama baş başa olacağımızı düşünmemiştik. Arden şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdı hemen, ben de yanına oturup kemerimi taktım. Camı indirerek karanlığın içinden gelen tanıdık bir yüz görmeyi bekledim. Elli yedinci saniyede artık sadece gökyüzü değil, tüm geleceğimiz kararmış görünüyordu.

"Bir şey oldu," dedim hissettiğim adrenalin yerini korkuya bırakırken. "Kesin bir şey oldu. Yoksa gelirlerdi. Bir şey oldu Arden."

"Gelecekler," dedi aksini kabul etmez bir sesle. Demir'i aradı gözlerim. Esin benden bile daha önce çıkmıştı kulisten

ama görünmüyordu ortalıklarda. Naz'dan en ufak bir iz bile yoktu.

“Çok geciktiler,” dedim, bunun o da farkındayken. Elli altı saniye demiştik. Seksen dört saniye çoktu. Yüz on üç saniye çok riskliydi.

Başımı camdan dışarı çevirdiğimde eli silahlı bir adamın bize doğru koştuğunu gördüm. “Arden!” diye bağırdım. “Biri geliyor!”

Arden bir silahlı adama baktı, bir de bana. Onun Altınsoyların adamlarından biri olduğunu anlamıştı. Ne kadar ciddi olduklarını da... Kalsak ölecektik, gitsek zaten ölürdük. Bir seçim yapmamız gerekiyordu. Arden'in bir *seçim* yapması gerekiyordu.

Olduğumuz yere doğru ateş edince adam, bir karar verdi Arden. Frendeki ayağını çekmek üzereydi ki arabanın kapıları açıldı. Beklediğimiz üç kalp arabanın arka koltuklarındaki yerini aldığı anda kapılar daha kapanmadan Arden gaza bastı. Silah sesleri arttı, biz ilerledikçe azalarak yok oldu.

“Kurtulduk mu?” diye sorarken yan aynadan peşimizde biri var mı diye kontrol ediyordum.

“Şimdilik,” diye cevap veren Arden'in sesine küçük bir hıçkırık sesi karıştı.

Arden dikiz aynasından aniden hıçkırıklara boğulan Naz'a bakınca ben de endişelenerek arkamı döndüm ve onu gördüm. Naz'ı bu kadar ağlatan şeyin ne olduğunu gördüm. Kanlar içindeki *ona* baktım.

“Demir,” dedim canımdan can giderken.

47. EV:
"BİR VARMIŞIM BİR YOKMUŞUM"

DEFİLE GEÇESİNDEN YEDİ GÜN ÖNCE,

"Var mısınız bu hikâyenin sonunu hep birlikte yazmaya?"

"Varız ulan, varız!" dedi Yağız. İçlerinde yine bir tek onun yüzü gülüyordu. Her biri oldukça gergindi, kalkışmak üzere oldukları işin ne derece tehlikeli olduğunun farkındaydılar. Aslında Yağız da bunun farkındaydı, arkadaşlarına kendine güvendiğinden bile daha çok güveniyordu sadece.

"Vazgeçmek isteyen varsa, hâlâ geç değil," dedi Arden.

"Hayır," dedi Nilperi. "Sonuna kadar birlikteyiz."

"Birlikteyiz," diye tekrarladı Demir. Her biri farklı cümlelerle onayladılar. Artık kimsenin en ufak bir tereddüdü ya da şüphesi kalmamıştı. Bu işi yapacaklardı, yolun sonu ne kadar karanlık olsa da...

"O halde başlayalım," dedi Rüzgâr.

"Biz bir süredir Rüzgâr'la farklı bir plan üzerine çalışıyorduk," diyerek anlatmaya başladı Arden. "Bildığınız üzere Altınsoyların bizden istediği şey, mücevherleri çalıp onlara vermemiz. Biz diyoruz ki planladıkları gibi mücevherleri çalalım ama onlara vermeyelim."

“Oldu,” dedi Demir alay edercesine. “Bellek çaldık diye belamızı siktiler. Mücevherleri de çalarsak yatırıp bir de bizi–” Rüzgâr’ın sert bir şekilde öksürmesiyle Demir duraksadı. “Pardon,” dedi kızları fark edince.

“Hiçbir şey yapamayacaklar.”

Rüzgâr’ın sözünü, “Çünkü ülkeyi terk edeceğiz,” diye devam ettiren Arden, arkadaşlarının yüzlerine teker teker baktı, tepkilerini görmek istedi.

Her biri oldukça şaşkın görünürken “Kaçıyoruz yani?” diyen Berk’ti.

“Hayatta kalmamızın tek yolu bu.”

Demir hafifçe omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bana uyar. Zaten hayatım leş.”

Arden beklentiyle diğer arkadaşlarına baktı. Özge her anında yanında olan kocasına döndü. “Bana da uyar,” dedi herkesten çok ona güvenerek.

“Diyelim ki hepimiz kabul ettik... O mücevherlerle ülke dışına nasıl çıkacağız?”

Esin’in tedirginlikle sorduğu soruyu kardeşi cevapladı. “Kaçak yollarla.” Arden başını sallayarak onayladı.

“Bu çok tehlikeli olmaz mı?”

Rüzgâr sıkıntıyla nefesini verdi. “Bir konuda anlaşalım, gitsek de kalsak da ışıklı bir yol değil bizimki.”

“Yani ya hep birlikte hapse gireriz...” diyordu ki Naz, “Ya da ölürüz,” diye tamamladı Nilperi onun sözünü.

Ürperdiklerini hissettiler. En başından beri Altınsoylar için suç işlemenin onları hapse ya da mezara sokacağını düşünmüşlerdi ama bunu ilk kez dile getiriyorlardı. Yağz hayallerini çalanlar yüzünden hayatını kaybetmek istemiyordu. Berk sertçe yutkunup yıllar sonra yeniden kavuştuğu sevgilisine baktı, ona henüz doyamamıştı, do-

yamazdı çünkü. Rüzgâr yanındaki kadını canı pahasına koruyacaktı ama onun için ölmek değil yaşamak istiyordu, onu yaşatmak istiyordu. Arden beş yıl değil, dokuz yıl değil, tam on altı yıl sonra Nilperi'sine kavuşmuşken bu sonu kabullenemiyordu.

“Ama kaçır ve yakalanmazsak kendimize yeni bir hayat kurabiliriz,” diyen Demir uzun zaman sonra ilk kez umutlanmıştı.

“İhtimaller,” dedi Berk. “Her iki yolun da sonunun aydınlığa çıkması, ihtimaller üzerine kurulu.”

“İşte bu yüzden hangi ihtimali gerçekleştireceğimize karar vermeliyiz,” dedi Arden. “Ben kaçıp gitmekten yanayım.”

“Ha, bu arada,” diyerek araya girdi Rüzgâr. “Kalıp bu işten sağ salim kurtulsak bile Altınsoylar yine de peşimizi bırakmayabilir. Zayıf karnımızı biliyorlar.” Bakışları yanında oturan karısına döndü. “Zaaflarımızı biliyorlar.”

“Kaçalım anasını satayım,” dedi Yağız. “Defolup gidelim buralardan.”

Düşünmek için zaman harcamalarına gerek yoktu. Özgürlük ihtimali için ölümü bile göze almışlarken bu ihtimali yok sayamazlardı. “Nasıl yapacağız peki?” diye sordu Nilperi.

“Son ana kadar onların dediklerini yaparak,” diye cevapladı Arden. “Antalya’ya gittiğimizde defile için birkaç kez prova yapmanız gerekecek. Mert ilk provada mücevherlerin üzerinizde olacağını söyledi. İçimizden biri orada olup mücevherlerin fotoğraflarını çekecek.”

“Kim?” diye sordu Esin.

“Yağız.”

“Ben mi?” diye şaşırdı Yağız. Bunu o kadar beklemiyordu ki sevinememişti bile. Kaşlarını kaldırmış, Arden’e şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Evet, sen,” dedi Rüzgâr.

“Böyle mühim bir görevi Yağız’a mı vereceğiz gerçekten?” diye sordu Demir. “Bu baş belasına.”

“Yağız’ın tam bir baş belası olduğu doğru. Ama oyunculuğunu göz ardı edemeyiz.”

“Bir karakteri mi canlandırmam gerekecek?” diye haşarı bir bakışla sordu.

“Evet, Ardiç Kahraman’ın tasarımcılarından biri olacaksın. Prova esnasında yanlarında durup sana vereceğimiz özel gözlükle mücevherleri fotoğraflaman gerek.”

Yağız’ın ağzı kulaklarındayken kafası bir şeye takılmış gibi bir anda durdu, tek kaşını kaldırıp, “Başrol olmazsam kabul etmem ama,” diye nazlanmaya başladı.

“Ulan zaten planın en önemli parçasını sana verdiler. Daha ne istiyorsun?” diye sordu Berk. “Doyumsuz.”

“Sensin doyum-suz.”

“Oğlum bak sana buradan bir uçarım.”

“Uç lan. Uçsana!”

Berk oturduğu yerden kalkmak üzereydi ki Ekin onu yakasından tutup geri çekti. “Otur şuraya.” Berk anında durulup tekrar yerine oturdu.

Rüzgâr gözlerini devirerek planı anlatmaya devam etti. “Fotoğrafları Altınsoylara ulaştıracamız. Onlar mücevherlerin sahtesini yaptıracak ve defile gününden önce bize teslim edecekler.”

“Sonra?”

“Arden mankenlerin yani sizin güvenliğinizden sorumlu olacak. Kulisin kapısında duracak hep.”

“Güzel,” dedi Naz.

“Yağız kuliste sizinle olacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa ilk o koşacak.”

“Bana güvenebilirsiniz kızlar,” dedi Yağız özgüvenli bir gülümsemeyle.

“Berk mankenleri otelden alıp gösteri merkezine ulaştırmakla görevli olacak. Demir ise garson.”

“Ben niye garsonum ya?” diye parladı Demir. “Niye koruma ben olmuyorum? Olmaz arkadaş, kabul etmiyorum. Yıllarca boşuna mı o kadar insanı dövdüm ben? Biri koruma olacaksa o ben olmalıyım.”

“Beni de şoför yapmışsınız. Ekin’in yanında olmak istiyorum ben.”

“Olacaksın,” dedi Arden. “Kesmeyin de dinleyin bi’.”

Demir ofladı. “Tamam, devam et.”

“Defilenin yapılacağı mekâna girmek için güvenlikten geçmemiz gerekecek. Mankeninden korumasına herkes o güvenlikten geçmek zorunda. Bizler bu yüzden sahte mücevherlerle içeri giremeyiz. Ama Berk girebilir.”

“Nasıl?”

“Sağlık görevlisi olarak. Ekin sahneye çıkmadan önce bayılma numarası yapacak. Yağız hemen ambulansı aramış gibi yapıp Berk’e haber verecek. Berk zaten sahte ambulans ekibiyle dışarıda bekliyor olacak. İçeri girmek istediğinde güvenlikten geçmesi gerektiği söylenirse Demir duruma el atacak.”

“Dövecek miyim yani?” diye sorarken yumruk yaptığı eliyle diğer elinin içine vurup keyifle gülümsemişti.

“Hayır tabii ki,” dedi Arden sinirlenerek. “Tehdit edecksin sadece.”

“Kızlar giyindikten sonra mücevherler kulise getirilecek. Ve yüksek ihtimalle mücevherlerin başında korumalar olacak,” dedi Rüzgâr. “Genellikle bu gibi defilelerde özel bir güvenlik şirketiyle çalışırlar. Korumalar bir an olsun

mücevherlerin başından ayrılmaz. Ben de o korumalardan birinin yerini alacağım.”

“Berk içeri girip Ekin’le ilgilenirken sağlık çantasının içindeki sahte mücevher çantasını almanız gerekir. Korumaların gözleri üzerinizde olacağı için birinizin tüm dikatleri üzerine çekmesi lazım.”

“Ben yaparım,” dedi Naz. “Düşmüş gibi yaparsam beni tutmak zorunda kalırlar.”

“Eşek değillerse,” dedi Demir.

“Bu size çok kısa bir zaman kazandırır. Naz’ın düşmesiyle çantayı çıkarıp bir kenara atmanız bir olmalı.”

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Esin. “Elim hızlıdır.”

Arden güvenle başını salladı. “Demir, tansiyonu düştüğü için Ekin’e ayran getirecek. Ve ayran Ekin’in üzerine dökülecek.”

“Ne?” diye bağırdı Ekin. “Ama o zaman elbisem mahvolur!”

“Amaç bu zaten. Elbisen mahvolmalı ki bir kaos çıksın.”

“Doğru,” dedi Ekin. “Bu gerçek bir kaos.”

“Orada bulunan kimse aslında kim olduğumuzu ve ne planladığımızı bilmeyecek.”

“Biri hariç,” dedi Rüzgâr. “Ardıç’ın ekibinden biri Altınsoylar için suç işlediğimizi zannederken bize yardım edecek.”

“Suç ortağımız olacak yani,” dedi Yağız sırtarak.

“Aynen öyle.” Tekrar Ekin’e döndü. “Lekeyi temizlemek için elbiseni isteyecek senden. İşte planın püf noktası. Elbiseni çıkarmadan önce erkeklerden sana bakmamalarını istemelisin.”

Berk bir anda, “E bi’ zahmet,” diye yükselince, Ekin gözlerini devirdi.

“Korumalarla birlikte biz de arkamızı dönmek zorunda kalacağız. Mekânda yüksek ses müzik çalacağı için kuliste-ki ufak tefek seslerin duyulması mümkün olmayacak. Siz yine de olabildiğince hızlı ve sessiz hareket edin. Biz arkamızı dönünce çantalardan birini sahte olanla değiştirin.”

“Sahneye en son Ekin çıkacak ve rehin alınacak. Ekin’in rehin alındığını gördüğünüzde sahneye fırlamalısınız ki sonra kaçmanız daha kolay olsun. Ellerimizde silahlar olacak.”

“Silah mı?” diye korkarak sordu Nilperi.

“Bir soygun gibi görünmeli.”

“Ve orada herkese bize mücevherleri çaldıranın Bahri Altınsoy olduğunu söylemeliyiz ki polisin zaten peşinde olduğu Bahri Altınsoy’u şüpheli listesine ekletelim.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra kaçacağız. Kiraladığımız arabalar mekânın arkasında bizi bekliyor olacak. Elli altı saniye içinde mekândan çıkar ve arabalara binmiş olursak peşimizdekileri atlatabiliriz.”

“Ya daha uzun sürerse?” diye sordu Özge. “Yani elli altı saniye değil de daha uzun sürede arabaya binmiş olursak?”

“O zaman ya yakalanırsın ya da peşindekileri atlatman çok zor olur.”

“Peki sonra? Ülke sınırlarını nasıl geçeceğiz?”

“Gemiyle.”

“Diyelim ki tüm bunları yaptık, ülke sınırlarını da sorunsuz geçtik. Sonra ne olacak?”

“Yeniden başlayacağız.”

“Bir daha hiç geri dönmeyecek miyiz?” diye sordu Ekin, annesini geride bırakmak zorunda kalmanın hüznünü yaşıyordu.

“Altınsoylar hapsi boyladığında ve ortalık tamamen sakinleştğinde geri dönmek istiyorsak döneriz elbette.”

“Peki ya bellek?” diye sordu Nilperi. “Verecek miyiz onlara?”

Arden başını salladı. “Belleği ne zaman isterlerse o zaman onlara vereceğiz. Ama vermeden önce içindekileri kopyalayacağız. Bu bellek bizim hayat sigortamız olacak.”

“Nasıl?” diye sordu Naz.

Rüzgâr gururlu bakışlarla Özge’ye baktığında cevabı herkes almıştı. Özge yine de “Ben yapacağım,” dedi. “Belleğin şifreli olduğunu tahmin ediyorum. Kırmak ne kadar zorlar beni bilmiyorum ama başaracağımdan eminim. Başarmak zorundayım.”

“Mert’e belleği istiyorsa karşıma çıkması gerektiğini söyleyeceğim. Kabul etmeyecek tabii ki ama sonunda mutlaka gelecek. Belleği verdikten sonra suçun detaylarını soracağım, bu sırada gizli kamera Mert’i kaydediyor olacak.”

“Ki daha sonra suçu onların işlediği anlaşılsın. Bahri’nin adını biz vermiş olacağız, Mert’in görüntülerini de bulduklarında davanın seyri değişecek. Altınsoylar geçmişte işledikleri tüm suçlarla birlikte hapsi boylayacak.”

Arden ve Rüzgâr anlatmayı bitirdiğinde sadece birinin suratında düşünceli bir ifade vardı. Diğer herkes bu planı oldukça sevmiş ve bu sayede özgür kalacaklarına inanmıştı. Biri hariç.

Arden düşüncelere dalmış olan Naz’a döndü ve “Ne var aklında?” diye sordu. “Planda bir eksiklik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, o değil. Plan gayet iyi. Benim kafamı kurcalayan başka bir şey var.”

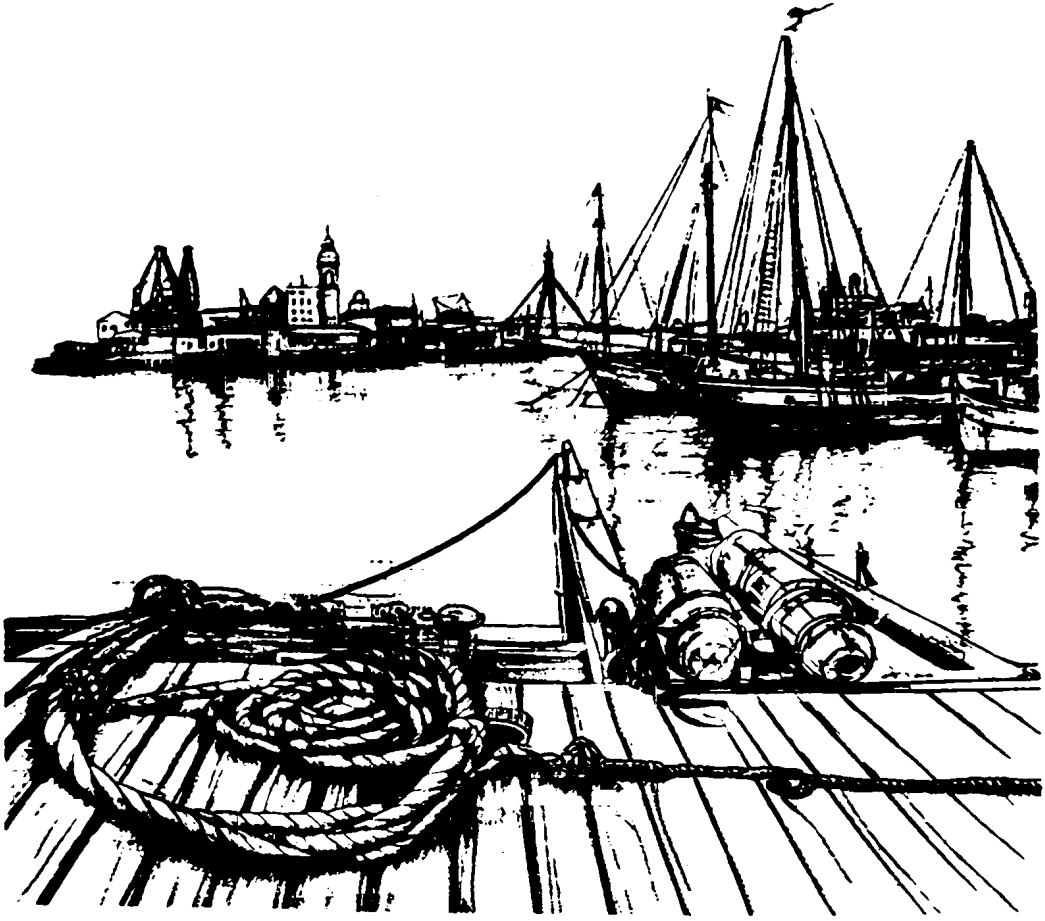
“Nedir?” diye sordu Demir.

“Ya hata yaparsak?” diye sordu Naz.

Arden başını iki yana salladı. “Böyle bir ihtimal yok. Kimse hata yapmamalı.”

“Diyelim ki yaptı,” diye üsteledi Naz. “Diyelim ki biri hata yaptı, o zaman ne olur?”

“Ölür,” dedi Arden hiç düşünmeden. “Hata yapan mezara girer, kalanlar da hapse.”

İZMİR

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

0:56

3:13

Ninova

48. EV: "GÜNEŞİMİ GERİ VER"

Nilperi'den,

Kendimi bulmak için çıktığım yolda hayatta olduğumu ama yaşamadığımı anlamıştım. Unutmak için kaçmam gerektiğini öğrendiğimde altı yaşındaydım. Yaşamak için kaçmam gerektiğinde yirmi üç.

Nefes alıyor ama yaşadığımı hissetmiyordum çünkü başına kötü bir şey gelmesin diye iyi olan şeylerden bile kaçan o kişi bendim. Bildiğim en iyi kaçış yöntemi uykuydu; endişe ve üzüntü hissettiğim her anda kendimi uykunun kollarında bulmamın tek nedeni, kötücül duygularla baş edemeyeceğime inanıyor olmamdı. Biraz çıksam dışarı, kaldırsam başımı, baksam güneşe, hissetsem sıcaklığını iyi gelirdi belki. Ama ben sadece yaz güneşinden değil, kış güneşinden de nefret ederdim. Çünkü bir yanılsamaydı kış güneşi; varlığı seni ısıtacak zanneder ama soğuktan tir tir titrerdin. Ve bazı babalar kış güneşine benzerdi; varlığıyla yokluğu birdi.

Kalbimde kapanması zor yaralar açmış olan babamın gerçek babam olmadığını öğrendiğim akşam, öz babam olduğunu iddia eden adamın yanında saatlerce kalmış, bana yalan ya da değil anlattığı tüm hikâyeleri dinlemiş ve bir not kâğıdıyla evime dönmüştüm. Kâğıtta başım sıkıştığında ona gidebileceğim yazıyordu. Buruşturduğum ama içimdeki bir sesin çöpe atmama

engel olmasıyla hâlâ yanımda taşıdığım o not kâğıdı işte şimdi işime yarayacaktı. Telefon kılıfımın içinde sakladığım kâğıdı çıkardım ve üzerindeki numarayı tuşladım.

“Alo?” dedi bana yabancı gelen o ses.

“Benim, Nilperi.”

“Ah, Nilperi...” Sesi hem kaygılı hem de rahatlamış geliyordu. “Neden yaptınız kızım bunu?”

“Nedenini boş ver,” diye geçiştirdim. “Ankara’dayken başın sıkıştığında bana gel demiştin. Eğer hâlâ...”

“Tabii ki,” diyerek sözümü kesti. “Neredesin? Hemen çıkıp geleyim.”

“Bir doktora ihtiyacım var,” derken sesimin titremesine engel olamamıştım.

“Yaralandın mı?” diye sordu babam endişelenerek.

Islak gözlerimi Demir’in yüzüne indirdim. Bilinci açıktı ama durumu hiç iyi görünmüyordu. “Ben değil, arkadaşım vuruldu.” Naz’ın sıkıca tuttuğu kanlı gömleğe baktım. “Çok kanaması var.”

Derin bir nefes alıp tekrarladı. “Bana yerini söyle. Bir doktor bulup geleceğim.”

“Tamam,” dedim ona güvenerek. Arden’den öğrendiğim kadarıyla yerimizi tarif ettim.

“Kan grubu ne arkadaşının?”

“A negatif.”

“Ben gelene kadar oradan bir yere ayrılma.”

Aramayı sonlandırdığımda bana meraklı gözlerle bakan arkadaşlarıma döndüm. “Gelecek,” diye müjdeledim. Benden önce Naz babasına ulaşmayı denemişti ama başaramamıştı. Hapiste olduğu için zaten günün belirli zamanlarında konuşabiliyorlardı. Naz onu defalarca aradı, babası dakikalarca beklememize rağmen bize geri dönüş yapmadı. Demir’i hastaneye götüremezdik, öylece beklemeye de devam edemeyeceğimiz-

den son çare olarak aklıma öz babam gelmişti ve onu aramıştım. Fakat arkadaşlarım bu son çareden pek hoşlanmamıştı.

“Ona gerçekten güveniyor musun?” diye sordu Rüzgâr. Aramızda en huzursuz hisseden şimdi oydu. Biraz fazla önyargılı davrandığını düşünüyordum.

“Evet,” dedim bu yüzden.

“Sadece bir kez görüştün,” dedi olabildiğince ılımlı bir şekilde. “Gerçek baban olması kötü biri çıkmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya bizi ihbar ederse polise?” diye sordu Berk.

“Ya o da Altınsoy’un adamlarından biri çıkarsa?” diye soran Özge’ydi.

Soruları cevapsız bıraktım çünkü mantıklı bir açıklamam yoktu. Bizi ihbar edebilir ya da bu hayattaki tek düşmanımız olan Altınsoylardan biri çıkabilirdi. Ama ona güveniyordum çünkü öyle olmadığını hissediyordum ve bunu arkadaşlarıma bu şekilde izah edemezdim.

“Başka çaremiz yok,” dedi Arden. “Demir bu haldeyken yola devam edemeyiz.”

“İyiym ben,” dedi Demir ama güçlkle konuşuyordu. Kahve gözler bir açılıp bir kapanıyordu. Alnı boncuk boncuk terlemiş ve yüzü soğumaya başlamıştı.

Demir’in vurulduğunu anladığımız ilk an, Arden kendini kaybetti. Arabayı yine de son sürat sürüp bizi buluşma noktasına ulaştırmayı başardı. Şimdi hep birlikte terk edilmiş bir fabrikanın içindeydik. Demir yerde öylece yatıyordu, başını benim kucağıma koymuştuk. Yağız ayakucuna geçmiş en iyi yaptığı şeyi yaparak saçma sapan konulardan bahsedip Demir’i delirtiyordu ki bilinci kapanmasın.

“Hastaneye gidemez miyiz?” diye tekrar sordu Ekin. Korkudan suratı bembeyaz olmuştu.

Rüzgâr çaresizce başını iki yana salladı. “Direkt yakalarlar.”

“Nil’in babası hain çıkarsa da yakalanmış olacağız,” dedikten hemen sonra özür diledi Berk. Endişesini anlayışla karşıladım.

“Hain çıkar mı bilmem ama acele etmesi gerektiği kesin. Gemi üç saat sonra kalkıyor.”

“Gidin siz,” dedi Demir bir kez daha. “Beni bırakın. Kendinizi kurtarın.”

“Bu boş lafları söyleyeceğim diye kendini yorma,” dedi elini tutmakta olan Esin. “Hiçbirimiz seni bırakıp bir yere gitmiyoruz.”

“Gitmiyoruz,” diye tekrarladı Naz. Bir yandan da Demir’in omzundaki yaraya tampon uygulamaya devam ediyordu.

Demir başında dikilen Arden’e baktı. “Yakalanırsak hapse gireriz,” diye hatırlattı. Arden’i bu şekilde korkutabileceğini düşünüyor olmalıydı. Olaylar farklı gelişmiş olsa belki Arden bu sözü duyduğunda korkar ve geri adım atardı. Ne de olsa parmaklıklar ardında dört yıl geçirmişti ve bir daha oraya dönme-ye hiç niyeti olmadığını defalarca kez söylemişti. Ülkeyi terk etmemizin nedeni bile kısmen buydu.

“Biliyoruz,” dediğinde içinde bulunduğumuz durumun bilincindeydi. Demir onun için o kadar değerliydi ki uğruna her şeyi yakıp yıkabilir, her şeyden vazgeçebilirdi. Zamanında Demir için aşkından bile vazgeçmiş olan Arden şimdi yine onun için özgürlüğünden vazgeçiyordu.

“Hayatınız biter.”

“Bunu senin için göze alıyoruz.”

“Ben buna değmem,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. “Nil,” dedi yalvarırcasına. “N’olur gidin. Al herkesi, bin o gemiye. Yalvarırım.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Sensiz olmaz.” Avucumu yanağına koyduğumda teninin soğukluğuyla ürperdim.

“Konuşup nefesini tüketme,” dedi Arden. “Buradayız, gitmiyoruz ve gitmeyeceğiz.”

Demir ikna olduğu için mi yoksa artık gerçekten gücü kalmadığı için mi bilinmez, sustu. Elimi yanağından çekmedim, benimle göz temasını kesene dek yüzünü okşamaya devam ettim. Sessiz gözyaşlarım aktıkça Demir'in de gözleri doldu. Arden başımızda dikilmeye devam ederken gözlerini bir an olsun Demir'den ayırmadı. Esin bir an olsun Demir'in elini bırakmadı. Naz ne kadar yorulmuş olsa da Demir'in yarasına bastırmaya devam etti. Diğerleri uzaktan izlemeye devam ederlerken Yağız komik bir anıdan bahsederken ağlıyordu.

Babam yirmi dakika kadar sonra geldiğinde bizimkiler fabrikanın dışındaki hareketliliği başta yanlış anlayıp silahlarına sarıldılar. Babamı ve yanında getirdiği koruma ordusu ile sağlık ekibini gördüklerindeyse silahları indirdiler.

“Nilperi!” diye seslendi babam bana. Koşup sarıldım ona, binlerce kez teşekkür etmeye başladım. İyi biri olduğu için. Gelirken yanında polisleri getirmediği için. Altınsoylar için çalışan bir pislik olmadığı için. Demir'in hayatını kurtarmaya geldiği için. Benim babam olduğu için.

Demir'in eski bir fabrikada yapılan ameliyatı bir saat sürdü. Kurşun sadece omzunu sıyrıp geçtiği için şanslıydık, yarayı dikmeleri ve temizlemeleri bu kadar uzun sürdüğü için şanssız. Demir'e verdikleri ilaç onu uyuturken sadece bir saatimizin kaldığının farkındaydık.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sorarken babam, fabrikanın dışında yalnızdık.

“Bir gemi bulduk, yurtdışına gideceğiz.”

“Kaçak yollarla,” dedi simsiyah kaşlarını kaldırırken. “Ne kadar riskli olduğunu biliyor musunuz?”

“Biliyoruz. Başka çaremiz yok.”

Anlayışla başını salladı çünkü o da artık başka bir yolun kalmadığını biliyordu. “Haklısınız. Bir süre ortadan kaybolun. Altınsoylar sizi bulursa yaşatmaz.”

“Elimizde bir koz var. Bizi bulurlarsa onu kullanacağız.”

“Ya,” dedi şaşırarak. “Altınsoylara karşı bir koz mu?” diye sorarken yüzündeki ifade tamamen değişti. Daha bir saat kadar önce arkadaşlarımla söylediklerini hatırladım, içim kuşkuyla dolup taşarken hata yaptığımı anladım.

“Artık gitmeliyim,” dedim nasıl geçiştireceğimi ve konuyu nasıl kapatacağımı bilmeden.

Başını ağır ağır salladı. “Gitmelisin,” diyerek omuzlarımdan tuttu, beni kendine doğru çekip kucakladığında şaşkın ama mutluydum. O da en az benim kadar sevinçli olmalıydı ki geri çekildiğinde gülümsüyordu.

Ona arkamı dönüp gitmek üzereyken, “En azından gemiye bindiğini görseydim,” dedi rica edencesine. Durup ona baktım, tereddüt ettiğimi gördü. “Sadece ben,” diye ısrar etti. “Korumalar ve doktorlar burada kalır.”

“Peki,” diyerek kabul ettim.

Doktorlar, Demir’in en erken bir saat içinde uyanacağını söylediği için onu sarsmamaya dikkat ederek arabalardan birinin arka koltuğuna yatırdık. Sonra atladık arabalara ve limanın yolunu tuttuk. Babam yol boyunca annemle anılarından bahsedip bana da nasıl bir çocukluk geçirdiğimi sordu. Benimle bu kadar çok ilgilenmesi bir yandan ondan şüphelenmeme neden olurken diğer yandan çok hoşuma gidiyordu. Bir saat kadar sonra arabalar durduğunda iner inmez Demir’in olduğu arabaya koştum. Uyumaya devam ediyordu.

“İyi olacak değil mi?”

“Umarım,” dedi Rüzgâr. Her zaman mantıklı ve soğukkanlıydı. Arden’le birlikte Demir’i arabadan çıkarıp liman boyunca taşıdılar. Naz’ın babası sağ olsun, bize planı yaptığımız günün ertesinde bir gemi ayarlamıştı.

Limanda bizi bekleyen gemiyi bulmamız pek zor olmadı. Beyaz geminin önünde durduğumuzda üzerindeki yazıyı okudum. “*Hope.*”

“Anlamlı,” dedi Yağız. Başımı sallayarak ona katıldım.

“Yolun sonu,” dedi Arden. “Nereye çıkacağı belli değil, yine de bu gemiye binmeliyiz.”

Yolun sonunda ışık var mıydı bilmiyorduk. Bu gemi bizi nereye götürecekti, bundan sonraki hayatımız nasıl olacaktı bilmiyorduk. Bir daha ülkemize dönebilecek miydik, yıllar sonra birbirimizi bulduğumuz bu beş şehri tekrar görebilir miydik hiç bilmiyorduk. Tek bildiğimiz, kaçmamız gerektiği idi. Hayatta kalmak istiyorsak, özgürce yaşamak istiyorsak, kaçıp gitmeliydik.

“Hadi öyleyse,” dedi Rüzgâr cesaretlendirmek istercesine.

Arden başını sallayarak Demir’in ağırlığını Berk’e verdi, “Önce siz binin,” diyerek benim yanıma geldi. “Benim teşekkür etmem gereken biri var,” dedi babamı kastederek. Babam ona tebessüm etti ve bu içimi ısıttı. Daha önce hiç tanıklık etmediğim bir manzaraydı bu. Beni büyüten babam yıllarca Arden’e de Demir’e de çok kötü davranmıştı çünkü. Onları hiç sevmemişti. Ama gerçek babam, onları daha tanımadan sevmiştir. Sırf, ben onları seviyorum diye...

Berk ve Rüzgâr bilinci kapalı olan Demir’le birlikte gemiye bindiler. Çok geçmeden Rüzgâr geri dönüp elini uzatarak Özge’ye gemiye binmesinde yardımcı oldu. Esin tek başına gemiye bindi, kardeşi Ekin’i de peşinden sürükledi. Naz dönüp Arden’e baktı ve aldığı onaydan sonra gemiye bindi. Geriye sadece Yağız kalmıştı.

“Hadi Yağız,” dedi Arden, gemiyi işaret ederken.

“Aşk olsun,” dedi Yağız gücenerek. “*Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için* diye boşuna mı dedik...”

“Öyle bir şey demedik Yağız.”

“Deseydik keşke. Ne güzel lafmış,” dedikten sonra bir kez daha tekrarladı. “*Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için... Tam bizlik.*”

Arden sabır dilenircesine gökyüzüne bakarken Yağız'ın böyle bir anda bile beni gülümsetebilmesinin şaşkınlığını yaşıyordum.

“Binin hadi,” dedim Arden’e. “Vedalaşıp geleceğim hemen.”

“Olmaz,” diye reddetti. “Birlikte.”

Babamla vedalaşmak istiyordum ama bunu Arden’in yanında yapmak istemiyordum. Çünkü *baba* diyebildiği tek adama veda edememişti. Benim yüzümden...

“Arden...”

“Olmaz dedim.”

“Dokuz dakika sonra gemi yüzüşte,” diye esprili bir dille uyardı Yağız.

“Arden, lütfen,” dedim ama yok, inadı inattı.

Babam aniden öyle bir ofladı ki neye uğradığımı şaşırdım ama hayır, şaşkınlığım oflayışına değil, hemen ardından beni tutup kendi yanına çekmesineydi. Arden kendi silahına uzanırken benim için endişelenme konusunda artık abartmaya başladığını düşünüyordum ki namlunun ucunu kafamda hissettim. *Babam*. Yıllar sonra karşıma çıkıp gerçek babam olduğunu söyleyen, bugün Demir’in hayatını kurtaran, beni gerçekçi bir baba sevgisiyle kucakladığını hissettiren bu adam şimdi başıma silah dayamıştı öyle mi?

Arden belinden çıkardığı silahı babama doğrultmuş, korkuyla beklerken; Yağız'ın ağzı bir karış açılmış, suratı kireç gibi olmuştu. “Baba,” dedim şaşkınlıkla. Benim ne yaşadığının bir tarifi yoktu. “Ne... Ne yapıyorsun?”

Neden bunu yaptığını anlamıyordum. Ona nasıl bu kadar güvenilebildiğimi bilmiyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildiğime bir türlü inanamıyordum.

“Bellek nerede?” diye sorunca babam, dünyam başıma yıkıldı. Hoş, hâlâ bir dünyam var mıydı onu da bilmiyordum ya...

İlk şaşkınlığı üzerimden atabildiğimde, “Altınsoylar için mi çalışıyordun?” diye sordum. “Babam değil miydin? Yalan mıydı her şey?”

Bir kez daha ofladı. “Yalan olmasını öyle çok isterdim ki...” Bir eli saçlarımdaydı ama hayır, okşamıyordu, canımı acıtacak kadar sertçe çekiyordu. “O annen var ya annen... O kaltak annen beni kandırdı. Çocuk istemediğimi bildiği halde gidip hamile kaldı. Aldırmasını söylediğim halde gitti gizlice doğurdu seni. Sonra da onunla evlenmedim diye kafayı yedi.”

“Bunca zamandır sadece belleğin peşinde miydin?” diye sorarken nasıl da zavallıydım. Böyle bir anda bile, silahını kafama dayamış olmasına rağmen sormuştum. *Belleğin peşindeydin, tamam, ama beni tanıdıktan sonra hiç mi sevmedin?*

“Bir anda babalık duygularımın kabardığını mı düşünüyordun?” Sessiz kaldığımda kahkaha attı. “Aptal!” dedi alay edercesine. “Küçük aptal seni.” Bir kez daha saçlarıma asıldı. “Şimdi söyle bakalım, bellek nerede?”

“Belleği neden istiyorsun?” diye sordu Arden. “İçinde seninle ilgili bir şey yoktu.”

Antalya’dayken belleğin şifresini kırmış ve içinde ne olduğuna bakmıştık. Arden’in tahmini doğruydu, bellek gerçek bir kara kutu çıkmıştı. İçinde Türkiye’nin önde gelen isimleriyle ilgili çok gizli belgeler vardı. Bu bellek listedeki her isim için bir tehdit unsuruydu. Altınsoylar yıllardır bu belleği listedekilere karşı koz olarak kullanıyordu. Bu yüzden bu kadar güçlülerdi. Bu yüzden her yerdeydiler.

Ama babam diye bildiğim Beyefendi’yle ilgili bellekte en ufak bir şey yoktu. O halde neden?

Yoksa...

“Demek şifreyi kırıp belleği kopyalayabildiniz, ha...” Gülerek başını salladı. “Zeki ve yetenekli çocuklarsınız. Kalıp benimle iş yapmanızı isterdim ama baba-kız meseleleri beni şimdiden yordu. Verin belleği, yollarımız sonsuza kadar ayrılsın.”

“Belleği neden istiyorsun?” diye tekrarladı Arden.

“Çünkü o benim hayat sigortam!” dedi tam da tahmin ettiğim gibi. Altınsoylar’dan biri değildi, hiçbir zaman da onlardan biri olmak istememişti. Belleğin peşine düşmüştü çünkü Altınsoylardan bile daha güçlü olmak istiyordu.

“Kendine başka bir sigorta bulsan iyi edersin. Bellek bize lazım.”

“Öyle mi?” diye tehditkâr bir tonda sordu. Arden kararlılıkla başını salladı. “Bu kızı sevdiğini sanıyordum,” dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “Çok yazık olacak.”

Ensemde soluğunu hissettiğim babama beni bırakması için yalvarırken Yağız, babam gülüyordu. Beni büyüten babamın acımasızlığından yıllarca yakınmışım, acımasızlığın kelime anlamını asıl şimdi öğreniyordum. Hiç düşünmedi, durup bana bakmadı bile, yıllar sonra karşıma çıkıp gerçek babam olduğunu söyleyen adam kafama dayadığı silahın tetiğini çekti.

Bir el silah sesi duyuldu. Ardından bir el daha.

“Nilperi!” *Bana sadece babam Nilperi diyebilir. Çünkü babam bana her baktığında annem Peri’yi hatırlıyor. Beni bu nedenle çok seviyor. Benden bu yüzden nefret ediyor.*

Hayatım film şeridi gibi geçmedi gözlerimin önünden. Çünkü ölen ben değildim. Annem Peri’yi gördüğü ilk anda *kara sevdaya* tutulan babam, annemin *ilk aşkı* olan ama beni bir an olsun istemeyen ve sevmeyen gerçek babamı öldürmüştü.

Arden beni düşmekten son anda kurtardı. Ki düşsem bile o da benimle birlikte düşerdi, bilirdim. Beni kollarının arasına aldığı anda boğulduğumu hissettim, sebebi çığlık çığlığa döktüğüm gözyaşlarımdı.

Yağız tüm bunlara şahitlik etmenin ona ne kadar ağır geldiğini yere çöküp ağlayarak gösterirken Arden bana sarılmaya ve geçtiğini söylemeye devam ediyordu.

Geminin kalkışa geçeceğini bildiren sesi duyduğumuzda Arden beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı, gözyaşlarımı nazikçe

silerken “Biliyorum, çok zor,” dedi yumuşak bir tonla. “Ama biraz daha dayanman gerek. Bu gemiye binmeliyiz. Yaşamak istiyorsak, kaçmak zorundayız.”

Hıçkırıklarımın dineceğini umut ederek derin derin soluklandım. Arden’in kollarından ayrılırken elinde silah tutmaya devam eden babama döndüm. Ne hale geldiğimi görmüştü, kara sevdaya tutulup aklını kaybettiğini nihayet anlamıştı, hiçbir suçum olmadığı halde en çok zarar benim zarar gördüğümü fark etmişti; sonunda beni ne hale getirdiklerini görmüştü. Ve şimdi yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, tüm bunlar ona öyle bir acı vermişti ki ömrünün geri kalanı ıstırapla geçecekti.

Babam dudaklarını yavaşça aralayıp “Nil...” diye seslendi bana. İlk defa. Nilperi değil, *peri* değil. Nil. “Yaşamaya bak.”

Bir an olsun beklemedim, hiç düşünmeden koşup babama sarıldım. Gerçek babam olmadığını söyledikleri babama. Artık bana bakarken annemi görmeyen babama. Bir kış güneşi misali, varlığıyla yokluğu bir olan babama...

“Nilperi,” diyerek beni kendine doğru çeken Arden, olup biteni gözyaşlarıyla izleyen Yağız’ı da yanına aldı ve çok geç olmadan gemiye bindik.

Bir daha dönüp geriye bakmadım. Çünkü biliyorum, geriye bakarsanız ileriye göremezsiniz, ışığı gördüğünüzde takip etmelisiniz. Çünkü bazı hikâyeler kendini yazdırır, bazı hikâyeleri sizin yazmanız gerekir. Bu bir yolculuk hikâyesiydi, sonunu hep birlikte yazdığımız.

SON

SONSÖZ VE TEŞEKKÜR

Çocukken uykuyu bir kaçış yöntemi olarak kullanırdım; üzüldüğümde hiç ağlamazdım, gider uyurdum hemen ve uyandığımda üzüntümün geçtiğine inanırdım. “Uyursam geçer mi?” diye sorabileceğim bir Arden'im yoktu çünkü. Uyandığımda bana şefkatle sarılan bir Demir yoktu. Beni güldüren bir Yağız'im yoktu mesela. Yaralarımı benden daha iyi kimsenin saramayacağını Esin'den öğrenmemiştim henüz. Ekin gibi affedici değildim çünkü. Berk kadar korkaktım. Özge'nin aksine bir kurtarıcı bekliyordum. Ama büyüdükçe uykuya dalmak benim için zorlaştı. Artık kaçmak istediğimde uyuyamıyorum, yazmaya başlıyorum.

Bu serüven de bir kaçıştı aslında. 06.06.2020'de kötü bir rüyadan uyandıktan sonra Nilperi'nin hikâyesini yazmaya başladım. Nil'in kopuk kopuk hatıralarıyla dolu karmaşık zihninde geçirdiğim bu beş yıl, beni bambaşka bir insana dönüştürdü. Çünkü bu hiçbir zaman sıradan bir yolculuk hikâyesi değildi. Bu, birbirinden farklı sekiz insanın kendine yolculuğuydu. Onlar için artık yol bitti, çünkü artık her biri aslında kim olduğunu ve ne istediğini biliyor. Dilerim bu kitabı okumuş olan herkes, bir gün kendine olan yolculuğunu tamamlar. Unutma, ışığı gördüğünde takip etmelisin ama bazen hiç ışık yoktur. İşte o zaman yanında sana ışık tutacak birilerinin olması gerekir.

Bana bu yolda ışık tutan Sümeyra, Zeynep, Elif, Huriye, Başak, Kübra, Sümeyye, İkra, Eylül, İrem, Tuğba ve sarışın Zeynep... İyi ki varsınız. Sizin desteğiniz olmasa yolun sonunu göremeyebilirdim.

Ve son olarak, çok sevgili okurlarım... Canımın içleri, benimle bu uzun ve bazen engebeli bazense hiç ışık olmayan bu yolda yürüdüğünüz, düştüğümde elimden tutup kaldırdığınız hatta benimle birlikte düşmeye bile söz verdiğiniz için çok teşekkür ederim. İyi varsınız. İyi ki benim yol arkadaşımsınız.

ZEYNEP SEY

